

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Twisted Ever After

BLOOD & THORNS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TAYLOR ASTON WHITE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kan ve Dikenler

Sonsuza Kadar arpık

Taylor Aston White

İçindekiler

Özet Çalışma

Listesi

İçerik uyarısı

1. Arabella
2. Arabella
3. Sebastian
4. Arabella
5. Sebastian
6. Sebastian
7. Arabella
8. Sebastian
9. Arabella
10. Sebastian
11. Arabella
12. Arabella
13. Sebastian
14. Arabella
15. Arabella
16. Arabella
17. Sebastian
18. Arabella
19. Arabella
20. Arabella
21. Arabella
22. Sebastian
23. Arabella
24. Sebastian
25. Arabella
26. Sebastian
27. Arabella

28. [Sebastian](#)
29. [Arabella](#)
30. [Sebastian](#)
31. [Arabella](#)
32. [Arabella](#)
33. [Sebastian](#)
34. [Sebastian](#)
35. [Arabella](#)
36. [Sebastian](#)
37. [Arabella](#)
38. [Sebastian](#)
39. [Arabella](#)
40. [Sebastian](#)
41. [Sebastian](#)
42. [Arabella](#)
43. [Sebastian](#)
44. [Sebastian](#)
45. [Sebastian](#)
46. [Arabella](#)
47. [Arabella](#)
48. [Sebastian](#)
49. [Arabella](#)
50. [Sebastian](#)
51. [Arabella](#)
52. [Sebastian](#)
53. [Sebastian](#)
54. [Arabella](#)
55. [Sebastian](#)
56. [Arabella](#)
57. [Sebastian](#)
58. [Arabella](#)
59. [Sebastian](#)
60. [Arabella](#)
61. [Arabella](#)
62. [Sebastian](#)

63. [Arabella](#)

[Epilog Bölüm 1](#)

[Epilog Bölüm 2](#)

[Sırada Ne Var?](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[TAYLOR ASTON WHITE'İN DİĞER ESERLERİ](#)

Telif hakkı © 2025 Dark Wolf Publishing Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında Yapay Zeka (AI) kullanılmamıştır. AI teknolojilerini "eğitmek", geliştirmek veya iletirmek için herhangi bir kullanım kesinlikle yasaktır.

Enchanted Author Co tarafından
düzenlenmiştir Kat's Corner
tarafından düzeltilmiştir Estheticah
tarafından kapak tasarımı
yapılmıştır
Bölüm resimleri (Ciltli) Jade Dee Visions

www.taylorastonwhite.com Resmi
[Taylor Aston White Bülteni](#)

Özet

Borcunu ödemek için onu talep etti... ama şimdi onu asla bırakmayacak.

Babasının kumar borçlarının ağırlığı altında ezilen Arabella Grey, korkudan ve kapının bir sonraki çalınmasından duyduğu sürekli endişeden uzak bir hayat özlüyor. Ancak babasının pervasız seçimleri onu bu maskeli adamın borcuna soktuğunda, Arabella imkansız bir karar ile karşı karşıya kalır: babasının ölmesine izin vermek ya da onun yerine kendini sunmak.

Sebastian Devereaux, *Beast* olarak bilinir. Yeraltı dövüş sahnesinin efsanesi olan Sebastian, acımasız bir uyuşturucu baronu haline gelmiştir ve imparatorluğunu kan, vahşet ve korku üzerine kurmuştur. Bu yüzden, kurduğu her şeyi tehdit eden bir ürünle ilgili söylentiler duyduğunda, Sebastian haini bulmak için her şeyi yapmaya hazırdır.

Ancak onun yerine onu bulacağını hiç beklemiyordu.

Şimdi, ihanet yaklaşırken ve geçmişi onu yakalarken, Sebastian neyin daha önemli olduğuna karar vermelidir: imparatorluğunun kontrolünü elinde tutmak mı, yoksa her şeyi yıkabilecek tek kadın için her şeyi riske atmak mı?

Çalma listesi

SKIN - elijah
Like A Villain - Bad Omens Emergence
- Sleep Token
Cut the Bridge - LINKIN PARK Stay -
Palaye Royale
Do or Die (Akustik) - Natalie Jane
PLEASE - Omido & Ex Habit
Red Velvet (Ari Abdul ile) - Jutes Teeth
(Diggy Graves ile) - WesGhost Obsessed -
Jutes
BANA DUA ET - DeathbyRomy, Palaye Royale Acele -
Dutch Melrose, Benny Mayne
Yarı Tanrı - Architects
Müstehcenlik - Jutes
Desire - Palaye Royale

İçerik uyarısı

Blood and Thorns, Güzel ve Çirkin masalından esinlenerek yazılmış karanlık bir çağdaş aşk romanıdır. Açık içerik, şiddet, küfür ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Aşağıdaki konulardan herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, lütfen dikkatli olun. Ruh sağlığınız önemlidir.

Tetikleyici unsurlar şunlardır:

Açık şiddet/ölüm Aşırı

işkence Küfürlü dil

Cinsel saldırı tehditleri Tecavüz
girişimi (MMC tarafından değil)

Dub-con

Cinsel içerikli sahneler Kompleks

Travma Sonrası Stres Bozukluğu

Uyuşturucu

Duygusal istismar

İntihar ifadeleri Kendine

zarar verme ifadeleri

Aşağılama

Tarihsel çocuk istismarı (fiziksel)

Bıçakla cinsel organın kesilmesi Kan
oyunu

Bıçakla oynama

Örümcekler

Bu kitap, imla ve gramer dahil olmak üzere İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

*Kovalandıktan sonra büyük kötü Canavar tarafından sikilmek isteyen herkes için.
Sebastian sizi bekliyor...*

Bölüm 1

Arabella

Yemin ederim, bu adam bana bir kez daha dokunursa çığlık atacaktım. Tabii ki atmadım. Çünkü bu işe ihtiyacım vardı ve Michael patronumun yeğeninin oğluydu, ya da onun gibi saçma bir şeydi. Görünüşe göre o aileden biriydi ve barı sanki herkes büyük mutlu bir aileymiş gibi yönetmeyi sevdiği için ona dokunmak yasaktı.

Bu yüzden onu istediğim gibi itmek yerine, gülümsememi biraz daha tehditkar hale getirdim, ki bu görünüşe göre *"lütfen, beni daha sert okşa"* anlamına geliyordu.

Suzy odanın diğer ucundan bana alaycı bir şekilde güldü ve masayı temizlerken ben Michael'ın yağlı parmaklarından kurtulmaya çalışıp başarısız oldum. Ona yalvaran bir bakış attım, ama bu onu daha da çok güldürdü.

"Hadi ama, tatlım. Sadece bir randevu," dedi Michael hafif sarhoş bir sesle. "Söz veriyorum pişman olmayacaksın. Yaş meselesi mi? Ne kadar... sadece sekiz yıl mı? Birbirini tanımak isteyen iki insan arasında sekiz yıl ne ki?"

Ama sekiz yıl değildi. O kırklı yaşların sonlarında olmalıydı, bu da onu benden neredeyse yirmi yaş büyük yapıyordu. Yaşın önemi yoktu, ama yine de kabul edemem. Ama reddedilmek Michael için pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü Suzy onu reddettiğinden beri son birkaç haftadır tüm itirazlarımı görmezden gelmişti. Ondan önce de Rachael vardı. Muhtemelen, barda çıkmaya çalıştığı son kadın olduğum için daha çok kırılmam gerekirdi.

"Bir erkek arkadaşım var," diye yalan söyledim ve sonunda kendimi kurtarmayı başardım, ama başka bir çift el kalçalarımın kondu ve tüylerim diken diken oldu.

"Siktir git, pislik," tanıdık bir ses homurdandı ve dürüst olmak gerekirse, yer açılıp beni yutsa bile kızmazdım.

Uzaklaşarak döndüğümde, karşımda eski sevgilimden başkası yoktu, yakışıklı yüzünü çerçeveleyen ustaca şekillendirilmiş siyah saçları ve bir zamanlar sevdiğim o tanıdık mavi gözleri bana bakıyordu. Artık onlara tahammül edemiyordum, özellikle de dudaklarını kalıcı olarak kıvrıran o sırtıyla birleştiğinde.

"Gabriel," dedim sertçe, aramıza biraz mesafe koyarak, "burada ne işin var?"

"Erkeğine böyle mi selam veriyorsun?" diye sordu, elini uzatıp bileğimi tuttu.

Patronumun köşede durduğunu gördüğüm için, olay çıkarmak istemediğimden direnmedim.

Bar pek de göz alıcı bir yer değildi, ama eski dekoru, neon bira tabelaları ve loş ışığıyla, benim hoşuma giden bir çekiciliği vardı. Ayrıca, müşteriler genellikle kendilerine saklanır, şehirdeki daha pahalı mekanların sunduğu tüm şatafat olmadan ucuz içkilerin tadını çıkarmaya gelirlerdi. Gabriel normalde buraya asla gelmezdi ve biz çıkarken bir kez bile beni görmeye gelmemişti. Bu da neden şimdi burada olduğu sorusunu akla getiriyordu.

"Yeni bir saat almaya çıkmıştım çünkü nedense benimkini bulamıyorum ve düşündüm ki, neden hayatımın aşkını ziyarete gelmeyeyim?" Gözleri şüpheyle kısıldı, ama yine de korkutucu olması gereken bir şekilde sırtmaya devam etti.

Gabriel'in sorunu buydu: Herkesin kendisinden daha küçük hissetmesini isterdi.

Yutkundum, bileğimi çektim, ama o keskin bir kahkaha atarak tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Yakından baktığımda göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim, bu da onun hafif manik enerjisiyle uyumluydu. "Uçmuş musun?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Benden kaçınıyorsun, bebeğim."

İğrenme duygusu içimi kapladı. "Ben senin *bebeğin* değilim."

"Mesajlarımı okumadan bıraktın." Kesinlikle kafası güzel olan gözleri kısıldı.

"Ve telefonlarıma hiç cevap vermiyorsun. Beni Instagram'da bile engelledin."

"Onca kadınla poz verdiğini görmekten bıktım."

Gözleri parladı, ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Demek fotoğraflarımı izliyordun?"

Siktir.

"Hayır," yalan söyledim, çünkü elbette gizlice Instagram'ını takip ediyordum. Birincisi, çünkü açıkça cezalandırılmayı seviyordum ve ikincisi, çünkü bu bana onun ne kadar aşağılık bir adam olduğunu hatırlatıyordu. "Üç ay oldu. Şimdiye kadar ipucunu anlamış olacağını düşünmüştüm."

Dudaklarını yaladı. "Sadece dikkatini çekmek için o kızların fotoğraflarını paylaşıyordum."

"Gabe, canımı acıtıyorsun." Elini çekmedi.

"Artık bundan sıkıldım. Bunu atlatman için sana yeterince zaman verdim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Atlatmak mı? Ciddi misin?" Sonunda Lennon'un omzunun üzerinden, Metropolitan Polisi'nden arkadaşı ve meslektaşı olan, aynı kaotik canlılıkla sırttan adamı fark ettim. İkisi de üniforma giymiyordu, bu da partiye çıktıkları anlamına geliyordu.

"Hâlâ bu saçmalığı mı okuyorsun Bella?" Lennon, barın üzerine eğilerek son kitabımı alıp kapağına bakarak sordu.

Sinirlendim. "Sana daha önce de söylemiştim, bana öyle deme."

Ama Lennon umursamadı, sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Ne oldu? Gerçeklik senin için yeterince heyecanlı değil mi?" diye alay etti, sayfaları çevirirken.

Gabriel uzun boylu ve yakışıklıydı, Lennon ise tam tersiydi. Boyu benim 165 cm'imden sadece birkaç santim daha uzundu ve burnu defalarca kırılmıştı. Koyu renkli gözlerinin beni her zaman tedirgin ettiğini, uzun süreli bakışlarının cildimi karıncalandırdığını söylemeye gerek bile yok.

"Evlendiğimizde çok fazla kitap okumayacak," dedi Gabriel, sanki hâlâ onun kız arkadaşımıymışım ve son on iki haftadır ayrılmamışız gibi gülerek. "Benim karım kitaplara gömülmeyecek."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Senin bebeğin olmayacak. Senin karın olmayacak."

Gabriel'in gülümsemesi kayboldu ve başını o kadar yaklaştırdı ki dudakları kulağıma değdiğinde geri çekildim. "Sen her zaman benim bebeğim olacaksın," diye fısıldadı, nefesi cildime sıcak bir şekilde değiyordu. "Ve sen benim karım olacaksın. Teklifimi reddettiğine pişman olacaksın, ama yine de benim olacaksın. Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Bu hayatta olmaz." Gabriel yürüyen bir tehlike işaretiydi ve bu kadar uzun süre bunu göremediğime inanamıyordum. Bir zamanlar onu sevmiştim, ama neyse ki, bir değil, *iki* kadını aynı anda becerirken yakaladığımda pembe gözlüklerim paramparça olmuştu. "Beni aldattın, unuttun mu?"

Gözlerini devirmeye cüret etti. "Senin saatimi çaldığını affedebiliyorsam, sen de o kadınları unutabilirsin. Onlar hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Senin aptal saatini asla almadım." Görünüşe göre, dedektif memur olmanın stresi, diğer kadınlara asılmak için yeterli bir sebepti, partilere düşkünlüğünden bahsetmiyorum bile.

Uyuşturucuyu kaldırabilirdim, çünkü bağımlılığı ve kaçma ihtiyacını anlıyordum. Benim kaçışım ise ejderha binicileri, uzun zamandır kayıp şehirler ve masal gibi sonlardı. Beni arkadaşlarıyla paylaşmaya çalıştığı için bile onu affetmişim

ama aldatmak kesinlikle kabul edilemezdi, çünkü neredeyse bir yıl birlikte olduktan sonra onu terk ettim.

Gabriel zehirli bir narsistti ve bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesi çok kötüydü. Beni bu hayattan kurtarması gereken kişi, kanun adamı olması gereken kişi oydu, ama bunun yerine hayatımı daha da berbat hale getirdi.

"Evlendiğimizde, sen bana yetersin."

"Senin aptal saatini ben almadım," diye tekrar ısrar ettim. "Belki de arkamdan becerdiğin kızlardan biridir." Ses tonumu düşürdüm, tehditkar çıkmasını umarak. "Cidden, Gabe. Bırak beni."

"Bir sorun mu var?"

Gabriel başını kaldırıp patronum Chase'e sert bir bakış attı. Chase, tanıdığım en sakin adam olmasına rağmen, hiç de dostça görünmüyordu. Muhtemelen profesyonel bir sumo güreşçisi gibi yapılı olduğu içindi. O gerçekten iyi bir adamdı ve kızlara bakmaktan hoşlansa da, hiçbirimize dokunmaya cesaret edemezdi. Ayrıca, bahşişlerimizi almamıza izin verirdi, bu da bir artıydı.

"Sorun yok." Gabriel sonunda beni bıraktı ve ben hemen geri çekildim, bileğim zonkluyordu. "Arabella ve ben kişisel bir konuyu tartışıyorduk."

"Arabella barın arkasında olmalı," dedi Chase, keskin bir bakışla. "Lütfen, git buradan," diye ısrar ettim. "Git kendini temizle. Hayatını düzene sok ve benim hayatımdan uzak dur."

Gabriel sonunda dikkatini bana çevirdi, gülümsemesi dostça değildi ve sesi fısıltıya dönüştü. "Bu iş bitmedi, *bebeğim*." Arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü, Lennon omzunun üzerinden bana alaycı bir şekilde bakıyordu.

Lennon kitabımı yere attı ve çıkarken üzerine basarak ezdi. Küfrederek dizlerimin üzerine çöktüm, zeminin yapışkan olduğunu umursamadan. Kapak mahvolmuştu, ayakkabısının izi resmin üzerine baskı yapmıştı ve kağıdı yırtmıştı. Neyse ki iç kısımlar çoğunlukla zarar görmemişti, ancak kitap ayracım kaybolmuştu.

"Buraya sorun çıkarmayacaksın, değil mi bebeğim?" diye sordu Chase, kollarını göğsünde kavuşturarak. Gömleği müstehcen bir şekilde gerilmiş, düğmeleri patlayıp her yöne fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Ayağa kalktığımda omurgamdan bir titreme geçti. "Hayır."

"Emin misin?" Chase gözlerini kısarken, ben zorla gülümsedim.

"Her şey yolunda."

Öyle değildi, ama Chase aslında umursamıyordu. Vardiyama gelip müşterilerine gülümsediğim sürece mutluydu. En sevdiği slogan şuydu

"Benim sirkim değil, benim maymunlarım değil."

"Kusura bakma. Bir daha olmayacak," diye mırıldandım, kıyafetlerimin tozunu silerek.

"Bir daha olmasın," diye homurdandı. "Barın arkasında kitap okumakla ilgili ne demiştım?" Gözleri göğüslerime kaydđ ve ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Aktif olarak dikkat çekmeye çalışmıyordum, ama Chase'in müşterilerinin çoğunun yaşlı erkekler olduğunu düşünürsek, ne kadar az giyinirsem, o kadar çok bahşış veriyorlardı.

Kendimle gurur duyuyor muydum? Pek sayılmaz.

Düşük kesimli bluzlar, kısa etekler ve dar kot pantolonlar giyecek kadar çaresiz miydim? Evet, bu beni rahatsız etse bile.

Kitabı saklayarak içki servisine geri döndüm. Daha olumlu bir not olarak, Michael benim reddetmemi atlatmış ve hızla yanındaki tabureye oturma talihsizliğini yaşıyan başka bir müşteriye yönelmişti. Böylece, o utanç verici karşılaşmanın sona erdiğine seviniyor, düzenli müşterilere servis yapmakla meşgul oluyordum.

Ama çok geçmeden telefonum bir bildirimle parladı ve bir müdavime buzlu viskisini verdikten sonra, bir göz atma riskini aldım.

GABRIEL:

Bu gece çok güzel görünüyordun.

Cevap verme zahmetine girmedim, yine okundu olarak bıraktım.

Neyse ki sonraki birkaç saat çok yoğundu ve çılgın eski sevgilimden dikkatimi uzaklaştırdı. Telefonum birkaç kez daha bip sesi çıkardı ama hepsini görmezden geldim.

Gabriel bana hiç fiziksel şiddet uygulamamıştı, ama arkadaşlarıyla dışarı çıktığı bir gecenin ardından, onun istediğini yapmadığım için beni defalarca tehdit etmişti. Bu yüzden ondan uzak durmaya yemin ettim ve sonunda bu tehditlerini gerçekleştirmeden sıkılacağını umdum.

Son siparişler için zili çaldıktan sonra, sonunda telefonuma bakmaya izin verdim.

GABRIEL:

Yine okundu olarak bırakılmak hoş değil, bebeğim.

Son uyarı, Ara.

Lanet telefonu aç.

Tamam. Artık iyi adam olmayacağım.

Bölüm 2

Arabella

Ceketimi omuzlarıma daha sıkı sararak, barın hemen önündeki otobüs durağında durdum. Camlar ve koltuklar kırılmıştı, ben de köşede durmaya karar verdim. Gökyüzü o kadar karanlıktı ki tek bir yıldız bile göremiyordum. Neyse ki otobüs tam zamanında geldi ve eve dönüş yolculuğu yirmi dakikadan fazla sürmedi.

Gece yarısı geçmişti, babamın garajı sıkıca kilitliydi, müşterilerinin arabalarını korumak için panjurlar indirilmişti. Hemen üstündeki dairede yaşıyorduk, bu çok kullanışlıydı.

"Baba?" Kapıyı açar açmaz seslendim, bira kokusuna burun kıvrarak. Kaşlarımı çatarak oturma odasına girdim ve onu en sevdiği koltuğunda başını göğsüne dayamış, kambur otururken buldum. Maaşımı çıkardım ve her şeyi yanındaki masanın üzerine koydum. Bahşişleri kendime sakladım. "Baba?"

"Nerede... neredeydin lan?" diye mırıldandı ve kolunu uzatarak beni geri itti. Ayaklarının yanında birkaç şişe duruyordu ve bacağına hareket ettirdiğinde şişeler birbirine çarptı.

"Çalışıyordum." Her gece yaptığım gibi.

Babam sonunda başını kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü alkolden kızarmıştı. "Bu gece iyi para kazandın mı?"

"Parayı masanın üzerine koydum."

Homurdanarak paraya uzandı, hızlıca saydıktan sonra yere attı. "Bu da ne lan?" diye bağırdı. "Bu yetmez. Bununla nasıl geçineceğiz? Bu parayla kiranı bile ödeyemezsin, garajı tutmaya yetmez."

Ona bakmadan parayı aldım ve masanın üzerine düzgünce geri koydum.

"Oyun nasıl gitti?" diye sordum, boş cam şişelerin sayısından cevabı zaten biliyordum. Gündüzleri aşağıdaki garajı işletiyor, arabaları tamir edip bakımını yapıyordu. Geceleri ise poker masalarına oturmayı seviyordu.

"Kaybettim."

Hadi canım.

"Ne kadar kaybettin?"

Babam dilini ısırđı ve cevap vermek için bir an bekledi. "Beş bin."

Bir saniye gözlerimi kapattım ve sabır için dua ettim. "Söz vermiştin.

Bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

Ellerini havaya kaldırdı. "Deniyorum, Ara! Sana söz veriyorum, deniyorum, ama paraya ihtiyacımız vardı ve kazanacağımı düşündüm."

"Baba, biz neredeyiz..."

"O parayı bulmanın bir yolu var mı?" diye sözümü kesti ve koltuğun yayları, pozisyonunu değiştirirken gıcırdadı. O anda, yarısı boş bir bira şişesini sıkıca tutarak uykuya daldığını fark ettim. Sıvının bir kısmı kumaşa sıçramıştı ve ben, o fark edip beni suçlamadan önce yarın temizlemem gerektiğini aklımda not ettim. "Bulamazsan, peşimden gelecekler."

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. "Ne zamana kadar lazım?" Dişlerini yaladı. "Salı."

"Salı mı?" Ellerimi yumruk yaptım, kanım korkudan dondu. "Bir hafta bile yok. Dört günde *beş bin doları* nereden bulacağım?"

Babam alaycı bir şekilde, "Bu yüzden sana dans etmeni söyledim; senin gibi işe yaramaz biri için büyük para orada. O lanet barda çalışarak değil. Bazen senin de annen kadar işe yaramaz olduğunu düşünüyorum." dedi.

Geri çekildim. Sadece içtiğinde benimle böyle konuşurdu. Diğer zamanlarda en iyi ihtimalle tanıdık, en kötü ihtimalle yabancılar gibiydik.

"Annem gibi değilim," boğazımı aniden tıkayan ağırlıkla fısıldadım.

O bizi kırık, terk edilmiş halde bıraktı. Ben onun gibi olmak istemedim.

"Eğitimini bile kullanmıyorsun. Tek yaptığın içki servisi yapmaksa üniversiteye gitmenin ne anlamı vardı? İngiliz Edebiyatı'nın zaman kaybı olduğunu söylemiştim, sen de diplomayı bile bitirmedin." Şişeyi tutan eli titredi ve sıvı ve cam parçaları her yere saçıldı. "Siktir, bana ne yaptırdığını bak!"

"Kıpırdama." Avucundaki sığ kesikten çekinerek hızla camı aldım.

O dinlemedi, yerine elini kol dayanağındaki kumaşa vurdu. "Parayı bulabilecek misin, bulamayacak mısın? Çünkü bulamazsan, ben boku yedim ve sen yalnız kalırsın."

"Baba, ben..."

"Gördün mü, sana söylediğim gibi Gabriel ile evlenmeyi kabul etseydin, bu asla olmazdı!"

Bu, Gabriel'in evlilik teklifini reddetmemin bir başka nedeniydi. Benimle konuşmadan önce babama para teklif ederek beni satın alabileceğini sanıyordu.

Onu bir zamanlar sevmiştim, ama yalancı herifin beni aldattığını fark etmeden önce bile, onun karısı olma fikri beni dehşete düşürmüştü. Babam onunla evlenmemi, sonra parayı alıp boşanmamı istemişti. Ama bu fikir midemi bulandırmıştı.

"Parayı ben bulurum," dedim, başka seçeneğim olmadığını bilerek.

Babam bana kaşlarını çatı ve son birkaç yılda çok yaşlandığını fark ettim. Saçları kahverengiden çok griye dönmüştü ve gözleri hep çökmüş görünüyordu. Yorgun.

Cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı. "İyi, bana borçlusun."

Bana borçlusun.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, bana hep bunu söylerdi. Yediğim her şey, giydiğim her şey için ona borçlu olduğumu hatırlatırdı. Sanki doğmak benim seçimimmiş gibi, hayatımın bir hediye olmadığını söylerdi. Sonra on sekiz yaşına bastım ve babamın hissettiği her türlü ebeveyn sorumluluğu bir anda yok oldu. Artık, masraflarımı ödediğim sürece umurunda değildi.

Gitmeyi hayal ettim. Bu hayattan kaçmayı... ama her zaman kendimi sıkışmış buldum. Onun iyi olduğundan emin olmak için çarpık bir sorumluluk duygusuyla kapana kısılmıştım. Yemek yediğinden, borçlarını zamanında ödediğinden ve tefecilerle çok fazla sorun yaşamadığından emin olmak zorundaydım.

Sonuçta, o hala benim babamdı ve gidebilirken benimle kalmıştı.

Tıpkı onun dediği gibi, ona borçluydum.

"Merak etme, bir dahaki sefere kazanacağımı biliyorum." Birkaç dakika önce çok sert olan gözleri yumuşamıştı. "Güven bana, Ara. Her şey düzelecek, kızım. Söz veriyorum."

Gülümsemeye çalıştım, ama zayıf bir gülümseme çıktı. Babam poker turnuvalarına katılmak için borç para aldı, ama kazandığı kadar kaybetti de. Kazandığında parayı savururdu, kaybettiğinde ise daha fazla borç alırdı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar yalvarsam da durduramadığım bir kısır döngüydü bu. Kolları kırılmış, küçük parmağının ucu makasla kesilmişti.

Arabası iskeleti kalacak şekilde yanmış, altındaki garaj da uyarı olarak tahrip edilmişti. Ama yine de borç para aldı ve kumar oynamaya devam etti.

Battaniyeyi alıp dikkatlice üzerine örttüm. O çoktan uykuya dalmıştı, ben kalan cam parçalarını ve şişeleri nazikçe temizlerken o sessizce horluyordu. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra, sonunda merdivenleri çıkıp yatak odama gittim.

Burası dönüştürülmüş bir çatı katıydı ve bana biraz kendi alanımı sunuyordu. Çantamı yatağımın yanındaki yere attım ve masama ulaşabilmek için başımı eğdim. Yatak odasının tamamı küçüktü, her iki tarafı da o kadar eğimliydi ki ben bile dik duramıyordum. Masamın yanında diz çöküp, çoğunlukla benim dışımda kimsenin okumayacağını bildiğim hikayeler ve fikirlerle dolu kullanılmış defterlerimi kenara ittim.

Bir zamanlar hikaye anlatmaya tutkuyla bağlıydım, ama üniversiteden eve dönüp babamı neredeyse ölümüne dövülmüş halde bulduğumda bu tutku öldü.

Babamın iyileşmesi üç ay sürdü ve bu süre boyunca suçluluk duygusu beni ezip geçmişti. Eğer burada olsaydım, bu olmazdı. Yardım edebilirdim. Durumun o noktaya gelmesini engelleyebilirdim. Bu yüzden bir daha geri dönmedim.

Bu pozisyonda kolumdaki hafif ağrıyı görmezden gelerek, parmaklarım acil durumlar için sakladığım kutuya değene kadar uzandım. Kutu gürültüyle yere düştü ve içindekiler halının üzerine dağıldı.

"Kahretsin." Paraları ve saati topladım, her bir banknotu iki kez saymak için zaman ayırdım. Bu, sahip olduğum her şeydi, son üç yılda biriktirdiğim tüm bahşişlerimdi. Başka bir yerde yeni bir hayat kurmak için sonunda cesaretimi topladığımda kullanmak üzere sakladığım acil durum fonumdu.

Yeniden başlayabileceğim bir yerde.

Her adımında suçluluk duygusu yaşamadan, olmak istediğim kişi olabileceğim bir yer.

Titrek ellerimle babamın borcunu bir kenara koydum, ama yeterli değildi. Bu da Gabriell'in aptal saatini satmam gerektiği anlamına geliyordu ve bu da beni hiçbir şeyim kalmadan bırakacaktı. Yedeğim yoktu. Acil durum fonum yoktu.

Üç yıllık birikimim, uzaklarda başka bir hayat kurma hayallerim, onun tek çocuğu olduğumu umursamayan bir adama gitti.

Bölüm 3

Sebastian

Masadaki ölü pisliği öfkeyle süzdüm, derisinin yanarak altındaki kas ve kemikleri ortaya çıkardığı şekli incelemek için zaman ayırdım. Onlar bile kömürleşmişti, koku o kadar yoğundu ki boğazımdan çıkması saatler sürecekti.

Bu da gerçekten harika bir şeydi.

Langdon'a baktım, sanki az önce birini işkenceyle öldürmemiş gibi sakın sakın çakmağını çakıyordu.

Tık. Çıt. Tık.

Sürekli kıpır kıpır olması, gergin bir hareket olduğunu düşündürebilir. Ama yirmi yıldır bu piçin gergin olduğunu hiç görmedim. Yanıklar, altın rengi tenini karartan, güçlü boğazını izlerle kaplamıştı. Çoğu, tercih ettiği yüksek yakaların arkasında gizliydi, ama tamamen gizlenemeyecek kadar çoktu.

Gövdesinde ve uyluklarında daha fazla yara izi olduğunu biliyordum, yıllar boyunca tedavi etmek için en iyi cerrahları aradığımız daha kalın izler. Bir zamanlar hareketlerini kısıtlamışlardı, ama şimdi vücudunun büyük bir kısmının bir zamanlar alevlerle dans ettiğini bile bilemezsiniz.

Çakmağını cebine koyan Langdon ellerini kaldırdı. "Bu kadar çabuk öleceğini düşünmemiştim," işaret diliyle söyledi, üst dudağı karakteristik sırtışıyla seğirdi.

"Hadi canım." Resmi işlerde taktığım maskeyi çektim. Maske çenemi burnuma kadar kaplıyor, sadece gözlerimi açık bırakıyordu. Bu, yüzümü örtmekten çok bir ifadeydi. Maske tüm yara izlerimi gizlemiyordu, ama gücü temsil ediyordu. Korkuyu. Ölümü.

Özellikle tereddüt etmeden saldırmamla tanındığım için, pek çok kişi benim öfkemi göze alacak kadar cesur değildi. Korku ve saygı, simbiyotik bir ilişki içindeydi, bu yüzden son beş yılda bu noktaya kadar tırmanan ilk olay buydu.

Şansını deneyen bazı aptallar, çalabileceklerini düşünen satıcılar veya alt edebileceklerini sanan iş ortakları vardı, ama

onlarla çabucak hesaplaşıldı. Thames Nehri'ne atıldılar ve unutuldular. Açgözlülük ya da şişirilmiş özgüven yüzünden önemsiz hayatlar kaybedildi.

Tahmin edebileceğiniz gibi, affedici davranarak bu konuma gelmedim.

Bu yüzden, o pisliğin gözlerindeki ışığın sönmesini izlemeyi bekleyerek gelmişim, çünkü bana bulaşmaya cesaret eden birinin cezasız kalmasına izin veremezdim. Sonuçta, korumam gereken bir itibarım vardı.

"Ben gelene kadar onu öldürmemeliydin." Kaos ve kan arzuluyordum, ama kontrol altında kalarak başarılı oluyordum. Ve Langdon emirlerime karşı gelmişti. Bu, sanki kemiklerimi tutmak için zorlanıyormuşum gibi cildimi gerginleştiriyordu.

Başka biri başarısız olsaydı, onu öldürürdüm.

Ama Langdon, Caden gibi sadakatini kanıtlamıştı.

"Paramı ne yaptığını biliyor muyuz?" Sakinleştikten sonra sordum ve özenle bastırdığım öfkem şiddet gerektirmiyordu. En azından şimdilik. "Yoksa Bay Pritchard bize istediğimizi vermeden onu öldürdün mü?"

Caden boğazını temizledi ve döndüğümde onun somurtduğunu gördüm. Her zaman hafif bir tik sesi geliyordu, babası, yani amcamın ona hediye ettiği saat, o kadar büyüktü ki bileğinde bir ifade gibiydi. Elinde kanla kaplı bir balyoz tutuyordu. Açıkçası, planlarımı mahvettiği için Lang kadar suçluydu.

"Bay Pritchard kapsamlı kayıtlar tutuyordu," diye cevapladı Caden, başını eğip elindeki çekici çevirerek. "Para ödünç verdiği kişilerin bulunduğu küçük siyah bir defter, Bas. Hatta tüm faiz oranlarını ve karları da yazmıştı." Cesede tekme attı, bu da kararmış derinin daha da çatlamasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, bu adamın cesaretinden etkilendim."

Langdon, Caden'ın lanet olası tik sesini zar zor bastıran derin ve boğuk bir kahkaha attı. "Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın," diye işaret dilinde konuştu, gözleri başyapıtına geri döndü.

"Kimse fark etmeden ne kadar zamandır benden para çalışıyordu?" İmparatorluğum genellikle ince ayarlı bir makine gibi çalışırdı, bu yüzden böyle bir sıçanın çatlaklardan sıyrılmayı başarması beni çok kızdırdı.

"Bu konuda akıllı davrandı," dedi Caden. "Görünüşe göre birkaç kez para kaybolmuş, ama genellikle babam hesapları kapattıktan sonra bir sonraki gelirde bulunmuş."

Amcam, para saymak dışında pek yeteneği olmayan bir adamdı. Borsada da fena değildi ve aristokrat kanı nedeniyle kendini üstün gören

aristokrat kanı olduğu için kendini üstün gören kibirli bir herifti, ama gerçekte o da bizim gibi aşağılık ve pis biriydi.

"Toplam ne kadar?"

Caden, hala cesedi bir sanat eseriymiş gibi seyreden Langdon'a baktı. "Üç yüz bin."

Gözlerimi kırptım, kanımda bir kez daha öfke hissettim. "Bu çok büyük bir para, Cade. Üç yüz bin dolar küçük bir meblağ değil."

Caden çenesini sıktı, yumruğunu balyozun sapına sıkıca kenetledi. "Ben hallederim."

"Amca, bu kadar para kaybolana kadar beklememeliydi."

"Ben hallederim dedim," dedi Caden, babası söz konusu olduğunda alıngan davranarak. Amcamla aramızda sevgi olmadığını herkes biliyordu. Her ne kadar o pislik teknik olarak benim ve Lang'ın hayatını kurtarmış olsa da.

Bunu bize hiç unutturmadağı gibi, ama yine de, kanını seçemezsin.

Gözlerimin önü kırmızıya döndü, ardından sırtımda şiddetli bir acı hissettim. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Il ne m'a pas laissé le choix.

*Bana başka seçenek
bırakmadı.*

Ayakkabılarım yıpranmış halının üzerinde gıcırdadı ve beni anılarımdan kopardı.

"Bas, iyi misin?" Caden yanımda belirdi.

Odaya odaklandım, sıyrılmış duvar kağıdını inceledim, ortaya çıkan küf ve sıva lekeleri vardı. Televizyon parçalanmıştı ve ahşap sehpadan parçalar kopmuştu. Yerde cam veya kıymıklar yoktu, bu da Caden ve Langdon, Bay Pritchard'ı yakalamadan önce bunların kırılmış olduğu anlamına geliyordu.

Bu zor bir şey değildi. Benden para çalmayı başarmış olabilir, ama o bir suç dehası değildi. Caden, benim adımlı kullanırken yakalandıktan bir saat sonra onu bulmuştu. Aslında bu oldukça acınası bir durumdu, tıpkı saklanmak için seçtiğı bu zavallı otel odası gibi.

Kaşlarımı çatarak, kara kitabın yatak başı masasının üzerinde düzgünce durduğunu fark ettim. Kitabı açıp sayfaları çevirdim, çeşitli dalgalı çizgiler

bulanıklaşmaya başladı ve gözlerimin arkasında bir ağrı hissettim. Homurdanarak kitabı Caden'a attım, o da hiç zorlanmadan yakaladı.

"Orada isimleri bulacağımızdan emin misin?" diye sordum, Caden'ın ilk sayfayı okumasını izlerken.

O başını salladı. "Merak etme, parayı geri alacağız." Çenesini yana doğru salladı. "Bay Pritchard'a ne yapmak istiyorsun?"

Dikkatimi yatağa çevirdim ve Langdon'ın yaklaşmış olduğunu gördüm. Vücudu kaskatı kesilmiş, gözleri hafifçe parlayarak cesede bakıyordu.

"Onu ortadan kaldır."

Bölüm 4

Arabella

Başka bir gece, başka bir – neyse ki – olaysız vardiya.

Neredeyse otuz dakika önce son siparişleri almıştım, ama hala iki müşteri kalmıştı. Neyse ki Suzy, onları kibarca gitmeleri için ikna ediyordu, böylece kapatabilirdik. Ayaklarım, on iki saat boyunca ayakta durmaktan ağrıyordu. Arkaya doğru ilerleyip bir sandık aldım ve onu kapıyı açık tutmak için kullandım, böylece çöpü çöp kutusuna atabilecektim.

Dışarıdaki ışıklar titriyordu ve uzaktan yaklaşan gölgelere karşı mücadele ederken hafif bir vızıltı çıkarıyordu. Gece havası serindi, bu yüzden aceleyle ortak çöp kutularına gittim ve çöp torbasını soldaki kutuya attım. Gürültü çıkardı ve bir fare botlarımın üzerinden neredeyse geçecekti, ben de irkildim.

"Siktir!" Geri atladım, ama sonra kendime güldüm.

Sadece bir sıçandı. Şehir onlarla doluydu. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Kafamı sallayarak kapıya doğru döndüm, ama yukarıdaki ışık birden söndü. Ani karanlık beni korkuttu ve otomatik olarak donakaldım. Geceyi aydınlatacak ay ya da yıldız yoktu. Tek ışık kaynağı yol kenarındaki sokak lambasıydı ve bu da sokağın ağzında ürkütücü bir parıltı yaratıyordu.

Bir şey, parke taşları üzerinde ayakkabı gibi sürtünerek ilerledi.

Sadece birkaç saniye sonra ışık tekrar yandı, ama o ana kadar terlerim dökülmüştü. Etrafa bakındım, kimseyi göremedim, ama sonra bir şey omzuma bastırdı ve beni o kadar ani bir şekilde itti ki, öne doğru sendeledim. Avucum tuğlaya sürtündü ve sırtıma bir baskı geldiğinde düşüşümü dengeledi.

Kötü kokulu bir nefes yanağıma değdi ve duvar cildimi ısırır da ben hareketsiz kaldım.

"Lanet olsun. Morris'in bir kızı olduğunu öğrendiğimde, onun gibi çirkin bir kaltak olmasını bekliyordum."

Panik içinde hareketsiz kaldım, nabzım boğazımın yanında çılgınca atıyordu. "Senin gibi değil, tatlım."

Yabancınn eli aşğıya doğru kaydı ve tişörtümün kenarını kot pantolonumdan çıkardı. Parmakları altındaki deriyi tırmaladı, ama ben hareket etmedim, artan korkumu yatıştırmaya çalışırken tamamen felç olmuştum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, sesimin bir şekilde titrememesine gurur duyarak. Dudaklarını yaladı. "Baban patronuma epeyce bir miktar borçlu ve Bay

O'Connor, kendisine borçlu olan insanlara karşı nazik davranan biri değildir, anlıyor musun?"

"O'Connor mu?"

"Evet, baban tehlikeli insanlarla oynamayı seviyor," dedi yabancı alaycı bir şekilde. "Şimdi, ya babamın borçlu olduğu beş bin doları faiziyle birlikte ödersin, ya da... belki bir tür anlaşmaya varabiliriz?" Her kelimeyle parmaklarını vücuduma daha da sertçe batırdı.

"Faiz mi? Bu saçmalık!" Saçımdan başım yana doğru çekildiğinde tısladım. Yabancı bana alaycı bir şekilde baktı, bakışları cildimde yağ gibi akıyordu.

"Bu, son ödeme tarihini kaçırmadan önceydi."

"Son ödeme tarihi yarın."

"Planlar değişti, tatlım." Kafamı bıraktı ama geri çekilmedi. "Babanıza İrlandalılarla uğraşmamasını söylemelisin. O'Connor'ın bağışlayıcı biri olduğu için şanslı."

Yutkundum, boğazım titredi. "Sadece beş tane var."

Karanlık bir kahkaha attı, sesi midemi bulandırdı. "O zaman B seçeneğini seçmek zorunda kalacaksın, değil mi?"

Sırtımdaki baskı azaldı ve kemerin halkalardan çekilmesinin belirgin sesi duyuldu. Yüzümden kan çekildi ve nefesim kesildi. *Hayır*. "Bekle!" Nefesimi kontrol etmeye çalışarak kendimi ondan olabildiğince uzaklaştırdım. Kaşlarını kaldırmış, devam etmemi bekliyordu.

"Faiz ne kadar?"

Başını eğdi. "Yüzde on." Bu da 500 sterlin demekti. *Kahretsin*.

Omzuma uzandı ve paniğim arttı. Kafamı geriye doğru çekerek yüzüne sertçe çarptım, kafatasımın arkasında ağrı hissettim.

"Lanet olası kaltak!" diye küfretti, kanlı dişleriyle bana alaycı bir şekilde sırttı.

"Paranız bende," diye yemin ettim ve o beni tekrar yakalayamadan dönüp kaçtım. Bara koştum, sandığı tekmeledim ve aynı anda arkamdaki kapıyı çarptım. Adamın

başladığı işi bitirmesini bekliyordum. Ama sessizlikten başka bir şey yoktu ve gözetleme deliğinden baktığımda, kemerini bağlamış bir şekilde beklediğini gördüm.

Gözlerim yaşardı ve kimse fark etmeden onları sildim. "Hey, Ara," Suzy beni bulduğunda dedi. "Çöpü attın mı

Rachael son trenine yetişmek için az önce çıktı ve ben de sonunda Joe'yu uyandırıp onu dışarı atmayı başardım."

Yanaklarımı bir kez daha sildikten sonra, ona zoraki bir gülümsemeyle döndüm. "Evet, hepsi bitti. Sen paspasladın mı?"

Suzy'nin gözleri cildimin acıdığı yere düştü ve tepki vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Ara..."

"Sadece barı toparlamam gerekiyor," dedim. "Uzun sürmez."

Suzy'nin endişeli bakışı daha da derinleşti. "Evet, tamam."

Suzy'nin dönüp depoya girmesini bekledim, sonra bahşişlerimi saymaya başladım, ama yeterli para olmadığını fark edince midem buz gibi oldu. Yeterli değildi, hatta çok azdı. Göğsüm sıkışmış bir halde, hızlıca kasayı açtım, kalan parayı aldım ve Suzy tekrar ortaya çıkmadan hemen önce kasayı kapattım, bu sefer paltosunu giymişti.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Cebimdeki para ağır geliyordu, sanki bir şekilde taş çalmış ve kendimi nehre atmışım gibi. Babamın borçlarını ödemek için hırsızlığa başvurmak zorunda kaldığım ilk sefer değildi, ama suçluluk duygum hiç azalmıyordu.

"Evet, hazırım."

Yanlışlıkla dudağımdaki yarayı çektim ve dilimde kanın tadını hissedince yüzümü buruşturdum. *"Bir dahaki sefere faizini ödemek zorunda kalmazsın umarım,"* dedi adam gülerek ve bana tokat attı. Başım yana doğru savruldu, ama tepki veremedim çoktan uzaklaşmıştı.

Pencereden dışarı bakarken, yağmur damlalarının camdan aşağıya doğru yarıştığını izledim, her biri kazanmak için çaresizce. Sessizce bu saçma yarışmayı desteklerken dalgın dalgın kaybolmuş olmalıyım, çünkü sonunda gözlerimi kırdığımda, aniden

dışarıdaki caddeyi tanıdım. Otobüs gürültüyle durdu ve ben atlayarak dışarı çıktım, yağmurun üzerime yağmasına izin vermek için bir an durdum.

Kısa sürede sırlıklam oldum, ama umursamadım. Vücudum titriyordu, ama yine de bir süre daha ayakta kaldım. Parmaklarım soğuktan ağrıyordu, saçlarım alnıma yapışmıştı, ama yine de hareket etmek istemiyordum.

Sonunda eve gitmem birkaç dakika sürdü, anahtarlarım elimde tıkr tıkr çalıyordu. Kapı açıldı ve hemen küfürlerle karşılandım, ardından bir çarpma sesi geldi.

"Baba?" Kaşlarımı çattım, neden saat 2'de hala uyanık olduğunu merak ediyordum. "Ne yapıyorsun?"

Babam büyük bir karton kutuya eşyaları atarken başını kaldırmadı bile. Bir mutfak havlusu, bir kupa ve sonra bir lamba. "Geç kaldın," dedi ve birkaç mekanik aylık dergisini aldı. Dergiler odanın diğer ucuna uçtu ve yığının üzerine düştü. "Bar saat birde kapandı ve eve gelmek bu saatte bir saat sürmez."

"O'Conner'a ödeme yapmam gerekti."

"Ödemeyi yaptı mı? İyi, düşünmem gereken bir şey azaldı." Sonunda döndü, gözleri çılgınca bakıyordu, sonra yüzüme odaklandı. "O'Conner mı yaptı bunu?"

Gülümsemeye çalıştım, ama daha çok bir yüz buruşturma oldu. "Ben iyiyim. Önemli değil."

Babamın gözleri bir an daha üzerinde kaldı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Hala orada ne halt ediyorsun? Toplan. Taşınıyoruz."

"Ne? Neden?" Üç yıldır buradaydık, bu benim hatırlayabildiğim kadarıyla bir yerde kaldığımız en uzun süreydi. Daire çok büyük olmayabilir, ama sahip olduğum tek sabit şeydi. "Ben zaten ödemeyi yaptım..."

"Mesele O'Connor değil, Ara. Mesele... diğerleri. İnsanlar ortadan kayboluyor ya da ölü bulunuyor," diye mırıldandı, bu sefer daha sessizce, sanki kendine konuşuyormuş gibi, sonra dikkatini bana çevirdi. "Bu eve bizi geçindirmek için para getirmiyorsun. O yüzden karar bana kalmış, değil mi?"

"Baba, gidemeyiz. Senin işin var ve..."

"Araba tamir etmek zar zor geçinmemizi sağlıyor ve son birkaç aydaki şansım da işime pek yardımcı olmadı." Elini yüzüne götürdü, parmakları hafifçe titriyordu. "Kirayı zar zor ödüyoruz ve su da kesildi."

"Başka kime borcun var?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Hareketsiz kaldı, çenesinde bir sinir titriyordu. "Bebeğim..."

"Baba!"

"Bak, önemi yok."

Tüylerim diken diken oldu ve üşüdüğümü bilmeme rağmen, kanım kaynıyordu. "Lanet lambayı paketlemeye çalışıyorsan, belli ki önemli!" Lambanın güzel bir lamba olduğunu bile söyleyemezdim. "Bir çözüm bulana kadar, başka birinden borç alıp bu masrafı karşılayamaz mısın?"

"Hayır, lanet olasıca damgalandım," diye alaycı bir şekilde başını salladı. "Kimse bana bir şey ödünç vermiyor. Şimdi, git paketle ya da..."

Aşağıda cam kırılma sesi gibi bir gürültü duyuldu.

"Yine lanet olası çocuklar," diye homurdandı babam. "Git. Ayrılmadan önce on dakikan var." Cevap vermeme beklemeden, muhtemelen hurda çalmaya çalışan çocuklarla ilgilenmek için homurdanarak gitti.

Orada durup, mahvolmuş oturma odasına baktım. Zaten fazla bir şeyimiz yoktu, ama babam her şeyi çılgınca kutuya atmıştı. Bir ara sinirlerine hakim olamamış olmalıydı, çünkü halının üzerinde şişe parçaları parıldıyordu.

Kitaplarımı düşündüm. Yüzlerce kitap, benim zaferim olarak, geçici kitaplığımda gururla sergileniyordu. Bir de giysilerim ve yatağımın yanında dizmeyi sevdiğim aptalca boş parfüm şişeleri vardı. Hepsini paketleyemezdim. Babam, sadece en gerekli eşyaları koyabileceğim küçük bir valiz kullanmamı isteyecekti, hepsi bu kadar. Daha fazlasını paketlememe asla izin verilmezdi ve her taşındığımızda her şeyimi kaybederdim. Tekrar baştan başlamak zorunda kalırdım.

Başka bir yeni şehir.

Başka bir yeni iş.

Aynı döngü tekrar tekrar.

Hayır. Bunu bir daha yapamazdım. Bir daha yapmayacaktım. Bir çaresini bulurduk. Her zaman bulmuştuk.

Kapıya doğru yürürken, binanın yanındaki merdivenlerden garaj girişine doğru indim.

"Morris, sen çok yaramaz bir çocuk oldun."

İçeriden gelen tanıdık olmayan sese kaşlarımı çatarak donakaldım.

"Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum." Etin ete çarpması sesi, ardından babamın çığlığı geldi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bana yalancı mı diyorsun?"

Kahretsin.

Telefonumu aldım, hızla 999'u çevirdim ve polise fısıldayarak seslendim.

"Lütfen!" diye yalvardı babam. "O paranın sana ait olduğunu bilmiyordum!"

"Demek neyden bahsettiğimizi biliyorsun? Ne garip.

bize ilk seferinde gerçeği söyleseydin, burnunu yumruklarımla tanıştırmak zorunda kalmazdım."

Yaklaşarak kapının aralığından içeri baktım ve babamı dizlerinin üzerinde buldum. Kapı açılırken hafifçe gıcırdadı ve ben nefesimi tuttum. Hiçbir tepki gelmedi, ben de olabildiğince sessizce içeri girdim.

Tanımadığım iki adam vardı, ikisi de babamdan daha uzundu. Sarışının sırtışında hafif bir vahşilik vardı ve ellerini kaldırarak karşısındaki esmer adama işaret etti.

"Tamam Lang, bağırmana gerek yok," dedi esmer adam gülerek.

Babam, burnundan kan damlayan halde ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. O açıdan bakıldığında, burnu kırılmış gibi görünüyordu. "Ne... ne dedi?"

"Dedi ki, 'Gözbebeklerinin patlamadığını biliyor muydun? Bunun yerine, yeterince uzun süre ısıya maruz kalırlarsa yavaşça ve acı verici bir şekilde erirler.

Babam hıçkırarak ağladı. "Lütfen... Paranızı bulacağım."

El işaretleriyle konuşan adam uzun boylu, atletik yapılı ve yakasına degecek kadar uzun soluk saçlıydı. Tercümanı ondan bir iki santim daha uzundu, yani yaklaşık 1,93 metre boyundaydı. Biraz daha geniş ve tıknazdı, ağırlık kaldırmayı seviyor ama aşırıya kaçmıyor gibiydi ve kahverengi saçları kulaklarının hemen üstüne kadar kesilmişti.

Esmer adam, uzaktan bile pahalı ve mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyiyordu, sarışın adam ise siyah kot pantolon ve koyu renkli tişört giyiyordu.

Yavaşça Volkswagen'in etrafında çömelerek dolaşım. Kaput açıldı, motor parçaları ayaklarımın dibinde duruyordu, etrafa yağ dökülmüştü. Bu lekelerin farkındaydım, adamlar dikkatleri başka yerdeyken dikkatlice dolaşım.

Kenara geldiğimde, üçüncü bir adam olduğunu fark edince donakaldım.

Duvara rahatça yaslanmış, dizleri bükülmüş ve başı yana eğilmişti. Tek kelime bile etmemişti, ama iri cüssesinden bir güç yayılıyordu. Diğerlerinden çok daha uzundu ve omuzları o kadar genişti ki giydiği siyah takım elbisenin ceketini gerginleştiriyordu. Elini ve bacağını esnetti, sonra tam boyuna kadar dikildi.

Siktir.

Hâlâ beni fark etmemişti, bu yüzden yavaşça babamın o sabah üzerinde çalıştığı asılı Ford'un yanındaki masaya doğru ilerledim. Parmaklarım

soğuk, sert bir şeye dokundu ve otomatik olarak ağır metali aldım.

Aracın arkasına saklandım, ayağım yerde unutulmuş aletlerden birine çarptığında hiçbir şey duymamış olmalarını umarak.

Büyük adam öne çıktı, diğer ikisi geri çekildi. "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu, sesi havayı ağırlaştıran boğuk bir hırıltıydı.

Babam, başını sallamadan önce sesli bir şekilde yutkundu. "Ben... Bunun senin paran olduğunu bilmiyordum."

"Nerede?"

"Ben... kaybettim." Üçüncü adam stratejik bir adım daha yaklaşp sesi çılgınca bir ton almaya başlayınca babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama geri getirebilirim, yemin ederim! Yakında bir turnuva var ve kazanacağımdan eminim. Her kuruşunu geri ödeyeceğim, hatta fazlasını! Bana biraz zaman verin yeter."

Parmaklarım anahtarı sıktı.

Üçüncü adam sonunda babama ulaştı ve siyah üzerine siyah takım elbisesiyle, ölüm meleği gibi onun üzerinde durdu. O anda tüm gücümü kullanarak aleti salladım. Gücümün fazla hasar vermeyeceğini biliyordum, ama buna gerek de yoktu. Polisin gelmesi için onların dikkatini yeterince uzun süre dağıtmam gerekiyordu.

Kolumdan bir acı yayıldı, adam son anda dönerek anahtarı ona çarpmadan yakaladı. Geri çekilemeden, beni kendine doğru çekti, elimden silahı aldı ve iki bileğimi de kocaman ellerinin arasında sıkıştırdı.

Başım otomatik olarak geriye düştü ve nefesim uzun, panik bir nefesle dışarı çıktı. Derin mavi, soğuk ve acımasız gözler, acımasız bir eğlenceyle karışık bir öfkeyle bana bakıyordu.

Ama beni hareketsiz kılan, bakışlarındaki öfke değildi.

Yüzünün alt yarısını kaplayan mat siyah iskelet maskesi

Bölüm 5

Sebastian

Morris Grey, insanlık adına utanç verici biriydi, ki bu da şaşırtıcı değildi, çünkü görünüşe göre Bratva ve İrlandalıları da dahil olmak üzere şehrin yarısına borcu vardı. Aptal herif, açıkça kendinden çok daha büyük adamlarla oynamıştı. Görünüşe göre, yeraltı poker turnuvalarında tanınan bir isimdi, ama şu anki durumuna bakılırsa, açıkça pek de iyi değildi.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum, mesafeyi kapatırken sesim daha çok bir hırıltıya benziyordu.

Bildiğini biliyordum, beni tanıdığına gözleri büyüdü ve sonra başını salladı. "Ben... senin paran olduğunu bilmiyordum."

Öfke damarlarımdan akıyordu, zar zor kendimi tutuyordum. "Nerede?"

"Ben... kaybettim. Ama geri alabilirim, yemin ederim! Yakında bir oyun var, kazanacağımdan eminim. Her kuruşunu geri ödeyeceğim, hatta fazlasını! Bana biraz zaman vermen gerekiyor."

Başımı yana eğdim ve Morris'in altına işediğinden emindim. Bu ağlayan pisliğin hala hayatta olmasına şaşırdım, özellikle de başına ödül konduğunu öğrendikten sonra. Ama bunun önemi yoktu, çünkü ona ilk ben ulaştım ve kimse buna karşı çıkmayacaktı.

Şehirdeki diğer örgütler arasında dikkatlice oluşturulmuş bir ateşkes vardı. Onlar benim işime karışmazdı, ben de onların işine karışmazdım.

Bir adam için savaş başlatmaya değmezdi.

Arkamdaki hava değişti ve Langdon silahıyla döndü, aynı anda Caden de çekicini kaldırdı. Ama ben çoktan hareket etmiştim, kafamın arkasına nişan alan İngiliz anahtarını yakaladım ve küçük saldırganı göğsüme sıkıca çektim.

Küçük bir kızdı, öfkeli bakışlarıyla daha iyi karşılaşabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kalıyordu. Kahverengi saçları yüzünün etrafında ıslak bir dağınıklık oluşturuyordu, yüksek at kuyruğundan düşen saç telleri nemli cildine yapışmıştı. Gözleri altın rengi beneklerle süslenmiş sıcak kahverengiydi ve maskemin üzerine odaklandıklarında korkuyla yuvarlaklaştılar.

"Polis yolda," dedi, sesi kemik yapısının narinliğine uymayan, boğuk ve titrek bir sesle.

"Öyle mi?" Başparmağım bileğindeki nabzı okşamak için hareket etti. Nabzı hızla atıyordu, kendini toparlamasına rağmen korkusunu ele veriyordu.

Kalın dudaklar, siyah çerçeveli büyük gözler ve en ufak bir dokunuşa bile kolayca iz bırakacak gibi görünen en açık ten. Gözlerim yanağındaki küçük sıyrığa, pembe ve taze ete, sonra da alt dudağındaki kesiklere kaydı.

Benim dikkatli bakışlarım altında nefesi kesildi ve nedense bu beni sırtıtmak istememe neden oldu.

Başımı kaldırıp Caden'ın bakışlarıyla buluştum. *"Bu kim lan?"* diye babamın dilinde sordum. Artık Londra'yı evim olarak görebilirdim, ama Fransa benim doğduğum ülkeydi, neredeyse yirmi yıldır Fransız topraklarına ayak basmamış olsam da.

Langdon cevap verdi, elleri olayların değişmesinden duyduğu heyecanı yansıtan bir hızla hareket ediyordu. *"Daire ve garajın kira sözleşmesinde Bay Grey'den başka bir isim yok."*

"Sır saklıyordun, Morris dostum," diye homurdandı Caden ve çekicini kullanarak Morris'in çenesini kaldırdı. Pisliğin dudakları titredi, gözleri herkese bakındıktan sonra tekrar bana odaklandı.

"Lütfen, istediğin her şeyi alabilirsin. Sadece bana zarar verme," dedi, kadına hiç aldırış etmeden. Yüzünden kanın durmadan akıp gittiğini düşünürsek, bu oldukça komik bir açıklamaydı.

"Babam sana ne kadar borçlu?" diye sordu elimdeki küçük tavşan, nabzı onu ele vermeye devam ederken sesi güçlüydü. Dikkatimi ona çevirdim, gözlerinin küstahlıkla kısılmasından zevk aldım.

Her iki bileği de elimdeydi ve göğsüne sertçe bastırılmıştı, ama o bileğini kurtarmaya hiç çalışmadı. Sırılsıklamdı, beyaz tişörtü cildine yapışmış ve çıplak dantel sütyeninin her ayrıntısını ortaya çıkarmıştı. Göğüs uçları sertleşmiş, kumaşın içinden sanki bir davet gibi dışarı çıkıntı yapıyordu.

Elimi uzatıp parmaklarımı boğazına doladım ve nefesinin sığılığını hissettim. Yutkunmaya çalıştı, bu hareket avucuma okşama gibi dokundu.

"Sana ne kadar borcu var?" diye tekrar sordu.

"Ara, kapa çeneni!" Morris, Caden karnına vurana kadar tısladı.

Havanın *çıkışı* tatmin ediciydi, öne düşerken çıkardığı hırıltı da öyle. İşe kokusu artık çok daha güçlüydü, Ara'nın taze yağmur, bayat bira ve yasemin kokusunu bastırıyordu.

O, gözlerinde düşmanlık parıldayan, güzel bir kızdı. "Ne kadar?" diye bir kez daha sordu, bu sefer daha sert bir sesle.

Caden cevap verdi. "100 bin."

Kadın irkildi, dolgun dudakları açıldı ve ben bu fırsatı değerlendirerek başparmağımı alt dudağına sürüp, kesik yerine sertçe bastırdım. Beni ısırды, ben de her nefesini kontrol edene kadar sıkıca tuttum.

"Lang," diye başladım, gözlerimi elimdeki kadından ayırmadan, "Bay Grey'i nakil için hazırla. Görünüşe göre bizimle gelmek zorunda kalacak."

Sonunda direnmeye başladı ve ben parmaklarımı gevşettiğimde nefesini tuttu.

"Lütfen," diye yalvardı, bu kelime kulağıma müzik gibi geldi. Onun bunu tekrar tekrar söylemesini istedim, ideal olarak bana en ilkel şekilde teslim olmadan birkaç saniye önce.

"Lütfen ne?" Başparmağımı nabzına bastırarak hızlı atışını tadını çıkardım.

"Bunu yapma. Parayı buluruz."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Arka planda yavaş yavaş sesini yükselten sirenlerin farkındaydım. Polis gelmesinden endişelenmiyordum, çünkü neredeyse tüm polisler benim maaşımı alıyordu. Ve almayanlar... onlar da ortadan kaybolmuştu.

Derin bir nefes verdi, sıcak nefesi tenimi okşadı. Gözlerimi ondan ayırmadım, başımı onun boyuna yaklaştırdığımda bile. Pek çok insan, özellikle de parmaklarım boğazında iken, bana bu şekilde karşı çıkacak cesarete sahip değildi.

Onu daha da zorlayıp, mücadeleye devam edip etmeyeceğini görmek istiyordum. Ama isteksizce onu bıraktım. "Bay Grey," dedim, babasına hitap ederek, "şu andan itibaren, hayatınız sona ermiştir."

Morris'in yüzü hastalıklı bir gri renge bürünmüştü, gözlerinin etrafındaki beyazlar panik halini daha da vurguluyordu. "İstedığınız her şeyi alabilirsiniz. Efendim... lütfen. Her şeyi."

Gözleri kızına kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Kaşlarımı kaldırdım, ama sirenler olay çıkarmaya başlayacaktı. Benim sabrımın yetmeyeceği bir olay. Bu yüzden Caden'a başımı salladım ve Morris'i yakasından yakalamasını bekledim.

"Onu nereye götürüyorsun?" Ara, çıkışımı engellemeye çalışarak ağladı. "Dur, seni lanet canavar!"

"Canavar mı?" Morris'in çığlıkları etrafımızda yankılanırken kapıda durdum. "Oh *belle*, sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Bölüm 6

Sebastian

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?" Baş hizmetçim Bayan Potter, masama gümüş bir tepsi koyarken sordu. Viski bardağına bir göz attım ve elimi sallayarak onu hemen gönderdi.

"Hepsi bu kadar. Çıkarken asansörü kilitleyin lütfen."

"Elbette, efendim." Bayan Potter başımı eğdi.

Kameralardan onun evimde dolaşan silüetini takip ettim, emri yerine getirdiğini doğruladım ve tüm evin bana ait olduğunu gördüm. Boynumu çatırdatarak koltuğuma yaslandım, buz gibi viskiyi uzattım ve bir yudum aldım.

İki katlı penthouse'umu, her türlü saldırıya dayanabilecek, aşılmaz bir kale olarak tasarlamıştım. Caden ve Langdon, aşağıda lüks dairelere sahipti, ama bu sadece onlara kardeş gibi güvendiğim içindi. Onların altındaki katlar boştu, içi boşaltılmış ve paranın satın alabileceği en güçlü malzemelerle güçlendirilmişti. Neredeyse her santimetreye kamera yerleştirmiştim ve parmaklarım içimin camını okşarken, kulübüm The Thorn'u bulana kadar yirmi kadar ekranı gezdim.

Evim kadar sağlam olan The Thorn, her şeyin yüzüydü. Zengin ve nüfuzlu misafirleri ağırlamak ve aynı zamanda benim... diğer faaliyetlerimi gizlemek için bir yerd.

Dövüşlerimle tanındım, ama servetimi dövüşlerden veya dövüşlere yapılan bahislerden kazanmadım. Hayır, imparatorluğum kokain üzerindeydi, size mükemmel bir coşku hissi veren toz. Yan etkilerin riskini azaltmak için sentetik olarak uyarlanmış ürünüm, piyasadaki en temiz üründü.

Kimse bu kaliteye ulaşamıyordu ve bunu deneyenler talihsiz kazalar yaşıyordu.

Arkanıza yaslandığınızda deri koltuk gıcırdadı, ama rahatlayamadım. Son zamanlarda sanki derimin altında karıncalar kaşınıyordu, beni huzursuz ediyordu ve alkolün yakıcı etkisi bile yardımcı olmuyordu.

İki haftada üç aşırı doz. Aşırı dozlar olacaktı; bu sektörün bir parçasıydı. Ama *iki haftada* üç tane mi? Hayır, ürünümün pazarı domine etmesinin bir nedeni vardı ve bu, müşterilerimin ölmesi değildi. İlk başta şüpheliydim, ama diğer tüm oyuncular sürekli takip eden adamlar bunun Lanetli Gül olduğunu doğruladılar. Benim lanet tozum.

Fareyle bir düğmeye tıklayarak, dikkatimi dağıtacak bir şey bulana kadar beslemeyi geçirdim. Whiskey'yi dudaklarıma götürdüğümde buzlar bardağımda tıkırdadı, Morris Grey'in hücresinde çılgınca adımlarla dolaşmasını izlerken tadını çıkardım. Sadece birkaç saat geçmişti, ama şimdiden berbat görünüyordu.

İstedğiniz her şeyi alabilirsiniz efendim... lütfen. Her şeyi.

Zayıf adamların çaresizce yalvarmaları alışılmadık bir şey değildi. Birçok kişi bana hayatları karşılığında eşlerini, kızlarını ve oğullarını teklif etti, ama ben hiç cazip gelmedim.

Bunun yerine, cezalarını uzatır, ölümden önceki her saniyeyi işkenceye çevirirdim. Onları suçluluk duygularıyla biraz daha boğulmaya bırakırdım, ta ki sonunda sıkılana veya sabrım taşana kadar. Hangisi önce gelirse.

Bu, kabul etmeyi düşündüğüm ilk seferdi.

Kızının parmaklarımin altında titreyen korku dolu nabızı ve o güzel kahverengi gözlerinde yanan düşmanlık... ilginçti. Babasına çok sadıktı, oysa babası onu sıradan bir fahişe gibi satmaya hazırdı.

Büyük resimde, 100 bin dolar benim için hiçbir şeydi. Dövüşçü olarak bundan daha fazlasını kazanıyordum, ama mesele para değildi. Mesele, birinin benden çalmasıydı. Ring'e adım atmadan çok önce acımasızlığım ile tanınıyordum.

Bu yüzden Morris'i biraz daha uzun süre tutmayı planladım, penceresiz beton hücresinde, sadece kendi zihni ve birkaç örümcekle baş başa kalacak şekilde. Onu kırmak istedim, böylece onu benim olan şeylere bulaşmamaları için diğerlerine bir uyarı olarak sergileyebilecektim.

Bölüm 7

Arabella

Patronumun ofisinde otururken gerginliğimi bir türlü atamıyordum.

Chase bunu açıkça fark etmişti, çünkü izin günümde beni gördüğüne duyduğu şaşkınlık, hızla hayal kırıklığına dönüştü.

"Kasa parası eksik. Bana bunun hakkında bir şey söylemek ister misin?"

Yutkundum, ellerim kucağımda huzursuzca hareket ediyordu.

"Üzgünüm..."

"Lanet olsun, bebeğim. Aslında bununla bir ilgin olduğunu düşünmemiştim." Arkasına yaslandı, sandalyesi sanki ağırlığının altında zorlanıyormuş gibi bir hırıltı çıkardı. "Yani, şimdi benden çalışıyor musun?"

"Paradan bir kısmı bende." Kot pantolonumun arkasından elimi uzatıp yaklaşık 230 sterlin çıkardım. Hepsi değildi, ama babamın garajında bulduğum paradan biriktirebildiğim kadardı. "Çok üzgünüm, köşeye sıkışmışım ve başka ne yapacağımı bilemedim. Geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

Chase'in eli beklediğimden daha hızlı uzandı ve beni irkitti. "Seni kovmak zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi? Benden çalmaya devam edemezsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır, lütfen, bu işi gerçekten çok seviyorum." Ve bu işe her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Sadece çaresizdim."

Chase dişlerini alt dudağına geçirdi. "Ne tür bir belaya bulaştın?"

"100 bin dolar borç almam lazım."

Chase bir an bana göz kırptı, sonra yüksek sesle kahkaha attı. "Bekle, ciddi misin?" diye sordu, sakinleştikten sonra. "Sana borç vereceğimi düşünüyorsan, sen delisin. Bu masanın üzerine eğilsen bile olmaz."

Yanaklarım kızardı ve parmaklarımı uyluklarımın üzerine kıvırdım. Kot pantolon giymeseydim, tırnaklarımın bacaklarımın derisini keseceğinden emindim. "Bana borç verecek birini tanıyor musun?" diye sordum, onun önceki yorumunu görmezden gelmeye karar vererek.

Bana bir an baktı. "Bu çok para. Başın belada mı?"

"Babam öyle."

Chase başını salladı. "Kime bu kadar borcu var?" "Ben... bilmiyorum."

Kafasını sallayarak ayağa kalktı ve üzerimde dikildi. "Bebeğim, tavsiyemi dinle. Haberleri açıp senin güzel yüzünü bir istatistik olarak görmek istemiyorum. Babanın işi onu ilgilendirir, sen de hala yapabiliyorken kaçmalısın."

Sessizce ayrıldım, içimdeki buz eriyip her yerim uyuşana kadar. Suzy'nin beni fark edemeyecek kadar meşgul olmasına minnettardım, çünkü tüm hayatım altüst olmuşken Yüzüklerin Efendisi serisinden kimin en iyi orgazmı vereceğini tartışmak hiç içimden gelmiyordu.

Rachael beni barın arkasından gördü, ona hafifçe el salladığımda nazikçe gülümsedi ve hızla personel odasına koştu. Oda küçüktü, sadece bir lavabo, iki sandalyeli küçük bir masa ve vardiyada eşyalarımızı saklayabileceğimiz bir alan vardı.

Küçük odaya gidip, bana ait olan her şeyi aldım, ki bunlar sadece bir saç fırçası ve defterimdi.

"İşte buradasın," diye bağırdı Suzy, bir golden retriever enerjisiyle içeri girerek. "Rachael burada olduğunu söyledi. Öyleyse, geçen gece burada olan o yakışıklı çocuk seni bekliyor..." Gözleri çantamdaki kitaba kaydı. "Bekle, gidiyor musun?"

Çantayı kendime daha sıkı çektim. "Evet, ben... Başka bir iş teklifi aldım," diye yalan söyledim. "Maaşı daha iyi. Çalışma saatleri daha kısa. Dış tedavimi ve... diğer masraflarımı bile karşılıyor."

Suzy'nin alt dudağı titredi ve birkaç kez gözlerini kıptı.

Olamaz. Lütfen, Tanrı aşkına, ağlama.

"Hoşça kal demeden gidecek miydin?" Boğazından bir hıçkırık çıktı ve sonra gözyaşları akmaya başladı, kısa mesafeyi aşarak bana sarıldı.

Tanrım.

"Bizi terk ettiğine inanamıyorum! Artık kimin daha seksi olduğunu kiminle tartışacağım?"

Onun kollarında bir heykel gibi durduğuma emindim ve sırtına attığım garip bir okşama bile tuhaf geliyordu. İnsanları teselli etme konusunda hiç becerim yoktu

Duygusal olarak çöküntü halindeydim, bu yüzden kendi sorunlarımla bile başa çıkamazken başkalarının sorunlarıyla zihinsel olarak ilgilenemiyordum. "Rachael var senin," dedim.

"İkimiz de onun sığ olduğunu biliyoruz. Hadi ama, *Game of Thrones'u* kim izlemedi ki? O bir mağarada mı yaşıyor?" Suzy burnunu çekti. "Ve en sevdiği karakter olarak *Gimli'yi* seçti. Gimli! *Legolas'ın* bir kadını tatmin etme konusunda çok daha üstün becerileri olduğu açık. Rachael'in zevki yok, Ara."

Söylenirken gözyaşları kurumuştu, yanaklarında hafif bir leke kalmıştı. "İyi olacaksın," dedim, onun kollarından kurtulmaya çalışarak.

"Peki ya bana bir randevu bulmama yardım etmen?"

Bir uygulamada birkaç kez kaydırmaktan başka bir şey yapmadım. Yalnız olduğum için beni manipüle eden bir adamla kaldım. Ben kimim ki flört tavsiyesi vereyim?

Ona gülümsedim. "Ben de seni özleyeceğim."

Suzy bir hafta içinde beni unutacaktı, ilgisi parlak ama geçiciydi. Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok erkek arkadaşı olmuştu.

Ama benim kişisel tercihim *Aragorn* olduğunu bilmek dışında – tabii ki öyleydi – kişisel hayatım hakkında çok az şey biliyordu. Ben de böyle olmasını tercih ediyordum, insanlara fazla bağlanmamayı. Bir şey olursa ve tekrar ayrılmak zorunda kalırsam diye. Bu yüzden mümkün olduğunca kendime saklandım, bunun yerine kitaplarıma daldım.

Burnunu çekerek neşelendi. "Ah, evet, erkek arkadaşının seni barda beklediğini unutma. Seni almaya geldi mi?"

"Benim erkek arkadaşım yok..." Bir dakika, Gabriel burada ne arıyordu?

Onu bara yaslanmış, yanında kızaran Rachael ile buldum. Çıkıp arkama bakmamayı planlıyordum, ama son anda dönüp beni gördü. *Kahretsin.*

"Bebeğim, buradasın." Düzgün ütülenmiş takım elbisesiyle ve görünüşe göre dedektif üniforması olan trençkotuyla ortama hiç uymayan bir şekilde salonda dans eder gibi yürüdü. Koyu renkli saçları bir tarafa yatırılmıştı, bu da gözlerini daha belirgin hale getiriyordu. "İyi misin? Garson az önce bana senin gideceğini söyledi."

Beni kendine çekmek istedi ama ben hızla onu ittim. Tekrar bana sarılmaya çalışmadı ama endişeli bakışı neredeyse samimi görünüyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum ve onu birkaç boş masanın olduğu duvara doğru nazikçe çektim. Üzerimde gözler hissedebiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Kız arkadaşımı görmeye gelemiyim?" "Şu anda bunu yapacak kadar yorgunum."

"Lennon ile konuştum." Elini çeneme koydu ve tek istediğim onun avucuna yaslanıp teselli aramaktı. Ama yapmadım.

"Tabii ki konuştun." Geri çekilmeye çalıştım, ama Gabriel beni durdurmak için parmaklarını sıkıştırdı. Ne şans ki, Lennon, ifademi alırken bana gülümseyen, olaya müdahale eden memurdu. Her şeyle o kadar meşgulken, Gabriel'e söyleyeceği aklıma bile gelmemişti.

"Beni aramalıydın," diye azarladı Gabriel.

"Bunun ne faydası olacaktı ki?"

"Ben lanet olası Met için çalışıyorum," diye bağırdı ve boğazını temizledi. "Bağlantılarım var, Ara. Benim işim bu. Şimdi, olan biten her şeyi anlat bana. Baban yine kumar mı oynuyor?"

Soruyu bu kadar soğuk bir şekilde sorması midemi bulandırdı. Saatlerce Gabriel'e babamdan ve onu rahatsız eden şeytanlardan bahsetmiştim. Ona açıldığım tek kişi oydu ve onun beni önemseydiği için dinlediğini sanıyordum, ama aslında sadece kavgalarımızda bu bilgiyi silah olarak kullanmak için dinliyordu.

Başımı salladım, sesime güvenemediğim için bir adım geri çekilip aramıza mesafe koydum. Gabriel'in sadece kendini önemseydiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu, şu anda onun beni önemsemesini ne kadar istesem de.

"Morris'i kim kaçırdı, Ara?"

Omuz silktim ve sinirli bir nefes verdim. "Bilmiyorum. Çok uzundu, iri yapılıydı ve kafasının altında bir kafatası maskesi takıyordu..."

"Maske mi?" Gabriel, bir şüpheyi doğruluyormuş gibi kendine başını salladı. "Bu, Canavar'a benziyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Canavar mı?"

Gabriel çenesini sıktı, ilişkimizde defalarca tanık olduğum o acımasızlık gözlerini kararttı. "Lennon aradığında onun deli olduğunu düşünmüştüm," dedi o kadar kibirli bir tonla ki, aslında minnettar oldum, çünkü bu, onun özenle inşa ettiği maskesini parçaladı. "Neden onun gibi biri senin ya da baban gibi önemsiz biriyle ilgilenirsin ki? Bu onun profiline uymuyor."

İşte oradaydı. Asla yeterince iyi olmadığının farkına vardım. O her zaman benim, onun mükemmel kadın fikrine göre değişmemi istedi. Sessiz ve güzel, koluna takılabilecek biri. Karşı çıkmayacak, sırt üstü yatıp bacaklarını açarak ona bebekler verecek biri.

Biraz histerik bir şekilde güldüm ve eğer bir terapist olsaydım, muhtemelen endişelenirdim. "Sen tam bir pislisin, Gabe."

Derin bir nefes alıp, olay çıkarmadan ve kendimi utandırmadan önce arkamı döndüm.

"Bebeğim, hadi ama, bunun ne kadar saçma olduğunu anlamıyorsun." Gabriel iki adımda bana yetişti. "Sebastian Devereaux, yeraltı dünyasının belirli çevrelerinde büyük bir isim. Dokunulmaz ve kötü şöhretli bir hayalet. O piç kurusu acımasız ve zalim olarak bilinir."

Omzumu tutmaya çalıştığında onu itip kapıdan dışarı, serin havaya çıktım.

"Bak, Morris henüz ölmediyse, yakında ölecek.

Durup ona döndüm. "Onu bulmam lazım. Yapamam..." *Yalnız kalamam*, diye içimden tamamladım. Zaten bir ebeveynimin ölümünün suçluluğunu omuzlarımda taşıyordum; önleyebileceğim bir başka ölümle başa çıkamazdım.

Çenemi okşayan yumuşak parmaklar beni yukarı bakmaya zorladı. "Merak etme bebeğim, onu geri getireceğiz."

"Sebastian'ı nerede bulabileceğini biliyor musun?" diye sordum, göğsümde bir baskı hissederek.

Gabe beni kendine doğru çekti ve bu sefer direnmedim. "Tabii ki. Yıllar boyunca birden fazla soruşturmamda yer aldı. Onu şahsen tanıyorum; Soho'daki *The Thorn*'un sahibi."

"Hiç duymadım."

"Çünkü oraya uymuyorsun," dedi. "Onların... estetiğine uymuyorsun." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve tek istediğim onu itmektir. Ama açıkçası ona ihtiyacım vardı. "Ama sorun değil, çünkü seni oraya sokabilirim."

Bölüm 8

Sebastian

Yumruk torbası yumruklarımın altında sallanıyor, deri çatırıyor ve gıcırdayıyordu. Tekrarlı ve mükemmel zamanlamalı vuruşlarımı çalışıyordum. Kollarım ağrıyaya başlayana ve yumruklarımın etkisiyle parmak eklemlerim çatlamaya başlayana kadar devam ettim.

Gerginlik cildimi gerdi, bir şeye vurma ihtiyacı, zar zor bastırabildiğim neredeyse şiddetli bir dürtüydü. Bu yüzden ağırlık kaldırdıktan sonra, sallanırken zinciri tıkırdayan torbayı kullandım. Alnımdan damlayan teri gözlerimden silerek, acıyı bastırdım, kaslarım gerilip yorgunluk sonunda üstesinden gelene kadar duramadım.

Bunu yapmasaydım, dinlenemezdim, kabuslar beni rahatsız ederken uykuya dalamazdım. Anılar tehdit ediyordu.

Son bir vuruşla kum torbası buruşup, ağır nefes alıp verirken, duyulabilir *bir sesle* ahşap zemine çöktü. Yarık yerinden kum döküldü, taneler koyu renkli ahşaba karşı soluk görünüyordu.

Derin bir nefes alıp, kumaşları parmaklarımdan çıkardım, sonra kumun üzerine attım ve dağınıklığın üzerinden geçtim.

"Bu ay ikinci çanta," dedi Chip, kapıda belirerek. Ona sert bir bakış attığımda hiç irkilmedi, tavırları neredeyse benimki kadar soğuktu.

"O zaman yenisini sipariş et."

Chip başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Sıra sende," dedi ve cevap beklemeden ortadan kayboldu.

Kendime bir dakika verdim, kum sonunda oluklara yerleşmişti. Chip ve ben sürekli satranç oynuyorduk ve bu, annesinin isteği üzerine ona strateji ve disiplin öğretmek için başlamıştı. O genç ve küstah biriydi ve yeraltı dünyasının yozlaşmış ortamında hayatta kalmak istiyorsa, öğrenmesi gerekiyordu.

O zamana kadar, daha fazla sorumluluk almaya hazır değildi.

Kaslarımı esneterek merdivenlerden aşağı indim ve yatak odama doğru yürüdüm. Karanlık renkler rahatlatıcıydı ve doğrudan banyolu odama girdim.

Ekli banyoya doğru yürüdüm. Parmak eklemlerim pembe renkteydi ama kırık ya da morarmış değildi. Onları bağlı halde pratik yapmak Caden'ın fikriydi, özellikle de sık sık kendimi kaptırdığım zamanlarda.

Şortumu çıkarıp duşa girdim, suyu açtım ve buz gibi olmasına rağmen başımı eğdim. Su ısınana kadar kendimi akışın altında tuttum ve ancak o zaman hareket etmeme izin verdim. Çabucak bitirdim, terimi temizlemeye yetecek kadar, sonra çıplak olarak yatak odama geri döndüm ve gözlerimi duvardaki ekrana diktim.

Uzaktan kumandayı alıp, garaja bakan CCTV'yi bulana kadar kanalları gezdim, ama o orada değildi. Dağınık kahverengi saçları ve altın rengi gözleri olan kadın.

İçimde bir şey kıvrıldı ve bunun hayal kırıklığı olup olmadığını merak ettim. Birkaç gün geçmişti ve hala onu bir kez bile görmemiştim. Langdon'dan üst kattaki daireye gizlice girip kamera yerleştirmesini istemek üzereydim, beni ısırıp sonra da lanet olası bir ereksiyonla baş başa bırakan kadını bir kez daha görebilmek umuduyla.

İşyankarlık benim fetişim değildi, ama sikim umursamıyor gibiydi. En azından ona gelince.

Uzaktan kumandayı tıklayarak, Morris'e gelene kadar kanalları taradım. Morris, bazen hücrelerini evi olarak gören tarantulaları kovmak için çılgınca kollarını sallıyordu.

Geçici yatağının üzerinde duruyordu, benim çok ilgimi çeken sekiz bacaklı yaratıklardan açıkça korkuyordu. Şanslıydı; hücrenin son sakini sadece bir kovadan başka bir şeye sahip değildi. Ona bir yatak verdiğim için lanet olası bir aziz oldum ve o bana daha minnettar olmalı.

Ekranları tekrar taramaya başladım ve gözlerim hemen tanıdık bir yüze takıldı. Telefonuma uzanıp Caden'ı aradım.

Hemen cevap verdi.

"Dedektif Graves burada ne arıyor?" Bu sinsi küçük pislik, burnunu sokmaması gereken yerlere soktuğu için hoş karşılanmıyordu. Hiçbir şey bulamamış olması önemli değildi. Kimse, polis bile, benim iznim olmadan benim bölgemde hareket edemezdi.

"Merhaba Caden, nasılsın? Ben çok iyiyim Bas, bilirsin, takılıyorum ve..."

"Cade," diye homurdandım.

Telefonun diğer ucunda bir kahkaha yankılandı. "Graves mi dedin? Onu görmedim ama Miles kapıda çalışıyor. Gidip bakayım."

Gabriel'i biraz daha izledim, ait olmadığını bildiği bir yerde rahat bir duruş sergiliyordu. Son uyarıldığından beri benim mekanlarıma adım atma riskini almamıştı. Peki ne değişti? Neden şimdi hayatını riske atıyordu?

Aptaldı, ama salak değildi.

Telefonu elimde, siyah gömleğimi ve pantolonumu giydim, üzerine de uyumlu ceket giydim. Bundan nefret ediyordum, ama kendimi medeni görünmeye zorladım, çünkü insanlar benimle ilk tanıştıklarında ve benim hiç de medeni olmadığımı fark ettiklerinde tedirgin oluyorlardı.

Kumaş sert geliyordu, sırtım ve omuzlarımı kesen yara izlerine zımpara kağıdı gibi sürtünüyordu. En kalın ve en rahatsız edici olanlardı. Ama Langdon'inkinden farklı olarak benimkiler alevlerden değil, bıçak ve kırbaçlardan kaynaklanıyordu.

Yüzümdekiler onunkilerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, sakalımın altında kaybolan basit çiziklerdi. Gözümü kesen yara izi, üst dudağımdaki yara izi gibi saklamak daha zordu. Onları saklamayı umursamadığımdan değil. Amcam bir keresinde tedavi olmaya ikna etmeye çalışmıştı, ama ben her zaman reddetmişim.

Neden geçmişimden saklanayım ki? Yara izleri ve onlara bağlı anılar beni ben yapan şeydi.

Yakamı çekerek ekrana tekrar baktım, ama donakaldım. Çünkü orada, etrafındaki zarafete kıyasla soluk mavi yazlık elbisesiyle tamamen uyumsuz görünen *kişi* oydu.

"Bas?" Caden'ın sesi beni donmuş halimden uyandırdı. "Senin önceden onayladığın listede olan biriyle geldi. Ben halledeyim mi?"

Gözlerimi kırptım ve Graves'in sanki hakkı varmış gibi onu kendi tarafına çekmeye çalıştığını gördüm. Kameranın açısı nedeniyle yüzündeki ifadeyi tam olarak göremedim, ama omuzları gerilmişti. Omurgası kaskatı kesilmişti.

"Bas?"

"Merak etme, geliyorum," dedim, maskemden uzanarak. "Ben kendim hallederim."

Bölüm 9

Arabella

Gabriel'in yüzüne tokat atmaya iki saniye kalmıştı, ama bu daha fazla dikkat çekmeme neden olurdu. Bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum, ama giderek daha belirgin hale geliyorlardı.

"Merak etme, bebeğim. Gayet iyisin," dedi Gabriel, beni yanına çekerken "bana dokunma" havamı açıkça görmezden gelerek.

Zorla gülümsedim ve kötü şöhretli *Thorn'un* içini dikkatle süzdüm. Bir gece kulübü için beklediğim gibi değildi, en azından daha önce gittiğim hiçbir yere benzemiyordu.

Savile Row takım elbiseleri ve zarif elbiseler, canlı müzik ve loş ışıkların olduğu bir kulüpten çok podyumda daha uygun duruyordu. Yüksek tavanlar kristal avizelerle süslenmişti ve dans pistinin kenarında kişisel servis personeli bulunan masa ve sandalyeler vardı.

Gabriel yanımda titriyordu, barmenin dikkatini çekmek için dizini sallıyordu. İçeri girmek bir saatimizi almıştı, bu yerin varlığından bile haberdar olmadığım düşünülürse kuyruk şaşırtıcı derecede uzundu. Kapı görevlileri sebepsiz yere insanları geri çeviriyor, sadece uygun gördüklerini içeri alıyorlardı. Başta biz de reddedildik ve Gabriel tartışmaya başladığında, kapı görevlilerinden biri diğerine fısıldadı ve sonunda kadife ipi kaldırdı.

Onların gizli kriterlerini nasıl ve neden geçtik bilmiyorum, çünkü ben buraya ait değildim ve Sebastian ile konuştuğum anda oradan ayrıldım.

Gabriel'in barmen tarafından görmezden gelinmesinden dolayı artan hayal kırıklığını görmezden gelerek, odanın içinde gece yarısı rengi gözleri olan bir adam aradım. Ama onun tarifine uyan kimse yoktu. Gereksiz yere iri yarı adamlar yoktu ve kesinlikle maske takan da yoktu. Köşeyi kontrol etmeye devam ettim, gölgelerin içinde gizlenmiş ve ip ile çevrilmiş özel bar ve kabine kaşlarımı çatarak baktım.

Ayağa kalkıp bir adım attım, ama Gabriel parmaklarını bileğime doladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ve beni gerekenden çok daha sert bir şekilde geri çekti. "Henüz içkilerimizi bile almadık."

"Sebastian'ı bulmam lazım." Ses tonumu sakın tutmaya çalıştım, ama içim hiç de sakın değildi. Kapı görevlilerinin Gabe'e davranışlarından, Sebastian'ı tanıdığını söylediğinde yalan söylediğinden şüphe duymuyordum. Gabriel yalan söyleme konusunda ustaydı, bu yüzden bu durum hiç de şaşırtıcı değildi. "Bu yüzden burada değil miyiz? İçki içmek için değil."

"Bunun için uğraşıyorum." Gözlerini kapattı, dudağı tanıdık bir şekilde kıvrıldı. "Evlendiğimizde bu tavrını bırakman gerekecek."

O beni kendine doğru çekerken, boğazımdaki yumruyu yutmak için zorlandım.

"Seninle evlenmeyi hiç kabul etmedim," dedim, sesim alçak ama kararlıydı, orada hiçbir şey yapmadan durdukça paniğim artarken bile.

Gözleri hiç kıpırdamadı. "Yani yalnız kalmayı mı tercih edersin? Peki babana ait cesedi bulduğumuzda ne olacak?" diye meydan okudu.

Avuç içlerim karıncalandı, parmak uçlarıma sıcaklık yayıldı. Düşünmedim, sadece hareket ettim. Ama elim ona ulaşmadan, o havada bileğimi yakaladı.

Tepki vermesini bekliyordum, ama onun sesi sakinleşti.

"Özür dilerim, bunu söylememeliydim." Sesi samimi geliyordu, ama ben gerçeği biliyordum ve bunu anlamam çok uzun zaman almıştı. O öne doğru eğildi, ama ben başımı çevirdim, böylece o da yanağıma öptü.

Onun haklı olduğu ve sonunda yalnız kalabileceğim düşüncesi midemi bulandırdı.

"Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldadım, boğucu hava ve gürültülü müzik arasında nefes almakta zorlanıyordum.

Dudaklarını büzüştürdü ve sonunda beni bırakmaya karar verdi. "Peki. Geri döndüğünde sana bir kadeh şarap sipariş ederim."

"Hayır, ben..."

"Sana verdiğimi kabul edeceksin," diye uyardı. "Şimdi, fazla gecikme. Ben olmadan çok komik görünüyorsun. Buraya hiç uymuyorsun, ama sorun değil. Evlendiğimizde bu durum değişecek." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü, bu da benim açıkça uygunsuz giyindiğimi vurguluyordu.

Elbette, kıyafet kurallarını bilseydim, daha güzel bir şey giyerdim. Elbisem sevimli olsa da, milyonlarca sıfırlı bir banka hesabına sahip olman gereken bir dans kulübünden çok yaz pikniğine uygundu. Uzunluğu nedeniyle normal bir kulüp için uygun olabilirdi, ama burada değil. Hayır, burada göze çarpıyordum.

Odayı geçerken, müzik kafamın içinde yankılanırken, her vuruş göğsümü sıkıştırırken, meraklı ve biraz da düşmanca bakışları görmezden gelmeye çalıştım.

Göğsümü sıkıyordu. Dans pistine bakmaya zahmet etmedim, Sebastian Devereaux hakkında az da olsa bildiklerimden dansçı havası almamıştım.

Omzumun üzerinden geriye bakarak Gabriel'in dikkatinin dağıldığından emin oldum, ama endişelenmemeliydim. Üç farklı kadınla çevriliydi, hepsi kıkırdayarak gülüyordu, o da sırtarak flört ediyordu. Bir kemerden geçerek tuvaletleri buldum, koridor loş ışıklıydı, kapıları geçip ilerlerken neredeyse samimi bir atmosfer vardı. Boştu, ama beni daha da aşağı çeken bir *tıklama, çıtlama, tıklama* sesi vardı.

Babamın garajındaki sarışın, dizleri bükülmüş ve ayakları düz bir şekilde, son duvara rahatça yaslanmıştı. Yaklaştığımda tepki vermedi, başını bile kaldırmadı, sadece çakmağıyla oynamaya devam etti.

Tık, tık, tık.

Saçları geriye taranmıştı, saç telleri neredeyse ıslak görünüyordu. Bir süre sonra ayağı haliye çarptı ve hala bana bakmadan koridordan aşağı döndü.

"Bekle!" Nefesim hızlandı, kalbim göğsüme baskı yapıyordu. "Merhaba?"

Geriye dönüp baktığımda, hala yalnız olduğumu fark ettim, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım ve onu takip ettim. Bir kez bile arkasına bakmadı, aynalı bir duvarın önünden geçerken kendinden emin adımlarla yürüyordu.

Yaklaştığımda duvar açıldı

ve adımını kesmeden köşeyi döndü.

Tereddüt ettim, asansörün içi altın rengi, gösterişli görünüyordu. Panellerin her biri yansıtıcıydı, bu yüzden sarışın adam aniden arkamda belirdiğinde irkildim.

"Merhaba, ben..."

Sözümü bitirmeme izin vermedi, kapılar kapanmaya başlarken beni itti. Kapılar kapanırken, kapanan boşluktan sırtarak bana bir öpücük gönderdi.

"Kahretsin." Elimi panellerden birine bastırdım, ama düğme yoktu, sadece neredeyse alaycı bir şekilde bana yansıyan görüntüm vardı.

Ne tür bir aptal tehlikeli bir adamı تنها bir koridora kadar takip eder? Ah, doğru ya. Ben.

Hiçbir talimat olmadan asansör inmeye başladı ve başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu. Bir kat, belki de iki kattan fazla olamazdı. Kendimi geriye doğru bastırdım, kapılar sessizce açıldı ve sağlam beton duvarlar ortaya çıktı. Bir saniye sonra kafamı dışarı çıkardım, görebildiğim kadarıyla aynı beton duvarlar her yeri sarıyordu.

Işık, uğursuz karanlığı deliyordu, birkaç metre aralıklarla yerleştirilmiş garip bir zarafet taşıyan aplikler kalın örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Merhaba?" dedim, ama sadece sesimin yankısı geldi. "Merhaba?" diye daha yüksek sesle seslendim ve bu sefer bir cevap geldi.

"Arabella? Sen misin?"

Sesi takip ederek, neredeyse ağlamaya başlayacaktım, dizlerimin üzerine çöküp parmaklıkların arasından uzanmaya çalıştım. "Baba?" Onun tutulduğu yere inanamıyordum, hücre o kadar küçüktü ki, kollarını uzatıp her iki tarafa da dokunabilirdi. Yatağa ve bir kovaya yetecek kadar genişti.

Kapının yanındaki yerde kötü kokulu bir tepsi duruyordu, yemeğin sadece kırıntıları kalmıştı ve ben yaklaştığımda bir şeyin yerde koştuğunu yemin edebilirim.

Bu kadar aşağıda neredeyse hiç ışık yoktu, ama karanlıkta bile sadece birkaç gün sonra ne kadar hasta görüldüğünü görebiliyordum. Gözlerinin altında morluklar vardı ve cildi çökmüş gibiydi. Soluk, hafif parlak.

"Ara, beni nasıl buldun?" Babam parmaklarını parmaklıklara doladı, derisi yırtılmış ve kanıyordu, sanki dışarı çıkmaya çalışmış gibi.

"Gabriel..."

"Parayı buldun mu?" Kuru dudaklarını yaladı, çatladıklarında biraz yüzünü buruşturdu. "Lütfen, beni buradan çıkarmalısın." Gözleri odanın içinde dolaştı, sanki gölgelerde bir şey arıyormuş gibi.

"Ne? Hayır, böyle bir yerde o kadar parayı bulamam..."

"O zaman neden buradasın? Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun!" sesi gürledi, beni irkitti.

"Ben deniyorum..."

"Gitmelisin. Tabii..." Parmaklıkların arasından uzanmaya çalıştı. "Evet, sen benden çok daha iyi hayatta kalırsın."

Midem burkulsa da parmaklarım kilidi okşadı.

"Benim için her şeyi yaparsın, değil mi Ara?" Babamın gözleri çılgına döndü. "Annemin yaptığı gibi beni terk etmezsin, değil mi? Bunu düzeltebilirsin."

"İyi akşamlar, Morris. Görüyorum ki yine kaçmaya çalışıyorsun." Bir adam gölgelerin içinden çıktı, koyu renkli kaşlarını kaldırdı. Onu hemen garajdaki diğer adam olarak tanıdım, çekiçli esmer adam.

Babam hücresinde geri çekildi. "Hayır... tabii ki hayır."

Ayağa kalkıp babamla adamın arasına girdim. "Sebastian'la konuşmaya geldim."

Yabancı adam başını salladı. "İyi, çünkü o seni bekliyor."

Bölüm 10

Sebastian

Onu dizlerinin üzerinde izledim, Morris'in sıkıntısı ses çıkmasa bile belliydi.

"Onu hücreesine götürmenin bir nedeni var mı?" diye sordum Langdon'a, o da ofisimin duvarına yaslanmış, sırtarak duruyordu. Lang'ın anarşi ve kaosa karşı tuhaf bir zevki olduğu için, başımı kaldırıp onun ifadesini görmeme bile gerek yoktu.

Keskin bir ıslık sesi başımı kaldırmamı sağladı.

"Beni susturuyorsan, o kadın gerçekten ilginç biri olmalı," dedi Lang, dudaklarından kaba bir ses çıkarak. "Onun önceden onaylanmış listede olmasının bir nedeni var mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedim Fransızca.

"Evet, siktir git Bas," diye cevapladı Langdon ve bana orta parmağını gösterdi.

Göğsümde bir kahkaha patladı ve son birkaç haftadır artan gerginliğim biraz azaldı. Bir başka düzenli müşteri daha ölü bulunmuştu, muhtemelen aşırı dozdan, ve bu durum, bozuk bir parti olduğu yönünde söylentiler çıkmaya başlamıştı. Ama benim malım tertemizdi. Ya üretimde bir hata yapılmıştı, ki bu duyulmamış bir şeydi, ya da biri benim malımı karıştırmıştı.

Her halükarda, biri bunun bedelini ödeyecekti.

"Kavgaya ihtiyacın var," dedi Langdon bir süre durakladıktan sonra, ellerini hafifçe yavaşlatarak, benim ona tam olarak konsantre olmadığımı fark etti.

Bunu bir an düşündüm, birikmiş öfkemi biraz olsun serbest bırakmanın muhtemelen iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Başımı sallayarak kabul ettim. "Ayarla."

Langdon, benim infazcımdan çok bir kraliyet sarayında daha rahat olacakmış gibi, dramatik bir şekilde selam verdi. Onun gösterişli, flörtöz kişiliği benimkinden tamamen farklıydı. Ama mesele de buydu; insanlar sırtlarına bıçağını saplamadan önce onun güzel yüzünü ve cazibesini görüyorlardı.

Lang avıyla önceden biraz oynamayı tercih ederken, ben ise doğrudan konuya girmek isterdim. Gözlerim gömleğinin yakasına, kumaşın altında zar zor görünen yara izlerine kaydı. Onu neredeyse öldüren alevlerden korkmak yerine, onları kucaklamıştı.

Bir ısıklık daha çaldı ve başımı kaldırıp Langdon'ın gözlerindeki endişeyi gördüm. "En son ne zaman uyudun?" diye sordu.

Bir vızıltı dikkatimi telefonuma çekti. Caden onu bu tarafa eşlik ediyordu, çantasını sıkıca yumruğunda tutuyordu. "Yeterince uyuyorum." Yalan, ama aynı travmayı yaşayan bir adamla sohbet etmek istemiyordum.

Langdon ve ben, yaralandığımızda, neredeyse öldürüldüğümüzde ikimiz de çocuktuk. O, ailemin evi alevler içindeyken içeride mahsur kalarak, ben ise kibriti çakan kadın tarafından.

Masamın çekmecesini açtım, maskeyi yüzüme kaldırdım ve yerine oturtum. Birkaç saniye sonra kapı çalındı ve Caden kapıyı açarak kızı içeri aldı. Kız tereddütlüydü, gözleri odadaki her şeyi ezberlermişçesine etrafta dolaşıyordu, sonunda gözleri benim üzerimde sabitlendi. Korku, belki biraz endişe bekliyordum. İnatçı bir kararlılık değil.

Narin bir tavşan gibi görünebilirdi, ama beni büyüleyen çelik gibi bir iradesi vardı. Neredeyse gülümseyecektim, ama sonra onun Graves'le birlikte geldiğini hatırladım ve göğsümdeki o garip sıcaklık buz gibi soğudu.

"Onu hücreye attın," dedi sert bir ses tonuyla. Omuz silktim. "Bana borcu var."

"Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? Ondan zaten her şeyi aldın. En azından biraz haysiyetini bırak." Elleri yumruk oldu, ama yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

Başımı eğip, sandalyemde rahatça oturdum. "*Mahkumumuzu getir,*" dedim Langdon'a, onu tedirgin etmek için kasıtlı olarak dilimi değiştirdim. Langdon tartışmadan ayrıldı ve Caden'ı bir zamanlar durduğu duvara yaslanmış halde bıraktı.

"Ee?" diye devam etti, sorusuna cevap vermememle birlikte kendine güvenini biraz kaybetmişti.

Onu biraz daha rahatsız etmeye karar verdim ve baştan aşağı onu değerlendirmek için zamanımı kullandım. Elbisesi soluk maviydi, belinden itibaren hafifçe genişleyerek kalçalarını ortaya çıkaran bir kesimdi. Dizlerine kadar uzanan elbise, kıvrımlı bacaklarını ve narin ayaklarını ortaya çıkarmıştı.

Sonunda gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, incelediğim için cildinin pembeleştiğini fark ettim.

Güzel.

"Neden buradasın, *güzelim*?" diye sordum, bu takma adla yanaklarının kızarıklığının daha da derinleştiğini izleyerek.

"Adım Ara."

Bu sefer kendime bir sırtış izin verdim, ama sadece maskem onu gizlediği için. Adını biliyordum; Morris, çok da değerli olmayan kızı hakkında bilmek istediğim her şeyi hemen bana anlatmıştı.

"Babam için geldim," dedi, önceki cesareti azalmıştı. Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım, daha fazla mücadele istiyordum. Bu benim için alışılmadık bir durumdu, çünkü genellikle tam itaat talep ederdim. "Lütfen, ne isterseniz yaparım." "O benim tutsağım. Bana bu kadar borçlu bir adama serbest bırakmanın ne faydası olacak?" Ses tonumda hem uyarı hem de eğlence vardı. "Koruyacağım bir itibarım var, Bayan Grey."

Çenesini kaldırdı, yüzünde kararlılık parladı. "O hasta."

"Bir bağımlı," diye ekledi Caden ve Arabella'nın başı ona öyle bir şiddetle döndü ki, dikkatini bana geri vermesini talep etmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Mantıksızdı, ama o viski ve altın rengi güzel gözlerin sadece bana bakmasını istiyordum, başkasına değil.

"Lütfen," dedi, bakışları yalvarışıyla uyuşmuyordu. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecekti. "Bir yolu olmalı."

"Param sende mi?" Bu noktada sadece dalga geçiyordum. Elbette parası yoktu, ama ahlaksız bir adamla tartışmaya çalışmasını izlemekten zevk alıyordum.

"Hayır... Yapamam." Ara durakladı, gergin çenesinde hayal kırıklığı belirliyordu. "Eminim başka istediğin bir şey vardır?"

Öne doğru eğildim, sesimi ilgisiz tutmaya çalışsam da gözleri maskemde kayboldu ve biraz genişledi. Ama kaslarımın gerginliği ya da havayı dolduran elektrikte ilgisiz bir yan yoktu.

"Daha açık olun Bayan Grey. Bana tam olarak ne teklif ediyorsunuz?" Cildim gerginleşmişti, onu elde etme ihtimalinin heyecanı damarlarımdan akıyordu.

Arabella yutkundu ve ben onun narin boğazının kıvrımlarını izledim. "Ben..."

Kapı uyarı olmadan açıldı ve Morris onun yanına diz çöktü. Arabella hemen ona yardım etmek için yanına gitti, ama Morris onu itti.

"Ara, ne yapıyorsun?" Morris, yardım almadan ayağa kalkarken hırladı. "Sana bunu yaparsan durumu daha da kötüleştireceğini söylemiştim!" Elini kaldırıp, ofisimde yankı uyandıracak kadar sert bir tokat attı.

Ne yaptığımı fark etmeden odanın diğer ucuna geçtim ve Morris'i duvara yapıştırdım. Arabella, şiddet karşısında tepki göstererek koluma hafifçe dokundu.

şiddetin şokuna tepki gösterdi. "Ona bir daha dokunursan, seni olduğun yerde öldürürüm," diye tısladım, sesimde tehlikeli bir ton vardı.

Morris yutkundu, ben geri çekilse de vücudunu duvara dayamaya devam etti. Langdon'ın tabancasını kafasının yan tarafına dayadığını hissettiğinde gözleri daha da büyüdü. "Benim yerime geçmeyi teklif mi etti?" diye fısıldadı.

Arabella, elektrik çarpmış gibi sıçradı, gözleri babasına bakarken büyüdü. Babası ona doğru bakmamış bile.

"Sence o, bana olan borcunu ödeyebilir mi?" diye sordum, vücudumu ikisinin arasında hafifçe eğik tutarak. Arabella yanımda ezici bir varlıktı, omurgası ve omuzları o kadar gergindi ki, dikkatli olmazsa bir yerini kıracak diye emindim.

Morris gözlerime baktı, gözlerinde hasta bir umut vardı. Sadece birkaç gün geçmişti ama şimdiden berbat görünüyordu. Bu da kişiliğine çok yakışıyordu.

Alt dudağını yaladı ve başını salladı. "O benim yerime geçerse, beni bırakır mısın?"

Arabella hiçbir şey söylemedi, yanağında belirgin bir el izi vardı. Geçen seferin aksine, çok az makyaj yapmıştı, açık teni çıplaktı, sadece gözlerini vurgulamak için çok az siyah sürmüştü.

Morris'i yere yatıran Lang'a başımı salladım. "Hmm. Belki de senin yerine o benim önünde diz çökmeli?" Masamın kenarına yaslandım, bu şekilde bile onun küçük vücuduna göre daha uzun ve daha iriydim.

"Sen ne istersen yapar," dedi Morris, hala kızına bakmadan. "Değil mi, Ara?"

Bir an sessizlik oldu, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

Sonunda, "Onun borcunu ödemek için çalışacağım," dedi. Sesinde daha önce olmayan bir titreme vardı. Ama ben ona döndüğümde bakışlarımdan kaçmadı. Başkaları benim dikkatim altında korkarak sinerdi, ama o gözünü bile kırpmadı. "Onun yerini alacağım."

Caden güldü, Langdon bile boğuk bir ses çıkardı. "Anlaştık."

Kahkahalar kesildi ve en yakın arkadaşlarım bana dönerek aynı inanamama ifadesini takındılar.

"*Ciddi olamazsın?*" diye sordu Caden Fransızca, Langdon'un elleri ise benim dikkatim ona odaklanmışken okumam için çok hızlı hareket ediyordu.

"Git," dedim Morris'e, ki ona iki kez söylememe gerek yoktu. Kızına bile bir bakış bile atmadı, sanki kışında havai fişek patlamış gibi kapıdan fırladı. Sonunda Langdon'a baktım.

"Onun gittiğinden emin olacağım," diye işaret diliyle söyledi ve onun peşinden dışarı çıktı.

Arabella sessizce bekledi, yumruklarını sıkmış ve omuzlarını dikleştirmiş bir şekilde orada duruyordu.

"*Graves'in olay çıkarmadığından emin ol,*" dedim Caden'a, kasıtlı olarak bir kez daha Fransızca'ya geçerek.

Arabella'nın durumuna *fazla* alışmasını istemezdim. Ne de olsa o benim yeni oyuncağımdı.

Caden tereddüt etmiş gibi görünüyordu, kaşlarını çatarak sonunda odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bekledim, Arabella gerginlikten o kadar gerilmişti ki, her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

Onu bir süre izledim, her bir düzensiz nefesini hafızama kazıdım. "Diz çök."

Bölüm 11

Arabella

"Diz çok." Sebastian'ın boğuk emri üzerime çöktü ve ilk tepkim, insan kılığına girmiş bir avcıdan başka bir şey olmayan bu adamdan kaçmak oldu. Avuçlarım terledi, dilimin arkasında ekşi bir tat hissettim.

"Hoşça kal dememe bile izin vermedin," diye fısıldadım, o tam boyuna uzandığında tamamen hareketsiz kaldım. Büyük bir tiranın aurasına sahip gibi görünüyordu, sanki ben onun yeni kurbanıymışım gibi etrafımda yavaşça yürümeye başladı. Ki, sanırım bir bakıma öyleydim.

Ne halt ediyordum ben? Neden
buna razı oldum ki?

Onun bakışları yakıcıydı, sessizlik dayanamayacağım kadar uzadı. Gözlerimi kapatıp, nefesimin sakinleşmesi için yalvardım, endişemi belli etmemek için. Onunla ilgili her şey korkutucuydu. Varlığı, iri cüssesi, beni o kadar odaklanmış bir şekilde izlemesi sinir bozucuydu.

"On saniye oldu ve sen şimdiden bana itaatsizlik ediyorsun."

Kahretsin. Tek bir görevim vardı ve onu bile mahvetmişim.

Gözlerimi açtığımda, Sebastian'ın tam önümde durduğunu gördüm. O kadar uzundu ki, maskesinin güzel tasarımını incelemek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

Mat siyah bir kafatasıydı, çene ve burun çukuru ayrıntılı bir şekilde işlenmişti. Yüzünün yan tarafına ve burun köprüsüne doğru kıvrılıyordu, sadece gözleri tamamen görünür durumdaydı. Sağ gözünün altında, sanki büyük bir yaratık onu kör etmeye çalışmış ama başaramamış gibi kalın bir yara izi vardı. Kaşından yukarı doğru kıvrılıyor ve saç çizgisinde kayboluyordu.

Bu yara izi onu barbar gibi gösterebilir diye düşünebilirsiniz, ama yara izi sadece irisinin çarpıcı gece yarısı rengini ve karanlık derinliklerinde parıldayan sadizmi daha da dikkat çekici hale getiriyordu.

"Her zaman o maskenin arkasına saklanacak mısınız? Birlikte çok zaman geçireceksem bu biraz tuhaf olur." *Aman Tanrım. Ne diyorum ben?*

"Garip bir sapkınlık." *Siktir. Beni. Yanlamasına. Dur!*

Sanırım bir kriz geçiriyordum. Ya da felç. Ya da onun kadar kötü bir şey.

Sebastian başını eğdi, gözlerini bir anlığına bana dikti, sonra yavaşça kulaklarının arkasındaki kayışlara uzandı. Nefesimi tuttum, yüzünü ortaya çıkardığında elmacık kemiklerinin keskin hatlarını ve çenesinin dik açısını hafızama kazıdım.

Sakal bırakmıştı, sakal için çok uzun, ama uzun, dağınık saçlarıyla aynı koyu tonda kesmekten başka bir şey yapamayacak kadar kısaydı. Daha fazla yara izi ortaya çıktı, cildi doğal altın rengi bronzluğuna kıyasla daha pürüzlüydü. Biri üst dudaklarını kesmişti, birkaç tane de alnında ve yanaklarında daha soluk izler vardı.

Onu ilk kez gerçekten inceleyebiliyordum ve nedense bana beklemediğim bir sabırla izin veriyordu. Bir kralın kendine güveniyle duruyordu, yoğunluğu aramızda neredeyse fiziksel bir titreşim gibiydi. Takım elbisesi ütülüydü, yakası açıktı ve boğazını saran siyah ve gri dövmeler görünüyordu. Büyük ellerini birkaç yüzük süslüyordu, metal koyu ve kalındı. Sofistike imajı, gözlerindeki vahşi ışıltıyla uyuşmuyordu, sanki bir kurt koyun gibi davranıyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordu, sesi derin ve kaba, daha çok hırıltıya benziyordu. "Artık geri dönmek için çok geç. Bir kez benim olursan, benim olursun, *güzelim*." Son cümleyi tenime fısıldadı, başını benimkine doğru eğdiğinde nefesi samimi bir şekilde tenime değdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Adım Ara."

Bella adını bile kullanmıyordu, ki bu benim nefret ettiğim ve kabul etmediğim bir takma addı. Belle muhtemelen daha da kötüydü, çünkü bu adı o bulmuştu.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi üst dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Dizlerinin üzerine çök.

Kadifemsi emri zihnimde yankılandı. Neyi kabul ettiğimi biliyordum, babamın hayatı karşılığında benim hayatımı. Sebastian'ın bunu tekrar talep etmesini bekliyordum, bacaklarım titrememek için kilitlenmişti. Dizlerimin üzerine çökmek muhtemelen en az endişelendiğim şeydi, ama yine de heykel gibi hareketsiz duruyordum. Nabzım düzensizdi ve kısa sürede sakinleşmezsem, bayılabilir ya da başka bir dramatik şey yaşayabilirdim.

"Beni öldürecek misin?" diye sordum sonunda, sesimin güçlü ve hiç de korkmuş gibi gelmediğinden gurur duyarak.

Sebastian'ın maskesini tekrar takmasını izledim, bu onu daha da acımasız gösteriyordu.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," tereddüt etmeden söyledim, ama sözlerimin arkasında pek bir inanç yoktu. Dur, onun beni öldürmesini istemiyordum. İster miydin? Hayır, şu anda kesinlikle beden dışı bir deneyim yaşıyordum. Bunu son derece stresli duruma bağlayacağım.

Sebastian ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bu pek iyi bir başlangıç değildi ve aman Tanrım, sanırım ağlayacağım.

"Seni odana götüreyim." Kapıya doğru yürürken kolu benimkine değdi ve ben onu izlemeye başladım.

"Oda mı? Ama ben sandım ki..."

"Zindanda kalmak mı istiyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden. "Orada bazı örümceklerimi tutmayı seviyorum."

"Hayır." Yanağımdan haince akan gözyaşını silerek onu takip ettim, koridor bir labirent gibiydi, sonra önceki gibi altın renkli asansöre geldik. En azından, aynı asansör olduğunu sanıyorum.

Kapılar onun yaklaşmasıyla açıldı, omuzları alanı kapladıktan sonra dönüp bekledi. Cesaretimi toplayarak ona katıldım, etrafındaki tüm oksijeni çalmış gibi görünmesini görmezden geldim. Bana bakmadan avucunu panellerden birine bastırdı ve asansör inmeye başladı.

Aslında benim soruma hiç cevap vermediğini fark etmiştim.

Bu da beni öldürebileceği ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Sebastian

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım, ona dokunmaktan kaçındım. Aslında istediğim şey bir şeye vurmak, vücudumda biriken ve gizleyemeyeceğim gerginliği atmaktı, ama ringe çıkana kadar kendimi dizginleyecektim.

Korku neredeyse bir auraya, yayılan bir yoğunluğa sahipti. Arabella hafifçe titriyordu, gözleri öne bakıyordu ve bana bakmayı reddediyordu. Korku iyiydi, önemliydi. Bu, onun kendini bana gümüş tepside sunan bir aptal olmadığı anlamına geliyordu. Ama sadakati hak edilmese bile, kendini riske atacak kadar sadık biri olduğu anlamına geliyordu.

Kapılar açıldı ve ben dışarı çıktım, sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra o da bana katıldı. Gözleri sırtımda yanıyordu ve maskemi neden tekrar taktığımı merak ettiğini biliyordum.

Onu halka açık yerlerde takmadığım tek zaman, dövüşürken idi. İnsanların yaralarını görmesi umurumda değildi; onları kendi lehime kullanmaya başlamıştım, takım elbiselerin altında çoğu insanın hayatta kalamayacağı kadar çok şeyden kurtulduğumu hatırlatmak için. Bana bulaşmamaları için.

Maske, gücümün bir sembolünden başka bir şey değildi. Bana hiç nazik olmayan bir şekilde verilen Beast adının sembolüydü.

Tanıdık parfüm kokusu hemen burnuma çarptı, orada bulunanlar bakışlarını çok uzun süre üzerinde tutmamaları gerektiğini biliyorlardı. Halı üzerinde yürürken fısıltılar yükseldi ve insanlar yolumdan çekilirken sessiz mırıldanmalar duyuldu.

Caden ve Graves'in kapının yanında sessizce tartıştıklarını gördüm, görevli kapıcı Miles sabırla yanlarında duruyordu. Yine, o sadece gösteriş içindi, çünkü Caden çok daha tehlikeliydi.

Her şey belli bir şekilde görünüyordu. Bir rol oynuyordu. Güç sadece patron olmakla ilgili değildi. Doğru görünmeli ve beklentili tepki vermeliydi. Aksi takdirde, altındakiler sizi devirebileceklerine inanırlardı, oysa gerçekte asla sizinle aynı ligde olamazlardı. Miles bu role uygun görünüyordu, boyu benim 1,95 metreden sadece 2,5 cm kısaydı ve kolları daha kalındı, bu da onu gereksiz yere iri yapıyordu. Kollarını kavuşturması gerektiğinde pek iyi değildi, ama ayakta durup güçlü görünmek için mükemmeldi.

Grave, benim orada olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı, alnı terle kaplandı.

"Dedektif. Geçen sefer, benim bölgeme bir daha ayak basarsan, buradan yürüyerek çıkamayacağın konusunda uyarıldın."

"Rozetim sayesinde istediğim yere gidebilirim!" diye bağırdı, ama sesindeki öfke sadece laftaydı, icraata geçemiyordu. İsteddiği kadar havalı davranabilirdi, ama o rozet ve cesaretinin altında, diğerleri gibi o da benden korkuyordu. "Ara, buraya gel. Gidiyoruz."

Arabella yanımda gerildi ama kıpırdamadı. *Aferin kızım.*

"Seni kim içeri aldı?" diye sordum, sesimi tehlikeli derecede alçak tutarak.

Graves ile ilk kez altı yıl önce, beni yakalamaya çalışan özel timdeyken tanışmıştım. O zamanlar kokain yerine haplara uzmanlaşmıştım çünkü onları daha temiz, daha ucuz hale getirebiliyor ve hatta anestezik isteyen ilaç şirketlerine yüksek fiyata satabiliyordum. Tabii ki kayıt dışı olarak.

Graves genç, pervasız ve beni yakalaması gereken hapları kendisi kullanmaya başlayacak kadar aptaldı. Son duyduğumda, onu görev gücünden kovmuşlar, rezil etmişler, rütbesini düşürmüşler ve rozetine zar zor tutunuyordu. Onu ortadan kaldırmamamın tek nedeni, hiçbir zaman bana zarar verecek kadar yaklaşmamış olmasıydı.

Dedektif Graves başımın belasıydı, ama ortadan kaybolsaydı bu daha fazla dikkat çekecekti. Bu yüzden onu yaşatmaya karar verdim. Mutlulukla düzeltereğim bir hata.

"Arabella benim," diye cevapladı, dişlerini gıcırdatarak.

Göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ederek başımı salladım. Hâlâ çok fazla parti yapıyormuş gibi görünüyordu. "Artık değil," dedim.

Öfke yanaklarını kızarttı. "İşte bu, benim artıkları alıyorsun," diye alay etti, ama ben tuzağa düşmedim. Graves'in dikkati Arabella'ya kaydı. "Onun için beni reddettin mi?" diye ona tükürdü. "Şimdi benimle gelersen, seni affederim."

O sadece çenesini kaldırıp sessiz kaldığında, maskemin altında sıırıttım. Omurgasında, bana karşı gelen tavrında ve şimdi Grave'in zehirli sözlerine verdiği yanıtta bir güç vardı. Bu, benim karanlık tarafımı uyandırdı, o küçük kıvılcımı alay etmek isteyen şeytanlarımı uyandırdı, ta ki onu mahvedene kadar.

Grave'in eli hızla uzandı ve demir gibi bir tutuşla kadının bileğini yakaladı.

Herkesten önce harekete geçtim, büyük avucumla onun ensesini kavradım. "Son uyarı," diye fısıldadım, sesimi alçaltarak. "Bir daha benim olana dokunursan, tüm odanın önünde boğazını keserim."

Onu yakaladığım kadar ani bir şekilde bıraktım, bu da onun hafifçe yana doğru sendelemesine neden oldu. Grave'in yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri var olmayan bir yardım arayışıyla etrafta dolaşıyordu.

Bir an sonra eğildi, sesi alçak ve öfkeyle titriyordu. "Elinden geldiğince onun tadını çıkar, çünkü bir fırtına geliyor," diye tısladı, dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ve fırtına vurduğunda, her şeyi kaybettiğinde,

statünü, paranı ve imparatorluğunu kaybettiğinde, bileklerini kelepçeleyen benim kelepçelerim olacak."

Bölüm 12

Arabella

Her şey sanki ağır çekimdeymiş gibi ilerliyordu, kapı görevlisi Gabriel'i yakaladı ve konuşmaya tanık olacak kadar yakın olanlar hep birlikte nefeslerini tuttular. Gabriel'in bana attığı, kötülük ve intikam dolu bakış bile o kadar ağırdı ki, sanki vurulmaya hazırlanır gibi kaslarım otomatik olarak gerildi.

"Kime ait olduğunu unutma," diye homurdandı Gabriel, dışarı çıkarılırken dışarı çıkarılırken

Nefes almayı bekledim, ciğerlerim yeterince hava almaya çalışırken sonunda Sebastian'a döndüğümde, onun boş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Gabriel'in sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, ben ise burada tam bir çöküş yaşamamak için çabalarken.

Yutkundum, kendimi onun bakışlarından uzaklaştıramadım.

"Araba," dedi ve onun sinir bozucu saati olan kişiye seslendiğini anlamam bir dakika sürdü. Şık ama doğu aksanlı, büyük, keskin nesneleri seven esmer adam.

"Hemen geliyorum," diye cevapladı, telefonuna bakarak. Sebastian başını salladı ve önünden gitmem için kolunu uzattı.

Bu çok saçmaydı, çünkü nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama endişelenmemeliydim, çünkü *The Thorn'un* hemen önündeki kaldırıma yanaşan, camları da siyah olan siyah araba açıkça onun için gelmişti.

Sebastian'ın maskeli halini açık alanda görmek nadir bir olaymış gibi, uzun kuyrukta bir sessizlik oldu. Dikkatlerini bana çevirdiklerinde bakışlarını görmezden geldim, arabaya binmekten neredeyse mutluydum.

Ama sonra Sebastian arkaya bindi ve birdenbire dar ve kapalı bir alanda yan yana kaldık. O kadar *büyük* ki. Gereksiz yere, sanki annesi onu bir insan dağı haline getirmek için küçük bir çocukken çiğ yumurta yedirmiş gibi.

Hava gergindi, Sebastian'ın rahat oturuşuyla uyuşmayan, neredeyse şiddetli bir alt akım vardı. Vücudu alanın çoğunu kaplıyordu.

Omuzu omzuma değiyordu ve bacaklarını, sanki benim sahip olduğum küçük alana kendini dayatmak istercesine açmıştı.

Ona bakmayı reddettim, bunun yerine hızla geçen sokak lambalarını saymaya başladım. Araba güzeldi, siyah deri i döşeme ve önümüzde iki kristal bardak koyulabilecek küçük bir konsol vardı. şu anda indirilmiş bir bölme vardı ve akmak fetişi olan sarışının yolcu tarafında oturduğunu fark ettim.

O ve esmer adam Sebastian'ın kişisel... adamları mıydı? Muhafızları mı? Arkadaşları mı? Gerçi, Sebastian gibi bir adam için arkadaşlık kavramı oldukça uzak bir ihtimaldi.

şehrin bu kısmını tanıımıyordum, ki bu şaşırtıcı değildi çünkü Londra'nın her köşesini bildiğimden değil. Araba döndüğünde midemde kelebekler uuştu ve Sebastian bacağımanın yanına biraz daha sertçe bastırdı. Binlerce zehirli kelebek beni gelecek olana hazırladı. *Bunu yapabilirim.*

Gözlerimi kapattığımı, bir parmak yanağıımı okşayıp kaçmaya cesaret eden tek bir gözyaşını yakalayana kadar fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, yalnız kalana kadar kendimi toparlamam gerekiyordu. Sebastian bir saniye gözyaşına baktı, parmağıının ucunda asılı kalan damla, sonra elini kapattı.

Yüzünü inceledim ve arabaya bindiğimizden gözlerimi kapattığım ana kadar maskesini kaybettiğini gördüm.

"Detayları konuşmalıyız," dedim.

Sözlerime tek kaşını kaldırarak, stoik bir ifadeyle devam etmemi bekliyor gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Benden beklentilerin hakkında." Gözlerim boğazını saran dikenlere kaydđ, dövme hem gerçekçi hem de cildine sert bir şekilde işlenmişti.

"Babanın borcunu ödemek." Arabanın dar alanında, derin sesi kadife gibi üzerime dokundu. Aksanı hafıftı, sadece belirli kelimelerde ve harflerde belirgindi. Aslan gibiydi, uzun saçları, başını bana doğru eğdiğinde öne doğru sarkan bir yele gibiydi. Saçları koyu renkteydi ve birkaç kahverengi vurgu vardı. "Ne kadar ileri gideceksin?" diye sordu.

O da beni bir aslan gibi izliyordu, avını yemeye hazır bir yırtıcı hayvan gibi.

"şu anda dizlerinin üzerine ökmeni istersem, sıkımı emer misin?" diye fısıldadı.

Yanaklarım yandı ve nefesim hızlandı, Sebastian ise imkansız derecede koyulaşmış, bir zamanlar sahip olduğu az miktardaki ışığı kaybetmiş gece yarısı gözleriyle beni izlemeye devam etti.

geriye kalan ise vahşiydi. Acımasızdı.

Parmakları köprücük kemiğimi okşadı, sonra boğazımı kavradı, başparmağı nabzımı bastırdı. "Ne zaman ve nerede istersem seni sikebilmem için eğilecek misin?"

Sesimi bulamadan yutkundum.

"Başka kimse için seni mahvetmeme izin verecek misin?" diye fısıldadı, beni kendine çekerek nefesini dudaklarıma değdirdi. "Hepsi babanı korumak için mi?"

Annenin yaptıklarının tekrarlanmasını istemezsin, değil mi?

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, beni dünyaya getiren kadının anıları tüm bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yüzümden bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Evet."

Beni aniden bıraktı, soğukluk cildimi ürpertti. "İsteksizliğe ilgim yok."

Reddedilme, beklediğimden daha fazla acı verdi, sonra paniğe dönüştü. "O zaman benden ne istiyorsun?" diye sordum, ama o çoktan pencereye dönmüş, bana profilini gösteriyordu.

Araba ilerlerken başka bir şey söylemedi ve sonunda bir yer altı garajına girince durdu. Kapısını açtı ve bana aldırmadan dışarı çıktı. Bir saniye bekledim, sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ama başaramadım ve onu takip ettim.

Birbirinden gösterişli arabalar sıralanmıştı. Sarı bir Lamborghini, kırmızı bir Ferrari ve *James Bond'un* süreceği türden bir araba. En sonda, markasını tanımadığım devasa bir SUV ve birkaç Harley Davidson motosiklet park edilmişti.

Sebastian, yanına gelene kadar bekledi, sonra arkadaki asansöre doğru yürüdü ve kapı onun yaklaşmasıyla açıldı. *The Thorn*'daki gibi, düğmeler yoktu, sadece elini koyduğu son teknoloji bir panel vardı. Katları çıkarken ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama kesinlikle koyu renkli ahşap, mavi ve gri renklerle dekore edilmiş sıcak ve davetkar bir oturma odası beklemiyordum.

Sebastian, benim onu takip edip etmediğimi kontrol etmek için durmadı, ben asansörden çıkmadan önce uzun adımlarıyla odanın karşısına geçti.

Onun peşinden koşarken hızla etrafa baktım ve sert zeminlerde güzel halılar, en kaliteli aletler ve pahalı görünümlü tablolar gördüm. Bu tablolar, aksi takdirde erkeksi bir tasarıma renk katıyordu. Sonunda Sebastian koridorun sonundaki bir kapıda durdu ve bana bakmadan kapıyı açtı. Kenara çekilip bekledi, ben ise

Ben tereddüt ederken.

"Bekle, gidip eşyalarımı alabilir miyim?" diye sordum.

Gülümsemesi acımasızdı, sadece dudaklarını yavaşça kıvırdı ve belki de yanlış bir karar vermişim. "Hayır," dedi, beni içeri kapatıp arkamdan kapıyı kilitledi.

Sebastian

Arabella son iki saattir kıpırdamamıştı, yeni odasının köşesinde başını dizlerine dayamış oturuyordu. Bunu biliyordum, çünkü onu telefonumdan sürekli izliyordum.

O aslında kendini bana sunmuştu ve benim sikim de bunu kabul etmeye can atıyordu. Ama gözlerindeki ateşli bakışlara rağmen, beklentiyle karışık olmadığı sürece korku beni tahrik etmiyordu. Ona kendini acımaya devam etmesi için bir gün süre verecektim, sonra onunla ne yapacağıma karar verecektim.

Tarantulam Raven koluma tırmandı ve ben yeni oyuncağımı izlerken derimin üzerinde oturmaktan memnun kaldı.

Asansör sağımda tıkırdadı ve Caden ve Langdon olduğunu bilmek için dönmeye tenezzül etmedim. Bu saatte buraya girebilecek tek kişiler onlardı, çünkü personelimi bir süre önce eve göndermişim.

"Bas, ne oluyor lan?" diye mırıldandı Caden, Arabella'nın çantasını sehpaye atmadan önce yanıma oturdu. Raven'a baktı, hatta ona doğru hareket edip etmeyeceğini görmek için elini uzattı. Raven hareket etmedi, aksine boynuma yaslanana kadar vücudumda daha yukarı tırmandı.

"Kodu kilitlemem gerektiğini biliyordum," diye mırıldandım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Langdon omuz silkti, her zamanki sırtışıyla ayakta durdu. "Prensesin nasıl?" diye işaret diliyle sordu, kaşını kaldırarak. "Kulesinde kilitli mi?"

Hırlamayı bastırdım ve ona orta parmağımı gösterdim, bunun karşılığında sessiz bir kahkaha aldım. "İkinizi de davet ettiğimi hatırlamıyorum

davet ettiğimi hatırlamıyorum," diye homurdandım.

Caden kollarını kavuşturdu. "İyi olduğundan emin olmak istiyoruz. Ona yaptığın şey senin karakterine uymuyor."

"Düşüncesizce," diye ekledim ve o da onaylayarak başını salladı. Şiddetliydim. Medeniyetsiz ve kaosun vücut bulmuş haliydim. Ama asla düşüncesizce davranmazdım çünkü bu, kontrolümü kaybettiğim anlamına gelirdi.

"Ne yani, onu kişisel seks oyuncağın olarak mı tutmayı planlıyorsun?" Caden açıkça onaylamadığını gösteren bir şekilde başını salladı.

Evet. "Hayır."

"O zaman neden?" diye sordu Langdon, bize karşı masaya oturabilmek için yer değiştirdi. Raven'dan çekiniyordu, ama korkmuyordu. Muhtemelen, o pislik gibi davrandığında Raven onu bir kez ısıracağı içindi.

Dudaklarım aralandı, ama bir kez olsun cevabım yoktu.

Neden bu anlaşılmayı yaptığımı bilmiyordum. O güzeldi, ama daha önce de en az onun kadar güzel kadınlar görmüş ve onlarla yatmışım. Öyleyse neden o?

Gerilim beni çekiyordu, yakında kaçınamayacağım bir dürtüyü yok etme ihtiyacı. İçimde her zaman bir canavar vardı, sadece sikişerek ya da kavga ederek karanlık arzularımı arındırdıktan sonra pes eden bir canavar. Bazen resim yaparak, ama sadece sonrasında her şeyi yok edersem.

Artık karşı koymadığım bir dürtüydü, ancak son zamanlarda sevişmek eskisi kadar tatmin edici gelmiyordu.

"Kavgayı ayarladın mı?" diye sordum, sorumu Langdon'a yönelterek.

O başını salladı. "Cumartesi gecesi," diye işaret etti.

"İyi." Yanaklarımda yumrukların, cildimde kanın hissini gerçekten hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Atlantis'e gitmek ister misin?" diye sordu Caden. "Aeris'in seni rahatlatacak bir şeyler ayarlayacağından eminim."

Viski bardağıma uzandım, parmaklarımin altında bardak soğuktu. "Hayır." Hareketim tarantula'yı sarsmıştı, o da uzattığım kolumdan aşağıya, Caden'in onu aldığı masaya doğru indi.

Genelde yattığım kadınlar yüzsüzdü. Sadece bir ihtiyacı karşılamak için seçilmişlerdi, daha fazlası değil. Ama seks... öngörülebilir hale gelmişti. Atlantis'e gidip içimdeki canavarı serbest bıraksam bile, bu asla fiziksel bir rahatlamaadan öteye geçmiyordu.

Seks ve arzu birbirini dışlayan kavramlar değildi ve maskem takmanın, tereddüt etmeden yerine getirilen taleplerde bulunmanın verdiği heyecan artık cazibesini yitirmişti. Bir süredir kimse için penisim kıpırdamamıştı. Ta ki

Elimle boğazını kavradığımda, belli bir küçük tavşan bana itaatsizlikle baktı.

Arabella'nın çantasını alıp içindekileri Caden'ın yanındaki masaya boşalttım ve hemen telefonuna uzandım. Ama telefon şifreliydi.

"Bu arada, o yirmi beş yaşında," dedi Caden, Raven'ı kutusuna koyduktan sonra çantadaki tek diğer şeyi, ehliyetini aldı. "Son on yılda yedi kez taşınmış, ülkenin dört bir yanına. Morris onları gizli tutmuş ve annesi o henüz çocukken ölmüş."

Ehliyeti uzattı, ben de metni görmezden gelip resme odaklandım. Sıradan bir fotoğraftı, ifadesi yumuşaktı, gülümsemiyordu.

"Morris bir açıklama yapmak için kullanılacakmış. Onunla da aynı şeyi mi yapacaksın?" diye sordu Caden sessizce, gözleri beni delip geçiyordu.

Bu soru göğsüme bir ağırlık yükledi, kuzenime baktığımda bakışlarım keskinleşti. Soğuk tepkime tepki göstermedi. Belki de Raven'ı onu da ısırması için ikna etmeliyim.

"O beni büyülüyor," dedim ve Caden yargılayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Bu büyüün beni pençesine aldığı ve takıntıya dönüştüğünü açıklamadım. "Merak etme, sıkıldığımda ondan kurtulurum."

O zamana kadar, onunla biraz oynayacaktım.

Bir saat sonra, Langdon'ın hayal kırıklığına uğramasına rağmen, onları kovduktan sonra da bu düşünce hala aklımdaydı. Batı kanadında yürürken kaslarım gergindi, içimdeki şeytanlar bana uluyordu.

Atölyem benim kişisel alanımdı ve benim özel davetim olmadan kimse eşiğinden geçemezdi. Bu da genellikle sıfırdı, çünkü sanatım başkaları için değildi.

Başka bir dürtüsel şey yapmadan önce fazla enerjimi atmam gerektiğinden, temiz bir tuval aldım ve onu bir şövaleye yerleştirdim. Dövüşemiyorsam ya da sevişemiyorsam, geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Kollarımı sıvadım, en yakınımıdaki boyayı aldım ve işe koyuldum. Tüm hayal kırıklığımı ve öfkemi tuvale aktarırken, vuruşlarım sert ve agresifti. Seçtiğim renkler koyu idi, umutsuz bir gecenin derinliklerinde birbirine karışıyordu. Çarpık çizgiler ve grotesk bedenler. Eğrilmiş ağaçlar ve kırık ufuklar.

Elim ağrıyana kadar resim yaptım ve sekiz farklı resim çizdim. Kafamdaki şiddet içeren resimler, tuval üzerine sürdüğüm renklerin yanında hiçbir şeydi.

renklerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, ifade yanılttı. Sahne yanılttı. Her şey yanılttı.

Kafamdaki şeytanlar onu yok etmem için uluyorlardı.

Boya hala ıslakken, öfkeden başka bir şey hissedebilmek umuduyla parmaklarımı tuvalin üzerinde gezdirdim. Ama elbette hissedemedim, bıçağımı alıp kesmeye başladığımda, resmi şeritler halinde kestiğimde bile. Çerçeveyi kırmaya başladığımda bile, kıymıkların parmak eklemlerime batmasını ya da kanımın zaten şiddetli olan görüntülere eklenmesini umursamadım.

Anılar beni tüketmekle tehdit ediyordu, nefesim kesik kesik geliyordu ve ancak tüm stüdyom paramparça olduğunda, kırıldığında, sonunda o kadar çok arzuladığım sükuneti hissettim ve uçurumun kenarından geri çekildim.

Parmak eklemlerimi çatlatarak, kanlı ve boyalı parmaklarımı yan tarafa astığım kum torbasına sürttüm. Zaten mahvolmuştu, o kadar çok kez tamir edilmişti ki, sinirlenip onu bıçakladığım zamandan kalma belirgin bir çapraz desen vardı. Spor salonumdakinden farklı olarak, bu kum torbası kum yerine paçavralarla doluydu.

O zaman benden ne istiyorsun?

Onun sözleri zihnimde yankılandı.

Kendi düşüncelerim cevap verdi, *bilmiyorum*.

Bölüm 13

Sebastian

Bisikletim durdu, gece havası serindi ve ben garajın üstündeki daireye bakıyordum. Çevremdeki sokak lambaları sönmüştü, saat göz önüne alındığında bu beklenmedik bir şey değildi. Saat geç olmuştu, gecenin ağırlığı beni gölgelere boğuyordu.

Yerel konsey, gece yarısından sonra ışıkları kapatarak tasarruf etmeye çalıştı ve sonra suç oranının neden fırladığını merak etti. Karanlığın örtüsü altında sefahat ve terör hüküm sürüyordu, ama hükümet birkaç kuruş tasarruf etti diye kimin umurunda olurdu ki?

Kaskımı çıkarıp koltuğa koydum ve bölge pek iyi olmasa da, kimse onu almaya cesaret edemezdi. Harley sadece lüks bir mat siyah renkte değil, aynı zamanda yan tarafına benim amblemim de kazınmıştı. Dikenlerle boğulmuş bir gül. Yüzüm tanınmayabilir, hatta belirli çevrelerde olmadıkça maskem bile tanınmayabilir. Ama gül genellikle hırsızları caydırmaya yeterdi. Eğer caydırmazsa, o zaman kendimi tanıtmam gerekirdi.

Garajla uğraşmadan, doğrudan yan tarafa yöneldim ve üst kattaki daireye çıkan kapıyı buldum. Ağır botlarım sessiz olsa da, merdivenler ağırlığımla gıcırdayordu. Ön kapı, kilide hızlı bir tekmeyle açıldı ve içeri girer girmez bir silah belime dayandı.

Tereddüt etmeden saldırganı etkisiz hale getirdim ve silahı ona doğrulttum.

Morris, yüzü kızarmış ve terli bir şekilde kekeledi. "Burada ne yapıyorsun?" dedi, ona vurduğum yerden nefes nefese kalmıştı. "Ben... Ben borcumu ödediğimi sanıyordum."

Arkamı dönmeden, kartuşu çıkardım ve mermiyi yuvadan çıkardıktan sonra hepsini yere attım. "Borcun ödenmedi," dedim, gözlerime bakmamasına gülerek. "Sadece transfer edildi."

"Yani, o hala hayatta mı?" diye sordu, sonunda bana bakarak.

Dikkatini yüzüme verdi, yara izlerinde durakladı. Maskemle uğraşmadım, çünkü Morris'in hala burada olacağını beklemiyordum. Benim hatamdı.

Yutkundum. "Onu sikip sonra diğerleri gibi öldüreceğini sanmıştım."

Onun sözleri beni şaşırtmadı, ama yine de tiksindim. Söylentiler değişken şeylerdir ve bu söylentinin yayılmasına izin verdim çünkü insanların buna inanması benim yararına olacaktı. Morris bunu açıkça doğru kabul ediyordu ve tek kızı kendini gümüş tepside sunmayı kabul ettiğinde bile itiraz etmemişti.

O anda onu öldürmemek için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

"Onu öldürürsem, onun yerini sen almalısın," dedim basitçe.

Morris alt dudağını ısırды, derisi çatladı ve kanadı. Açılmış bira şişeleri ortalığı kirletiyordu ve çürümüş yiyeceklerin ve genel pisliğin kokusu çok güçlüydü.

"O zaman neden buradasın?" diye sordu, ses tonundaki keskinlikten öfkesi açıkça belliydi. Aşırı alkol ve yetersiz öz farkındalıktan kaynaklanan bir tür keskinlik. "Eğer o hala hayattaysa, artık bana ihtiyacın yok. Zaten her şeyi aldın. Yok edecek başka bir şey kalmadı."

Morris, kendini bu duruma sokmuş olmasına rağmen, sürekli bir kurban gibi konuşuyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun bir korkak gibi uzaklara kaçacağını düşünürdüm, bir sonraki hatası kapısını çalana kadar ortalıkta dolaşacağını değil.

Kendi suçluluğunu acınası bir şeye dönüştürmeyi başarması neredeyse etkileyiciydi.

Yaklaştım, sessizliğin onu ezmesine izin verdim ve sonra sordum, "Hiç suçluluk duyuyor musun?"

"Neden suçlu olayım? Arabella kendi yatağını kendisi yaptı." Morris başını geriye attı, zayıf bir cesaret gösterisi yapmaya çalıştı, ama gözleri bir saniyeden fazla benimkilerle temas edemedi. "Yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirdi."

Bu sözler, beklenmedik oldukları için değil, içten geldikleri için bir darbe gibi çarptı. Her hecede, paslı bir zırh gibi giydiği o kendini beğenmiş acıma duygusu vardı.

"Peki tam olarak ne yaptı?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Ne önemi var? O artık senin."

Konuyu saptırmasını bekliyordum, ama yine de göğsüm, kaburgalarımın arkasında ateş gibi yerleşen ham, yakıcı bir öfkeyle sıkıştı. "Odası nerede?" diye sordum, tepki gösterip onu öldürmeden önce.

Buraya gelmemin tek nedeni uyuyamamamdı. Yeni oyuncağım hakkında biraz daha bilgi edinmek, zamanımı verimli bir şekilde kullanmak anlamına geliyordu.

Morris kaşlarını çatarak merdivenleri işaret etti. Yatak odasının eşiğinde durup, tatlı, kadınsı kokuyu ve renkli dekoru içime çektim. En yüksek kısımda bile başımı eğmek zorunda kaldığım için aslında dik duramıyordum. Burası açıkça bir çatı katı dönüşümüydü ve pek de iyi bir dönüşüm değildi. Tavanda boşluklar vardı ve zemin tamamen düzgün bir şekilde döşenmemişti. Yatağı en arkaya sıkıştırılmıştı, tavan o kadar eğimliydi ki, üzerinden sürünerek geçmek zorunda kalıyordu.

Arabella açıkça pastel renkleri seviyordu, elbise askısındaki tüm giysiler daha önce giydiği güzel mavi elbiseye benziyordu. Benim dünyamdaki kadınlara hiç benzemiyordu. Birkaç giysisini alıp yatağın üzerine attım. Şarj cihazına baktım ve ona telefon izni verilmediğine karar verdim, başka bir telefon getirmediğinden emin olmak için zihnimde bir not aldım.

Geçici kitap raflarında durdum, yüzlerce kitap sevgiyle okunmuş ve sanki birer ödül gibi sergilenmişti. Kitapların sırtları birbirine karışmıştı, bu yüzden komodinden birini alıp yığına ekledim ve odadaki son mobilya parçası olan masasına döndüm. Masa oldukça yıpranmıştı ve bir kutu ile garip bir şekilde ayakta duruyordu.

Üstünde daha fazla kitap vardı, ama bunlar farklıydı. Önlerinde hiçbir yazı yoktu ve bunların günlükler ya da belki de defterler olduğuna karar verdim. Aradaki farkı bildiğimden değil tabii.

Birini açarak, kalem izlerine baktım, kaşlarımı çatarak sayfaları çevirdim ve onun başladığı ama bitirmediği birini buldum. Sırt çantamı çıkardım, içindeki her şeyi içine attım, fermuarını sıkıca kapattım ve omzuma attım.

Bölüm 14

Arabella

Karnım beni uyandırdı, öfkeli ses, sessiz havayı neredeyse titreten derin bir gürültüydü. İnleyerek oturdum, halının üzerine uykuya daldığım yerden yanağım acıyordu. Odanın köşesinde kalmıştım, sırtım korkunç açıdan ağrıyordu. Yatağa baktım, yumuşak çarşafları ve daha da yumuşak yastıkları olan güzel bir kral yatak. Yine de yerde yatmaya karar verdim.

Yatakta da burada olduğum kadar güvendeydim, ama yine de orada uyuyamadım. Burada, ilk bakışta kapıdan gizlenmiş, saklanmış durumdaydım.

Beni bulmak çok da zor olmazdı. Küvette uyumayı düşündüm, ama banyoda kilit yoktu ve küvet soğuk ve rahatsız olurdu. Ama en azından kendi özel banyom vardı.

Kendi tuvaleti olan bir mahkum, ne kadar şanslıydım!

Yanağımı ovuştururken, ağlayarak uykuya daldığım yerden gözlerim yanıyordu. En iyi anım değildi, kabul ediyorum. Ama artık bunu atlatmıştım ve kendimi toparlayıp kendime acımaya devam etmeme gerek kalmamıştı.

Ayağa kalktığımda, midem tüm orkestrayı, yaylıları, perküsyonları, nefesli çalgıları ve her şeyi çalmaya karar verdi. Aslında en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum.

Sıcak bir gülümsemeye sahip hoş bir yaşlı bayan saatler önce bana çay getirmişti, ama çay yatak başı masasında dokunulmamış olarak duruyordu. Ayrılmadan önce kibar bir merhaba demekten başka bir şey söylememişti, sanki Sebastian'ın ağlayan kadınları misafir odasına kilitlemesi olağan bir durummuş gibi. Buna şaşırmazdım.

Oda, benim tüm dairemden daha büyüktü ve beni gezdirdikleri diğer odalar kadar zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Çekmeceler boştu, banyodaki dolaplar da öyle. Tuvalet malzemeleri yoktu. Şampuan ya da duş jeli yoktu. Temizlenmem için bir kalıp sabun bile yoktu.

Midem beni kapıya doğru çekti ve şaşırtıcı bir şekilde kapı kilitli değildi.

Hay sıçayım. Halüsinasyon mu görüyordum? Hayır, kapı gerçekten kilitli değildi, ama şimdilik sevinç dansımı kendime sakladım. Öylece kaçabileceğim bir durum değildi.

Annemin yaptığı gibi beni terk etmezsin, değil mi? Bunu düzeltebilirsin.

Zihnimde şu sözler yankılanıyordu: *"Bunu düzeltebilirsin."*

Buna inanmak istedim, ama kafamda bile bu bir yalan gibi geliyordu, çünkü gerçek şu ki, artık bir şeyi düzeltmenin neye benzediğini bilmiyordum. Babamın değişeceğini, daha iyi olacağını ve sonunda beni *göreceğini* kendime kaç kez inandırmaya çalışırsam çalışayım, bu asla gerçekleşmiyordu.

Hayal kırıklığıyla bu kadar boşalmamış olsaydım, gülerdim belki.

Derinlerden, hafızanın hala bir zamanlar geceleri kızını yatırıp, ona yatmadan önce hikayeler okuyan ve dizini öpen bir adamın hayaleti ile dolu olan yerlerden çıkan kırık bir kahkaha.

Annem gitmeden önce.

Her şey boktan hale gelmeden önce.

Koridora baktığımda karanlıktı, hava aldatıcı bir şekilde durgundu. İlk adımımı attığımda pusuya düşürülmeyi bekliyordum, çıplak ayaklarım sessizce koridorda ilerliyordu, umduğum gibi oturma odasına doğru. Ev çok büyüktü, ortasında yüksek pencereleri olan geniş bir açık alan vardı ve bu pencerelerden geceleri şehrin muhteşem manzarası görünüyordu. Dışarıdan ışık sızıyordu, bu sayede sessizce etrafa bakınabildim ve sonunda mutfığı buldum.

Oturma odası kadar pahalı görünüyordu, hatta belki daha da pahalı. Altın damarlı ve koyu renkli vurgularla süslenmiş tertemiz mermer. Dolaplar siyahtı – ne sürpriz – tüm estetik ultra lüks bir hava veriyordu.

İçeriye bir adım attım, büyük buzdolabına doğru yönelmek niyetindeydim ki, geceyi yırtan ince bir çığlık duydum. Durup, sese odaklandım, yavaşça geri çekilip köşeyi gözetleyebilmek için. Bir kadın sırtını duvara dayamış, bacaklarını sarışın adamın beline dolamıştı. Adam tamamen giyinikti, kadının göğüsleri her sert itişte zıplıyordu, elbisesi belinde toplanmıştı.

Kadın inleyip homurdanırken, adam tek bir ses bile çıkarmıyordu, kadının gözleri kapalı ve dudakları aralıktı. Adamın elleri kadının uyluklarını tutuyordu, o kadar sıkı tutuyordu ki kadının derisinde izler kalmıştı.

Gözlerimi oradan ayıramıyordum, olduğum yere çakılmış, inanamama ve utanç arasında kalmıştım. Tam olarak namuslu bir insan değildim, ama *bunu* beklemiyordum.

İnlemeler daha da yükseldi, neredeyse müstehcen bir ritimle duvarlarda yankılandı, ta ki sarışın bir bacağını bırakıp elini

ağızına bastırıldı. Kadın umursamıyor gibiydi, kalçalarını onun neredeyse şiddetli itişlerine daha iyi uyum sağlamak için eğdi.

Kadın boğuk bir çığlık atarak orgazm oldu ve saniyeler sonra sarışın da kendi orgazmıyla hareketsiz kaldı.

Vay canına.

Bir saniye kadar geçtikten sonra kadını bıraktı ve kadın hemen kıyafetlerini düzeltmeye başladı. Ayaklarının yanında tüy süpürgeyi fark edince, *temizlikçi* olduğunu düşündüm. En azından biri ortalığı temiz tutuyordu.

Görülmeden önce geri adım attım, kalbim çarpıyordu ve mutfakın karşısındaki buzdolabına koştum. Kapıyı açtığımda yüzüme serin bir hava çarptı, yanaklarımda hala hissettiğim sıcaklığa keskin bir tezat oluşturuyordu. Buzdolabı doluydu ve midem tekrar guruldadı.

Buzdolabının kapısına vurulan bir ses beni korkuttu, ani sese irkildiğimde başım kapının kenarına çarptı. Geri çekilen sarışın bana alaycı bir şekilde sırtıttı, buzdolabının ışığı onu hastalıklı bir parıltıyla kapladı.

"Üzgünüm," diye kekeledim, kapıyı kapatarak. "Benim niyetim..." *Senin seks yapmanı izlemek* değildi. Yanaklarımda hala karıncalandığının farkındaydım ama bir yetişkin gibi bunu görmezden gelmeye karar verdim. "Odama geri döneceğim."

Ellerini kaldırırken gülümsemesi dostçaydı ve zihnimi okuyamadığı için dinleyen herhangi bir tanrıya şükrettim. Ama sonra ellerini okuyamadığımı fark etti, kaşlarını çatarak cebinden telefonunu çıkardı ve hızlıca bir şeyler yazdıktan sonra bana doğru çevirdi.

"Aç mısın?" yazıyordu ve başımı kaldırıp baktım, sonra başımı salladım.

Gülümsemesi genişledi, bu da onun ne kadar yakışıklı olduğunu daha da vurguladı. Saçları açık renkti, rastgele daha koyu renkli teller vardı ve bu, doğal altın rengi tenine çok yakışıyordu. Gözleri açık kahverengiydi ve mum ışığı gibi parıltıyor gibiydi.

Garip bir şekilde yanık gibi kokuyordu ve yanak kemiklerinde is lekesi olduğundan emindim. Ben Langdon. Diğer herifin adı Caden.

"Ben Arabella, ama herkes bana Ara der."

Langdon sessizce güldü, başını geriye eğerek boğazındaki yanıkları gösterdi. Oh, kim olduğunu biliyorum. Gülümsemesi değişti, belki de ilk düşündüğüm kadar dost canlısı değildi. Peki senin özel olan neyin var?

"Eve git, Lang," dedi karanlık, tanıdık bir ses. *"Je vois que vous la surveillez bien."*

Gözlerim hemen kapıda duran Sebastian'ı buldu ve irkildim.

Ama bana bakmadı, tüm dikkati diğer adamdaydı. Langdon omzunun üzerinden geriye baktı, ama keskin bakışları yine bana döndü. Göz kırparak geri adım attı ve Sebastian'ın yanından başka bir şey söylemeden geçti.

Sebastian aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben mutfak dolabına yaslandım. Elleri arkamdaki mermer tezgaha kıvrıldı, bana dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki tüm oksijenimi çaldı. "Burada ne yapıyorsun, *belle*?" diye sordu. Sanki bir fareyi yemeden önce onunla oynayan bir kedi gibiydi. "Seni odandan kim çıkardı?"

Görünüşe göre ölüm arzusundaydım, çünkü başımı geriye eğdim. "Kilitli değildi."

"Öyle miydi?"

Loş ışık onu tamamen gölgelerin içine soktu, yüzündeki ifade gizlendi. Ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, aramızda bir ilmek gibi gerginlik dolanıyordu, o kadar keskin ki neredeyse cildimde bıraktığı izleri görebiliyordum.

Başı benimkine yaklaştı ve ben nefesimi tuttum.

"Sadece bir uyarı," dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Yolumdan çekil, yoksa bana neden Canavar dediklerini gerçekten öğrenirsin." Bunun üzerine tezgahdan ayrıldı ve beni mutfağında yalnız bıraktı.

Hareket etmek için bir dakika bekledim ve ellerimi yumruk yapıp buzdolabından uzaklaştım, artık aç olmadığımı fark ettim. Bunun yerine, çekmeceleri aradım ve kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey bulana kadar durmadım. Lanet olası keskin bir şey.

Bölüm 15

Arabella

Yirmi dört saat geçti ve ben hala ölmemiştim. Henüz.

Tekrar uyuyarak bunu kutlamalıyım, çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu. Kapıyı tekrar kontrol etme riskini almamıştım ve kimse istenmeyen çaylarla gelmemişi.

Tık tık.

Boş ver.

Sırtımı duvara dayayarak ayağa kalktım. Sebastian isteksizliğe ilgi duymadığını söylemişti ve ben kesinlikle isteksizler takımındaydım. Ama bu, sessiz odada bir başka kapı çalma sesi yankılandığında kalbimin hızla çarpmadığı anlamına gelmiyordu.

Onun sözüne güvenmemek akıllıcaydı.

"Ah, buradasın canım." Dün geceki aynı yaşlı bayan, üzerinde çay bardağı olan gümüş bir tepsi ile içeri girdi. Teziye dikkatle baktım.

Bana ilaç vermezdi. Vermezdi, değil mi?

"Açlıktan ölüyorsundur. Akşam yemeği on dakika sonra hazır olacak ve senin de katılmanı bekliyor." Çay fincanını ve tabağını yan masaya koydu ve çekmeceleri kısmen açık bıraktığını fark edince dilini şaklattı. "Yeni banyo malzemelerin yakında teslim edilecek. Şimdi, sana bir iyice bakayım."

Benden daha küçüktü ve tombuldu. Ama sadece gerçek olabilecek bir sıcaklık yayıyordu.

Nazıkçe gülümseyerek, "Merak etme, her şey yoluna girecek" dedi.

Senin için kolay, diye düşündüm. O, sevgiyle *Beast (Canavar)* olarak adlandırılan bir adama kendini sunmamıştı.

"Babam..."

"Onu düşünme bile. Böylesi daha kolay olur." Gülümsemesi sönükleşti ve yüzünde bir hüznün belirdi, ama heyecan dalgası onu silip süpürdü. "Unutma, akşam yemeği on dakika sonra. Oğlumu seni almaya göndereceğim."

Geldiği kadar çabuk gitti.

Çayı bir kez daha gözden geçirdim, kokusu tatlıydı ve dürüst olmak gerekirse, ağzım biraz sulandı, ama içmeye cesaret edemedim. Köşeme geri dönüp gözlerimi kapattım ve başım bükülmüş dizlerime değene kadar öne doğru eğildim.

"Merhaba?"

Sarsıldım ve başımı kaldırdığımda, kapıda tertemiz bir takım elbise giymiş çok daha genç bir adam gördüm. Kapının açıldığını bile duymamıştım. Tekrar uykuya mı dalmıştım?

"Sizi yemeğe götürmek için geldim," dedi, gülümsemesi nazikti ama koyu renkli gözlerine tam olarak yansımıyordu. Açık sarı saçlarıyla bana ölümcül bir melek havası veriyordu. "Ben Charlie, ama herkes bana Chip der." Benim sessizliğim devam edince kaşlarını çatı.

O uşak mıydı? İnsanların gerçekten uşakları mı vardı?

Kahretsin, Sebastian ne kadar zengindi?

"Annem gelip seni uyarmadı mı?" Artık buhar çıkmayan, dokunulmamış çayı gözleriyle süzdü.

Gözlerimi kaçırđım ve nefesimi bıraktım. "Akşam yemeğine gelmeyeceğim."

"Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum." Beni teleskopla böcek inceler gibi inceledi. Bu biraz sinir bozucu ve açıkçası biraz da kaba bir davranıştı.

"Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyle." Tamam, açıkça görülüyordu ki, kendimi acındırma işim henüz bitmemişti. Sadece bir gün daha ihtiyacım vardı, kaderimi nihayet kabul etmeden önce kendimi güzel, sağlıklı bir çöküşle ödüllendirmek için bir gün daha.

Chip başını sallayarak onayladı. "Nasıl istersen."

Sebastian

"Ne demek *gelmeyecek*?" diye bağırdım.

Chip sözlerime gerildi, ama bunun dışında öfkemin onu etkilediğine dair hiçbir işaret vermedi. Annesi Bayan Potter, sanki ben onun oğlunu öldürmenin tüm yollarını hayal etmiyormuşum gibi neşeli bir melodi ıslıkla çalıyordu.

Gözleri cansızdı, Bayan Potter yalvardığında onu işe almayı kabul etmemin tek nedeni buydu. Görünüşe göre, bazı antisosyal sorunları vardı ve başka biri olsaydı, ona defolup gitmesini söyledim. Ama Bayan Potter, amcamla onlarca yıldır birlikteydi ve ben kendimi kanıtladıktan sonra, ona baş hizmetçi olarak iş teklif ettim. Neredeyse sekiz yıldır benimle birlikteydi ve haftada dört kez geliyordu.

Chip ise yaklaşık üç yıldır benimle birlikteydi ve işimin daha acımasız tarafına hiç aldırış etmiyordu. Yirmi iki yaşında bir adam için, bu kadar genç biri için alışılmadık bir özgüvene sahipti.

Ama yine de, kendini beğenmiş erkekler genellikle öldürüldü. Bu yüzden onu yavaş ama istikrarlı bir şekilde eğitiyordum.

Keskin atmosferi fark etmeyen Bayan Potter, yemeği masaya koyarken ben oğluna soğuk bir bakışla bakmaya devam ettim. O da gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

"Onu getir," diye bağırdım.

"Kendini iyi hissetmediğini söyledi," diye cevapladı Chip, monoton bir ses tonuyla. "Merak etme, kendine gelir canım," diye beni teselli etti Bayan Potter, gülümsemesinden yanakları kızarmıştı. "O da çok güzel. Fazla hırlamaya ve onu korkutmaya çalışma."

"Gidebilirsiniz," dedim, dudaklarının hafifçe büzüldüğünü fark ederek.

"Peki, ama beni uyarmadığını söyleme." Oğlunu tutup mutfığa geri döndüler.

Evime sadece az sayıda personel girmesine izin veriliyordu ve onlar da erişim kartı almadan önce sıkı bir güvenlik kontrolünden geçiyorlardı. Bayan Potter burayı hak etmişti ve diğer çalışanları benim yanımda çakışmayacak şekilde sıkı bir programa tabi tutuyordu.

Tek istisna, doğrudan bana bağlı olan Chip'ti. Onun eşsiz kişiliği, sadece bir uşak olarak boşa harcanacaktı, ama o henüz benim dünyama tamamen dalmaya hazır değildi. Bu yüzden, ayak işlerini yapmak, yetenekli bir satranç oyuncusu olmak ve gerektiğinde bana yardım etmekle yetinmek zorundaydı.

Karşımdaki tabağa, soğumaya başlayan yemeğe öfkeyle baktım.

Bu, onun doğrudan bir emri ikinci kez görmezden gelmesiydi ve bu, kalbimin hızla atmasına neden oldu.

Şu anda dizlerinin üzerine çökmeni istersem sikimi emer misin? İstedğim zaman ve istediğim yerde seni sikebilmem için eğilir misin?

Başka kimse için seni mahvetmeme izin verecek misin? Hepsi babanı korumak için mi? Evet.

Dişlerimi sıkarak ayağa fırladım. Arabella'nın kapısını çalmakla uğraşmadım, yerine bir kasırga gücüyle kapıyı itip açtım.

Gözlerim dokunulmamış yatağa odaklandı, mideimde garip bir his uyandı, ta ki onun köşede yerde kıvrılmış olduğunu fark edene kadar. Bir saniye durup kendimi sakinleştirmek için bir dakika bekledim. Gözlerinin altında morluklar vardı ve yüzünde yorgunluk izleri belirgindi.

Nefesi düzenliydi ve ben de onun nazik hareketinden yararlanarak kendi düzensiz nefesimi yavaşlattım. Onu neden yedek olarak kabul ettiğimi bilmiyordum, ama asıl ilgimi çeken, onun bunu neden kabul ettiği idi.

Bu ilgi, çarpık bir şeydi.

Sadece anlamak için parçalara ayırmak istediğim bir takıntı.

Eğilip onu uyandırmayı bekledim, şiddetli bir tepki ve ardından kendi değişken tepkimeye hazırlandım. Ama kollarımı vücudunun altına sokup onu kaldırıp yatağa attığımda, neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Ama ortada zıplarken, şaşkınlıkla çığlık attı.

Sabırım tükenince, bileğini tutup onu sonuna kadar çektim, ama o tekme attı. Bana bir darbe indirdi, ardından kolunu çılgınca salladı, ama ben onu bileklerinden tutup yukarı çektim.

"Bu, emrimi reddetmene izin vereceğim tek ve son sefer." Ses tonum granit kadar sertti, önceki öfkem hala yüzeyin altında yanıyordu. "Ya benimle yemek yiyeceksin, ya da hiç yemeyeceksin."

Arabella yutkundu, nefes nefese, o lanet olası ceylan gözleriyle bana bakıyordu. İlk başta panikle büyümüşlerdi, ama şimdi kararmışlardı, altın rengi benekleri meydan okuma ve biraz da nefretle parlıyordu. O, duyguları yüzüne çok kolay yansıyan, büyüleyici bir kızdı.

Onu tutuş şeklim, onu garip bir şekilde geriye doğru eğilmeye zorladı, ağırlığı tamamen bir elimle bileklerini tuttuğum şekilde destekleniyordu. Uyarı yapmadan onu bıraktım, vücudu bin kiloluk çarşaflara düştü.

Saçlarının arasından bana öfkeyle baktı, ama başka bir hareket yapmadı.

Eğilip, vücudumu onun vücudunun üzerine eğdim. "Bana bir daha itaatsizlik edersen, seni omuzlarımda, tekmeleyip bağırarak buradan dışarı taşıyım. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Boğazının derisi kızardı, kızarıklık göğüslerinin üst kısmına kadar yayıldı.
"Çok açık."

Bölüm 16

Arabella

Yorgun olmalıyım, çünkü Sebastian ertesi gün öğleden sonra kapımı açana kadar uyanmadım. Güneş ışığı büyük pencereden içeri doldu ve odayı sıcak bir ışıkla kapladı. Buz gibi gözler bana dik dik bakmasaydı, bu çok hoş olurdu.

Bana bir daha itaatsizlik edersen, seni omzumda, tekmeleyip bağırarak buraya taşıyım. Kendimi açıkça ifade ettim mi?

Yastığın altına uzandım ve bıçağı avucuma aldım.

Gözleri hareketin üzerine odaklandı, başını yana eğdi. Birkaç güçlü adımla mesafeyi kapattı ve ben zar zor bıçağı çıkardım. Onu kestim, ama bir saniye bile geçmeden eli parmaklarımı kavradı.

Ama benim tutuşumu kırmak yerine, kolumu düzeltti ve bıçağı boğazına dayadı.

Ölümden hiç korkmuyordu, gözleri benimkilerle çarpıştı. Kolumu demir gibi sıkı tutmasaydı, kolum titrerdi. O ölürse, babamın borcu ortadan kalkacak ve ben eve dönebilecektim. Geri dönebilecektim...

Tamam, bunu iyice düşünmemiştim.

"Beni öldürmenin her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun?" Bıçağı derisine daha da yaklaştırdı ve ben elimi geri çekmeye çalıştım, parmaklarım bıçağın sapında gevşemişti.

"Kes şunu." Tekrar çekilmeye çalıştım, dövmeli dikenlerin etrafını saran kırmızı bir damla damladı. Bileğimi çevirdi, elim spazmla açıldı, bıçağı yakalaması için hazırды. Kalbim hızla attı, adrenalin kaybolurken kan kulaklarımda uğuldadı.

"Kullanmak istemediğin bir silahı asla çekme," diye azarladı. "Çünkü inan bana, *güzelim*, onu sana karşı kullanacak çok kişi var."

Sanki daha ileri gitmediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi, neredeyse bana tiksintiyle bakıyordu. Daha önce hiç kimseyi öldürmek istememişim, ama bu cazibe çok güçlüydü. Çünkü bu, bazı sorunlarımı çözecek olsa da, başka sorunlar da yaratacaktı.

Ama artık bıçağı elimde tutmadığım için... dehşete kapılmışım. Ve onun onaylamamasına biraz da kızmışım.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordum, sesim daha çok bir hırıltı gibiydi.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Yemeğe gel." Keskin bakışları, yatağın ucuna bir çanta fırlatırken azalmadı. Tek kelime etmeden, bıçağı da alıp gitti.

Kalkmak için cesaretimi toplamam birkaç dakika sürdü, eğilip çantaya uzandım. Rahatlama ani ve hızlıydı, tanıdık giysiler, makyaj malzemeleri ve yeni şampuan şişesi beni bir bebek gibi ağlatmaya yetecek kadar. Ağlamadım, çünkü yılın geri kalanı için ağlama kotamı doldurmuştum. Bu yüzden her nesneyi dikkatlice çıkarıp yatağımın üzerine düzgün bir sıra halinde dizmekle yetindim.

Kitabı görünce gülümsedim, hikayeyi bitirebileceğim için minnettardım, ama parmaklarım otomatik olarak deftere uzandı. Onu sıkıca kavrayarak, keskin bir nefes aldım.

On üç yaşımıdayken, okul danışmanım – ki tavsiyeleri genellikle berbat olduğu için kesinlikle fazla maaş alıyordu – kötü şeylerden ziyade iyi şeylere odaklanarak duygularıyla başa çıkmana yardımcı olacağını söyleyerek bir şeyler yazmamı tavsiye etmişti.

Bana ilk defterimi o vermişti ve başlangıçta, dünyam karanlık görüldüğünde devam etmemi hatırlatmak için minnettar olduğum her şeyi yazmak için heyecanlanıyordum.

Ama kötü şeyler iyi şeylerden daha ağır basıyordu ve bu heyecan çabucak geçti. Artık defterleri dramatik durumlar ve hikayeler uydurmak için kullanıyordum, çünkü bu yüzde yüz daha sağlıklı bir başa çıkma mekanizmasıydı.

Duygularıyla başa çıkmanın, onları kurgusal olarak daha da kötü hale getirmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?

Şampuan, saç kremi ve vücut şampuanını alıp duşa girdim. Sıcak su cildimi okşadı ve Sebastian'ın beklediğini bilmesem, orada sonsuza kadar kalmak isterdim. Duşum sırasında içeri dalacağı düşüncesi, biraz hoş olan ruh halimi bozdu, bu yüzden saçımı çabucak yıkadım, bir havlu aldım ve yatak odasına geri döndüm.

Bana sadece üç elbise ve bir çift kot pantolon vermişti. Üst giysi yoktu. İç çamaşırı bile yoktu, bu yüzden iç çekerek lavaboda kendi iç çamaşırlarımı yıkadım ve

çıplak olarak yemeğe gitmekten başka seçeneğim yoktu. Neyse ki seçtiğim elbise uyluklarıma kadar geliyordu ve bacak bacak üstüne atarak otursam çok da kötü olmazdı.

Kapı çalındı ve Chip şık takım elbisesiyle içeri girdiğinde gerildim. Bakışları keskin ama dudakları, sanırım dostça bir gülümseme olması gereken bir şekilde yukarı kıvrılmıştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu, bekleyerek.

Ben başımı sallayınca, beni koridordan geçirdi, mutfağın önünden geçti, orada yaşlı kadın, annesi, kendi kendine mırıldanıyordu, ve on kişinin rahatlıkla oturabileceği bir masanın bulunduğu yemek odasına geldi. Ortada altın bir şamdan duruyordu, üç mum da yanıyordu. Sebastian başucunda oturuyordu ve Chip gelip onun hemen yanındaki sandalyeyi çekti.

"Otur," dedi Sebastian, kaşlarını çatarak elbisemi süzdü.

Onun sorunu neydi? Bu lanet şeyi seçen oydu ya da onun arkadaşlarından biriydi. Chip'e teşekkür ederek sandalyeye oturdum ve gözlerimi önümdeki tabağa diktim. Somon ve kuskus vardı ve midem o kadar şiddetli gurulduyordu ki, bunu sadece Sebastian'ın değil, İngiltere Kralı ve tüm muhafızlarının da duyduğuna emindim.

"Ye," diye emretti.

Bu emirle otomatik olarak gerildim ama yine de çatalımı aldım ve tüm yemeği yemeye başladım çünkü *lanet olsun*, çok lezzetliydi. Yani bütün gün uyuyabilir, tanrılar tarafından yapılmış bir duş kullanabilir ve böyle yemekler servis edilebilir miyim?

Sebastian kesinlikle doğru karardı.

"Senden beklentilerimi konuşma zamanı geldi."

Tamam, boş ver.

Çatalımı bıraktım, sandalyeme yaslanıp ona bekleyişle baktım.

"Çok basit," diye devam etti. "Ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın." İçimden irkildim. "Yani beni köle olarak mı istiyorsun?"

"Senin teklifin bu değil miydi?" O kaşlarını kaldırdı, ben ise sessiz kaldım çünkü ne kendimin ne de babamın öldürülmesine yol açmayacak ikna edici bir argüman bulamadım.

Tatlı servis edildi ve Victoria kekini barbar gibi yutmak yerine, ara sıra ona bakarak yavaşça yedim.

Sebastian, tüm dikkatini bana vermediğinde ona bakmak daha kolaydı. Siyah gömleğini giymişti, yakası biraz daha açıktı ve

artık kanamayan en ince kesiklerin hemen yanında, köprücük kemiği üzerinde düzensiz bir yara izi görünüyordu.

Dilimde bir özür belirdi, ama onu yuttum.

Manşetleri yukarı çekilmişti, koyu renkli tüyler ve dövmeli dikenlerle kaplı ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Dikenler ellerine kadar uzanıyor, ağır yüzükler taktığı bazı parmaklarını çevreliyordu.

Mum ışığı titreyerek, derisindeki koyu renkli kesik izlerini ortaya çıkardı. Elmacık kemikleri ve çene hattı kıskanılacak derecede güzeldi. Dudakları şehvetliydi, üst dudağı yara izinin bölündüğü yerde biraz daha pürüzlüydü ve bu ışıktaki sakalı, dağınık bir topuz haline getirdiği saçlarından bir ton daha koyuydu.

"Bu gece benimle kulübe geleceksin," dedi, bakışları benimkilerle buluştu, ben onun bakışlarını yakaladığını fark etmeden önce. *Kahretsin*, açıkça düşündüğüm kadar ince davranmamıştım. "Bir kavga var."

"Katılmam borcumu ödememe sayılır mı?"

"Gerçekten başka bir seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?" Gözleri bir kez daha elbiseme düştü, kaşları daha da çatıldı.

"Değiştirmemi ister misin?" Soluk pembe elbisenin eteği en uzundu ve iç çamaşırı giymediğim için, kot pantolonum olduğu ama tişörtüm olmadığı düşünülürse en güvenli seçenek buydu. Sütyen giymemeyi çok severdim, ama gerçek göğüslerimi sergileyerek dışarı çıkmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

"Sana daha uygun kıyafetler getirmelerini söyleyeceğim."

Tamam, kaba.

"Bunu da takacaksın." Sebastian arkamı işaret etti ve Chip tahta bir kutu ile ortaya çıktı. Kutuyu aramızdaki masanın üzerine koydu. "Halka açık yerlerde her zaman bunu takacaksın. İstisna yok."

Alt dudağımı yaladım ve kapağı kaldırmak için uzandım. İçinde siyah bir gerdanlık vardı, ortasında kırmızı bir gül kolye ucu vardı. "Bir tasma mı? Neyim ben, köpeğin mi?" Kendimi durduramadan alaycı bir şekilde sordum.

"Aynen öylesin." Parmakları kutudan gerdanlığı almak için hareket etti.

Ayağa kalkıp arkama geçene kadar hareketsiz kaldım. Yakamı nemli saçlarımdan arındırdı, böylece tasmayı yerine takabilirdi. Beklediğim kadar ağır değildi, ama sıkıydı.

Sebastian başka bir şey söylemedi, eli köprücük kemiğimin açıkta kalan derisi üzerinde dururken sıcaktı. Parmakları pürüzlüydü, nasırlıydı

beklemediğim bir nezaketle okşadı. Nefesini aniden boynuma üfledi ve dudaklarım daha fazla oksijen almak için açıldı.

"Tu vas bien te comporter, n'est-ce pas Arabella?"

Onu anlayamadığımı fark etmem biraz zaman aldı, varlığı dikkatimi dağıtıyordu. Eziciydi. "Fransızca bilmiyorum."

Karanlık bir kahkaha attı, sesi etrafımızdaki havayı gerginleştirerek çatırdatmaya başladı. Omurgamdan bir titreme geçti. Kısmen korku, kısmen de...

Hayır.

Olmaz.

Takım isteksizliği.

"Kim kavga ediyor?" diye sordum, onun dokunuşunun bıraktığı sıcaklığı kasıtlı olarak görmezden gelerek. Bu sadece doğal bir fiziksel tepkiydi. Daha fazlası değil.

Sebastian bana cevap vermedi, bunun yerine sandalyemi çekip asansöre doğru yürüdü. Yer altı garajında bir araba bizi bekliyordu, şoför Chip'ti ve kısa süre sonra *The Thorn'un* önüne vardık.

Sebastian maskesini taktı, omuzlarını düzeltti ve arabadan inerken vücudu daha da sertleşti. Kapıda bekledi ve bir süre sonra ben de onu takip ederek girişe doğru yürüdüm. Sokak zaten kalabalıktı, kalabalık Sebastian'ı görünce sessizleşti.

Öğleden sonra havası tenimi ürpertti ve kollarımı kendime dolamaya çalışırken titrememi kontrol edemedim. Sebastian elimi tuttu ve beni kendine daha sıkı çekti. Normalde geri çekilirdim, ama kapı kadar büyük, hatta daha da büyük olduğunu düşünürsek, rüzgardan korunmak için iyi bir kalkan olmuştum.

Aynı kapı görevlisi ipi kaldırdı ve Sebastian girişte durdu.

"Bu gece girmesi gerekmeyen başka birini içeri aldın mı, Miles?" diye sordu, sesinde keskin bir sertlik vardı.

Kapı görevlisi Miles başını eğdi, yüzünde kızarıklık belirdi. Gözleri bana kaydı, sanki bu konuşmadan kurtulmasına yardım edebilecekmişim gibi. Herkesi korkutan bir adama bağlı olmasaydım gülerdim.

Sebastian devam etti, "Dedektif Graves'in içeri giremeyeceğini biliyordun, ama yine de kapıda duruyordun."

"Sinsi herif bizi atlattı," dedi Miles, gözleri suçlayıcı bir şekilde bana dönerek, yüzünde belirgin bir acı ifadesi vardı. Ben ne yaptım ki? "Üzgünüm patron."

Sebastian biraz gerildi, öfkesi çabuk ama hızla soğudu. Başka bir şey söylemeden avucunu sırtımın altına bastırdı ve beni içeriye eşlik etti.

Buranın atmosferinin ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuştum, ilk geldiğimde çok gergindim, içeride sizi karşılayan şehvetli müziği ve baştan çıkarıcı karanlığı gerçekten takdir edememiştim. Dans pisti doluydu, vücutlar stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden çalan müziğe göre hareket ediyordu. Konuklar konuşuyor, kaynaşıyorlardı ve eminim ki az önce şampanya eşliğinde havyar yiyen birinin yanından geçmiştik.

Langdon'ı uzak bir köşede gördüm, çakmağıyla oynarken ara sıra ışıktan patlamaları oluyordu.

Sebastian'ın eli sırtımı daha fazla bastırarak beni daha hızlı yürümek zorunda bırakıyordu. Beni, ürkütücü derecede birbirine benzeyen görüntülerinden ikiz oldukları belli olan iki adamın, köşede gizlenmiş bir kabinin girişini koruduğu yere götürdü.

Muhafızların ikisi de beni hiç fark etmedi, sadece Sebastian'a başlarını salladılar ve sonra tekrar önlerine bakmaya devam ettiler. Koyu tenleri, koyu gözleri ve koyu renkli takım elbiseleriyle birbirlerinden ayırt etmek zordu.

Oturmadan önce Sebastian bileğimi tutup çekerek beni kucağına oturttu. "Otur," diye emretti.

Eteğimin yukarı kaymış olduğunu fark ederek, biraz garip bir şekilde oturdum. Tabii ki Sebastian, masanın bizi örtmediği kenarda oturmayı seçmişti. Neyse ki, kendi hayatlarına dalmış olan pek çok kişi bizim tarafımıza bakmıyordu. Bu tarafa bakanlar da, yakalanma riskini göze almak istemiyormuşçasına, bakışlarını hemen başka yöne çeviriyorlardı.

Sebastian benim altımda hiç rahatlamadı, vücudu taş gibiydi. Bir süre sonra, yapacak başka bir şeyim olmadığı için, ondan yayılan sıcaklığı içime çekmeye başladım.

"Sadece... burada oturacak mıyım?" diye sessizce sordum, tek bir emir dışında hiçbir şey söylemediğini düşünerek onun konuşmasını beklemiyordum.

"Evet."

"Neden?" Kucağında dönmeye çalıştım, ama uyluklarımdaki elleri beni durdurdu.

Donakaldım, başparmakları cildimde küçük daireler çiziyordu.

"Çünkü seni benim evcil hayvanım olarak görüyorlar," diye cevapladı ve ben bir cevap vermekten vazgeçtim.

"Benim fahişem olarak."

"İsteksizliği sevmediğini söylemiştin."

Başparmakları hareket etmeyi hiç bırakmadı, ama ben onların varlığını acı verici bir şekilde hissediyordum. "Ayaklarıma kapanan yeterince kadın var. Başka yerde seks aramama gerek yok."

"Yine de kucağında oturuyorum."

"Hayır" kelimesi beni tahrik etmez, ama herkesin izlediğini görüyor musun? Onlar benim geceleri ortaya çıkan bir canavar olmamı istiyorlar. Ve gerekirse bunu seve seve yaparım.

Sessiz tehdit karşısında nabzım hızlandı, midem buz yutmuşum gibi kramp girdi.

Sebastian öne eğildi, sesi maskesinin altında alçaldı. "Ama beni gerçekten heyecanlandıran şey senin itaatın. O yüzden benimle savaşmaya devam et, *mon belle petit lapine*. Bana hayır demeye devam et, çünkü sonunda benim sikimi yalvararak isteyince bu çok daha tatlı olacak."

Fransızca konuşurken aksanının daha kalın, daha boğuk hale gelmesiyle dikkatim dağıldığı için sözlerini anlamam biraz zaman aldı. Ancak o zaman yanaklarımın derisi karıncalanmaya başladı, ardından da kasıtlı olarak görmezden geldiğim o buzun içinden garip bir sıcaklık yayıldı.

"Ve inan bana, öyle olacak. Aminin benim için nasıl ıslanacağını şimdiden hayal edebiliyorum," diye fısıldadı ateşli tenime. "İyi bir kız gibi sikimin her santimini içine alacaksın."

"Asla." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bu kelime zar zor duyulabiliyordu.

Başparmağı daha yukarı çıktı ve bir sonraki sözlerini söylerken dudaklarında beliren sırıtışı neredeyse duyabiliyordum. "Bu inatçılığını sikerek ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 17

Sebastian

Arabella kucağıma itaatkar bir şekilde oturdu, benim sikim onun itaatkarlığına tepki gösterdi. Biraz direnç bekliyordum, ama gözlerinin hafifçe kararması ve dilindeki zehir dışında, söyleneni aynen yaptı.

Yumuşak uyluklarını okşamaya devam ettim, nefesinin hızlanmasına ve boğazının yanındaki nabzının hızlanmasına odaklandım. Ama sonra göğüsleri elbisesinin korsesini itti ve gözlerime müstehcen bir şekilde sergilendi.

Onu değiştirttirmeliydim, çünkü artık o saf bir baştan çıkarma aracıydı. Dikkatimi dağıtan bir şey. Kumaş dar, soluk pembe renkteydi, kalçalarında genişliyor ve uyluklarının ortasında bitiyordu. Genellikle, sadece seks amacıyla kadınlara dokunurdum ve onların bana dokunmasına kesinlikle izin vermezdim. Ama Arabella'ya dokunmak istedim, beni durdurmak için bileğimi tutup tutmayacağını görmek istedim. Beni durdurabileceğini sanmıyordum.

Çoğu kadın, benim ilgim karşısında çekinir, yara izlerime ve acımasızlığıma tepki gösterirdi. Çekinmeyenlere ise ilgim olmazdı. Büyük Canavarı evcilleştirebileceklerini düşünerek peşinden koşar, ısırdıklarında ağlardı.

Arabella irkilmemişti, ama beni tam olarak kovalamıyordu da.

Ellerimi uyluklarının daha yukarısına kaydırdım ve yine ilk gece gördüğüm ateşi yakalayabilecek miyim diye görmek için onu zorladım. Benden hiç etkilenmediğini düşünüyordu, ama vücudunun nasıl tepki verdiğini hissedebiliyordum. Direnmesine rağmen nabzının hızlanması ve bacaklarının titremesi.

Benden hoşlanmıyor olabilir, ama vücudu açıkça umursamıyordu.

O, borcunu ödediğini sanıyordu, ama ben sıkılana kadar o benimdi. O zamana kadar onu bırakmaya niyetim yoktu.

Kucağımda kıvrılırken, sikim seğirdiğinde küfür etmeme engel oldum. Altımda sertleştiğimi hissetmiş olsa da, tepki vermedi. Sergilenmekten rahatsız olmuş gibiydi. Bundan hoşlanmıyor gibiydi ve bu his karşılıklıydı.

Kişisel kabinimi nadiren kullanırdım, her şeyi uzaktan izleyebileceğim ofisimin rahatlığını tercih ederdim. Gözlerin bize baktığını hissedebiliyordum

ama benim varlığımdan duydukları heyecan ve korku yüzünden uzun süre bakamıyorlardı.

Hayır, ben nadir görülen bir manzaraydım. Ve ben de bunu tercih ediyordum, gölgelerin arasında saklanan şeytan olmayı. Adım biliniyor olabilir, ama yüzüm o kadar yaygın değildi, ayırt edici olmasına rağmen. Benim dövüşlerime düzenli olarak gelenler hariç, ama o dövüşlere de sadece belirli türden insanlar katılıyordu. Yeraltı dünyasının nasıl işlediğini zaten bilen insanlar.

Ama bu gece, erken gelmeye karar vermiştim, oturup zengin ve nüfuzlu insanların mahremiyet perdesinin arkasında çekingenliklerini kaybetmelerini izlemeye.

Kulübüme girdiğinizde iki kural vardı, ilki kayıt cihazlarının yasak olmasıydı. Buna telefonlar, kameralar veya görüntü ya da ses kaydedebilen her şey dahildi. İkincisi ise *The Thorn*'da olanların *The Thorn*'da kalmasıydı.

Bir kuralı bir kez ihlal ederseniz, kalıcı olarak kulüpten atılırsınız. İstisna yoktur. Böylece insanlar dans eder, sırlarını açığa vurur ve kimse izlemediğini düşünerek aldatırlardı, oysa gerçekte her santimetrekarede kameralar vardı. Beni aldatmaya cesaret eden herkese karşı kullanılmaya hazırды.

Beni aldatmaya cesaret eden herkese karşı kullanılmaya hazırды. "Patron?"

Arabella kucağımda kaskatı kesildi, başparmaklarım daha da yukarı kaymış ve eteği neredeyse çok fazla açığa çıkarmıştı. Ellerimi kumaşın altından çekip Micah'a döndüm.

"Caden yardımını istedi." Başını eğdi ve hemen iplerin yanındaki yerine geri döndü.

İsteksizce Arabella'yı kaldırdım ve kulağına eğilip fısıldadım. "Uslu dur."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri parıldıyordu, sanki alev almak üzereydi. Onu yerine oturtabilmek için alev almasını istediğimi fark ettim.

"Uslu bir kız ol," diye fısıldadım, gözleri sözlerimle büyüdü. "Kaçmaya çalışırsan, babanın derisinden ödeme alırım ve sonra seni dizimin üzerine yatırıp zevkle cezalandırırım."

Gözlerini kırptı, az önce yanaklarından boğazına kadar yayılan kızarıklık geri geldi. "Evet, efendim," diye fısıldadı ve ben cevabındaki alaycı tonu fark ettim.

Nedense bu beni heyecanlandırdı. Bu garipti, çünkü ben veletlerden nefret ederdim. Onu kabinde bırakarak, güçlü adımlarla halıyı geçtim. Dansçılar, sanki görünmez bir güçle çevriliymişim gibi önümden çekildiler.

Özel asansörle bir kat aşağı indim, kapılar açılır açılmaz kusmuk ve sidik kokusu burnuma çarptı. Sorgu odasına geldiğimde, bir adam masanın üzerinde uzanmış, yüzü kusmukla kaplı ve gözleri ölümün donukluğuyla bakıyordu. Başka bir adam yerde oturmuş, yanaklarından gözyaşları akıyordu.

"Bir başka aşırı doz," diye mırıldandı Caden, başını sallayarak. Bir paket fırlattı, ben de yakaladım.

"Lütfen... lütfen..." adam hıçkırarak ağladı. "Bilmiyorum... Bilmiyorum."

Onu bir an için görmezden geldim ve tüm emeklerimin simgesi olan amblemi kaşlarımı çatarak inceledim. Dikenlerle boğulmuş gül doğruydu, ama ürünün rengi yanlıştı.

Paketi açıp parmağımın ucunu daldırdıktan sonra diş etlerime sürdüm. Uyuşma hissetmedim, sadece hafif bir karıncalanma oldu. Hemen tükürdüm ve tozu çıkardım.

"Bu bok bizim değil," diye homurdandı Caden, sesinde sertlik vardı.

Hayır, ürün kesinlikle bizim değildi, bu da ya birinin benim adımı kullanarak kendi ürününü satmaya çalıştığı ya da birinin tedariki kurcaladığı anlamına geliyordu.

Yerdeki adam, gözleri odaklanmamış bir şekilde hıçkırmaya devam ediyordu. Bir an sürdü, ama sonunda onu tanıdım. Belediye başkanının en küçük oğlu, Jonathan Smithers. Kendi kışını silebilecek yaşta bile görünmeyen bir nepo çocuğu, ama kapıdan geçebilmek için en az yirmi bir yaşında olmalıydı.

Ağlamaya dalmış, benim orada olduğumu fark etmemişti bile.

Caden iç geçirdi, en sevdiği balyoz betonun üzerinde sürtünerek ses çıkardı. Adam irkildi ve başını kaldırdı.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı.

"Peki, onu nereden aldığını hatırlaman gerekiyor," dedi Caden, sesi ifadesinden çok daha sakindi, ki ifadesi sanki birkaç saniye sonra çocuğu o kadar sert döverek beynini duvarlara sıçratacakmış gibi görünüyordu.

"Chris iyi mi?" diye sordu Jonathan.

Caden, Jonathan'ın boynunu geriye doğru uzatmasını sağlayacak şekilde onun üzerine eğildi. "Hayır, Jonathan. İyi değil. Açıkça öldü, seni aptal."

"Öldü mü?" diye ciyakladı Jonathan. "Ama bir dakika önce iyiydi."

"O, vücut ağırlığı kadar kalitesiz kokain çekmeden önceydi, değil mi? Şimdi, satıcın kim?" diye sordu Caden.

Jonathan'ın açıkça fark etmediği şey, Caden'ın ürünü kişisel olarak algıladığıydı, ki bu da tasarımın ayrılmaz bir parçası olduğu düşünüldüğünde gayet normaldi

. Bilimsel açıdan garip bir şekilde ısrarcıydı ve ürün kalitesini mükemmelleştirenin kendisi olduğunu ilan etti.

Kimya uzmanım T buna katılmıyordu, ama birbirlerini öldürmedikleri sürece onların tartışmalarına karışmadım.

"Lütfen, ben... Hatırlamıyorum."

Sabır benim erdemlerimden biri değildi, bu yüzden bir adım öne çıkıp onun boyuna yakın bir şekilde çöktüm. Orada olduğumu fark edince gözleri büyüdü ve hıçkırıkları tam bir ağlamaya dönüştü.

Elimi uzatıp çenesini tuttum. "Şimdi, baştan başlayacağız," dedim, sesimi derinleştirip hırıltıya çevirdim. "Kokaini kim aldı?"

Jonathan'ın gözleri Caden'a kaydı ve Caden'ın onu kurtaracağına inanıyorsa gülmeme engel oldum. Dikkatini bana çevirene kadar parmaklarımı sıktım, bu da onun yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Ben... ben aldım," diye cevapladı.

"Güzel. Peki satıcın kimdi?" Elim kapanıp çenesini kırmak için kaşınıyordu. Ama bunun sonuçları buna değmezdi. Londra Belediye Başkanı diğer politikacılar gibi benim cebimdeydi, ama sebepsiz yere en küçük oğlunu ortadan kaldırmak kadar aptal değildim.

Biraz daha vahşi tarafımı bastırarak onu bıraktım.

"Adını bilmiyorum," diye kekeleydi. "Eight diye bilinir."

Artık ona daha yakındım, bileğinde taktığı Rolex'i ve gömleğinin içine sakladığı elmaslarla süslü kolyesini görebiliyordum. Paraya doğmuş, ellerini hiç zorlu bir iş yapmamış gibi yumuşak, kendini beğenmiş bir pislik.

"Sekiz mi? Sayı gibi mi?" Caden kaşlarını çatı. "Onu nasıl yakalayabiliriz?"

Jonathan, ona zarar vermeyeceğimizi anladığında sakinleşmiş gibiydi. Muhtemelen.

"Onun iletişim bilgileri bende," dedi, bu sefer sesi o kadar acınası değildi. Kolunu titreyerek cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı. Caden telefonu almadan önce, kelimeleri çözmeden hemen ekrana baktım. "O benim her zamanki adamım değil, ama ortaya çıkan oydu."

Bu benim dikkatimi çekti ve Caden'a baktığımda, onun da bu küçük bilgiye kaşlarını kaldırdığını fark ettim. Jonathan'a döndüm, o da yüzümdeki ifadeye şaşırdı.

"Bu Sekiz hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Bölüm 18

Arabella

Sebastian'ın gittiğini fark eden insanlar, artık onu izlemenin normal olduğunu düşünüyorlardı. İnsanlar açıkça bakıyorlardı, merakları neredeyse düşmanca bir hal almıştı. Ben ise geri çekilmemeye çalışarak, onların bakışlarına doğrudan karşılık verdim. Birkaç politikacı, sosyetik ve hatta bu yılın en çok gişe yapan filminde rol alan bir aktör tanıdım.

Babamın yerini almayı kabul ettiğimde ne beklediğimi bilmiyordum, ama Sebastian'ın sergilediği bir oyuncak olmadığını biliyordum. Özellikle tasarımcı kıyafetleri, elmas mücevherler arasında ve barda oturan bir adamın, benim bir yıllık maaşımdan daha pahalı bir saat taktığından oldukça emindim. Ben çok farklı bir vergi dilimindeydim.

İkizlerden biri, ipi kaldırmaya çalıştığımda "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ve ben donakaldım.

Sebastian, kabinde kalmam gerektiğini açıkça söylememişti. "Bir dakika içinde dönerim."

İki adam da aynı anda başlarını salladı, gözleri bana odaklanmıştı. Dışarı çıkıp dansçıların arasından geçerek bara doğru yürüdüm.

"Ne alırsınız?" diye sordu barmen, iki gümüş halkalı koyu renkli kaşlarını kaldırarak.

Cevap vermek için dudaklarımı açtım, ama sonra param olmadığını fark ettim. Normalde alkol almayan biri olarak, kederimi içkiyle unutmaya çalışmak muhtemelen iyi bir karar değildi. Ama yine de, Sebastian'ın oyuncağı olmayı kabul etmişim, yani zaten iyi kararlar veren biri değildim.

"Ödünç alabileceğim bir telefon var mı?"

Gözleri omzumun üzerinden kaydı ve döndüğümde, ikizlerden birinin değil, ikisinin de arkamda durduğunu fark edince donakaldım. Sözlerimi duymayacak kadar uzaktaydılar, ama gözleri sırtımı delip geçecek kadar yakındılar.

Barmen başını sallayarak beni yanına davet etti. "Arkadaki personel odasını kullanabilirsin," dedi yüksek sesle, gülümsemesi omzumun üzerinden bana doğruydı.

omzuma doğru.

Personel odasının kapısını açık tuttu. Oda geniş bir alandı ve içinde büyük bir masa, birkaç sandalye, büyük bir kanepa, televizyon ve dolaplar vardı. Acil çıkışın yanında, solda özel bir banyo vardı.

"Cep telefonum ilk dolapta," dedi barmen, parmaklarını kafasına uzatıp kafa derisini kaşıyarak.

"Teşekkürler." Yalnız kalana kadar bekledim ve dolabı açıp telefonu buldum.

Şifreli değildi, bu yüzden hemen kaydırarak açtım, ama durakladım. Arayacak kimsem yoktu. Aslında yoktu. Babam muhtemelen gitmişti, eşyalarını toplayıp daha önce defalarca yaptığımız gibi kaçmıştı. Ne zaman başı belaya girse, bizi her şeyi geride bırakmaya zorlardı.

Yeni numara. Yeni adres.

Bu da demek oluyordu ki, tüm bunlardan sonra, Sebastian'a borcumu ödedikten sonra bile, onu nerede bulacağımı bilemeyecektim. Arkadaşım yoktu, her hafta köşedeki kafede sohbet ettiğim nazik yaşlı bayanı saymazsak. Ve artık Suzy'yi işten arayamazdım.

Kanepeye oturup telefona baktım, o kadar uzun süre baktım ki, zaman aşımına uğradı ve ekran karardı. Ne kadar yalnız olduğumu o anda anladım.

Eğer ortadan kaybolursam, kimse beni özlemeyecekti. Babam bile.

Lanet olsun. Ben, kuduz bir hamster kadar sosyal becerileri olan yirmi beş yaşında bir kadındım. Kendime gülmek istedim, ama bu muhtemelen sağlıklı bir şey değildi, bu yüzden daha sonra defterime yazana kadar bunu bastırdım.

Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, büyürken arkadaş edinmekte her zaman zorlandım. Her zaman biraz tuhaf olarak nitelendirilirdim ve kendime saklandığım, diğerleriyle oynamaktansa okumayı tercih ettiğim için zorbalığa uğrardım.

Bu mesafe daha güvenliydi. Çocukken arkadaş edinip sonra ortadan kaybolmak ve onları bir daha hiç görmemek zordu.

Neyse ki, gerçek hayattaki insanlardan çok kurgusal karakterleri tercih ediyordum, bu yüzden şimdiye kadar sosyal bir dışlanmış olduğum gerçeği üzerinde durmamıştım, ta ki sadece... biriyle konuşmak istemekten başka bir şey istemediğim şu ana kadar.

Yine de hafızamdan babamın numarasını çevirdim, sesli mesajın tıklaması gelene kadar çalan telefonun sesi göğsümü acıtıyordu. "Merhaba baba, benim... Ben sadece... İyi olup olmadığını görmek istedim." Bir an sessizlik oldu ve ne diyeceğimi bilemedim. Cevap vermemesi beni çok üzdü, bunu bekliyor olsam da. "Lütfen kendine iyi bak."

Telefonu yerine koyup, barın arkasına geçtim ve bir tabureye oturdum. İkizler, arkaya kaybolmamdan hoşnut olmadıkları belli bir şekilde yanıma yaklaştılar. Açıkçası, beni takip etmemelerine şaşırmıştım.

"Yapman gerekeni yaptın mı?" diye sordu barmen, müşterilerden birine bir kadeh şarap servis ederken.

Hayır, çünkü ben arkadaş olmayan bir ezikim. Ama tabii ki bunu yüksek sesle itiraf edemezdim, bu yüzden sadece başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Henüz teşekkür etme," dedi, gözleri benim gerdanlığıma kayarken sesini alçaltarak. "Biri sorarsa, inkar ederim."

Elim otomatik olarak boğazımdaki gülün üzerine gitti, parmaklarımın altında metal sert bir şekilde hissediliyordu.

"İnsanlar bunu kıskanacak," diye ekledi. "Birçok kız, büyük kötü Canavarı evcilleştirmek istedi. Hatta bazı erkekler bile. Ama o hiç kimseyle yakalanmadı. O yüzden arkanı kolla."

"Yeter, Mia." İkizlerden ilki soluma geldi, takım elbisesi koluma degecek kadar yakındı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Micah," diye yalan söyledi, yüzünü tamamen sakın tutarak.

"Hmm." Micah bana biraz sabırsızlıkla baktı, kardeşi ise sıkılmış görünüyordu. "Standına dönmelisin."

Tabureden kayarak indim. "Tekrar teşekkürler," dedim Mia'ya. "Çok ."

"Görüşürüz." İkizlere orta parmağını göstermeden önce göz kırptı. Micah kıkırdadı, ama solumdaki sadece önünden geçmem için işaret etti.

Bakışlar azalmamıştı, özellikle de iki adamın beni koltuğuma kadar eşlik ettiğini düşünürsek. Neyse ki, uzak tarafa kayarak, ikizler iplerin her iki yanında yerlerini alırken, gölgeli köşede kendimi gizleyebildim.

Belki onları önüme geçirebilirdim? İnsan tamponları olmalarını sağlayabilirdim?

"Efendim." İkizler başlarını salladılar ve Langdon'ın geçmesi için bir kez daha ayrıldılar.

Cebine uzanıp telefonunu çıkardı, bir şeyler yazdıktan sonra bana doğru çevirdi. Benimle gel.

Ayağa kalkarken telefonu geri verdim, ikizlerin bakışları keskinleşirken Langdon beni onu ilk bulduğum koridora götürdü. "Onlar burada mı kalacaklar?" diye sordum, artık iki büyük gölgenin olmadığını fark edince.

Langdon dudaklarını büzdü, sonra başını salladı ve adımlarını hızlandırdı, bu da beni acele etmeme zorladı. Asansörü geçtikten sonra, yaklaştışımızda açılan siyah, uğursuz görünümlü bir çift kapıya ulaştık.

Lanet olsun.

Sebastian'ın gece kulübüne bir dövüş ringi eklenmişti.

Alan daha küçüktü, kenarları kulüpteki gibi zarif bir tasarıma sahipti, özel masaları ve yüksek avizeleri vardı. Ama ortada betonun halıyla birleştiği bir çıkıntı ve ışıklarla çevrili büyük bir sahnede yüzeyden fışkıran bir ring vardı.

Kalabalığın yarısı, birbirlerinin etrafında dönen dvşlere tezahürat yapıyor, bağırıyordu, diğer yarısı ise içki içip sohbet ediyordu ve şiddet gösterisinden hiç rahatsız görünmüyordu.

İki adam ringin içinde çıplak yumruklarla dövüşüyordu, yüzleri o kadar şişmiş ve kanla kaplıydı ki, annelerinin bile onları tanıyabileceğinden şüpheliydim.

Langdon'ı takip ederek, beni zeminde ringin sağ tarafındaki n sıradaki sandalyelere doğru götürdü. Durduğunda, en sondaki sandalyede oturan adama sert bir bakış attı.

"Siktir git dostum," diye homurdandı adam.

Langdon gülümsedi ve eğildi. Birkaç saniye sonra, adam hayalet gibi bembeyaz oldu ve ayağa fırladı.

"Hepsi senin!" diye aceleyle söyledi.

Langdon, adam kalabalığın içinde kaybolana kadar gözleriyle onu takip etti, sonra omzunun üzerinden bana baktı. Ceketinin içinde bir şey koyuyormuş gibi hışırdadı ve ben siyah metalin parıltısını gördüm.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordum, o işaret edince koltuğa oturdum. "Köşede durabilirdim."

Üst dudağı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Burada kal. Telefonuna yazdı. O işini bitirince seni alacaklar.

Cevabımı beklemeden, topuklarını döndü ve ben tek başıma otururken, etrafımdaki kalabalık fısıldayıp beni işaret ediyordu. *Harika.*

Yanımdaki adam bile kasten bana sırtını dnmşti.

En azından şu anki dövüş bitmişti, her iki adam da yan taraftaki sağlık ekibinden tedavi görüyordu. Aslında ringi engelsiz bir şekilde iyi görebiliyordum. Gereksiz şiddet içeren eylemleri izlemekle ilgilenseydim daha çok etkilenirdim. İnsanların kavgı izlemekten zevk alması fikri açıkçası barbarcaydı.

Bu çok yazık oldu çünkü yeni bir adam iplerin altından kaydı. Kalabalığa sırtarak el salladı ve göz kırptı, ringde vals yapar gibi yürüdü. En az 1,90, belki de 1,95 boyunda olmalıydı, kolları ve bacakları ağaç gövdesi kadar kalındı.

Çoğu insan tezahürat yapıyordu, bazıları hatta "*Reaper*" diye bağıyordu.

Bu isim ona yakışmıyordu; o çok neşeli biriydi. Ama sonra kalabalık sessizleşti ve gözlerim hemen yana kaydı. Sebastian sadece siyah şort giymişti, maskesi bile yoktu ve Caden'ın yanında sakın bir şekilde merkeze doğru yürüyordu.

"Sağ köşede, on beş yenilgisiz dövüşle, Grim Reaper var!" Spiker, tezahüratların dinmesini bekledi ve devam etti. "Sol köşede, nazik ev sahibimiz ve üç kez Styx ağır sıklet şampiyonu Beast var!"

Kalabalığın daha önce gürültülü olduğunu düşünüyorsam, şimdi vahşileşmişti. "Beast!"

"Beast!"

"Beast!"

Grim Reaper'ın gülümsemesi kayboldu, Sebastian'a gözlerini dikip iplerin arasına girdi. İki adam beklerken ben endişeyle oturdum. Caden köşedeki yerde kaldı, Langdon da ona katıldı.

Bahislerin bağırıışlarını, paranın el değiştirmesini ve kimin kazanacağına dair tartışmaları duyabiliyordum, ama gözlerimi Sebastian'dan ayıramıyordum. Reaper'ın coşkısına kıyasla, onun tavırları soğukkanlıydı, ifadesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

Sebastian'ı yarı çıplak gördüğüm ilk şokun ardından, göğsünün granitten oyulmuş gibi olduğunu ve karnına doğru uzanan koyu renkli tüylerle kaplı olduğunu fark ettim. Elllerinde ve boğazında gördüğüm dikenler tüm gövdesini sarmış, kaburgalarında birkaç siyah ve gri gülle iç içe geçmişti.

Caden'a sessizce konuşmak için döndüğünde, daha fazla dövmesi olduğunu fark ettim. Omuzlarında güzel bir kaligrafi ile "*Vincit qui se vincit*" yazıyordu, ama sırtındaki yara izleri daha kalın ve belirgindi.

Sebastian bunları saklamak yerine, kucaklamış gibiydi. Dövme sanatçısı yara izlerini tasarıma güzelce dahil etmişti.

Sonra ışıklar karardı ve dövüş başladı.

Reaper kükreyerek ileri atılmadan önce hiçbir uyarı yoktu, ancak Sebastian kusursuz bir şekilde yana eğildi ve Reaper'ı

ipin üzerine çarpıp hırlayarak dönmek zorunda kaldı. Bu, koreografisi yapılmış bir dans gibiydi, Reaper vuruş yapmaya çalışıp başarısız olurken Sebastian sadece geri çekiliyordu.

Her hareketi daha da düzensiz hale geliyordu ve sonra Sebastian karşılık verdi.

Etin ete çarpma sesi belirgindi, bunun sonucunda çıkan homurtular ve ardından kalabalığın tezahüratları, kafamda dolaşan kanın sesini zar zor duyabileceğim bir gürültü karmaşasıydı.

Sebastian, güçlü ve kendinden emin bir şekilde ringi domine ediyordu. Hareketleri agresifti, her yumruk çığlıklarla karşılanıyor ve kalabalığı çılgına çeviriyordu. Reaper sonunda yüzüne bir darbe indirdiğinde neredeyse hiç ses çıkarmadı, savunmak yerine onunla birlikte yuvarlandı. Zaten ayakları üzerinde güçsüzleşen rakibiyle neredeyse oyun oynuyordu.

Sebastian, dikkate alınması gereken bir güçtü. Dev yumruklarından biri Reaper'a duyulabilir bir çatırtıyla vurduğunda dudakları vahşi bir gülümsemeye kıvrıldı ve o bana bakıp gözlerimle buluştuğunda, ayağa kalkıp koştum.

Bölüm 19

Arabella

Nefes alamıyordum. Kalabalığın içinden geçmeye çalışırken eziliyordum. Onların bağırışları ve tezahüratları, hepsi çok fazlaydı.

Bir dirsek yanıma çarptı, ardından keskin bir bakış geldi, sonra kalabalığı yararak siyah kapılara doğru koşmaya başladım. Kapılar kendiliğinden açıldı, ama sonra gece kulübünün gürültüsünün daha da kötü olduğunu fark ettim, nefes nefese kalmışken müzik bacaklarımda titreşiyordu.

Ciğerlerim sanki çimentodan yapılmış gibiydi, ellerimi yumruk yaptığımda titriyorlardı.

Havaya, nefes alabileceğim bir alana ihtiyacım vardı.

Ayaklarım hareket ediyordu ve düşünmeden bile zemini geçtim.

Mia müşterisine hizmet etmekten başını kaldırdı ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Hey, sen..."

Sesini duymadan kendimi personel odasına attım, sonra acil çıkış kapısından geçip açık havaya çıktım. Nefes nefeseydim, rüzgâr tenimi okşuyor, beni gerçeğe bağlıyordu.

Göğsüm hala sıkışık hissediyordu, ama artık her şey sessizdi ve cildimi ısırان sıcaklık yoktu, nefes alabiliyordum. Boğazımı tırmalayarak, gerdanlığını çektim. Ama çıkmıyordu. Bağlantı yerini bile hissedemiyordum.

"İşte orada," tanıdık bir ses duyuldu ve hemen doğrulup birkaç metre ötede duran Lennon'ı gördüm, yanında tanımadığım iki adam vardı. "Milyon yıl geçse de senin kendini satacağını düşünmezdim *Bella*."

"Lennon?" Sesim kısık çıktı.

"Gabriel'i reddedip, lanet olası Sebastian Devereaux'yla yatıyor musun?" Ben tepki veremedem hızla yanıma geldi ve elini uzatıp bileğimi yakaladı. Benden sadece birkaç santim uzundu, ama eli demir gibiydi.

"Burada ne işin var?" diye sordum, kurtulamadım.

Lennon sırtarak, gözlerini kırpmadan beni izledi. "Gabriel'in teklifini iletmeye geldim." Gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı, bu parıltı

her zaman midemi bulandırıyordu.

Gabriel acımasız olabilirdi, ama Lennon her zaman bir adım öndeydi. Başkalarının talihsizliğinden sadece zevk almakla kalmıyor, bununla gurur duyuyor gibiydi. Onun polis memuru olmasının adalet için değil, hakimiyet için olduğunu hep düşünmüşümdür. Sanki kanunlar ona kindar olmaya izin veriyormuş gibiydi.

Beni sertçe çekerek göğsüne doğru çekti. Diğer iki adam da yaklaşarak, avını bekleyen kurtlar gibi etrafımızı sardılar.

"Yapma," diye uyardım, ama Lennon sadece sırttı.

"Ne yapmayayım?" Bir bıçak çekip, onu boğazımdaki kolyenin altına dayadı. Kolye kırıldı ve yere düştü, sonra bıçağın düz kısmını yanağıma dayadı. "Gabe seni affetmeye hazır, ama sadece yalvarırsan. Babanın Beast'e olan borcunu ödeyecek, sonra da sen de zavallı bir fahişe gibi ona geri döneceksin."

"Ve bu mesajı iletmek için iki bakıcıya mı ihtiyacın vardı?" diye tısladım. "Gabriel o kadar parayı nereden bulacak?"

Lennon'ın gözleri karardı, bıçak cildime daha sıkı bastırdı. "Dikkatli ol, seni geri götürmeden önce bu yüzünü kesmek istemem. Dürüst olmak gerekirse, bunun cazibesini hiç anlamadım." Sesi alaycı bir fısıltıya dönüştü. "Gerçekten sihirli bir amın olmalı, çünkü ben her zaman senin babana takıntılı bir hayırseverlik vakası olduğunu söylemişimdir."

"Siktir git," diye ona alaycı bir şekilde baktım, ama o beni daha sıkı tuttu.

"Sebastian'la da bunu mu yapıyorsun? Para için bacaklarını açıyorsun?"

Ellerim elbisenin kumaşını kaldırdı, ta ki cildime bir esinti değene kadar. Adamlardan biri inleyerek bana dokundu. "Siktiğimin orospusu iç çamaşırı bile giymemiş."

"Çekil üstümden!" Lennon bıçağı çevirip kesmekle tehdit etmeden önce omzumun üzerinden hırladım. Hareketsiz kaldım, ellerim uyluklarımı sıkıştırıyor ve bacaklarımı açmamı istiyordu.

Lennon alaycı bir şekilde, "Karşı koymayı bırak. İkimiz de sert sevişmeyi sevdiğini biliyoruz.

Gabe beni bile davet etti..."

Başımı geriye attım ve aynı anda tüm ağırlığımı yana doğru kaydırdım. Bıçak anında bastırdı ama solumdaki adama yumruk atmayı başardım, yumruğumun altında kan fışkırdı. Acı içinde bağırdı, dirseğim diğerinin midesine çarptı, sonra Lennon beni yere tekmeledi. Avuç içlerim ve dizlerim taşa sürtündü, saçımdan çekilip ayağa kaldırılmadan önce kısa bir acı hissettim.

Lennon hırladı, öfke yüzünü gerdi. "Bunu yapmamalıydın lanet olası."

Sebastian

Reaper, onu dikkatsiz yapan bir kibirle dövüşüyordu. Ayak hareketleri gevşekti ve dikkatini bana vermek yerine seyircileri eğlendirmeyi tercih ediyordu. Ya unvanlarını tamamen şans eseri kazanmıştı ya da gerçekten üstün bir dövüşçü olduğuna inanıyordu.

Bir süre sonra, acı ve ardından gelen yanmayı istediğim için, onun vuruşlarını engellemeye bile zahmet etmedim.

Yumruğum Reaper'ın çenesine sert bir şekilde çarptı, o kadar sert ki başı yana doğru savruldu. Açık dudaklarından kan fışkırdı, gözleri bir an için dondu, sonra kendini toparlayıp hırladı. Yanağımı hafifçe sıyıran yumruğunu kaçınmadım, ama bu hareket onu benim yumruğumun kaburgalarına doğrudan isabet etmesine açık hale getirdi.

Reaper, bir nefeslik bir sesle, sarsılmış bir nefes aldı. Ama ayakta kaldı. Bir sağ kroşe daha yedikten sonra bile, bacakları onu ayakta tuttu.

İkimizin de vücuduna bulaşan kanı arzuluyordum. Parmak eklemlerimin ağrısı ve göğsümdeki taze morluklar çok tatmin ediciydi. Bu, canavarıma besin oldu ve derimin altında sürekli hissettiğim huzursuz uğultuyu yatıştırdı.

Döndüm, gözlerim hemen kalabalığa kaydı ve Arabella'ya takıldı. Işıkların parlamasına rağmen onu buldum ve yüzümdeki ifadeyi görünce koşarak uzaklaştığını izledim.

Çeneme bir darbe indi, dişlerim çarpmanın etkisiyle birbirine çarptı. Kan tükürürken dikkatimi Reaper'a çevirdim. O hareketi on dakika önce yapmalıydı, böylece benim için daha ilginç bir dövüş olurdu. Ama şimdi sıkılmışım, özellikle de yeni güzel oyuncağımı kovalama fikriyle karşılaştırıldığında.

Adrenalin hala damarlarımdan akarken onu bulacak ve sonra bir kez daha emre karşı geldiği için ona yalvartacaktım.

Bu düşünceyle sikim seğirdi.

Bir sonraki vuruşumu tutmadım, sağ kroşim o kadar güçlüydü ki Reaper yere yığıldı. Yerde kalıp kalmadığını kontrol etme zahmetine girmeden, iplerin üzerinden atlayıp hafifçe çömelerek indim. Kalabalık, kulüpleri ayıran siyah kapılara doğru fırladığımda, birbirlerinin üzerine tırmanarak yolumdan çekilmeye çalıştı.

Caden yanımda belirdi, ama ben onu görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim. Kapı itmemele neredeyse yıkıldı ve çok geçmeden her lanet kişiyi tarayarak tanıdık kahverengi saçları aradım.

Mia gözüme çarptı, çenesiyle hafif suçlu bir ifadeyle personel odasını işaret ediyordu. Onunla daha sonra ilgilenecektim.

Arka kapı açıktı ve dışarı çıktığımda, terle kaplı cildime rüzgar çarptığında donakaldım. Sokağın köşesini döndüğümde, paniğe kapılmış ama aynı zamanda direnç dolu bir sesle bağıyordu ve onu bir değil, üç adamla boğuşurken buldum.

Yanağından kan sızıyordu, eteği çok fazla cilt gösterir şekilde kalkmıştı ve önündeki adam kolunu boğazına bastırıyordu. Dişlerini sıkmış, adamlar onun direnmesine rağmen onu duvara bastırmaya çalışıyorlardı.

Düşünmedim, sadece o sahnede içimi yakan öfkeye tepki verdim.

Nasıl benim olan şeye dokunmaya cüret ederler?

Arabella'nın gözleri onun omzunun üzerinden bana takıldı, solundaki adama ulaştığımda - parmaklarını onun uyluklarına koyan adama - çığlığı bir siren gibi çınladı ve ben de hemen kafatasını onun yanındaki tuğlaya çarptım.

Kafası çarpmanın etkisiyle ikiye ayrıldı ve eğer henüz ölmemişse, emin olmak için ayağımı boğazına bastırdım.

Arabella çığlık attı, geri çekilirken onu tutan diğer ellere karşı da direnmeye çalışıyordu. Bir bıçak göğsümü sıyırdı, çıplak tenim keskin kenara karşı koyamadı.

İkinci adama ulaşırken yanmayı görmezden gelerek tısladım. Başka bir bıçak, bu sefer kolumu kesti. Derin kesikler değildi, daha çok panik içindeki vuruşlar gibiydi. İkinci adamı boğazından yakaladım, boynu gücümün altında kolayca kırıldı. Çatlama sesi

etrafımızda yankılandı, cesedi de ayaklarımın dibine ölü ağırlık gibi düştü.

Son adam bıçakla bana karşı durdu, bıçağın ucu kırmızıydı. Arabella'dan çok da büyük değildi, bana karşı dururken kolu titriyordu.

Lanet olası zavallı.

Onun ön kolunu Arabella'ya bastıran oydu ve öfkem daha da karardı. Sanki bir sis gibiydi, içgüdülerim beni sadece öldürmekle kalmayıp sakatlamak için çağırıyordu. Yok etmek. Diğer ikisi, benim acımasızlığımı tatmin etmek için çok çabuk ölmüştü, bu da beni tatminsiz bırakmıştı.

Bıçağı bir kez daha salladım ve geri çekilmek yerine ona doğru adım attım, derimin kesilmesine izin verdim. Keskin acıyı hissetmek için, soğuk derime sıcak kanımın dokunmasını bekledim. Adam nefesini tuttu, ben ise sırttım, ifademin daha vahşi bir hal almasına izin verdim. Kolu titremeye devam ediyordu ve bir engerek kadar hızlı bir hareketle bileğini kırdım, düşen bıçağı yakaladım.

Adam çığlık attı, kolunu göğsüne bastırırken, çığlıkları etrafımızda yankılandı. Bunu kolayca bitirebilirdim, ama biraz daha uzatmak istedim. Lanet olasıca acı çekmesi için.

"Dur!" Yumuşak bir ses beni durdurdu.

Arabella'ya baktım, nefesim hızlanmıştı.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı, parmakları harap olmuş elbisesinin eteğini sinirli bir şekilde çekiştiriyordu.

"Onu bu kadar çok mu önemsiyorsun?" diye sordum, sesim o kadar karanlıktı ki, Arabella irkildi.

Adam inledi ve kaçamadan onu yakaladım, kendi bıçağını göğsünün ortasına sapladım. Arabella'dan gözlerimi ayırmadım, yüzündeki ifadeler o kadar açıktı ki, onun duygularına, korkusuna, şokuna ve sonra yaptığım şeyin dehşetine boğuldum.

Bıçağı çekince, kan ikimizin üzerine kırmızı bir yağmur gibi yağdı. Onunla resim yapmak, tuvalimi bu renkle boyamak istedim.

Cesedi bırakıp, onun üzerinden geçtim ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

Gözlerini hiç kaçırmadı, bu da içimdeki çarpık tutkunun daha da alevlenmesine neden oldu. Sanki farkında olmadan benim yeni lanet takıntımın alevlerini körüklüyordu.

Başkaları korkarak kaçarken, o beni vahşi bir hayvanmışım gibi izliyordu. Onu ilk başta büyüleyen şey buydu, babasını

diz çöküp hayatı için yalvarırken beni büyüleyen şey buydu. Kız korkmuştu, ama bakışlarını kaçırmayı reddetti. Boyun eğmeyi reddetti.

Ya aptaldı ya da kendi ölümünü pek umursamıyordu. "Bununla ilgilen," dedim ve benim

Caden'a söylediğimi anlaması biraz zaman aldı. Caden, ben durumu hallederken peşimden gelmiş ve kenarda beklemişti.

Gözleri kuzenime kaydı, ben uzanıp çenesini tutup dikkatini bana çevirene kadar. Titriyordu, yüzü solgundu, yanağından davetkar bir şekilde damlayan kan yüzünü daha da solgunlaştırıyordu. Elimi uzattım ve başparmağımla kanı sildim. İrkandı ama elimi çekmeye çalışmadı.

"Benden kaçmamalıydın, *güzelim*."

Bölüm 20

Arabella

"Kaçmadım," diye fısıldadım, adrenalinim azaldığı için soğuk, açıkta kalan tenimde titremeye neden oluyordu. Sebastian gömleksiz bir şekilde duruyordu, yaralarından kan sızıyordu. Soğuktan rahatsızlık duymuyor, tüyleri diken diken olmuyordu, sanki soğuk onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Başı yana eğilmiş, koyu renkli saçları bandajdan çıkarak yüzünü çerçevesiyordu. Yanağında morluklar belirmeye başlamıştı ve alnında küçük bir kesik vardı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama gözleri zar zor bastırıldığı öfkeyi gösteriyordu. Öfkeyle titriyordu, ama orada başka bir şey de vardı. Sanki öfke ve acı onu heyecanlandırıyordu.

Az önce birini öldürmek için kullandığı kanlı bıçağı aldı ve elbisenin ortasına sürükledi, bıçağın kenarı kumaşı kesmek üzereydi. Dudaklarım aralandı ve nabzım derimde dans etmeye başladı.

"Kaçmadım," diye bir kez daha fısıldadım. "Sadece biraz hava almam gerekiyordu."

Bana inanıp inanmadığından emin değildim ve kendimi acıya, hatta belki de ölüme hazırladım. Beni uyarmıştı ve ben de mücadele etmeden kabul edeceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değildim, kendimi savunmak için tüm gücümle hazırlandım ve yumruklarımı sıktım.

Sebastian aşağı baktı ve gözlerinde eğlence ve biraz da sadizm olduğunu fark ettim. Bıçağı düşürdü ve göğüslerim çıplak göğsüne değene kadar yaklaştı.

Serbest eliyle tekrar yanağıma dokundu ve bu sefer geri çekilmedim. Çiziklere dokunduğunda tısladım ama bunun sadece bir çizik olduğunu biliyordum.

"Arabaya bin," dedi tehlikeli bir şekilde alçak sesle.

Başımı salladım ve telefonla konuşan Caden'a baktım. Fark ettiğinde bana öfkeyle baktı ve ben hızla gözlerimi öne çevirip kaldırımında bekleyen arabaya baktım.

Sebastian arkamda ağır bir varlık gibiydi, aramızdaki gerginlik sessizlik içinde o kadar gerildi ki, bir ilmek gibi beni sardı. Yol boyunca sessiz kaldı, vücudu benimkinin yanında sıkıca kıvrılmıştı

benim yanımda. Asansörle onun penthouse'una çıktığımızda ya da beni henüz keşfetmediğim yan koridora götürdüğünde bile tek kelime etmedi. Büyük yatağı görünce biraz panikledim ama o durmadan beni bitişik banyoya götürdü.

Benim banyomun büyük olduğunu düşünüyorsam, bu banyo saçma sapan büyüklükteydi. Köşede büyük bir çift kişilik duş vardı ve küvet birkaç kişinin sığabileceği kadar büyüktü. Ya da belki sadece onun kadar büyük birinin.

Hâlâ tek kelime etmeden elbisenin eteğini çekti ve titrememi kontrol edemeyerek ona izin verdim. Altımda hiçbir şey giymemiştım, soğuk hava meme uçlarımı sertleştiriyordu.

Bana bakmadı bile, bunun yerine duşu açmak için uzandı ve buhar yükselene kadar bekledi. Neredeyse mekanik hareketlerle şortunu çıkardı ve ben aşağıya bakmaktan kendimi alamadım. Ama o geri adım atıp duş kapısını kapattığında, gözlerimi hemen göğsüne çevirdim.

Lanet olsun.

Vücudu açıkça orantılıydı ve bu şu anda uygunsuz bir düşünce değilse, neyin uygunsuz olduğunu bilmiyordum. Yanaklarım kızardı ve fark etmemiş olmasını umarak başımı eğdim.

İkimiz de duşta çıplakken onun aletini incelediğimi düşünmesini istemedim. Hem ben saldırıya uğramıştım, hem de o bıçakla kesilmişti.

Benim neyim vardı böyle? Korku hala dilimi kaplamışken, onun penisini ya da vücudumun buna verdiği tepkiyi düşünmemem gerekiyordu. Daha da kötüsü, tehlikeyle uyanmış gibi, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissetmemdi.

Bu yanlıştı. Tamamen karışmıştı.

Sebastian açıkça bir an yaşarken, ben bacaklarımın arasında ani bir zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Nefesi ağır ve düzensizdi.

Kasları gergindi, iki elini de başımın iki yanındaki fayanslara koymuştu. Sanki kendini sakinleştirmeye, duygularını kontrol altına almaya çalışıyor gibiydi. Bu koşullar altında gayet makul bir tepkiydi.

Her şeye rağmen, tüm bu öfkeyi başka bir şeye yöneltirse nasıl hissedeceğini merak etmekten kendini alamayan benim aksine.

Siktir. Beni. Yanlara.

Travma tepkisi mi gösteriyordum? Yoksa sadece kendimi iyi hissetmiyorum muydum?

Tereddütle uzandım, ama elleri o kadar hızlı bir şekilde bileklerimi kavradı ki, utanç verici bir çığlık attım. Bir an durdu, parmaklarını sıktı ve basınç altında kemiklerim gerildi. Ama sonra beni bıraktı.

Gözleri karardı ve ona bir daha dokunmamam gerektiğini anladım.

Anladığımı anladığından emin olarak, kasları sonunda gevşedi, sıcak su sırtına çarptı ve ayaklarımızın altındaki havuz artık paslı kırmızı değildi.

Beni suyun altına çekti ve titremem hemen durdu. Başımı geriye eğdim ve sıcak suyun her şeyi yıkamasını sağladım. Sebastian saçımdaki bandı çekti ve saçlarım omuzlarıma ağır ağır düştü.

Ona bakamayan ben, gözlerimi kapattım, ki bu muhtemelen daha da kötüydü, çünkü artık sadece bana dokunma şekline konsantre olabiliyordum. Saçlarımdaki parmaklarına, yıkarken okşadığına, fırçaladığına.

Cildimde bir çizik hissettim ve gözlerimi açtığımda onun beni bir bezle yıkadığını gördüm. Parmakları sürekli yanağıma, sonra da sol göğsümün hemen altındaki kaburgalarıma gidiyordu, orada bir çürük olacağından emindim. Adamlardan biri bana vurmuştu, ama kim olduğunu hatırlamıyordum.

Artık önemi yoktu, çünkü hepsi ölmüştü.

"Özür dilerim," dedim, ne için özür dilediğimi bile bilmeden. Koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu, ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik uzayıp gidiyordu, kabul edilmeyen bir farkındalıkla titreşiyordu. Vücudum hala çok sıcaktı, uyluklarım orada oluşan baskıyı hafifletmek için ince, boşuna bir çabayla birbirine bastırıyordu. Yavaş, zonklayan bir ağrıydı ve bu durumda hiç mantıklı değildi.

Neden tahrik olmuşum ki?

Kafam karışık, vücudumdan bıkmıştım çünkü bu kesinlikle doğru zaman değildi. Asla doğru zaman olmayacaktı. Yine de vücudum umursamıyor gibiydi. Sanki kendi iradesi varmış gibi tepki veriyordu, göğsümdeki gerginlikle tamamen çelişiyordu.

"Ben... onların orada olduğunu bilmiyordum..."

"Ellerini ver." Sebastian koluma uzandı.

Sesini duyduğumda garip bir şekilde rahatlardım, çünkü belki de o kadar öfkeli değildi. Ellerimi kaldırdım ve o bezle sıyrıkları dikkatlice temizlerken gerildim. Acıdan yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Sebastian kendi kendine başını salladı, sonra ikimizi de yıkamayı bitirip duşu kapattı ve havluyu uzattı. Beni önce kuruttu, beklediğimden çok daha nazik bir şekilde, sonra da kendini kuruttu. Yaraları daha kötü görünüyordu, hala kanıyordu. Beni banyoda bırakıp odasına geri döndü.

Aynadaki buğuyu silerek yüzümü ve bir hafta içinde muhtemelen kaybolacak olan küçük çizikimi kontrol ettim. Vücudumda birkaç çürük vardı ama onun dışında bir şeyim yoktu. Aslında Lennon'ın bir şey yapacağını düşünmemiştim, arkadaşları da sadece birer tehdit unsuru olarak oradaydı.

Gabriel seni affetmeye hazır, ama sadece yalvarırsan.

Gabriel siktirip gidebilir.

Sebastian, arkamdaki yansımada gri bir eşofman altı giymiş, başka hiçbir şey giymeden belirdi. Ben tepki veremedim bana bir tişört uzattı. Giydim ve boyutundan onun tişörtü olduğunu anladım. Dizlerime kadar uzanan tişörtün kumaşı hafifçe onun kokusunu taşıyordu.

Sebastian banyodan çıktı, ben de onu takip ettim ve yatağının ayak ucunda bir şömine yaktığını gördüm, karşısında büyük bir deri koltuk vardı. Yanına bir masa kurulmuştu ve iki fincan buharlı çay vardı. Bu, kalmam gerektiği anlamına mı geliyordu?

Gülümseyen yaşlı bayan içeride olmalıydı, çünkü gümüş tepsisi ve ilk yardım çantası oradaydı. Sebastian büyük koltuğa oturmuş, antiseptik mendille göğsündeki en büyük kesiklere dokunuyordu.

Teredditle yaklaştım, ama o başını bile kaldırmadı.

"İzin verin." Yavaşça mendile uzandım, ama o hafif bir homurtuyla mendili çekti. Kendisi başlatmadıkça dokunulmaktan hoşlanmıyor gibiydi. "Lütfen, izin verin yardım edeyim."

Gözleri kısıldı, ama ben yanına diz çöktüğümde sonunda pes etti. Ama sonra beni şahin gibi izledi, vücudu granit gibi, sanki kendini hareketsiz kalmaya zorluyordu. Başka hiçbir yere dokunmamaya dikkat ederek kesikleri nazikçe temizledim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım alevlerin çıtırtiları arasında. "Bana yardım ettiğin için."

"Kaçmamalıydın." Sebastian'ın sesi daha kalındı, öfkesi hâlâ belliydi.

"Şiddeti sevmem." Kalabalığın içinde beni bulması beni hazırlıksız yakalamıştı ve paniklemiştim. "Ama kaçmıyordum."

Sebastian hala sakinleşmemişti, parmakları koltuğa o kadar sıkı tutunmuştu ki, iz bırakması beni şaşırtmazdı. Kasları gerildi ve diğer kesiklerden biri kanamaya başladı.

"Bir doktor çağırmalısın," diye mırıldandım.

"Hayır."

"Bana, büyük Sebastian Devereaux'nun özel doktoru olmadığını mı söylüyorsun?" Dilimi şaklattım ve ona baktığımda onun hiç de eğlenmediğini gördüm.

Mizah anlayışı yok. Not aldım.

"Kesikler dikiş gerektirecek kadar derin değil ve bir yara izi daha pek bir fark yaratmayacak." Bu cümleyi o kadar duygusuz bir şekilde söyledi ki, donakaldım.

Gözlerini bana dikip bakmaya devam etti, kirpikleri aşağıdaydı ama ifadesi artık sakindi.

Kafamı sallayarak, cildini temizlemeye geri döndüm. Kaburgalarında birkaç taze morluk vardı, bu yüzden en uzun kesik üzerine bandaj koyup bantladığımda baskı yapmamaya dikkat ettim.

"Neden kavga ediyorsun?" diye sordum, karın kaslarının altındaki ikinci kesikleri kapatırken.

"Ne

den Cevap vermedi. Zaten cevap vermesini beklemiyordum.

sava Aynı şeyi kolundaki kesik için de yaptıktan sonra, topuklarımın üzerine

şıyo oturdum ve

rsun

?"

diye

sord

um.

Ayağa kalkmadan önce kanlı mendilleri masanın üzerine bıraktım. Beni öne doğru çekip bacaklarının üzerine oturmaya zorladığında çenesinde hafif bir gerginlik vardı. Neyse ki koltuk yeterince büyüktü, böylece dizlerimi kalçalarının yanındaki yastığa dayayabildim.

Tişört yukarı kaydı ve birdenbire kumaşın altında hiçbir şey giymediğimin farkına vardım. Sebastian, ben kalkmaya çalıştığımda ellerini kalçalarımın altına koydu, parmakları çıplak tenime bastırdı.

"Bana durmamı söyledin." Bunu bir soruymuş gibi söyledi.

"Evet," diye dikkatlice cevap verdim. "Onu öldürmeni istemedim."

Hiç duraksamadan devam etti. "Neden? Onu sevdiğin için mi?"

Gülmek istedim, ama bu kendimi kaybettiğimi gösterir gibi olurdu – ki öyleydim – ama düşmanın kucağında zayıflık gösteremezdim. "Ondan nefret ediyorum, ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmez." En azından ben öyle düşünmüyordum.

"O kimdi?" diye homurdandı, sesi aramızdaki havayı gerginleştirdi. Eli boynumun arkasına uzandı, başparmağı çenemin altını okşamak için arkaya uzandı.

"Lennon. Gabriel bana bir anlaşma teklif etmesi için onu gönderdi."

Sebastian altımda hareketsiz kaldı, avucunun içi cildime sertçe bastırıyordu.

"Anlaşma neydi?"

"Ne önemi var ki? Ben reddettim ve Lennon sinirlendi. Şimdi o öldü."

Sebastian'ın parmakları moraracak kadar sıkıştı. "Anlaşma neydi, Arabella?"

Cevap verirken sesim kısık çıkmıştı. "Ona geri dönmem."

Sebastian'ın burun delikleri genişledi ve çenesindeki bir kas seğirdi. "Senin istediğin bu mu?"

"Hayır."

Onun ilgisi, cildimde bir ağırlık gibi, korkutucu derecede eziciydi. İçten içe çok korkmuştum, ama onu daha fazla kızdırmamak için dıştan sakın kalmaya çalıştım.

"Beni öldürüp öldürmeyeceğine karar verdin mi?" diye sordum, sorunun ağzımdan çıktığını fark etmeden önce, çünkü lanet olsun, aslında cevabı bilmek istemiyordum.

Sebastian öne eğildi ve ben yanlışlıkla ona dokunmamak için ellerimi dikkatlice uzaklaştırdım. "Beni sınamaya devam et ve öğren."

Bölüm 21

Arabella

Uyuyamıyordum. Çarşaflar bacaklarıma dolanıp duruyordu ve yatak yerden daha iyiydi ama yine de rahatlayamıyordum. Gabriel'in teklifi beni uyanık tutuyordu.

Defterim yatak başı masasında açık kalmıştı. Kurgusal bir kötü adam yaratıp ona eski sevgilimin adını vermek terapötik olmalıydı, özellikle de onun şüpheli ve biraz dramatik ortadan kayboluşunu planladıktan sonra. Ama bu, içimde kaynayan duyguların girdabını yatıştırmaya yardımcı olmamıştı.

Umutsuzluk ve panik. Öfke ve suçluluk.

Lennon'ı kafamdan çıkaramıyordum, çökmeden önce dudaklarından kan fişkirirken çıkardığı sesleri. Kafasının yere çarpması ve ardından vücudunun hareketsiz kalması. Nefes almıyordu. Hareket etmiyordu. Sebastian, zar zor bastırdığı öfkeyle titrerken, o tamamen hareketsizdi.

Üç silahlı adamı korkunç bir kolaylıkla öldüren bir adamın merhametine kalmıştım. Ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Çarşafları atıp sessizce kapıya doğru yürüdüm ve kapının kilitli olmadığını gördüm. Uyuyamıyordum ve bir dakika daha tavana bakarak geçiremezdim. Yapay ışık oturma odasının pencerelerinden içeri süzülüyordu, Londra aşağıdaki sokaklarda uyanık bir şekilde yaşıyordu.

Yan taraftaki mutfak sessizdi ve üst kattaki asma katta da hiçbir hareket yoktu. Görünüşe göre sadece ben uyanıktım.

Beni sınamaya devam et ve öğren.

Sebastian'ın uyarısı, ciğerlerimi sıkkan ipin bir başka düğümüydü, sadece kontrol eksikliğimi ve kendimi içine soktuğum kafesi vurguluyordu. Yine de içimde, beni hafifleten bir rahatlama vardı. Artık zar zor hayatta kalmak ve babamın bizi tehlikeye atmak için bir sonraki adımının ne olacağını merak etmek zorunda değildim.

Hem rahatlamış hem de kesinlikle çok korkmuş olmamın çelişkisini fark etmiştim.

Bir inilti transımdan beni uyandırdı ve aniden Sebastian'ın yatak odasının önünde durduğumu fark ettim.

Lanet olsun.

Fısıltıyla bir küfür duyuldu ve odamda olmam gerekirken dolaşırken yakalandığımdan endişelenerek donakaldım. Ama koridorda yalnızdım, ses Sebastian'ın kapısındaki aralıktan geliyordu.

Yaklaşp içeriye baktım, onu bir saat önce bıraktığım koltuğunda buldum, başı geriye eğilmiş, bacaklarını öne doğru uzatmıştı. Gözleri kapalıydı, boğazındaki kalın damar, boğazından çıkan bir iniltiyle birlikte hareket ediyordu.

Kalçalarında bir hareket oldu ve kalın ereksiyonunu kavrayan yumruğuna, tabandan uca kadar şehvetle okşayan eline dikkatim çekildi.

Ağzım kurudu ve tamamen ereksiyon halindeki büyüklüğü karşısında nefesimi tuttum. Erotik homurtusu havada bana doğru yayıldı ve sesin verdiği rahatlamayı bulmak için uyluklarımı birbirine bastırdığımı fark ettim. Sebastian bir tanrı gibi görünüyordu, sönmekte olan alevlerin közleri, en kaliteli mermerden oyulmuş vücutuna gölgeler düşürüyordu.

Penisi bile muhteşemdi, çevresindeki deri de vücudunun geri kalanı gibi yara izleriyle doluydu. Ama bu onu grotesk hale getirmek yerine, neredeyse acımasızca güzel kılıyordu. Kırık bir sanat eseri gibi.

Sebastian'ın eli daha hızlı, daha sert hareket ediyordu ve vücudum duşta olduğu gibi ısındı, sanki bana dokunuyormuş gibi tepki verdi. Cildim gerildi, ciğerlerim onun sığ nefeslerine uyum sağlamaya başladıkça kemiklerimin üzerine gerilmiş gibi görünüyordu.

Başparmağı, penisinin başındaki ön sıvıyı okşadı, jogging pantolonunu kalçalarına kadar aşağı çekerek bacaklarını olabildiğince ayırdı. Karın kasları gerildi ve kalın sperm damlaları karnını ve elini kaplarken gözlerimi ondan ayıramadım.

Büyüleyiciydi. Bu...

Sebastian'ın gözleri açıldı ve ben hızla yanından geçtim, kalbim hızla atarken bir saniye bekledim, beni duymadığından emin olmak için.

Kahretsin.

Kumaşın hışırtısı ve ardından hafif bir hareket duyuldu. Penthouse'un ne kadar büyük olduğunu fark etmeden koridorda daha da ilerledim. İki kattan fazla olduğunu biliyordum, ama sadece birkaç odayı görmüştüm.

Arkamda bir hareket duydum, ama geri döndüğümde hala yalnız olduğumu gördüm. Artık ses yoktu, inlemeler ya da homurtular yoktu. Kumaşların hışırtısı

kumaş hışırtısı ya da boğuk ayak sesleri yoktu.

Bir an daha bekledikten sonra, kapılardan birini kontrol ederek bakmaya devam ettim, ta ki kilitli olduğunu fark edene kadar. Sebastian'ın odasına yaklaşma riskini almadan önce biraz daha beklemek istediğimden, koridorda ilerlemeye devam ettim ve bir stüdyonun eşiğine çıkan merdivenlerin önünde durdum.

Arka taraf tamamen pencerelerden oluşuyordu, şehir ışıkları yerde üst üste yığılmış tuvallerin üzerine düşüyordu. Erkeklerin derilerini tırmaladıkları bir resim, görüntü şok ediciydi, ama aynı zamanda detayları ile de güzeldi. Bir diğeri düşmüş bir melekti, kanatları sırtından şiddetle koparılmıştı. Çılgık atan bir kadın şeytanlarla savaşıyordu.

Bazı tuvaller kırılmış, diğerleri ise şiddetli görüntülerde kocaman delikler bırakacak şekilde şeritler halinde kesilmişti. Duvarlarda ve boya sıçramış zeminde çukurlar vardı. Sol tarafta, ezilmiş ve deforme olmuş boya şişeleri ve boya kutularının yanında, yıpranmış bir boks torbası asılıydı.

Yürümeye devam ederek şövale üzerinde sergilenen resme dokundum ve bir an durup tuvalin şeritlerini geri çektim, ancak bunun benim portrem olduğunu fark ettim.

Sebastian

Penisim seğirdi, kapıda duran güzel tavşanla oynamak istedi. Onun izlediğini biliyordum, her vuruşumda nefesi kesiliyordu.

Siktir. Onun eli, ağzı benim sikimi boğuyordu. Gözlerimi hafifçe açık tutarak, hareketlerimi daha sert, daha acımasız hale getirdim, sadece onun nasıl tepki vereceğini görmek için. Başımın üzerindeki yarığı başparmağımla okşadım ve inledim, sesin odanın diğer ucundaki kızarmış yanaklarına ulaşmasına izin verdim.

Gözleri yandı ve orgazm bir yıldırım gibi çarptı. Karın ve elimde sıcak atımları hissederek inledim. Kuvvet gözlerimi kapattı

gözlerimi kapattı ve tekrar açtığımda, o gitmişti.

Başlattığı şeyin sonucunu görmesi için onu takip etme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. Bunun yerine, spermimi temizledim, silip süpürdüm ve koşu pantolonumu giydim.

Böyle bir öfke içindeyken kafamdaki sesler çılgınca olurdu ve normalde beni sakinleştirebilecek pek bir şey olmazdı. Ama onun sesi beni sakinleştirmiş, kulaklarımda kükreyen şeytanları yatıştırmıştı.

Şu anda bile bana onu takip etmemi söylüyorlardı, bu yüzden onu takip ettim, çünkü onun odasına geri dönemeyecek kadar meraklı olduğunu biliyordum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandım ve stüdyomun kapı pervazına yaslanmak için uzandım.

O, beni orada dururken görünce, yerinde dönerek nefesini tuttu. Yüzü kızardı, ama bunun, yakalandığı için mi, yoksa beni izlemekten hala etkilendiği için mi olduğunu bilemedim.

Ona, tüm bu zaman boyunca onu düşündüğümü söyleseydim ne derdi acaba? Ellerimin altında cildinin ne kadar yumuşak olacağını hayal ettiğimi, onu işaretlemek istediğimi. Boğazını sıkıp sonra da daracık amını benim tüm uzunluğumu alabilecek hale gelene kadar genişletirken onu ağlatmayı planladığımı.

Ona yaklaşıırken, o geriye doğru sendeledi ve paniği içinde koluyla portreyi devirdi. Arabella düşmeden onu yakalamaya çalıştı ama ben oradaydım, portre ayaklarımızın dibine düşerken bileğini tuttum ve nabzının hızlanmasını, dudaklarının açılıp nefesini kesmesini izledim.

O lanet dudaklar.

Onları çizmek için saatler harcamıştım, ama yine de doğru yapamamıştım. Ona kaşlarını çatarak baktım ve o büyük, kahverengi gözlerinde bir anlık korku belirdi. Bu, sikime bir sarsıntı gönderdi ve yemin ederim ki sikim ikinci raunt için hazırlanmaya başlamıştı bile.

Ama henüz değil.

Bu yüzden başımı öne eğdim ve onu garip bir açıyla geriye yaslanmaya zorladım. "Çık dışarı," diye fısıldadım ve tüm vücudu sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı.

Aniden bileğini bıraktım ve o, düşmekten zar zor kurtulduktan sonra yanımdan geçip koştu, saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Onu kovalama, çılgılık atıp direnirken yakalama ihtimali kanımı kaynattı

sonunda benim isteyerek vücuduna soktuğum sikime teslim olacağı düşüncesi kanımı kaynatı.

Ama kendimi tuttum, şiddet hala çok yakındı.

Onu şimdi sikersem, ona zarar verebilirdim. Ve partnerlerime zarar vermek sikimi sertleştirse de, onu henüz kırmak istemiyordum. Önce yalvarmalıydı.

Sikim seğirdi, ama onu görmezden gelerek onun dokunduğu tuvale doğru yöneldim. Onu alıp şövaleye geri koydum, parmaklarımla üç kez çapraz olarak kestiğim yıpranmış kenarları okşadım.

Çarpıcı bir eserdir, yüzü çeşitli gri ve kırmızı tonlarında boyanmıştır, ama ben sinirlenip onu mahvetmişimdir. Tıpkı kırılabilir her şeyi mahvettiğim gibi. Telefonumu çıkarıp bir çıkıntıya koydum, kamera uygulamasını açtım ve onun odasını bulana kadar kaydardım.

O zaten oradaydı, benim lanet tişörtümü giymiş, yatağının üzerinde uzanıyordu. Koyu renkli saçları soluk çarşafların üzerine dağılmış, gözleri kapalı ve yanakları hala o güzel pembe renkteydi.

Gözlerimi kaçırarak bir paket sigara aldım, bir tanesini dudaklarıma götürdüm ve ucunu yaktım. Portreyi diğerlerinin yanına attım ve yeni bir tuval aldım, yağlı boyalar hala bıraktığım yerde, yerde dağılmıştı.

Normalde kavga ettikten sonra uyuyabilirdim, ama nedense içimdeki şeytanlar uluyordu, kabuslar kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

Bu yüzden resim yapardım. Yorgunluktan rüya göremeyecek hale gelene kadar ya da sabah ışığı doğana kadar. Hangisi önce gelirse.

Bir nefes çektim, bir duman bulutu salıverdim ve telefonuma geri döndüm, ama durakladım. Arabella hâlâ oradaydı, ama sırtı kavisliydi, bacakları yatakta bükülmüştü. Sigara ağzımdan çıkardım, telefonumun yanına koydum ve daha iyi görebilmek için yaklaştım.

Gözleri sıkıca kapalıydı, dudakları sessiz bir çığlık atar gibi açılmıştı. Tişörtünün kenarı yukarı kalkmıştı ve parmakları uyluklarının arasında okşuyordu.

Hemen telefonumu tuvalime yaklaştırdım, gözlerim görüntüye sabitlenmiş halde fırçam elimde hareket ediyordu. Parmakları, çarşafı karşı kıvranırken amının içine dalarak ovuşturuyordu, siyah tişörtü diğer eli göğsünü okşayana kadar yukarı kalkmıştı.

Siktir.

Arabella'm lanet olası bir baştan çıkarıcıydı ve bu, benim ruhumu lekeleyen aynı karanlıkla onun ruhunu da lekelemek istememe neden oldu.

Çünkü sıkılana kadar, o benim kullanabileceğim bir şeydi.

Benim malımdı.
Benim yok etmek için.

Bölüm 22

Sebastian

Bisikletime yaslanarak, üç katlı koyu renkli tuğla binaya bir an baktım. *Baron Finansal Danışmanlık ve Muhasebe*, Kensington'ın kalbinde yer alıyordu, mükemmel bir şekilde cilalanmış ve yolsuzluk üzerine kurulmuş herhangi bir işletme kadar "meşru" görünüyordu.

Hangi kendini beğenmiş pislik, unvanını işinin adının bir parçası olarak kullanır ki? Ah, bu benim amcam olmalı. Baron unvanının kalıtsal olduğunu ve ona sadece en büyük ve tek oğlu olduğu için verildiğini unutmuş gibiydi.

Bu unvanı hak etmemişti ve kraliyet ve aristokrasinin neredeyse hiç gücü kalmadığı ve küçük bir elit çevresi dışında topluma anlamlı bir katkısı olmayan modern zamanlarda hiçbir anlamı yoktu. Yani unvanı anlamsızdı.

Ama Alexander Ackworth, sırf tek erkek kardeş olduğu için, gerçekte olduğundan daha önemliymiş gibi davranmaya devam ediyordu.

Unvanla birlikte aile servetini de miras almıştı, çünkü dedem anneme kasten hiçbir şey bırakmamıştı. Gerçi miras kalacak bir servet de yoktu, çünkü dedem, yaşlı, buruşuk ellerine geçirebildiği her kuruşu seks işçilerine ve uyuşturucuya harcayan, kötü şöhretli bir alkolikti.

Onun biraz dramatik ölümünden önce onunla fazla zaman geçirmemiştim – yanlış giden bir seks eylemi sırasında ezilerek ölmüştü – annem, ben doğduktan kısa bir süre sonra babamla birlikte olmak için Paris'e taşınmak için her şeyden vazgeçmişti.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu resepsiyonist, içeri adımımı attığımda.

Maske takmamıştım ve o da gülümsemesini hafifçe gerginleştirmekten başka yaralarım hiçbir tepki göstermedi. Onu tamamen görmezden gelerek koridordan geçip cam konferans odasını geçerek arka taraftaki ofislere doğru ilerledim.

"Affedersiniz! Oraya öylece giremezsiniz!"

Baron Financial Consultancy and Accountancy, finans danışmanı veya varlık yöneticisi için kullanılan süslü bir isimdi. Amcam ve ortakları, önemli miktarda banka hesabı olan kişilere danışmanlık ve hizmet sunuyorlardı.

Diğer müşterileri hakkında bir şey söyleyemem, ama ben biraz sıra dışı bir durumdaydım, çünkü paramın çoğu yasal yollardan kazanılmamıştı ve bununla ilgilenmek şirketin göreviydi. Her şeyin Majestelerinin Gelir ve Gümrük İdaresi için yasal görüldüğünden emin oluyorlardı ve tüm paramın hesaba katıldığından emin oluyorlardı. Her bir kuruşunun.

Kapısını buldum ve çalmadan açtım. "*Merhaba amca,*" diye Fransızca selam verdim.

Alexander masasının arkasında oturuyordu, başını kaldırıp beni orada dururken görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sebastian?" Ayağa fırlayınca, bazı evrakları yere saçıldı. "Burada ne işin var? Randevumuz yok ki."

"Çok özür dilerim, Bay Ackworth, o birden içeri daldı," diye açıkladı resepsiyonist, benim uzun adımlarıma yetişmeye çalışırken biraz telaşlı bir sesle.

Alexander'ın burun delikleri genişledi, gülümsemesi gerginleşti. "Lütfen bir sonraki randevumu iptal edin."

"*Gergin görünüyorsun. Neden acaba?*" diye sordum.

"Benim yanımda o dili konuşmaman gerektiğini sana söylememiş miydin?" diye alaycı bir şekilde sordu, kapı kapanıp yalnız kalana kadar bekledi. "Burada ne işin var Sebastian? Caden burada yalnız olduğunu biliyor mu?"

Tabii ki kuzenimden bahsetti, çünkü ikimiz de Caden'ın benim dostça bir ziyaret için geldiğini bilmediğini biliyorduk. "Neden, tampon olarak mı ihtiyacın var?"

Amcamla sık sık çatıştık, bu yüzden yüz yüze görüşmelerimizi en aza indirgemiştik.

"Bir koruman olması gerektiğini biliyorsun."

"Koruma istemiyorum, amca."

"Bunu gözlerinin arasına bir kurşun sıkıldığında söyle. Bütün bu gücü sen istedin, Sebastian. Ama bu seni bir hedef haline getirdiğinde, bunun bir bedeli var." Alexander, sanki benim varlığımdan hoşnut değilmiş gibi burnunu çekti. "Davetsiz gelmek yerine, telefon etmeliydin."

"Ama o zaman benim güzel yüzümü göremezdin." Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. Alexander sert bir şekilde duruyordu ve bu dinamikte kendini daha az üstün hissetmek istemediği için koltuğuna dönmeyeceğini biliyordum.

. Otursak da oturmuyor olsak da benim birkaç santim daha uzun olmamın bir önemi yoktu.

Bakışları keskinleşti. "Sadede gel, Sebastian. Çok meşgul bir adamım ve şimdiden bir sonraki toplantımı bozuyorsun," diye öfkeyle konuştu.

"Param ne oldu?" diye sordum, ofisini, duvarları süsleyen ünlü kişilerin sertifikalarını ve fotoğraflarını, raflarını dolduran hukuk terimleriyle dolu kitapları gözden geçirerek. Mesafeyi kapatarak, masasının üzerinde duran çerçeveye uzandım ve içinde onu ve annemi görünce hiç şaşırmadım. Benden hoşlanmayabilir, ama beni yanan bir binadan kurtarmak için zahmete girmesinin sebebi annemdi.

Fotoğrafi masanın üzerine yüzüstü koyup, Alexander'ın bakışlarımdan nasıl irkildiğini eğlenerek izledim. Anlaşılan ona annemi hatırlatıyordum ve bu da ona geç kaldığı için suçluluk duygusu veriyordu.

"Son zamanlarda daha değişken görünüyorsun. İlaçlarını alıyor musun?" dedi ve ben onun yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. "Doktorun ne dediğini biliyorsun."

Alexander, zihnimi uyuşturan ve beni boş hissettiren hapları almamı istiyordu. Langdon, ilaçları görünce sinir krizi geçirmiş, onları tuvalete atmış ve sifonu çekerken sessizce gülmüştü.

"Sessizliğini hayır olarak kabul ediyorum. Cidden Sebastian, kontrolün sende olduğu için işlevsel olabiliyorsun ve şu anda endişeliyim," dedi amcam endişeyle alçak sesle.

"Lanet soruyu cevapla."

Alexander iç geçirdi. "Ne önemi var?" Yaka düğmelerini düzelterek yerine oturtdu. "Bu durumu gayet iyi idare ettiğini ve hatta güzel bir oyuncakla çıktığını duydum."

Dişlerimi sıktım, kendimi sakinleştirmek için zorladım.

"Bu kadar şaşıрма. Her yerde gözüm ve kulağım var."

Dedikoduyu yapanın Caden olmadığını biliyordum, bu da Arabella'nın dün gece *The Thorn*'a gittiğini öğrendiği anlamına geliyordu.

"Oyuncakları çok uzun süre saklamak iyi bir davranış değildir," diye devam etti, öfkemin yükseldiğini fark edecek kadar akıllı olmadığı belliydi. "Onu bir an önce elinden çıkar."

Sabrımın son damlası da tükeniyordu. "Param ne oldu, amca?"

Artık meraktan sormuyordum, sinirlenmişim. Alexander yanlış yaptığını *biliyordu*. Parmaklarının seğirmesinden ve

alnındaki damarın atışından anlayabiliyordum.

"Sana güvendim," diye devam ettim, sözlerim istemediğim kadar sert çıkmıştı. "Bu bir hata mıydı?"

"Çok dramatik olabiliyorsun," diye mırıldandı Alexander. "Tıpkı annen gibi." Sonunda oturdu ve masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Ben ayakta durmaya devam ettim ve o bir kez daha iç geçirdi. "Görünüşe göre terbiyen pek gelişmemiş."

"Konuyu saptırmayı bırak."

Alexander başını eğdi, gözleri benimkilere bakarken sertleşti. "Burada kasıtlı olarak yanlış hesap yapan, işaretlenmesi gereken parayı saklayan biri vardı."

"Bu ne kadar süredir devam ediyordu?"

"Neredeyse sekiz aydır takip ediyordum," diye itiraf etti, benim kadar sinirli olduğu belliydi. "Kârın bir kısmını kendine ayırıyordu."

"*Sekiz ay* boyunca fark etmedin mi?"

Alexander bana keskin bir bakış attı. "Onun işine güvenmemek için bir nedenim yoktu. Kontrol ettiğimde her kuruş hesaba katılmıştı, yani izlerini akıllıca örtbas etmişti. Durum dikkatimi çektiğinde, sorunu hallettim."

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hallettin mi?"

Amcam her zaman rolünü oynardı: cilalı kol düğmeleri, özel dikim takım elbiseler, hafif bir para ve kontrol kokusu. Ama bu zarafetin altında, yeraltı dünyasında dolaşan aynı çürüme vardı. Beni büyük isimlerle ve bağlantılarla, ticaretin devam etmesini ve yozlaşmış paranın dolaşmasını sağlayan çeteler, karteller ve örgütlerle ilk tanıştıran oydu.

"Ellerini kirlettin mi, amca?" dedim, sesim yumuşak ama meydan okurcasına.

O alaycı bir şekilde dudaklarını kıvrarak, "Tabii ki hayır. Bunun için çalışanlarım var" dedi. Elini kapıya doğru sallayarak beni kovmaya çalıştı. "Şimdi, izin verirsiniz."

Kibirinin yatışması için yeterince uzun bir sessizlik oldu. Sonra masasına doğru yavaşça bir adım attım ve gerginliği tırmandırdım.

"Benim finanse ettiğim adamlardan emir almam," dedim, sesim sessiz ama sertti. "Sizi keserim." Sözlerimin etkisini hissettim, her heceyi dikkatlice seçtim. "Artık paranız kalmayacak, sosyal statünüz çökecek, artık alamayacağınız özel dikim takım elbiselere tutunacaksınız."

Alexander'ın çenesi gerildi, yanakları kızardı ve sonra sırttı. "Bitirdin mi?" diye sordu sert bir sesle.

Bu yüzden yüz yüze görüşmeleri en aza indiriyorduk. Birbirimize çok benziyorduk, aynı soğuk hırs ve keskin kenarlardan oyulmuştuk.

Ona oyun oynamak istemediğimi belli etmek için hafıfe eğildim.

"Parama bulaşma, ben de bir daha habersiz ziyaret yapmayayım."

"Her zaman bir zevk, Sebastian," diye homurdandı, masasındaki kağıtlara uzanmaya başlamıştı bile. "Bir dahaki sefere oğlumu da getir. En azından *o* daha medeni."

Cevap verme zahmetine girmedim, ona sırtımı döndüm. "Oh, Sebastian."

Durakladım, omzumun üzerinden onun düz, hesaplayıcı bakışlarına baktım.

"Söylediklerimi unutma. Sen eğlenebilirsin, ama o kız hala Oyuncaktan başka bir şey değil. Sorun yaratmadan onu ortadan kaldırın. Yoksa ben hallederim.

Bölüm 23

Arabella

Sebastian benden aktif olarak kaçınıyordu.

Tamam, bunu kesin olarak bilmiyordum, ama neredeyse bir hafta olmuştu ve tek bir kelime bile konuşmamıştık.

Sessizce akşam yemeği yedik, ki bu düşündüğüm kadar garip değildi, ve hepsi bu kadardı. Gündüzleri yoktu ve onu sadece her akşam masada kısa bir süre görebiliyordum. Konuşmak, sessizliği bozmak için can atıyordum, ama bunu yaparsam muhtemelen onu mastürbasyon yaparken izlediğimi itiraf edeceğimi biliyordum ve bu utançtan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Bana başka bir talepte bulunmamıştı ve ben de kesinlikle yatak odasına tekrar bakma riskini almamıştım. Bilirsiniz, ne olur ne olmaz diye.

Ama her gece kendimi batı kanadına gizlice girerken buluyordum ve onun hiç uyumadığını fark ediyordum. Ya kum torbası ve ağırlıklarla çalışıyor ya da saatlerce resim yapıyordu. Sonra öfkeyle yaptığı çalışmaları yok ediyordu ve bu da beni odanın güvenliğine kaçmamı sağlıyordu.

Borcu tekrar gündeme getirmek için doğru zamanı bulamamıştım, ama ne kadarını ödediğimi, eğer ödediysem, bilmek için can atıyordum. Bilememek beni kemiriyordu, umut ve çaresizlik arasında sıkışıp kalmış, bir tür arafta bırakılmış gibi hissediyordum.

"Daha sert yoğurmalısın canım," dedi Beatrice, ekmek hamuruma biraz daha un ekleyerek.

Onun yerine yumruklamaya başlayarak talimatlarını uygulamaya başladım. Beatrice Potter, Sebastian gibi biri için çalışmak için fazla nazik görünen sevimli bir kadındı.

Çok kolay gülümserdi ve sürekli bana en yumuşak ifadeyle baktığını fark ediyordum. Bana bu kadar iyi davrandığı için ona ısınmamak zordu. Elli yaşlarının sonlarında olmalıydı, boyalı sarı saçları ve yuvarlak yüzüne yakışan gri saç telleri vardı. Saçları mükemmel bir topuz halindeydi, tek bir tel bile yerinden oynamıyordu, benimkiler ise kafamda bir yuva gibi dağılmıştı. Ama en azından yüzümden çekilmişti.

Taze ekmeğimin içine saç girmemesi için çok teşekkürler.

"Peki, Sebastian'ı ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum, onun hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyordum.

Beatrice hareketsiz kaldı. "Hamur nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirdi.

Kaşlarını çattım ve ona döndüğümde kendi kendine mırıldandığını gördüm.

Bana baktığını fark edince iç geçirdi. "Onu küçük bir çocukken tanıyorum. Eskiden yazlarını burada geçirirdi..." Durdu, boğazını temizledi.

"Ne zamandan beri?"

Beatrice başını salladı, gülümsemesi biraz daha zoraki oldu. "Hiçbir şey, hiçbir şey," diye gereksiz yere neşeli sesiyle devam etti. "Peki, hamuru doğru şekilde yoğurmak için..."

Uygun yerlerde başımı salladım ve ara sıra kendi yorumlarımı da ekledim. Ama aklım sürekli Sebastian'a dönüyordu, sanki o orada olup ensemble nefesini hissetmem beni hayal kırıklığına uğratmış gibi.

Beni yalnız bıraktığı için minnettar olmam gerekirdi, ama amaçsızlık hissi beni rahatsız etmeye başlamıştı. En azından kulüpte onun tasmağını taktığımda, sadece onun oyuncağı olsam da, *bir şeyler* yapıyordum. Hayatımı teslim etmemin üzerinden bir hafta bile geçmemişti, ama şimdiden bir nesne gibi muamele gördüğüm için minnettardım.

Bende çok fazla sorun vardı.

Beatrice, yemek pişirmeye ve bazen gün içinde gelen temizlikçileri organize etmeye geldiğinde hoş bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu. Beni görmezden geliyorlardı, bu da ilk başta beni biraz kırmıştı, ama ben daha olgun davranmaya karar verdim ve onları görmezden gelmeye başladım.

Sadece bir şeyler yapmak için temizliğe yardım etmek istedim, ama Beatrice reddetti ve bunun yerine beni mutfağa davet etti.

Bu yüzden şu anda zavallı ekmek hamuruna öfkemi çıkarıyordum.

Beatrice hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ben dönüp Chip'in onun yanında durduğunu gördüm. Chip'in beyaz yakasına, üzerinde küçük kırmızı lekeler olan kısmı ovuşturuyordu.

"Satranç oynar mısın?" diye sordu, ben ona baktığımda. "Satranç mı?" Hamuru bir kez daha yumrukladım.

Soluk kaşlarını kaldırdı. "Hani şu küçük kareli tahta..."

"Chip, yapman gereken işler yok mu?" diye Beatrice sözünü kesti. "Elbette, bizimle burada takılmak için çok meşgulsün."

Chip'in kaşları çatıldı ve ona baktığında gözleri gölgelendi. "Vaktim var."

"Tabii, satranç oynayabilirim." Okumak, yazmak ve her gün kendime acımdan başka bir planım yoktu. Ama bunu daha sonraya erteleyebileceğime emindim.

Hamurumu iki kez kontrol ettikten sonra son bir kez yumrukladım. Açıkçası, ekmek yapmak terapinin bir parçası olmalı. Kesinlikle tavsiye ederim.

"Mayalanmaya hazır mı?" diye sordum.

Beatrice'in önceki neşesi azalmış gibiydi, ama yine de kendine özgü gülümsemesiyle başını salladı. "Arabella, neden oturma odasına satranç tahtasını kurmuyorsun? Chip de güzel bir fincan çay ile gelip sana eşlik edecek."

Kağıt havluyla ellerimi temizledikten sonra mutfaktan çıktım. Salon, asma katta televizyonun olmadığı daha küçük bir oturma odasıydı. Satranç tahtası yan tarafa kurulmuştu, tahta figürler elle oyulmuştu.

"Merhaba, kusura bakma," dedi Chip, pişmanlık duymadan spiral merdivenin tepesinde belirdi, boynundaki siyah kravatı gevşemişti. Gümüş bir tepsi tutarak, tek bir Çin fincanı ve tabağını masaya koydu. Çaydan buhar yükseliyordu, kokusu tatlıydı.

Ben dokunmadım.

"Peki, çok satranç oynar mısın?" diye sordum, onu nasıl değerlendireceğimi bilemeden.

Chip benden birkaç yaş küçüktü ve çoğu akşam beni yemeğe davet etmekten başka konuşmuyorduk.

"Bu benim en sevdiğim oyundur," dedi Chip. "Kralı için ölmeye hazır bir kraliçeye sahip çok fazla oyun yoktur."

"Yine de kral, tahtadaki en güçlü taş olmadan hiçbir şey değildir."

Cevabım üzerine gözleri parladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Touché."

Tahta zaten oyunun ortasındaydı, taşlar yerleştirilmişti. Onlara dokunmamın uygun olup olmadığından emin değildim, bu yüzden dokunmadım.

"Sorun değil, Bay Devereaux aldırılmaz." Chip tahtayı yeniden düzenlemeye başladı. Gözlerim birden ona kaydı. "Sebastian oynar mı?"

Chip başını salladı ve tahtayı çevirerek kendisi karanlık, ben ise aydınlık tarafta yer aldı. "Satranç bir strateji oyunudur. Rakibinin hamlelerini önceden tahmin etmeyi öğretir."

hamlesini birkaç hamle önceden tahmin etmeyi öğretir. Amaç, tahtanın ortasını kontrol etmek, bu da sana daha fazla güç ve seçenek sağlar."

"Yani hayattan çok da farklı değil," diye güldüm.

"Aynen öyle." Chip, ilk piyonumu hareket ettirene kadar bekledi ve sonra aynı hamleyi yaptı. "Bu oyun, taşlarını korumayı ve ne zaman fedakarlık yapman gerektiğini bilmeyi öğretir."

"Yani hayata pek benzemiyor." Bu sefer daha garip bir şekilde güldüm, özellikle de Chip beklenen gülümsemeyle tepki vermediğinde. "Peki, Sebastian için ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye sordum, bir sonraki piyonumu oynayarak.

Kısa bir süre yukarı baktıktan sonra aşağı indirdi gözlerini. "Birkaç yıldır. Annem benim yaramazlık yaptığımı düşünüyordu ve Bay Devereaux'nun yardım edebileceğini umuyordu."

Onun ve Beatrice'in anne ve oğul olduklarını biliyordum, ama benzerliklerini fark etmem biraz zaman aldı. Açık renk saçları ve koyu renk gözleri. "Annenle çalışabilmek güzel bir şey."

"O çok otoriter," dedi, gözleri tahtada kalmış halde. "Beni hala beş yaşındaymışım gibi izlemesinden nefret ediyorum, hata yapmamı bekliyor ki haklı olduğunu kanıtlayabilsin."

"En azından burada," diye fısıldadım, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kafamı kaldırdım ve Chip'in beni tanımlayamadığım bir duygu ile izlediğini gördüm.

"Senin annen ne durumda?" diye sordu, bir sonraki hamlesini yaparken.

Bebek gibi ağlamayı kes, Bella.

Annemin sesini o kadar uzun zamandır düşünmemiştim ki, bu anı beni sarsmıştı.

"Ara mı?"

"O senin annen gibi değil," dedim, boğazımı temizleyerek. "O benim için... orada değildi."

Neden buradasın ki Bella?

Diğer odaya git. Neden beni rahat bırakamıyorsun? Hep yoluma çıkıyorsun.

Onun benim varlığımı önemseydiği güzel günleri hatırlamaya çalıştım. Bu zordu çünkü onunla ilgili az sayıdaki anılarım lekelenmişti ve bunun için ondan nefret ediyordum.

"Ben çocukken öldü," diye devam ettim, bir sonraki piyonumu oynayarak. "Ben çok küçükken yanımdaydı, ama ben büyüdükçe içine kapanmaya başladı."

Sen doğmadan önce her şey daha iyiydi.

Sen gelene kadar babam ve ben mutluyduk.

Hepsi senin suçun.

Şimdi onun şiddetli depresyon dönemleri geçirdiğini anlıyorum, ama sekiz yaşındayken annemin neden benimle oynamak istemediğini anlayamıyordum. Sonra uzun süre yemek yapmaz, temizlik yapmazdı. Bütün gece babamla tartışır, sonra babam çalışırken ya da azıcık paramızı kumarda harcarken bütün gün beni görmezden gelirdi.

"Aileni seçemezsin," diye mırıldandı Chip, filini hareket ettirerek benim piyonu aldı.

Gülümsemem zorundaydı. "Sanırım öyle."

"Peki, burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Dikkatimi vermeden başka bir satranç taşını hareket ettirdim. "Bilmiyorum," dedim dikkatlice, ne kadarını paylaşacağımı bilemeden. Bildiğim kadarıyla, Sebastian düzenli olarak babalarının borçlarını ödemek için kadınları burada tutuyordu. "Gitmem söylenene kadar, sanırım."

"Gidebileceğini düşünüyor musun?"

Onun sözlerine irkildim ve başımı kaldırıp Chip'in yine beni izlediğini gördüm. Sesinde herhangi bir düşmanlık yoktu ve benim tepkimden neredeyse büyülenmiş gibiydi.

Beni burada tutabilir mi sence? demek istedim, borcu ödediğinde son nefesime kadar özgürlük için savaşacağımı bilerek.

"Şey," diye başladım, durumu hafife almaya çalışarak, "O zaman sıkıntıdan öleceğimden eminim. Kitabımı çoktan bitirdim ve yeni bir tane almak için öylece çıkıp gidemem."

Chip beni izlemeye devam etti, hamlelerini yaparken tahtaya tek bir bakış bile atmadı. "Sana yeni kitaplar getireceğim," dedi birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Ne istediğini söyle, ben hallederim."

Gülümsemem genişledi ve onun karşılık verdiği gülümseme çok sevimliydi.

"Ciddi misin?"

Teşekkürler. Düşüncelerimle baş başa kalmak tehlikeli olabilir."

Chip sonunda başını eğdi. "Şah mat."

Gözlerimi kırptım, beni kralımı feda etmem için kandırdığını fark ettim. "Nasıl?" Parçayı ters çevirdim, başımı sallayarak onun sandalyesine yaslanıp sırtı oturtuğunu gördüm. "Bu saçmalık. Seni yendiğimi sanıyordum."

Yenmemiştim, ama o bunu bilmiyordu.

Chip tahtayı yeniden düzenlemeye başladı, uzanmak için hafifçe ayağa kalktı. Hareketi ceketini açtı ve kalçasındaki tabancayı ortaya çıkardı. Bakışlarımı takip etti.

"Gergin olma. Penthouse'u korumak için silahlıyım." "Penthouse'un korunmaya neden ihtiyacı olsun ki?" diye merak ettim.
Chip omuz silkti ve ikinci oyun için ilk piyonunu oynadı. "Bay Devereaux'nun birçok düşmanı var."
Kaşlarımı çattım. "Sebastian için tam olarak ne yapıyorsun?"
Gülümsemesi dostçaydı, ama bakışlarında tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir keskinlik vardı. "Benden istenen her şeyi."

Üst üste üç kez kaybettim.

Chip izin isteyince neredeyse minnettar oldum, çünkü böylece kalan özgüvenimle başa çıkabilirdim.

Sebastian için gerçekte ne yaptığını ona sormadım, özellikle de yakasındaki kırmızı lekelerin kesinlikle kan olduğunu düşününce. Bilmek istemediğimi fark ettim, bilgisizliğimden memnundum.

Kalemi sıkıca tutmaktan ellerim ağrıyordu, düşüncelerimi sayfaya dökerken kelimeler defterimden akıp gidiyordu. Yerim azalıyordu, bu yüzden el yazımı küçük tutarak sayfayı olabildiğince kullanmaya çalıştım. Düzgün ya da okunaklı olması önemli değildi. Zaten kimse okumayacaktı.

Asansör çaldı ve ayağa kalkarak, aşağıdaki oturma odasına bakmak için korkuluğa yaslandım. Caden çıktı, ardından güneş gibi parlak sarı saçlı, daha kısa boylu bir kadın çıktı.

"Aşağı gel," dedi ve belli ki benim bir numaralı hayranımdı çünkü bakışları camı kesebilecek kadar keskin ve sertti.

İçimdeki velet, kontrol edebileceğim tek şey bu olduğu için onu görmezden gelmek istedi, ama yumuşak gülümsemeli kadına merak duydum. Büyük bir valiz tutuyordu ve Caden onu elinden almak için birden fazla kez denese de, kadın rahatça arkasını dönüp tısladı.

"Merhaba, sen Arabella olmalısın," dedi, ben spiral merdivenlerden indikten sonra, gülümsemesi genişleyerek. "Ben Elena."

"Ara," dedim, birkaç adım ötede durarak.

"Bana yatak odanı gösterir misin?" diye sordu, valizin ağırlığıyla açıkça mücadele ediyordu ama Caden'in yardım etmesine izin vermiyordu, bu da Caden'i giderek daha fazla rahatsız ediyordu. "Daha fazla mahremiyetimiz olursa bunu tercih edeceğimi düşünüyorum."

"Elena..." diye homurdandı ve Caden ona uzandığında, Elena irkildiğini gizleyemedi. Caden geri adım atarak ona biraz daha yer açtı. "Bu taraftan," dedi, sesi daha yumuşak bir tonda.

Caden'a baktım, çenesini o kadar sıkıştı ki dişini kıracak mı diye endişelendim. İkisini odama doğru takip ettim, Caden'ın Elena ile arasında her zaman bir mesafe bıraktığını fark ettim.

Yatak odama varır varmaz durdu ve Elena'nın ilerlemesine izin verdi. Elena içeri girdi ve hemen valizini yere bıraktı.

"Mükemmel," diye mırıldandı, önceki kargaşayı unutmuş gibiydi. Eğilip valizin fermuarını açtı ve katlanmış kumaşlar, bir dikiş makinesi ve adını bilmediğim diğer garip aletler ortaya çıktı. "Sana iç çamaşırı getirdim."

İşte bu kadar. Elena benim yeni en iyi arkadaşım olmuştu.

Elena'nın uzattığı çantayı alıp, benim bedenime uygun çok sayıda dantel parçayı kontrol ettim. Tabii ki hepsi siyahtı. "Teşekkür ederim."

"Elena sana yeni bir gardırop hazırlamak için burada," dedi Caden, kapıya yaslanarak. Ses tonu, bebek bakıcılığı yapmaktan hoşnut olmadığını açıkça gösteriyordu ve ben bundan biraz hastalıklı bir zevk aldım. Ama yine de sesini alçak tuttu.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi Elena, Caden'a gülümseyerek. Caden olduğu yerde kalınca, Elena dudaklarını büzdü. "Ara'dan soyunmasını isteyeceğim."

"İhtiyacın olursa ben buradayım," diye homurdandı Caden ve koridorda kayboldu.

Elena yine de kapıyı kapattı, bana döndüğünde yüzündeki gülümseme hala oradaydı.

"Caden'la bir geçmişiniz mi var?" diye sordum, onun çekinmesine rağmen aralarında bir sıcaklık hissederek. Elbisemi çıkarıp önüme tuttum. Neyse ki iç çamaşırlarımı elde yıkamıştım, böylece birkaç dakika önce tanıştığım bir kadının önünde tamamen çıplak kalmamış oldum. Bazı standartlarım vardı.

"Caden ile mi?" Elena güldü ve elbiseyi alıp yatağıma düzgünce yerleştirdi. "Hayır, kesinlikle yok. Kocamın bundan pek hoşnut olacağını sanmıyorum."

Elena, topuklu ayakkabıları olmasaydı benimle aynı boyda olurdu. Kendini çok zarif tutuyordu, her hareketi kendisi kadar narindi. Bir mezura alıp vücuduma tuttu.

"Yardım ister misin?" diye fısıldadı, gözlerime baktığında yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Yardım mı?"

"Seni buradan çıkarabilirim," diye dikkatlice ekledi.

Biraz gergin bir şekilde güldüm. "Gidemezdim." "Cidden, korkutucu olduklarını biliyorum, ama sorabilirim..."

"Hayır," diye sözünü kestim, midemin dğmlendiğini görmezden gelerek. Gidemezdim. Henüz değil. Ne istediğimi gerçekten anlayana kadar gidemezdim. Bu lanet borç hala bir ilmek gibi boynumda asılı duruyordu ve gerçekte şu ki, korkuyordum.

Kaçarsam Sebastian'ın peşimden geleceğinden korkuyordum.

Ve beni daha çok neyin korkuttuğundan emin değildim. Onun beni kovalaması mı, yoksa onun beni daha az... boş hissettirdiğı için onu *isteyen* tarafım mı?

Elena, kaburgalarındaki morluğu nazikçe dokundu, rengi hoş bir sarıydı.

"Sebastian yapmadı bunu." Aslında, bana hiç zarar vermemişti.

Böylesine nazik bir kadın olmasına rağmen, soluk mavi gözleri buz gibi sertleşmişti. "O zaman kim yaptı?"

Değişiklik karşısında şaşkınlıkla yutkundum. "Onlar öldü."

Bir an sonra, onaylar gibi başını salladı. "Kötü adamlar bile birinden korkmak zorundadır. Umarım ona acı çekirmiştir."

Tamam, kana susamışlık ondan beklediğim bir karakter özelliğı değildi.

"Sebastian'ı nereden tanıyorsun?" diye sordum, ölçmesi için kollarımı uzattım. "Çok arkadaşı olan birine benzemiyor." Maske takan adamdan daha fazla tanıdığım da yoktu. Maskesi olmasa bile çok az konuşuyordu, gözleri her zaman beni nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir yoğunlukla izliyordu.

"vey kardeşlerimle tanışıyordu." Cildi biraz soldu, yüzündeki renk kaybıldı. "Onlar iyi insanlar değildi, ben de Sebastian'a gittim."

"Sebastian'dan yardım mı istedin?" diye netleştirdim.

"Aslında, önce Hendrix'le konuştum, çünkü o kadar korkutucu değildi." Üst dudağı seğıirdi, derin bir nefes alırken rengi geri geldi. "Ama onun yardımıyla Sebastian'la iletişime geçtim, o da durumu halletti ve hatta yeni bir hayata başlamam için her şeyi ayarladı."

"Hendrix Sebastian için mi çalışıyor?" diye sordum, kızardığına gülümseyerek.

"Tanrım, hayır, bu biraz karmaşık bir hikaye," diye gülerek, yanakları daha da kızardı. Sanki okul kızlarının aşklarından bahsediyormuşuz gibi davranıyordu ve tepkisinden, kocasının Hendrix olduğunu tahmin ettim. "Bazen," diye birkaç saniye sonra Elena, "diğer canavarları ortadan kaldırmak için bir canavara ihtiyacın olur."

Ona daha fazla soru sormak istedim, ama konuşmanın bittiğini biliyordum.

"Peki, beni dükkânımdan alıp seni giydirmeye neden getirdiğini söylemek ister misin?" Konunun değişmesi ani oldu. "Caden, neden bana gelemediğin konusunda pek açık konuşmadı. Bu adamları birkaç yıldır tanıyorum ve her zaman beni kontrol etmek için uğrarlar." Elena gözlerini devirdi. "Ama Sebastian'ı hiç kimseyle görmedim."

"Bu karmaşık bir konu," diye cevap verdim, Elena'nın sözleri dikkatimi dağıttı.

Diğer canavarları ortadan kaldırmak için bir canavara ihtiyacın var.

Sebastian toplumun standartlarına boyun eğmez, beklentiler ve sonuçlar ne olursa olsun kendi ihtiyaçlarına göre kuralları değiştirirdi. Bu yüzden maske takıyordu, böylece insanlar onun gerçekte ne kadar medeniyetsiz olduğunu görebilsinlerdi.

Diğer canavarları korkutan, kişiliğinde neredeyse kaba bir dürüstlük sergileyen bir canavar. Yine de Elena'nın kaçmasına yardım etmişti. Karşılığında ne istediğini merak ediyorum.

"Ben sadece geçiciyim," diye karar verdim.

"O kadar emin olmazdım." Elena geri adım attı ve valizinden çeşitli giysiler çıkardı. "Tamam, yanımda değiştirmem gereken bazı şeyler getirdim ve Sebastian da bana bir liste verdi, onu haftaya sana ulaştırabilirim. Sorun olur mu?"

Gülümsemem zorlanarak bir çift kot pantolona uzandım. "Mükemmel, teşekkürler."

Bölüm 24

Sebastian

Eight, gerçek adı John Carp, kalabalığın içinde kaybolacak bir yüz ve vücuda sahip, sıradan bir adamdı. Bu onu sıradan, sıkıcı ve ideal bir uyuşturucu satıcısı yapıyordu.

Ancak şu anda sıradan olmaktan çok uzaktı. Gözleri şişmiş, gözyaşları ve sümükleri kızarmış yüzünü lekeliyordu, göğsünde serbestçe dolaşan tarantulaları itmeye çalışıyordu. Kırık dişlerinin arasına sıkıştırdığı bez parçası çığlıklarını boğuyordu ve taze morluklarla birlikte çürükler de belirmeye başlamıştı.

Caden, Eight'in altına işemesini görünce, örümceklerden hoşlanmadığını açıkça belli etti ve bu sefer yüzüne bir tane daha ekledi. Yanında duran ikizler bu duruma çok eğlendi. Micah yüksek sesle güldü, sesi sert bir havlamaydı, kardeşi Malik ise sadece sırıttı. İkizler birkaç yıldır benimle birlikteydiler ve tüm korumalarım gibi, yetenekleri ve sağduyuları için para alan eski özel kuvvetler mensuplarıydılar.

"Şimdi kıpırdama, yoksa lanet olası dizini kırarım," diye emretti Caden, Eight'i hareketsiz kalmaya zorlayarak örümceğin yüzünü keşfetmesini ve sonunda vücuduna doğru sürünmesini sağladı.

İnsanların Caden veya benden çok örümceklerden korkmasını izlemek her zaman eğlenceliydi. Evet, tarantula kötü bir zehirli ısırık verebilirdi, ama onları öldürecek olan o ısırık değildi. Ben olurdum.

Langdon sıkılmış görünüyordu, soğuk beton odadaki boğuk çığlıklar dışında tek ses, çakmağının *tıklama*, *çıtlama*, *tıklama* sesleriydi.

"Seni bulmak zor bir adamsın," dedim, Eight'in üzerinde bulunan siyah sırt çantasını karıştırarak. Birkaç paket kokain çıkardım, hepsi benim ürünüm olarak işaretlenmişti. Ama değildi, rengi ve kalitesi farklıydı.

Lang yanına gidip Sekiz'in ağzındaki tıkaçı çıkardı, sonra sevgiyle yanağına bir şaplak atıp göz kırptı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, bir paketi kaldırarak.

Langdon, Sekiz'in sessizliğine ıslık çaldı ve ben başımı sallayınca, Sekiz'i saçından tutup başını geriye doğru çekerek çakmağı çenesinin altına tuttu.

"Her zamanki yerden aldım!" diye bağırды, yoğun alevın altında derisi çatladı. Langdon geri çekildi ama elini bırakmadı. "Rıhtımda. Hook, dostum, yemin ederim."

Başımı eğdim. Hook, ki bu onun gerçek adı değildi, limanın ve çevresindeki denizin sahibiydi. Onun haberi olmadan denizden hiçbir şey kaçırılmazdı ve ben de yetkilileri alarma geçirmeden hammaddelerimi bu şekilde temin ediyordum. Kıtanın geri kalanına sınırsız erişim sağlamasından bahsetmiyorum bile.

"Hook şimdi dağıtım mı yapıyor?" Yaklaştım, iri cüssem onun gölgesini

"Adamlarından biri, Smithy. Yemin ederim, hepsini oradan aldım."

Çantasının içinde kalanları boşaltıp, kalanlara göz attım.

"Bu da ne lan?" Diz çöküp başka bir paketi aldım.

Sekiz, bir çocuk gibi çığlık attı ve yanık et kokusu havayı kapladı. "Bu piyasaya yeni çıkan bir şey. Satmamız gereken şey bu. Diğerleri... Lanetli Gül'ün sahte olduğu söyleniyor."

Çenemi sıktım. "Kim diyor bunu?"

"Bilmiyorum, diğer satıcılar. Hadi ama dostum, lütfen yapma..." Sözleri bir çığlıkla sona erdi, çenesinin derisi ısıdan dolayı geri çekildi.

Paketi inceledim, vitray pencere sembolünü tanımadım. "Adı ne?"

Çığlıklar kesildi, ama ben başımı kaldırmaya tenezzül etmedim. "Onlar... buna Büyülü Toz diyorlar."

"Hmm." Langdon'a başımı sallayarak, onun eğlenmesine izin verdim.

Ortaya çıkan kaos ve ölümlere daha kayıtsız bir tepki verdim, ki bu, psikolog ve terapist Alexander'ın beni on altı yaşında götürdüğü yere göre normal değildi. Bu, onları öldürmekle tehdit etmeden önce tam üç seans sürdü.

Benden birkaç yaş büyük olan Langdon, konuşma yeteneği olmasa da psikoloğun bacaklarının arasından tatlı dille geçerek sadece bir kez gitmişti.

O, daha açık sözlü olan benden farklı olarak, insanları baştan çıkarmayı ve sonra onların alevlerinin altında yanışını izlemeyi severdi. Caden, aynı kanı paylaşmasına rağmen

en mantıklı olanıydı. Sıkılmadığı sürece, o çekiciyle bir şeyleri parçalamayı çok severdi.

Sanırım Sekiz, Caden'ın sorgulayıcısı olmasını tercih ederdi, çünkü birkaç kemiği kırdıktan sonra, Caden muhtemelen o pisliği acılarından kurtarırdı.

Langdon ise hâlâ yemeğiyle oynuyordu.

Bir çığlık daha, bu ses sınırlı sabrımı zorluyordu.

Sadece birkaç saat uyumuştum, ama resim yapmak, kavga ve *o kız* bile içimdeki bu lanet olası akımı sakinleştirmek için yeterli değildi. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim ve vücudum bu fazla enerjiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı, *daha* fazlasına. Şiddet içeren bir şeye, tercihen oyuncağımla.

Geçen hafta bu pisliği takip etmekle meşguldüm, ama bu, her an onun farkında olmadığım anlamına gelmiyordu. Evimde uzanıp kitabını okuyor ve çalışanlarımla arkadaşlık kuruyordu. Her gece beni aramaya geldiğini, batı kanadına gizlice girip gölgelerden resim yapmamı izlediğini bilmediğimi sanıyordu.

Benim güzel küçük tavşanım, korkusu içinde bile çok meraklıydı.

Sürekli öfkemi yatıştırmak benim için çok zordu, ama onun sakinleştirici varlığı benim içimdeki şeytanlara hitap ediyordu. Onu ezmek istedim, sadece ne olacağını görmek için. Kırılacak mıydı, yoksa bunu kucaklayacak mıydı?

İkizlere döndüm. "O işini bitirince bununla ilgilenin."

"Efendim," dediler aynı anda, başlarını eğerek.

Langdon'ı oyununa bırakarak ofisime doğru yola çıktım.

Kulüp, para aklamak için ve aynı zamanda şehirdeki nüfuzumu göstermek için kurulmuştu. Güvenilir bir grup çalışanla birlikte kulübü yönetiyordum. Masamda otururken evrakları gözden geçirdim, kelimeler birbirine karışmış, hatta hareket ederek okunamayacak kadar bulanıklaşmıştı. Bu yüzden okumaya çalışmadım.

Telefonumu çıkarıp kilidini açtım, resimlere kaşlarımı çatarak baktım ve sonunda telefonu ve antika saati gösteren resmi buldum.

Caden'a hayatımı emanet ederdim, bu yüzden onu Arabella ile yalnız bıraktım. Benim dünyamda kan bağı hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum, ama o bana defalarca sadakatini kanıtlamış, birden fazla kez kurşun yemişti.

Caden benden bir yaş küçüktü, ama Paris'teki evim ve Londra'daki evi arasında birlikte büyüdük. Arabella'yı bulmaya gelenler

ve Lang ile beni ölümün eşiğinde buldular. Bizi İngiltere'ye geri getiren ve iyileşene kadar koruyan da onlardı.

"Bas?" Caden ilk çalınıştta cevap verdi.

"Konteynırda buluşalım."

Kaşlarını çattığını duyabiliyordum. "Konteynır mı? Ne duydun?"

Beş yıldır kaliteyle ilgili tek bir sorun yaşamadım. Mümkün olduğunca temiz olması için özel olarak tasarlanmış, en iyi etkiyi veren ve müşterilerin geri gelmesini sağlayan bir ürün.

"Bence biri bizim tozumla oynuyor. Ürünlerimizin bozuk olduğu ve satılmadığına dair bir söylenti duyduk." Tüm piramidi kontrolüm altında tutarak en fazla parayı kazandım. Ama aynı zamanda üçüncü şahıslara da satış yaptım, bu da müşteri havuzumu genişletti.

Langdon içeri girdi, gözlerinde neredeyse huzurlu bir parıltı vardı, bu da yanık et kokusuyla tezat oluşturuyordu. Kaşlarını kaldırdı ama ben Caden'ı hoparlöre aldığımında hiçbir şey söylemedi.

"Sence biri T'yi atlattı mı? Oradaki işlerde ne kadar titiz olduğunu bilirsin."

"Otuz dakika sonra buluşalım," diye emrettim. "Yine de bir kontrol etmeliyiz." "Arabella'ya ne yapmamı istersin? Elena hala burada." "Elena'yı eve gönder ve Arabella'ya beni beklemesini söyle."

Langdon sırtarak başını sallarken, Caden karanlık bir kahkaha attı.

"Tamam. Görüşürüz, salaklar."

Kral Ormanı, koruma anlaşması ve koruma emri altındaydı. Bu statü, bölgeyi rahatsız etmek isteyenlerden tüm kuşağı koruyordu. Değiştirmek için aşılması gereken çok fazla engel olan eski İngiliz yasalarından biri olan bu yasa, esasen inşaat şirketlerinin, tüm bir uyuşturucu üretim birimini saklamak için mükemmel bir yer olan toprağı kazma izni alamaması anlamına geliyordu.

Ayaklarım kurumuş yaprakları ezdi, ben büyük, eski ağaca doğru yürürken hayvanlar dağıldı. Onun büyüklüğüne bakarak, gövdenin oyuklarından birinde gizlenmiş parmak izi tarayıcısını bulmadan önce elimi kabuğun üzerinde gezdirdim.

Bir tıklama ile orman zemini açıldı ve bir dizi metal merdiven ortaya çıktı. Tek bir giriş vardı ve kapıdan geçen herkes avucunu ekrana tutmak zorundaydı. Orman boyunca ve konteynerin içindeki sürekli kamera görüntüsü ile birlikte, bu sayede içeride kimlerin olduğunu her zaman izleyebiliyordum.

"Kayıtlar temiz," dedi Caden, paneldeki listeleri tıklayarak. "Yetkisiz kimse girmedi, Bas."

Başımı sallayarak metal dolaplara uzandım ve gerekli KKD'yi çıkarıp giydim. Plastik gerildi, ama kilitli kapıdan laboratuvarın ana bölümüne girerken yeterince dayandı.

Birkaç kişi başını çevirdi, onları gözlemlemek için ayağa kalktığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Caden, üretim konusunda benden çok daha bilgili olduğu için oradan ayrıldı, Langdon ise notları kontrol etmek için ofise doğru yöneldi.

"Efendim, sizi beklemiyorduk," dedi T, Lang'ın ofisine giderken beni fark ettiğinde.

Onun gerginliği başka birinde aldatma olarak algılanabilirdi, ama o işinde iyiydi çünkü rutininde çok katı olduğu biliniyordu. Bizim habersiz gelmemiz, onun özenle planladığı gününü bozuyordu.

"Lütfen dikkatli olun. Her şeyi kirletiyorsunuz," diye Caden'a seslendi. Caden, uzun masalardan birinin üzerine büyük beyaz bir çanta kaldırmış ve şu anda paketleyicilerden birini korkutuyordu.

"Sence aramıza sızmış olabilirler mi?" diye sordum Caden'a, önümdeki küçük kadından gözlerimi ayırmadan. Fransızca konuşmanın ya da konuşmamı gizli tutmak için işaret dilini kullanmanın bir anlamı yoktu. Onun tepkisini görmek istediğim için.

T'nin gözleri gözlüklerinin arkasında yuvarlaklaştı. "Saçma," diye bağırdı, sesi yüz maskesinin altında biraz boğuk olsa da, doğrudan ve net bir tondaydı. "Ben kontrol etmeden bu duvarların içinden hiçbir şey geçmez veya çıkmaz."

Boyu 1,5 metreyi bile bulmayan bu kadın, kendinden üç kat daha iri bir rugby oyuncusu kadar kendinden emin duruyordu.

"Sıkı görünüyor," dedi Caden, gözleri bana kaydı. "Aramaya devam edeceğim."

"Ani kesintiden hoşlanmadım." Bakışlarında tanıdığım yırtıcı bir parıltı vardı ve bu, laboratuvarı kendi uygun gördüğü şekilde düzenlemesine izin vermemin nedenlerinden biriydi. Tabii ki benim yetkilerim altında.

Ona baktım, korkusu soğuk bir kontrolün altında gömülüydü. İlk tanıştığımızda kendini T olarak tanıtmıştı ve ben gerçek adını hiç sormadım, umurumda da değildi. Burası Caden'ın alanıydı ve onu yönetmesi için ona güveniyordum. Ayrıca o piç kurusuyla uğraşması için ona bir servet ödüyordum.

Bir düdük sesi duyuldu ve kolumu uzatarak ona benden önce ofise girmesini işaret ettim. Sırtı dik, içeri girdiğinde Langdon masasının arkasında uzanmış, bacaklarını uzatmış ve başını yana eğmiş haldeydi. Yanında bir yığın evrak vardı ve ben odaya girdiğimde ellerini kaldırdı.

"Her şey yolunda," diye işaret etti. "Eğer farkındaysa, hiçbir şey not almamış."

Ben başımı salladım ama cevap vermedim. T yan tarafa geçip maskesini ve gözlüklerini çıkardı. Maske ve gözlükler cildinde kırmızı izler bırakmıştı ama o, Langdon'ın kağıtlarının üzerine koyduğu ayaklarına daha çok kızmış gibiydi.

"Beni bir şeyle suçluyorsan, yüksek sesle söyle," dedi sert bir ses tonuyla. Kendinden emin, sadece hafif bir titremeye.

"Tahrifat yapıldığına dair kanıtlar var," dedi Caden, kapıda belirerek.

"Burada yok." Dikkatini ona çevirdiğinde bakışları keskinleşti.

Yeni ölen Sekiz'de bulunan paketi ona attım.

Kaşlarını çatarak masaya doğru yürüdü, lambayı açtı ve paketi ışığın altına tuttu. Dudaklarını büzdü, gözleri odaklanmış ve araştırıcıydı. "Bu bizim değil. Rengi bir ton farklı ve toz yoğunluğu yanlış," dedi sonunda.

"Ama paket üzerinde gül işareti var tatlım," dedi Caden yavaşça. "Yani zincirin bir yerinde biri bizimle dalga geçiyor."

T başını kaldırdı. "Benim tozum her seferinde buradan mükemmel bir şekilde çıkıyor. Bunu biliyorum çünkü her partiyi bizzat kontrol ediyorum." Paketi kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu seri üretim."

"*Senin* pudran mı?" diye homurdandı Caden.

"Evet," diye bağırdı, parmağıyla işaret ederek. "*Benim* pudram. Kim tıp kimyası alanında yüksek lisans yapmış, kim ise sadece bir şeyleri karıştırıp patlamalarını izlemekten hoşlanıyor?"

Langdon başını geriye attı ve gülmeye başladı, sesi neredeyse bir hava hırıltısı gibiydi. Caden ona doğru hırladı ve Lang'a orta parmağını gösterdi.

"Ayaklarını masamdan çek," diye vurguladı, çenesindeki kaslar gerildi. "Her şeyi mahvediyorsun."

Langdon ona bir öpücük gönderdi, sonra ayaklarını sürükleyerek indirdi. Ayakları yere çarptığında gürültü çıkardı ve kız hâlâ ona kızgın bakarken, Langdon'un gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Küçük kimyagerle oynamama izin var mı?" diye bana ve Caden'a işaret etti.

T kaşlarını çattı, yanakları kızardı. "Ne dedi?"

Caden çenesini sıktı ve cevap vermek için ellerini kaldırdı. "Aklını kullan," diye işaret dilinde cevap verdi ve sonra odadaki herkese seslendi. "Her şey temiz görünüyor. Biri bize komplo kuruyorsa, bunun burada olduğunu sanmıyorum."

T hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. "Bunu ben de söyleyebilirdim."

"Toz hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordum ve T bana dönünce omuzları gerildi.

"Düşük kaliteli ve muhtemelen şehirdeki her kulüpte bulabilirsin. Kimyasal bileşimini sana söyleyebilirim, ama kaynağını bulmana yardımcı olacağını garanti edemem."

Paketi hâlâ ona bakan Langdon'a uzattı.

Kokaini alan Langdon, onu masasına döktü, bu da T'yi çok üzdü.

"Lütfen eşyalarım dokunma," diye tısladı ve Langdon'ın hareket ettirdiği kağıtları almaya uzandı. "Üretim sağlam. Dağıtıma bak. Şimdi, işimiz bitti mi? Yoksa işime dönebilir miyim?"

Onun ses tonuna öfkelenerek ellerimi yumruk yaptım.

"Kendini unutmuş gibisin tatlım," dedi Caden somurarak. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

O, Cade'e bakmak yerine yan tarafa doğru bakarak sertleşti. "Ekibimden kimsenin tozu kurcaladığına dair hiçbir kanıt olmadan günümü mahvettin."

Langdon'ın gülümsemesi gerildi, gözleri kısıldı. Ama o harekete geçmeden önce, bir adım öne çıktım ve o hemen masaya doğru geri çekildi.

"Hoşgörümü zayıflık olarak algılama. Sana kimyager olarak değer verdiğim için hoşgörü gösteriyorum," dedim, sesimi uyarıcı bir şekilde alçaltarak. "Ama asla unutma, senin yerin doldurulabilir."

T'nin gözleri imkansız bir şekilde daha da büyüdü ve ilk panik belirtisiyle Caden'a yöneldi. Akıllı kadın.

"Efendim," dedi, elini omzuma koyarak. Dokunuşu beni öfkeden sıyrılmamı sağladı, öfkemi kaynama noktasından alçaltarak. "O gayet iyi, değil mi tatlım?"

T, sarsıntılı bir hareketle başını salladı. "Kötü bir niyetim yoktu."

Geri çekildim ve Caden elini çekti.

"Her şey soruşturma altında olduğu için operasyon durduruldu," dedi, durumu yatıştırarak. "Siz işinize devam edeceksiniz, ama bu konuşmanın tek kelimesi bile bu odadan dışarı çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

T, benim hafif kontrol kaybımdan kurtulduktan sonra alt dudaklarını yaladı. "Anlaşıldı."

Bölüm 25

Arabella

Bu gece, Sebastian'ın akşam yemeği için eve gelmediği ilk geceydi, bu da saatlerce yalnız kaldığım anlamına geliyordu. Saatlerce sadece kendi düşüncelerimle, babamın iyi olup olmadığını merak ederek. Hala *hayatta* olup olmadığını merak ederek.

Saçımı tararken, küvetin kenarına oturdum, duştan çıkan buhar etrafımda uçuşuyor, cildimde bir sıcaklık bırakıyordu. Ama içim soğuktu. Boş.

Her zaman çevremdeki herkesin farklı bir hızda hareket ettiğini hissetmiştim. Sanki hiç gerçekten yaşamamışım gibi, sadece hayatta kalmak için hareketler yapıyormuşum gibi. Ve şimdi artık hangi hızda olduğumu gerçekten bilmiyordum.

Fırçayı lavaboya koyup, buğulu aynayı elimle sildim ve sonra yansımaya irkildim. "Chip?" Dönüp baktım, kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu.

Chip kapıda duruyordu, kollarında üç kitap vardı. "Korkutmak istemedim," dedi sakın bir sesle.

"Ne zamandır orada duruyordun?" Kitaplara bakarak havluyu daha sıkı sardım. "Beklemiyordum..."

"Ne düşünüyordun?" diye sözümü kesti, mesafeyi kapatıp başını eğdi. "Kaşlarını çatmıştın."

"Kaşlarımı mı çatıyordum? Oh, babamı düşünüyordum."

Chip kitapları göğsüne daha sıkı bastırdı, kaşları çatıldı. "Neden?" Daha önce giydiği takım elbiseyi giymiyordu ama yine de benden daha giyinikti.

"Chip, ben havluyla duruyorum, hem buraya nasıl çıktın? Asansör kilitli sanıyordum?" Yarı çıplak halime bir kez bile bakmamıştı, bu da iyi bir şeydi çünkü durum *çok* daha garip olabilirdi.

"Merak etme, benim yöntemlerim var." Kitapları işaret etti. "Peki, neden işaret dili kullanıyorsun?"

Kitaplara göz attım. Sadece bir tane istemiştim, ama bana üç tane getirmişti. "Burada ne kadar kalacağım belli değil, bu yüzden Langdon'ın dilini öğrenmenin adil olacağını düşündüm."

bunu öğrenmenin adil olacağını düşündüm." Ya bu ya da Fransızca olacaktı ve bu daha kolay görünüyordu.

Başka türlü, benim huzurumda ne konuştuklarını nasıl anlayabilirdim ki? Bilgi güçtü ve şu anda kasten karanlıkta bırakılıyordum.

"Bay Devereaux, bir şey öğrenmeden önce muhtemelen sizi öldürecektir."

"Peki," dedim, havluyu sıkıca tutup hafif, alaycı bir gülümsemeyle, "o zaman başlasam iyi olur."

Kitapları dikkatlice ondan aldım, ağırlıkları beni yere bastırıyordu, ya da bastırmaya çalışıyordu. Omurgamdan bir ürperti geçti, ve bu havadan kaynaklanmıyordu. Bu konuda bir şeyler olması gerekenden daha ağır geliyordu. Daha riskli.

"Teşekkürler," diye ekledim, sesim artık daha yumuşaktı. "Bunu benim için yaptığın için gerçekten minnettarım. Sadece... benimle birlikte batmanı istemiyorum."

Başını kaldırıp omuz silkti. "Sorun değil, burada kamera yok."

Yüzümden kan çekildi. "Bekle, kamera mı var?"

"Her yerde var, ama takıldıkları sırada buradaydım, o yüzden kör noktaları biliyorum." Başını yana eğdi, sanki beni inceliyormuş gibi. "Babanı düşünürken neden kaşlarını çatıyordun? O seni tam anlamıyla Bay Devereaux gibi bir adama teslim etti."

"Kendimi sundum," dedim sessizce.

Chip başını salladı, kaşlarını çatarak. "Sonuç aynı. Seni buna zorlamamış olsa bile, ki zorladığını biliyorum, seni kesinlikle engellemedi. Neden kendini böyle kullanmasına izin veriyorsun?"

"Anlamıyorsun." Onu geçmek için adım attım, ama koridoru kapattı, yüzündeki ifade okunamazdı. Dişlerimi sıktım. "Chip, bırak geçeyim."

"Seni üzmem istemiyorum," dedi nazikçe. "Sadece anlamak istiyorum."

"Anlayacak ne var ki? O benim babam. Bana hayat veren adam. Beni besledi, giydirdi, büyüttü... belki iyi bir şekilde değil, ama en azından denedi." Sesim çatladı, ama sadece biraz. "Ne yapmış olursa olsun, o hala benim babam. Birbirimizden başka kimsemiz yok, ona yardım etmeye çalışmazsam, başka kim yardım edecek?"

"Benim anlamadığım da bu," dedi, neredeyse kendi kendine. "Seni açıkça umursamayan birine karşı bu kadar körü körüne sadık olman. Onu nasıl savunabileceğini anlamıyorum."

"Onu savunmuyorum," dedim, boğazımdaki acıyı yutarak. "Kendimi seçiyorum. Hiçbir şey yapmamanın suçluluğuyla yaşayamazdım. Yapabileceğim bir şey olduğunu bilip de uzaklaşmanın suçluluğuyla yaşayamazdım."

Bir ebeveynimden zaten bu suçluluk duygusunu taşıyordum, diğerinden de buna ihtiyacım yoktu.

Sinirlenerek yanından geçtim, kitapları yatak odama koymak için içeri girerken omzum onun omzuna çarptı. Bir BSL işaret dili öğrenme kitabı ve iki sevimli aşk romanı.

Chip, banyo kapısında durmuş, ifadesiz bir şekilde bakıyordu. "Onu kollayan arkadaşların var mı?"

Kısa bir kahkaha attım ve yatağımın kenarına çöktüm. "Evet, pek arkadaşım yok." Babamın ise daha da azı vardı. "Travma yaşama eğilimim var," diye ekledim kuru bir gülümsemeyle. "İnsanlar genellikle bundan sonra yanımda kalmazlar."

Gerçeği kabul etmektense şaka yapmak daha kolaydı, çünkü gerçekte kimseye güvenmekte zorlanıyordum. Bu daha kolaydı, özellikle de babam sık sık taşınmayı sevdiği için. Kendi yarattığı karmaşadan kaçmak için sürekli yeniden başlamak zorunda kalmak, bana ilişkilerin uzun sürmediğini öğretti. Bu yüzden ilişki kurmaya çalışmayı bıraktım.

Kitaplar bunu kolaylaştırıyordu, kurgusal dünyalar yalnızlığı kırıyordu. Tek sabit olan kişi babamdı. Güvenilir ya da istikrarlı değildi, ama en azından oradaydı. Ve köklerin olmadan büyüdüğünde, onun işlevsiz kaosu senin evin oluyordu.

Evet, sahip olduğum tek şey oydu. Belki de bu yüzden, yapmamam gerekse bile onu seçmeye devam ettim. Acı verse bile.

"Bana travmalarını anlatabilirsin," dedi Chip, nazik bir gülümsemeyle. "Bana güvenebilirsin, söz veriyorum. Ve eğer yardımı olacaksa... İstersen, onun durumuna bakabilirim."

Sesim istediğimden daha sessiz çıktı. "Bunu yapar mısın?"

Chip tereddüt etmeden başını salladı. "Tabii ki."

Alt dudağımı ısırdım. "Buradan nasıl çıkacağımı gösterir misin?"

Chip donakaldı, yüzü heykel gibi oldu. "Bay Devereaux'nun bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Acil bir durum olursa ne olacak? Yangın gibi?" Bir plana ihtiyacım vardı, işler çok kötüye giderse kaçabileceğim bir yol.

Babam ortadan kaybolana kadar beklemem gerekiyordu.

"Merdivenler var ama kapı kilitli. Benimki gibi bir anahtar kartına ihtiyacın olacak, ya da acil bir durum yoksa ve asansör çalışmıyorsa, kapı otomatik olarak açılır."

"Merdiven mi var?" Bu bilgi ağır bir yük gibi üstüme çöktü. "Kapı nerede?"

Cevap vermek için bir an bekledi, dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Mutfağın yanında."

Kahretsin. Bir çıkış vardı ve Sebastian benim bunu bildiğimi bilmiyordu. "Teşekkürler, seni gerçekten zor durumda bırakmak istemem."

"Endişelenme." Chip'in gülümsemesi genişledi. "Arkadaşlar ne için vardır?"

Bölüm 26

Sebastian

Fazla enerjimi boşaltmaya çalışıyordum, ama içimde gizlenen şeytanlar dışarı çıkmak istiyordu ve fırçanın sert vuruşları bile onları uzak tutmaya yetmiyordu.

Il ne m'a pas laissé le choix.

Bana başka seçenek bırakmadı.

Tuval yere düştü, ardından şövale de. Ahşabı parçalara ayırmaktan zorlukla kendimi alıkoydum, parçaların ellerime batmasını ve günlerce hissetmek istedim.

Çok cazipti, ama bunun yerine sigarama uzandım.

Dudaklarımın arasına yerleştirip derin bir nefes çektim, duman ciğerlerimi yakarken, onu içimde tutarak bu hissin tadını çıkardım ve sonra önümde bir bulut halinde bıraktım. Göğsüm ağırlaşmıştı, kaslarım derimin altında geriliyordu. Her zamanki gibi uyku beni terk etmişti ve bu durumdan kurtulmam için lanet haplardan başka bir şeyin işe yaramayacağını biliyordum.

Beni bayılttığı ve kabuslarıma karşı savunmasız bıraktığı bilinen aynı ilaç. Ama en azından o zaman uyuyabilirdim.

Arkamda döşeme tahtalarının gıcırdaması yankılandı ve omzumun üzerinden bakınca Arabella'nın gözleriyle karşılaştım. Son birkaç gecedir olduğu gibi, onun da orada olacağını biliyordum.

Ona doğru yürüdüm, bu kadar heyecanlıyken benden kaçması için ona zaman tanımadım. Kaçarsa, onu kovalamak zorunda kalırdım ve onu yakaladığımda, sonunda onu kırmaktan kendimi alıkoyamayacağımı biliyordum.

Sigaramdan bir nefes daha çekip, dumanı yüzüne üfledim. "Benim ilgimi çekmek için ne kadar da çaresizsin."

Sözlerim üzerine göz bebekleri büyüdü, ama orada donakaldı, sevdiğim o meydan okuma ışığı yoktu. Hala sıkılmayı bekliyordum, tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi. Beni sıkmayan tek insanlar Langdon ve Caden'di, ve bunun tek nedeni benimle aynı ahlaksız oyunlardan hoşlanmalarıydı. Normal insanlar çok daha az heyecan vericiydi.

Diğer her şey ve herkes toplumun beklentilerine zincirlenmiş gibiydi, özgürleşmek ve özenle inşa ettikleri dünyalarında biraz yıkım yaşamak istemiyorlardı. Ama hayır, o hala düşüncelerimi çalışıyordu, kan dolaşımımı zehirleyen bir zehir gibi.

"Büyük, kötü Canavarı dürtmek için o kadar çaresizsin ki," diye fısıldadım, sert ses tonumla yanaklarının kızardığını izleyerek.

Sanki ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve dürüst olmak gerekirse, bu his karşılıklıydı.

Bileğini tutup onu odanın içine doğru çektim. Kabuslarım uluyordu, iblisler akıl sağlığımı parçalıyordu.

"Kal," diye emrettim, yeni bir tuval hazırlayıp fırçamı aldım, ama her şey yanılttı. Şekli. Rengi. Lanet dokusu.

Kaburgalarımın altında bir sıkışma hissettim, panik beni yutmaya çalışıyordu. O kırbacın ilk hayali kesikini sırtımda hissettim, çığlıklarım kulaklara çarpmadan yankılandı.

Bu, kesilmenin acısı değildi, aynı şeyin anneme ve kardeşlerime de yapıldığını görmektir. Annemin tecavüze uğramasını ve sonra babam çaresizlik içinde ağlarken boğazının kesilmesini izlemek zorunda kaldım.

Lütfen! Lütfen!

Sırada kardeşlerim vardı, henüz on yaşında bile değillerdi, o kadar kötü dövülmüşlerdi ki onları zar zor tanıyabildim, hepsi babam yüzünden.

Lütfen, bunu yapmayın!

Lütfen bunu yapmayın! Ben ağlarken bile hayatları için yalvardılar. Ben onların yerine beni almaları için çığlık atarken bile. Sonra tüm olanların sorumlusu olarak gördüğüm adamla yüzleşmek zorunda kaldım.

Düşüncelerimi uzaklaştırdım, yumruğum kanvasın içinden geçene kadar yumruk attım. Boya sıçradı ama umursamadım. İçimdeki bu öfke temizlenemezdi, anılarım ve kabuslarım beni boğmak üzereydi.

"Böyle olmak zorunda değildi, biliyorsun," dedi, annemin saçlarını sevgilisi gibi okşayarak. Annem, ölüm onu nihayet alıp götürmeden önce son bir kez boğuk bir inilti çıkardı.

"Siktiğimin orospusu!" diye bağırdı babam, bağlarından kurtulmaya çalışarak. "Bunun için seni geberteceğim."

Kız, kırmızı rujlu dudaklarını acımasız bir gülümsemeye bükerek tısladı. "Onu seçmemeliydin, şimdi bana ne yaptığını bir bak."

Hıçkırıklarım titriyordu, kendimi kurtarıp kardeşlerime ulaşmaya çalışırken bileklerim kanıyordu. Ama işe yaramadı; sırtıma ilk kırbaç darbesi geldiğinde çığlık attım. Acı keskin bir şekilde hissedildikten sonra sönük bir ağrıya dönüştü, ama bir sonraki darbe etimi parçaladı.

"Üzgünüm, Sebastian," dedi, babam kükrerken, benim kan gölümün içinde diz çökerek. "Bunların hepsi babanın suçu. Bana başka seçenek bırakmadı."

Yumuşak parmaklar omzuma dokundu ve ben irkildim, sonra bir çığlık duyuldu. Beni yok etmeye çalışan kadının görüntüsünü gözlerimden silmeye çalıştım, ama karşımda Arabella'yı gördüm, dudakları aralanmış ve elim onun ince boğazını sıkıyordu.

Biraz daha bastırınca, gözlerindeki ışığın ve o sinir bozucu meydan okumanın kaybolduğunu görebildim. Sonsuza dek karardı.

"Sebastian," diye fısıldadı, beni geri gerçekliğe döndürdü.

Geçmişimle olan mücadelede yenik düşmüş, hareket ettiğimin farkında bile değildim.

Siktir. Parmaklarımı gevşeterek nefes almasını sağladım, başparmağımla gözünün köşesinde parıldayan gözyaşını sildim. Yanlışıklıkla boya bulaştırdım, açık teninde kan gibi koyu kırmızı bir leke.

Bu çok güzeldi. Ben de tekrar yaptım, onu elmacık kemiğine bulaştırarak, beni o ana bağlayan bir kan lekesi oluşturdum.

Hâlâ dokunuşumun altındaydı, daha fazla boya almak için geri adım attığımda bile kıpırdamadı. O lanet gözlerle beni izledi ve pijama yeleğinin alt kısmına uzanıp kumaşı başından yırtmaya çalıştığımda korku bekliyordum. Ama o, bir kurtun yoluna çıkan bir geyik gibi, bana yardım etmek için kollarını kaldırdı.

Kumaş, göğüsleri ortaya çıkana kadar çekildi ve sonra ben de onları boyadım, birden fazla kez düşüncelerimi işgal eden o çekici kıvrımların etrafını çizdim.

Başparmağım meme ucuna değdi ve o bu dokunuşla titredi. Ben de bunu tekrar yaptım, cildindeki boyaya karşı kendimi kaybettim.

Daha iyi bilseydim, beni düşürmek için bir Truva atı olarak bana gönderildiğini söylerdim. Ama açıkçası, onun varlığı beni zihnimin boşluğundan geri getirirken, umurumda değildi.

Her nefes alışında göğüsleri hareket ediyordu, boyam onun üst kısmını konturluyordu, ta ki şortunun bel kısmına ulaşana kadar. O itiraz etse de, bacaklarından şortunu çıkardım, ta ki o siyah dantelden başka hiçbir şey giymeden orada durana kadar.

Lanet olasıca güzeldi.

Onu yaşayan bir sanat eseriymiş gibi etrafında dolaştım, omuzlarına ve sonra sırtının kavisine boyamak için uzandım. Parmaklarım aşağıya, kalçasının eğimine doğru hareket etti ve uyluklarının arasını okşadı. Nefesi kesildi, dudaklarından en yumuşak inilti kaçtı.

Göğsümün içinde bir sıcaklık yayıldı, yavaş yavaş azalan paniğin yerini aldı, ta ki düşünebilecek hale gelene kadar. Ta ki o kabuslar artık beni yok etmekle tehdit etmeyi bırakana kadar.

Parmaklarım onun merkezine yaklaştıkça narin boğazı yutkundü, ama iç çamaşırı ıslaktı. Gözlerim acımasız bir zevkle onun gözlerine baktı.

"Amin benim için ıslak olmasının bir nedeni var mı, *güzelim*?"

Arabella

Dokunuşu sertti, nasırlı parmakları pürüzlüydü. Yine de kendimi buna özlem duyarken buldum. Hareketlerinde pişmanlık duymayan bir güç vardı, çıplak tenime renkleri sürerken neredeyse manik bir şekilde resim yapıyordu.

Onu izlemeye gelmenin riskini biliyordum ve ilk yakalandığımda kaçmayı düşünmüştüm. Ama ifadesindeki bir şey beni durdurmuştu. Kaybolmuş, kırılmış görünüyordu.

Ama şimdi bakışlarında bir ateş vardı, beni içten dışa yakıyordu.

Bana avını yutmaya hazır bir avcı gibi bakışından korkmalıyım, kesinlikle dehşete düşmeliydim. Ama bu bilgi, bana dokunmasının sertliğinden aldığım garip zevki azaltmadı.

O, insan derisiyle zar zor kontrol altında tutulan bir hayvandı, adı da Beast'ti.

Ve nedense, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sebastian ellerini temizlemek için zar zor hareket etti, sonra başparmağıyla kasıtlı olarak bacaklarımın arasını ovuşturdu, klitorisime o kadar sert bastırdı ki, sesimi tutamadan inledim. Göğsünden derin bir kahkaha yükseldi ve gözlerim onun alaycı gülümsemesine kaydı.

"Ne kadar muhtaç bir küçük sürtük." Bu isim beni kapladı, aşağılanma hissi içimi sardı.

Cevap vermek istedim, ama o çoktan geri çekilip ellerini silmek için bir bez almıştı. Saçındaki gevşek örgü sallandı, saç telleri kırmızıya boyanmıştı. Yanağında bile bir boya lekesi vardı ve onu dokunmak için elimi uzatmak istedim.

Ama eli bileğimi yakaladı ve göğüslerim çıplak göğsüne değene kadar beni kendine çekti. Bana baktı ve ben onun bakışları altında donakaldım.

"*Ne touchez pas, même si vous êtes un chef-d'œuvre,*" diye mırıldandı, bakışları arkasında bir sıcaklık bırakarak. Beni kendine doğru çekerek, stüdyosunun köşesindeki şezlonga oturduğunda kucağına düştüm. Her iki bileğim de onun büyük elinde sıkışmış halde, onun üzerine oturmuş kalakaldım. "Babasını kurtarmak için kendini feda etmeye bu kadar hevesli. Benim sikimi bu kadar çok istediğin için mi, *güzelim?*"

Onun sözleri etrafımda yankılandı ve öfkemin yüzeye çıkmasına neden oldu.

"Siktir git." Kendimi geri çekmeye çalıştım, ama onun gücü beni yakaladı. Sebastian'ın gözleri kısıldı, dudaklarında acımasız bir ifade belirdi. "Gördün mü, sen bunu istiyorsun." Serbest eliyle meme ucumu çimdikledi, ardından uyluklarımın arkasına bir tokat attı, acıyan bir yanma hissi uyandırdı. "Belki de cezalandırılmayı sevdiğin için yaptın? Öyle mi?" Bir tokat daha, bu sefer bacaklarımın arasına daha yakın.

"Benim küçük fahişem acı çekmek mi istiyor?"

Üçüncü bir tokat attı ve ben geri çekilmek yerine, yüzümden bir damla gözyaşı süzülürken inledim.

"Cevap ver, Arabella," diye emretti.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, darbeden dolayı amım zonkluyordu.

Belki de cezalandırılmak istiyordum, özellikle de Sebastian beni bu kadar canlı hissettirirken. Beynim vücudumla savaşıyordu, zihnim bana kaçmamı ve beni yutmak istemesine bakan canavardan saklanmamı söylüyordu.

Ama vücudum sert muameleyi arzuluyordu, daha fazlasını istiyordu. *Daha fazlasını*
daha fazlasını istiyordu.

Yeni iç çamaşırım kalçalarımda yırtıldı ve parmakları şişmiş kıvrımlarımı okşamadan önce tısladım, bana sadece bir saniye süre verdi ve sonra iki parmağını içeri soktu. Sırtım hem acı hem de zevkten eğildi, beni kendine doğru çekmesine rağmen boğazımdan bir inilti çıktı.

Parmakları kıvrıldı, başparmağı klitorisime dokunmak için yukarı uzandı ve kendimi onun eline karşı sallanırken buldum. Ortaya çıkan iniltiyi zar zor bastırdım, duyularımın saldırısı karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

"Gözlerini bana dik," diye homurdandı Sebastian, bileğimi bırakıp çenemi kavradı. "Son uyarı." Parmakları morartacak kadar sertçe bastırdı ve onun emriyle gözlerimi açtım, hemen onun gözlerine baktım. "Aferin kızım."

Siktir. Hiç bu kadar tahrik olmadığımı oldukça emindim, uyluklarım artan baskıyı hafifletmek için birbirine sıkıca kapanmak için can atıyordu. Ama yapamazdım, o beni vücudunun üzerinde tutarken, parmakları benim boşalmamı engellerken yapamazdım.

Onun hakimiyetinden hoşlanıyordum, ne kadar tahrik olduğumun müstehcen sesi etrafımızda yankılanıyor, inlemelerime ve şehvetli inlemelerime ekleniyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, ama ona durmasını mı, yoksa devam etmesini mi istediğimi bilmiyordum.

"Benim sikime bu kadar muhtaçsın," diye mırıldandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, bir yıldırım vücudumu sarana kadar beni kendi yörüngesinde tuttu. Orgazmım şehvetli bir dalga değil, kaslarımı ele geçiren ve yıldızları görmemi sağlayan şiddetli bir akımdı.

O parmaklarını hareket ettirmeye devam ederken, alabileceği her zerrecik zevki çıkarırken, ben çığlık attım, sesimi tutamadım. Ve sonra devam etti, başparmağı klitorisimi daireler çizerek, parmakları itmeye devam ederken, aşırı duyarlı sinirleri küçük dokunuşlarla işkence ediyordu.

"Çok hassas," diye bağırdım, uzaklaşmaya çalışarak.

Her dokunuş acıya yakın bir şeydi, orgazmın şiddetinden vücudum ağrıyordu ve şimdi bu tekrar oluyordu. Beni kemiksiz bırakan başka bir boşalmaya zorluyordu. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

"İstediğin bu değil miydi? Canavar tarafından kullanılmak?" Parmakları sonunda yavaşladı ve kendimi çökmüş hissettim, sadece çenemi tutan elleriyle ayakta duruyordum. Parmaklarını amımdan çekti, bu kayıp hemen acı verdi, ama sonra parmaklarını dudaklarımın arasına bastırdı.

Kendi tadı dilimde patladı ve otomatik olarak emdim. Gözleri karardı, kirpikleri indi ve ateşli bir ifadeyle izledi.

Karıncalanma hissettim ve ne yapacağını görmek için dilimi parmaklarının etrafında döndürdüğümde o da inledi. Sebastian homurdandı, parmaklarını çekip beni tamamen serbest bıraktı.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti, sesi zımpara kağıdı kadar pürüzlüydü.

Ereksiyonu aramızda baskı yapıyordu, ama o ana kadar bunu görmezden geliyordu.

Cildimde boya kabukları vardı, kucağından kayıp ve onun önünde yere diz çöktüğümde hafifçe pul pul döküldü. Sebastian bacaklarını açtı ve gergin penisini serbest bıraktığında titredim. Güçlü, damarlı eliyle onu kavradı ve ağzım sulandı.

Başparmağıyla başını okşadı ve tek kelime etmeden onu dudaklarıma götürdü, alt dudağım boyunca ön sıvısını sildi.

"Aç."

Direndim, artık bedenimle o kadar meşgul olmadığım için onu ısırma ihtiyacıyla mücadele ettim.

"Savaşı seç, yoksa bu gerçekten acıtacak. Her halükarda benim spermimle kaplanacaksın." Sebastian'ın eli saçımı kavradı, geri çekilirken kafa derim acıdan çığlık attı ve ağzım bir nefesle açıldı. O itti, penisi dudaklarımin arasına zorla girdi.

Dilimi çıkardım ve onun tadını içime çektim.

Sebastian homurdandı. "Em beni, yoksa diğer deliğini sikerim ve hangisini seçeceğimi sürpriz olarak bırakırım."

Bu tehdit karşısında donakaldım ve o da bu dikkatsizliğimi fırsat bilip biraz daha derine itti. Onu ağzıma sığdıramıyordum, çenem zaten gerginleşmişti, kalan son kontrol gücümü kullanarak dilimle onu tahrik etmeye devam ettim.

Elini saçımda sıkıştırdı, başımı eğdi ve kalçalarını pompalayarak sikini boğazıma soktu, ben de nefes alamadan boğulmaya başladım. Geri çekilerek, tekrar ileri itmeden önce oksijen almama izin verdi, sonra da büyüklüğüyle beni boğdu.

Sebastian inledi, başını geriye attı ve arzusu, güzel ve vahşi yüzünde sert çizgiler oluşturdu. Burnumdan nefes almaya odaklandım, dilimi düzleştirerek her itişte dilimin altını okşadım. Her yer tükürük doluydu, beni tuttuğu için kafa derim yanıyordu ve gözyaşları yüzümden süzülüyordu.

Ama dizlerimin üzerindeyken bile, bu büyük, korkutucu adamın benim yüzümden yıkıldığını izleyebilmenin verdiği gücü hissettim. Bu onu daha insan gibi gösterdi.

"Putain de parfait."

Sebastian'ın itişleri daha sert hale geldi ve dudaklarından bir homurtu çıkmadan boğazımdan çekilmedi. Boğulma tehlikesi ile karşı karşıya kalarak, onun boşalmasıyla birlikte öğürmeye başladım.

Çıkmadan önce bir an daha içimde kaldı ve ben çok ihtiyacım olan nefesimi aldım, ciğerlerim yanıyordu. Yüzüm tükürük, gözyaşı, sperm ve boya ile kaplıydı. Anlayabileceğimden çok daha güçlü bir adamın önünde dizlerimin üzerinde berbat bir haldeydim. Babamın borcunu ve hayatımı elinde tutan bir adam.

Buna rağmen, amım ağrıyordu ve klitorisim daha fazla ilgi istiyordu. Hasta, sapkın bir parçam onun beni mahvetmek istediğini biliyordu.

Ve ben de ona izin vermek için can atıyordum.

Bölüm 27

Arabella

Kahretsin. Uyuyakalmışım.

Birdenbire uyandım ve hala Sebastian'ın stüdyosundaki şezlongda olduğumu, üzerime kalın bir battaniye örtüldüğünü fark ettim. Boya, çeşitli renklerde ustaca cildime sürülmüş çizgilerle beni kaplamıştı. Gün ışığında, sabahın erken saatlerinde içeri süzülen güneşin renkleri vurguladığı bu görüntü muhteşem görünüyordu.

Gözlerimi ovuşturarak etrafa baktım ve yalnız olduğumu fark ettim. Bu beni şaşırtmadı. Sebastian, parmaklarıyla beni iki kez daha orgazma ulaştırmış, her seferinde vücudumla oynarken beni yoğun bir şekilde izlemişti. Sanki kaslarımın her seğirmesini ve boğazımdan çıkan her sesi ezberlemeye çalışıyormuş gibi.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum, ama beni kaldırdığını, vücudumun yorgun olduğunu ve beni yatırıp resmine geri döndüğünü hatırlıyordum. Bacaklarımı sallayarak ayağa kalktım, vücudum ağrıyordu, tuvalin önüne döndüm.

Diğerleri gibi stüdyonun zeminini süsleyen diğer resimler gibi parçalanmış, yok edilmiş olmasını bekliyordum. Ama bu öyle değildi. Tereddütle uzandım, parmaklarım yüzeyi okşadı. Resim bendim, orgazmın ortasında başım geriye atılmış, kırmızı ve pembe tonlarında, mavi lekelerle. Yüzümün bazı kısımları, gözlerim ve alt dudagım, sanki başparmağıyla ovmuş gibi lekelenmişti.

Arka plan ise siyahtı, sanki sonsuz gece beni tamamen yutmaya çalışıyormuş gibi. Hem üzücü hem de güzeldi.

Çenemi sıkarak pijamalarımı aldım, giydikten sonra odama gittim. Chip koridorda duruyordu, dikkati yüzümdeki boyaya kaymıştı.

"Annem kahvaltıya katılmak ister misin diye soruyor," dedi soğuk bir ses tonuyla.

"Teşekkürler," dedim, kendimi saklamak istercesine. "Hemen geliyorum."

Kibarca, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı ve sonra mutfağa doğru fırladı. Bir an durdum, kalbim çarpıyor, midem ağrıyordu. Yanaklarımdaki yanmayı bastırmaya çalışarak, yatak odamın kapısını arkamdan çarptım ve hemen banyoya gittim.

Aynada yansımaı gördüm, boyayla kaplı halime bakıyordum. Onun sadece takıntılı bir şekilde boya sürdüğünü sanmışım, ama şimdi onun vücudumun doğal kıvrımlarını kullanarak siluetimi abarttığını fark ettim.

Ama şimdi her hareketimde kaşınıyor ve pul pul dökülüyordu. Onu çıkarmam gerekiyordu.

Duşa uzanıp suyu kaynar dereceye getirdim ve suyun altına girdim. Vücudum sığa tepki gösterdi ama yine de her şeyi yıkadım, kollarımı, saçlarımı ve hatta uyluklarımın arasındaki yapışkanlığı bile ovuşturdum.

Kızgınlığımdan dolayı amım ağrıyordu. İnleyerek alnımı serin fayanslara dayadım ve sıcak suyun omuzlarıma vurmasına izin verdim.

Belki de cezalandırılmayı sevdiğin için yaptın?

"Göt herif," diye fısıldadım, ellerimi yumruk yaptım.

Sebastian'ı aramaya karar vermişim, sonuçlarının tam olarak farkındaydım. Belki de o haklıydı, belki de içimdeki çarpık bir yanım yakalanmak istiyordu. Cezalandırılmak istiyordu. En azından o zaman, üzerimde baskı yapan bu sürekli uyumsuzluk yerine *bir şeyler* hissedebilirdim.

Tek istediğim bir top gibi kıvrılıp ortadan kaybolmaktı, ama bu bile ulaşamaz bir şey gibi geliyordu.

Babamın bana temizlemem için bıraktığı bir sonraki karmaşaya sürekli hazırlıklı olarak, gergin bir hayat sürmekten, altın kafese hapsedilmeye geçmişim.

Kaostan kontrole. Bir uçtan
diğer uca.

Ve yine de, sıkışıp kalmışım. Kaybolmuşum.

Sebastian ile konuşmam ve bu borcu ortaya çıkarmam, onu açığa vurmam gerekiyordu, böylece nihayet ne kadar borçlu olduğumu anlayabilir ve tekrar nefes alabilmem için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini hesaplayabilirdim.

Gerçekten çıkmak istemeyen boyanın kalanını ovarken, kendime bir dakika vermek için dışarı çıktım. Suçluluk duygusunun altında ezilmeden önce seçimlerimi düşünmek için.

Giyinirken, yeni çıkan kitaplardan birini aldım ve asma kata ıktım. Orada neşeli Beatrice ve stoik Chip beni karşıladı.

"İşte buradasın, gel, misafirimiz ol," dedi heyecanla, kısa masalardan birine koyduğu taze çörekleri içeren tepsiyi göstererek. "Sebastian bir işi halletmek için dışarı çıkmak zorunda kaldı, ama eminim yakında eve dönecektir."

Kendine hafifçe mırıldanarak çay dökmeğe başladı.

"Sebastian tam olarak ne iş yapıyor?" diye sordum, oturup kitabımı masaya koyarak.

Beatrice hiç tereddüt etmedi. "O bir iş adamı, canım." aya konsantre oldu.

"Hayır, demek istediğim..."

"O çok tuhaf bir ocuktı, hep yaramazlık yapardı," diye sözünü kesti ve sonunda başını kaldırıp gülümsedi. "Yaptığı her şeyde acımasızdı."

Bir dakika, bu bir tehdit miydi?

Chip yanımda sert bir şekilde oturuyordu, gözleri kafamın yan tarafına delik açacak gibi bakıyordu.

"Şimdi, biraz senden bahsedelim," diye devam etti Beatrice, karşımdaki kanepeye oturarak. "Bu aileye çok ilginç bir üye katılmış. Sebastian kimseyi eve getirmez, özellikle de senin gibi birini."

Bakışlarındaki hafif düşmanlık beni şaşırttı, ama bu hızla nazik bir gülümsemenin arkasına saklandı. O kadar hızlıydı ki, hayal etmiş olmalıyım. "Benim gibi biri ne demek?"

"Bacaklarını açmaya geldi," dedi Chip, sözlerinde en ufak bir duygu bile yoktu.

Beatrice'in nefesini kesmesini, hatta onu azarlamasını bekliyordum. Ama o sadece orada oturup benim yorum yapmamı bekledi. Ben bir şey söylemeyince Chip ayağa kalktı ve kulağıma eğilip fısıldadı.

"Baban iyi, hala umursuyorsan."

Bir saniye donakaldım, yüzüme kan hücum etti. Ama ben cevap veremedim. Chip çoktan gitmişti, spiral merdivenden bir alt kata inmişti.

"Onu takma kafana, canım. Bazen iletişim kurmakta ve kendini ifade etmekte sorunlar yaşıyor." Beatrice, Chip'in oturduğu yeri temizledi, başını eğerek masayı aşırı derecede sildi. "Sebastian'a iyi geleceksin. İç çevresini geçilmez hale getirdi ve sen buraya sızdın."

"Yeter," diye homurdandı Sebastian ve ben irkildim, yanlışlıkla çayımı devirdim. Odaya girdiğini bile duymamıştım.

"Kahretsin." Bir mendil alıp dökülen çayı silmeye başladım. Beatrice aniden ayağa kalktı. "Efendim, fark etmedim..."

"Gidebilirsiniz Bayan Potter."

Beatrice'in omuzları gerildi, dudakları inceldi. "Elbette. Kötü bir niyetim yoktu." Mendilini alıp başını dik tutarak Sebastian'ın yanından geçti, ama durdu. Benim duyamadığım birkaç kelime değiştirdiler, ben de dökülen çayı temizlemeye devam ettim.

Onun yanımda durduğunu hissettim, aramızdaki gerginlik giderek artıyordu.

"Bana oku," dedi, yalnız kaldığımızda, başımı kaldırıp

"Sana da günaydın," diye mırıldandım

"Sana da günaydın," diye mırıldandım, mendili çöp kutusuna atarak. "Sana okumak borcunu ödemek için sayılır mı?"

"Belki." Karşımdaki sandalyeye uzandı, bacaklarını genişçe açarak, zaten ezici varlığının gerektirdiğinden daha fazla yer kapladı.

Sinirimi bozan bir ses çıktı ağızından, Chip'in sessiz yargısı sinirlerimi gerginleştirmeye yetmişti. "Ne kadar ödedim?"

Sebastian kıpırdamadı. Sadece gözlerini benimkilere dikip baktı. "Hiç."

"Hiç mi?" İnanamadan kekeledim. "Bu saçmalık."

"Anlaşmayı ilk yaptığımızda şartları belirlemeliydin."

"Zor durumdaydım!" diye bağırđım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

"Nasıl olur da tek bir şey bile ödememiş olabilirim?"

Sebastian eğildi, bakışları buz gibi ve acımasızdı. "Boğazını sunmanın babanın borcunun bir kısmını bile ödeyeceğini mi sanıyorsun? *Belle*, borcun ne zaman ödeneceğini ben karar veririm, sen değil. Haftaya olabilir. Gelecek yıl olabilir. Ya da hiç olmayabilir."

"Sen tam bir pislisin." Nabzım göğsümde hızla atıyordu, adrenalin vücudumda yangın gibi yayılıyordu. "Bu asla ömür boyu hapis cezası değildi, Sebastian."

Ben çığlık atmak isterken, o sinir bozucu bir sakinlikle, kasıtlı bir soğukkanlılıkla manşetlerini düzeltti. "Sana söyledim," dedi, sesi düz ve soğuktu, "Borcun ne zaman ödeneceğini ben karar veririm. O zamana kadar, sana söyleneni yap."

Ellerim yumruk oldu. "Bu saçmalık! Yazılı olarak istiyorum; yaptığım her hizmetin paraya dönüştürölmesini istiyorum."

Çenesi hafifçe seğirdi, aramızdaki mesafeyi kapatarak başımı geriye doğru eğdi. "Sen hiçbir şey talep edecek durumda değilsin."

Geri adım atmayı reddettim. "Beni sahiplenip karanlıkta tutamazsın. Bu kontrol değil... bu... bu korkaklıktır." Bu kelime ağızımdan çıkarken, onun öfkesini bekleyerek yüzümü buruşturdum.

Bir an için aramızdaki sessizlik gerginleşti. O eğildiğinde nefesimi tuttum, dudakları benimkilere çok yakındı. "Dikkatli ol, *güzelim*. Cezalandırılmak istiyormuş gibi davranıyorsun." Bir adım geri attı ve o kanepeye otururken nefesim kesik kesik çıktı. "Son uyarı, bir daha sormak zorunda bırakma beni."

Her zamanki siyah takım elbisesini giymişti, saçları yüzünden geriye doğru taranmış, gözlerinin altındaki koyu halkalar görünür hale gelmişti. Daha ayrıntılı olarak incelemek istediğim dövmele, yakasından görünüyordu, tıpkı ezberleme fırsatı bulamadığım yara izleri gibi.

"Sana kitap okumamı mı istiyorsun?" diye sordum sonunda ve Sebastian sadece başını salladı, sonra gözlerini kapatıp koltuğa daha derin oturdu. "Neden?"

"Hiç sorgulamadan bir emri yerine getirebilir misin?"

Kendimi sert bir cevap vermekten alıkoymak için yanağımın içini ısırdım, çünkü bu sadece onun haklı olduğunu kanıtlardı. Boğazımı temizledim, yeni kitabımı ilk sayfadan açtım ve yüksek sesle okumaya başladım. Sebastian rahatladı, omuzlarındaki gerginlik bölüm bölüm azaldı.

Karşımda oturan adama o kadar odaklanmışım ki hikayeye konsantre olamıyordum. Yaşlı bir kadın tarafından lanetlenen bir prensle ilgili bir şeydi.

Ne kadar süre sesli okuduğumu bilmiyordum, ama başımı kaldırdığımda, nefes alış yavaş ve sakindi. Bir santim bile kıpırdamamıştı, başı omzuna yaslanmış ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Huzurlu, hatta yaklaşılabılır görünüyordu.

Sessizce kitabı kapattım, masanın üzerine koydum ve ona bakmak için öne eğildim, ama o anda eli birdenbire uzandı. Parmakları boğazımı sıktığında çığlık attım, ani şok hayatta kalma içgüdümü harekete geçirdi. O beni sırt üstü yatırıp vücudunu üzerime eğmeden önce, çenesine vurmayı başardım.

Panik beni harekete geçirdi, tüm gücümle kıvrılıp mücadele ettim, kollarını tırmaladım ve onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Sebastian bana kaşlarını çatarak baktı ve gözlerini kırptı.

"Neden okumayı bıraktın?" diye gürledi, onu ısırmayı başardığımda tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı.

Sakinleşmek için bir dakika bekledim, kalbim hızla atıyordu. "Uyuduğunu sandım."

O, alçak ve karanlık bir sesle güldü. "Ben uyumam."

"Herkes uyur." Sıkıştığımı fark edince kıvranmaya çalıştım. "Beni bırakır mısın?"

Kaşlarını daha da çatarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü beni ezip geçiyorsun." Aslında öyle değildi; boğazımdaki parmakları dışında bana hiçbir yerde dokunmamaya çalışıyordu.

"Dün gece şikayet etmiyordun."

Ona tekrar vurma isteği kaslarımı taşa çevirdi, ama direndim çünkü o benim birkaç katım büyüklüğündeydi ve bu muhtemelen aptalca olurdu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum, çünkü ben bir diplomatım ve tartışmalı olarak kısa olan hayatımın geri kalanında onun vücudunun altında sıkışıp kalmak istemiyordum. Tabii başka şeyler için değilse.

Hayır. Neyim vardı benim?

Onun penisini düşünmeyi bırak.

"Tüm duygularını yüzünde gösteriyorsun," diye azarladı ve daha önce kızarmamış olsam da, şimdi kesinlikle kızarmıştım. "Bu rahatsız edici."

"Sen rahatsız edicisin."

Harika. Dürüst olmak gerekirse, bazen kendimi hayal kırıklığına uğratiyordum.

Sebastian çenesini sıktı ve sonra beni bıraktı, böylece onun altından beceriksizce yuvarlanarak çıkabildim.

"Peki... Beatrice sana ne dedi?" Ayağa kalktım, mesafe yaratmam gerekiyordu.

"Beatrice mi?" diye tekrarladı, sesi derin bir tonda, beni takip ederken tenimi okşuyordu. "Çalışanlarımla çok yakınlaşıyorsun. Ona Bayan Potter diye hitap edeceksin."

"Sadece merak ediyorum." Ve sıkıldım. "Burada yapacak başka bir şeyim yok." Kendimi duvara sıkıca dayadım, o ise ellerini başımın iki yanına koyarak beni köşeye sıkıştırdı.

"Buraya meraktan gelmedin."

"Hayır, buraya senin oyuncağın olmak için geldim."

Bir duraklama oldu, sonra Sebastian yavaşça öne eğildi. "Benimle tehlikeli bir oyun oynuyorsun." Tehdit aramızda dans etti ve

nedense içimi bir heyecan kapladı.

Bunu daha sonra defterime yazmam gerekecekti. Çocukluğumda her şeyin nerede ters gittiğini anlamaya çalışmak için. Bu bir şakaydı, çünkü tüm çocukluğum bir karmaşaydı.

"Benim adım Ara. *Belle* değil. Belle benim adımın bir parçası bile değil."

"Neden buradasın, Arabella?" diye homurdandı, gerginlik havayı titretiyordu.

"Babamı kurtarmak için."

"Seni umursamayan baban mı? Kendi kışını kurtarmak için seni sıradan bir fahişe gibi satan baban mı? Tekrar dene. Neden buradasın?"

Nabzım boğazımın kenarında atıyordu. "Ne sorduğunu anlamadım. Babamı kurtarmak için değilse neden burada olayım ki?"

"Yine yanlış." Sebastian yaklaştı ama aramızda hala bir mesafe bıraktı. "Neden buradasın?"

"Bunun ne önemi var ki?" Kendimi daha kendinden emin göstermeye çalıştım. Açıkçası başaramadım, ama en azından denedim. "Değiş tokuşu kabul ettin. İş bitti, şimdi babam güvende ve ben buradayım, senin..."

"Neden buradasın, Arabella?"

"Çünkü artık düşünmek istemiyorum!" diye bağırdım, sözlerim durduramadığım bir akıntı gibiydi. "Burada sürekli gergin olmak, babamın kaçınılmaz olarak her şeyi mahvetmesini beklemek zorunda değilim."

Sebastian benim özerkliğimi elinden almıştı ve şu anda bu durum hoşuma gidiyordu. Etrafımdaki duvarlar tüm kontrolümü kaybetmemle birlikte yıkılırken, onun taleplerinde huzur buldum. O zaman zihnimi kapatıp sonunda rahatlayabildim. Sürekli gergin olmak zorunda değildim.

Ve şimdi kendimden hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü bunu kendimi kurtarmak için değil, babamı kurtarmak için seçmiştim.

Sebastian'ın başparmağı yanağımdan akan tek bir gözyaşını yakaladığımda irkildim.

"Tanrım, senin neyin var?" Geri çekildim ve duvara daha da sıkıca yaslandım. duvara doğru çekildim.

Elleri sıkıştı. "Birçok şey, ama şu anda sorunum, sikimin senin dar boğazına gömülü olmadığı için. Bunu değiştirelim mi?" Başımı salladım, geri çekildim.

"O zaman beni sınamayı bırak."

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Bana somurarak baktı, sonunda cevap verdiğinde sesi boğuktu. "Her şeyi."

Bölüm 28

Sebastian

Arabella benimdi. Altımda çok güzel erimişti ve ben de onun mükemmel dudaklarını boyam ve spermimle lekelemekten büyük zevk almıştım.

O yürüyen bir sanat eseri gibiydi ve onu kullanmaktan zevk alacaktım.

Kadınlar kendilerini fahişeler gibi atıp, diz çökmek için yalvarırken, isteksizlik bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Beni evcilleştirmek istiyorlardı. Sanki kırılmışım gibi beni düzeltmek istiyorlardı.

Arabella farklıydı, beni parçalanmış, aklımın sınırında gördü ve kaçmadı. Vücudu benim sert dokunuşuma tepki verdi, etrafımda birkaç kez parçalanırken bunu istedi. O altın kahverengi gözlerde beni onu cezalandırmak isteyen bir inat görsem bile.

O bir meydan okuma gibiydi, ama bana boyun eğse de, kendinden küçük bir parçayı geri çekiyor gibi görünüyordu. Ama ben hepsini istiyordum, arzuluyordum.

Genelde yattığım kadınlar sadece fiziksel bir rahatlamaydı, ne daha fazlası ne de daha azı. Vücudumun ihtiyacı olduğu için gidiyordum, ama sonrasında da öncesinde olduğu kadar boş hissediyordum. Acıyı seven kadınlar bile, kabuslarım ve iblislerim çok yüksek sesle uluduğunda, en kötü halimi görünce çılgılık atarlardı.

Arabella da çılgılık atmıştı, ama sadece parmaklarım zevk vermeye zorladığı için.

Soluma baktım, boğazında bıraktığım izleri gizleyen yeni gerdanlığından gözlerimi alamıyordum.

Sıkılmıştı ve onu çok uzun süre yalnız bırakarak açıkça ihmal etmişim.

Ona karşı daha dikkatli olmalısınız, efendim. Bayan Potter'ın sözleri kafamda dönüp duruyordu ve onu kesinlikle kovmalıydım. Bana bu kadar rahatça konuşma hakkına sahip olduğunu düşünerek, fazla bağlanmıştı ve haddini aşmıştı.

Arabella, arabanın camından dışarıya bakarken, benim onu izlediğimi fark etti. Gözlerini kaçırmadı, aksine kaşlarını kaldırdı.

Kaşlarını kaldırdı. Kapıdaki düğmeye basarak, onunla yalnız kalmak için bölmeyi kaldırdım ve onu kucağıma çektim.

Elim elbisesindeki yarıktan bulduğunda donakaldı, ama beni durdurmadı, bana dokunmaması gerektiğini biliyordu. Ben başlattığımda durum farklıydı ve onun ağırlığından hoşlandığımı fark ettim, çünkü bu sayede uyluklarının yumuşak derisine daha kolay ulaşabiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi bana daha önce ne kadar nazik olduğunu, onun okumasından neredeyse uykuya daldığımı hatırlattı.

Onun cildini boyamadan ve boğazını sikmeden önce, bunu sık sık yapmasını sağlayacaktım.

"Rolünü anlıyor musun?" diye sordum onun yerine.

"Hareketsiz oturup güzel görünmek," diye mırıldandı ve ben maskemin altında, sırtını düzeltme şeklinden dolayı sıırıttım. Bu, pantolonumun kumaşına baskı yaparak sikimi ağrıtıyordu.

Rıhtıma yakın olduğumuzu fark etmeseydim, yeni favori bebeğimi tekrar boşaltabilir miyim diye denerdim. İnlemeleri bağımlılık yapıcıydı, tıpkı boşaldığında yüzünün acı çekiyormuş gibi buruşması gibi.

"Aferin kızım," diye fısıldadım, nefesinin kesilmesinden eğlenerek.

Elena'nın vücuduna tam oturan elbisesini ben seçmişim, sağ tarafında müstehcen bir şekilde yüksek bir yırtmaç olan siyah saten. Siyah, gerdanlığıyla uyumluydu, tek renk ise kırmızı gül kolyeydi.

O çok güzel görünüyordu, özellikle de parmaklarımın narin cildinde bıraktığı izlerle

"Kulaklarını açık tut ve ağzını kapalı tut," diye ekledim.

Omzunun üzerinden bana baktı, korkusuzca gözlerime baktı

. O ateş oradaydı, parıldayan közler bana onun görüldüğü kadar masum olmadığını hatırlattı.

Bayan Potter, Arabella'nın yatağının altında yemek odasından birkaç pahalı gümüş eşyayı sakladığını söylemişti. Ayrıca saatlerimden birinin de gizemli bir şekilde kaybolduğundan emindim. Hiçbir şey söylememeye karar verdim, hizmetçilere de onlara dokunmamalarını söyledim. Pahalı eşyaları toplamasını ve büyük bir kaçış için hazırlık yaptığını düşünerek kendini akıllı sanmasına izin verecektim.

Onun üstün olduğunu düşünmesini *istedim*. Onu kırmak amacım değildi.

En azından henüz değil. Onun umudunu canlı tutmak istedim, savaşmaya devam etmesi için yeterli olacak kadar. Benim her zaman kontrolün bende olduğunu fark ettiğinde, bunu eğlenceli hale getirecek kadar.

kontrolün bende olduğunu fark ettiğinde eğlenceli hale getirecek

"Hmm," diye mırıldandı, ben de boğazının önünü nazikçe kavradım, başparmağım çene hattını okşadı. O közler daha da sıcak yanıyordu, hafif bir tahrikle parıltıyordu.

Doğru, onu domine ettiğimde hoşuna gidiyordu, saçlarını bir çapa gibi kullanarak o ağza daha hızlı, daha derine girebiliyordum. Gözlerim dudaklarını izledi ve onlar bir davet gibi açıldı. Bunun yerine parmaklarımı sıkılaştırarak onu uyardım.

"O dudakları kapatmanı söylemiştim."

O güldü, neredeyse şaşkın bir sesle, bu ses doğrudan benim aletime ulaştı. Tutuşumu gevşetip, ön kolumu kullanarak onu olduğu yerde tuttum ve limanın kenarındaki restoranın önüne geldik.

Langdon, Caden ile birlikte başka bir arabayla bizi takip etmiş ve kapımı açtı. Kucağımı fark edince soluk kaşlarını kaldırdı. "Sormak ister miyim?" diye işaret dilinde sordu ve sırtıttı. Kafasını salladı, elini uzattı ve Arabella tereddüt ettikten sonra elini tuttu ve onun arabadan inmesine yardım etmesine izin verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, parmakları beceriksizce işaret diliyle hareket ediyordu. Langdon bana döndü, az önceki gülümsemesi kaybolmuştu. Ben yokken meşgul olmuş gibi görünüyordu.

Arabella aramızdaki gerginliği hissederek ikimize birden baktı. Ellerini indirip, diğer tarafıma gelen Caden'a baktı. Kemerinde bir tabanca görünüyordu. Langdon'ın tabancası avucundaydı ve öyle kalacaktı, benimki ise kolumun altındaki kılıfında duruyordu.

Silahlardan hoşlanmazdım; çok kişisel olmayan, çok hızlıydılar. Yumruklarımı tercih ederdim.

James "Hook" Holland, restoranının girişinde duruyordu, koyu renkli saçları tepesinde topuz yapılmıştı. "Beast," diye selamladı, elini uzattı, ama ben hareket etmediğim için hemen elini indirdi.

Hook'un gülümsemesi gerginleşti, siyah halkalı gözleri silahların üzerinde bir süre durduktan sonra nihayet benim bakışlarımla ve ardından maskemle buluştu.

"Ben de eski dostlar gibi sohbet edeceğiz sanmıştım." Bize de onu takip edeceğimizi umarak sırtını dönüp üç Michelin yıldızlı deniz ürünleri restoranına girdi.

Caden önden gitti, Langdon arkadan geldi. İçeri girdiğimde belirgin bir sessizlik oldu, ancak Hook'u takip edip arka taraftaki özel odaya girdiğimizde bu sessizlik bozuldu. Kendi adamları tarafından işaretlendi,

toplam beş kişi, hepsi arka duvarda kendi silahlarıyla duruyorlardı.

İki kişilik bir masa hazırlanmıştı, Hook parmaklarını şıklatarak bir sandalye daha istedi.

Hook oturana kadar bekledim ve köşeye oturan Arabella'ya baktım. Caden ve Langdon hemen yerlerini aldılar ve arkamızı korudular.

"Bir evcil hayvanla dolaştığını duymuştum, ama sadece örümcek koleksiyonuna bir yenisini eklediğini sanmıştım. Çok güzelmiş." Hook, Arabella'ya doğru eğilirken, açıkça en zeki adamlardan biri olmadığını gösterdi. "Bana kendinden bahset, tatlım," diye sordu, ama Arabella sessiz kalınca, dilini şaklattı. "Soğuk bir kız. Umarım yatakta bana attığı o bakıştan daha sıcaktır. Aksi takdirde, senin aletini dondurur."

"Dikkatli ol," diye uyardım, ama Hook sadece güldü.

"Demek sinir bozucu saati olan adamın bana her şeyi anlattı," diye başladı ve ikimize de birer bardak rom doldurdu. "Başka sözleşmelerim olduğunu biliyorsun, değil mi? Seninle ilgili bilgileri paylaşmadığım gibi, diğer müşterilerimle ilgili gizli bilgileri de paylaşma özgürlüğüm yok."

"Ürünümün kurcalandığını düşünmeye başladım." Rom boğazımı yaktı, şişe açıkça Hook'un kişisel koleksiyonundan biriydi.

Hook sandalyesine yaslanarak kendinden emin bir gülümsemeyle, "Bizim tarafımızdan değil," dedi. "Bundan ne kadar eminsin?" diye Caden kuru bir şekilde karşılık verdi.

Omzumun üzerinden ona gözlerini kısarak bakan Hook, dikkatini tekrar bana çevirdi. "Senin bildiğin, benim bilmediğim ne var?"

Caden, Eight'in itirafını anlattı, ben ise Hook'un tepkisini izleyerek bunun samimi olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Bu yüzden iş ilişkimizin sona ermesini istemem," dedim. "Bana lanet olasıca tehditler savurma," diye homurdandı, her zamanki kendini beğenmiş tavrını. "Kıtanın geri kalanına ulaşmak için benim gemilerime ve denizdeki bağlantılarına ihtiyacın var."

"Gerçekten benim tek seçeneğim olduğuna mı inanıyorsun?" Öyle değildi, ama en iyisi oydu. Mümkünse bozmak istemediğim simbiyotik bir ilişkimiz vardı, ama bu Hook'un barutunun tıkanıldığını ne kadar bildiğine bağlıydı.

Hook alt dudağını ısırđı, düşüncelere dalmış bir şekilde başını geriye attı.

Bir süre sonra romundan bir yudum aldı. "Bu bilgi karşılığında bana ne sunabilirsin? Suçlaman bir bağımlıdan geliyor ve

bu nedenle güvenilirmez bir kaynaktan geliyor."

"Bunun için sözleşmemi riske atar mısınız?"

Hook'un burun delikleri genişledi, benim tehdidime güvenip güvenmemeyi tartışıyordu. Bir süre sonra güldü, bu da arkasındaki adamları gerginleştirdi. "Sen tam bir pisliksin, biliyor musun?" Adamlarından birine uzanarak, gömleğinin önünü tutup onu aşağı çekti.

Adam sendeleyerek onu takip etti, Hook ise kulağına fısıldadı.

"Elbette, Kaptan," dedi adam, kendini düzelterek kapıdan kayboldu.

"Şimdi, bence odadaki fili konuşmalıyız. Birini randevuya getirmek senin karakterine uymuyor. Bana karşı yumuşuyor musun, Beast?" Hook, bardağındaki romu karıştırarak Arabella'ya döndü. "İsteğin dışında tutuluyorsan iki kez göz kırp."

Elim elbisesinin yırtmaçından içeri kaydı, uyluğunun derisi yumuşak ve sıcaktı. "Sabrımı zorluyorsun."

"İnan bana, büyük kötü kurt gibi davranıyor olabilir, ama benim krakenime karşı hiçbir şansı yok," dedi Hook, yılmadan devam etti.

Arabella'nın üst dudağı seğirdi. "Bunu aklımda tutacağım."

Parmaklarım onun uyluğuna gömüldü, çünkü tabii ki lanet olası bir emri yerine getiremezdi. Arkamızdan bir homurtu geldi, ardından bir kıkırdama. "Langdon sana ıslak balık dedi," dedi Caden, açıkça tercüme ederek.

Hook romunun kenarını yaladı. "Üzgünüm, dilsiz. Seni duyamadım; daha yüksek sesle söylemelisin."

"Ne kadar alçakça," diye tersledi Arabella. "O sesini kullanmadan da gayet iyi iletişim kurabilir."

Hook romunu boğazına kaçırıp ve masanın üzerine tükürdü. "Oldukça ateşli bir kızın var, onun senin zevkine uygun olduğundan emin misin? Çünkü o kesinlikle benim zevkime daha uygun."

Langdon öne çıktı ve ellerinin Arabella'ya görünür olduğundan emin oldu. Arabella kaşlarını çatıp anlamadı, ben de başımı salladım.

"Tripodu takma kafana dedi," diye tercüme ettim.

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve Hook onun tepkisine sırıttı. Gerçekten ifadelerini saklamayı öğrenmesi gerekiyordu. "Merak etme, hayatım. Timsah bacağını koparmış olabilir, ama aletim hala mükemmel çalışıyor."

"Avrupa'da vahşi timsahlar yok, seni lanet olası kukla," diye mırıldandı Caden.

"Kim vahŖi olduğunu söyledi?" Hook, kapı çalındığı anda kıkırdadı. "Ah, iŖte geldi, günün adamı."

Kapı açıldı ve kısa boylu, beyaz saçlı bir adam ortaya ıktı. "Kaptan, beni mi çağırdınız?" dedi ve masada beni fark edince geriye doğru sendeledi.

"Sen lanet bir kaptan bile değilsin," dedi Langdon yanımda, yüzünde tiksinti ifadesiyle. "Sudan korkuyorsun."

Neyse ki Hook iŖaret dilini anlamıyordu. "Merhaba dostum, lütfen bize katıl." Ayağa kalktı, Smithy olduğunu tahmin ettiğim adamın omzuna agresif bir Ŗekilde vurdu ve onu boŖalan koltuğa itti.

"Kaptan?" diye sordu ihtiyatla, gözleri odadaki herkesin arasında dolaŖıyordu.

"Buradaki arkadaşımın sana birkaç sorusu var." Hook kendi bardağına uzanarak romunun kalanını içti, sonra tekrar doldurdu, ama bu sefer bardağı Smithy'nin önüne koydu. "Ŗimdi, bu soruları cevaplamanı öneririm, çünkü senin dürüst ve samimi bir adam olduğunu söyledim ve benim yalancı olarak anılmaktan hoŖlanmadıđımı biliyorsun."

Smithy'nin omzuna sıkıca sarılan Hook, diğer adamlarından birinin kemerinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı masaya sertçe vurdu, bıçağın ucu kıvrıktı.

"Ŗimdi, Beast'in barutuyla oynadın mı?"

Bölüm 29

Arabella

Sebastian bir uyuşturucu baronuydu. Vay canına.

Ne beklediğimi bilmiyordum, çünkü elbette bir kulübün sahibi onun kadar paraya sahip olamazdı. Kavgalara rağmen Sebastian aşırı bir zenginlik sergiliyordu.

Belki de bariz olanı görmezden geliyordum, ahlaksız bir adama kendimi hediye paketi gibi sunduğuma inanmak istemiyordum. Daha da kötüsü, başkalarının talihsizliğinden para kazanan bir adam olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım.

Bu çok saçmaydı, çünkü Sebastian bir kez bile bana iyi bir adam olduğuna ikna etmeye çalışmamıştı.

Smithy'nin alnından ter damlıyordu, gözleri odanın içinde dolaşıyordu.

"Ne... hayır, tabii ki hayır." Kekemeliği iyi bir başlangıç değildi, sesinin sonunda yükselmesi de öyle. Yalan söylediğini ben bile anlayabiliyordum.

Hook dilini şaklattı, bakışlarında hafif bir çılgınlık vardı. "Hmm, kötü seçim dostum. Bunun için bir parmağını almak zorundayım." Beklemedi, bıçağını kullanarak Smithy'nin yüzük parmağını kesip biçti.

Kan masaya sıçrarken Smithy çığlık attı.

"Aşırı tepki verme. Sanki bacağı kesilmiş gibi!" Hook kendi şakasına

Mide bulantısı midemi altüst etmesine rağmen, kendimi oradan ayıramadım. Mide bulantısı beni sarsarken bile gözlerimi o sahneden ayıramadım. Dizim masanın altında titriyordu ve Sebastian eliyle uyluğumu okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. Smithy inleyip titrerken bile, nedense bu hareket beni sakinleştirdi.

"Burada çok şüpheli davranıyorsun dostum," dedi Hook. "Açıkçası, arkadaşlarımdan önünde beni utandırıyorsun. Şimdi, söylemek istediğin bir şey var mı?"

Smithy hırıltılı bir çığlık attı, sümük üst dudağını lekeledi. "Ben... özür dilerim! Ben... öyle demek istemedim!"

Bir parmak daha gitti ve bu kadar solgun olmasına rağmen bayılmadığına şaşırdım.

Langdon ve Caden öne çıktı. Sanki bu rutini önceden prova etmişler gibi, Caden eli tutarken Langdon çakmağıyla kopan parmakları dağladı. Yanık et kokusu metalik bakır kokusuna eklendi ve Sebastian'ın dokunuşuna konsantre olmasaydım, sanırım kusacaktım.

Smithy, Hook ağzını bir bezle kapatana kadar çığlık atmaya devam etti. "Tamam, sanırım bu partiyi dışarıya taşımanın zamanı geldi." Adamlarına başını salladı, onlar da inleyen Smithy'yi yakalayıp başka bir kapıdan dışarı sürüklediler.

Sebastian ayakta durdu ve yanına gelmemi bekledi. Eli omurgamın dibinde sıcaktı ve beni yönlendiriyordu.

Soğuk hava üzerime çöktü, deniz ve tuzun hoş kokusunu getirerek. Hook, adamlarının arkasında rahatça yürürken ılık çaldı. Adamları, direnen Smithy'yi restoranın yanından arkadaki rıhtıma doğru sürüklemeye devam ediyorlardı.

Ayaklarımın altındaki beton ahşaba dönüştü, deniz sisi ayak bileklerimi tırmalayarak dalgalara doğru çekmeye çalışıyordu. İskele kısıydı, kenarında büyük bir olta kancası asılıydı.

Hook, ucunda durdu, çılgın bir sırıtışla. "Bu eğlenceli kısım."

Bana göz kırparak, direnen Smithy'yi yakaladı ve onu günün avı gibi kancaya çekti. Smithy'nin bir sonraki çılgılığı kumaşı yırttı, çivi omzunu deldi.

Hook yana doğru işaret etti ve ip gerildi, Smithy'yi rıhtımın kenarında parmak uçlarına basmaya zorladı, aksi takdirde kasları yırtılacaktı.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Hook, kavisli bıçağı Smithy'nin göğsüne doğru kaydırды. Bıçak, gömleğini ve ardından derisini tereyağı gibi kesti.

"Dur... dur!" Smithy, bıçak kasıklarına yaklaşıncaya bağırdı. "Ben yaptım! Kontamine olan çantaları değiştirmek için para aldım!"

"Kim tarafından?" Sebastian gergin bir şekilde homurdandı.

"Ben... adını bilmiyorum. Yeni bir mal getirdiler, Enchanted Dust. Sattıkları her şeyden yüzde on pay teklif ettiler!"

Hook dudaklarını büzdü, başını yana eğdi. "Enchantress adıyla biliniyor. Bordeaux'dan gelen en yeni müşterim. Güzel bir kadın, ama benim zevkime göre biraz yaşlı. Ödemeyi peşin nakit yapıyor."

Sebastian yanımda gerildi. "Benimki gibi başka ürünleri almaman gerekiyor. Anlaşma böyleydi," diye tısladı.

"Bu eroin, kokain değil." Hook, Sebastian'ın öfkesinden rahatsız olmamış gibi omuz silkti.

Sebastian sabrını kaybetmiş gibiydi, Smithy'ye yaklaşırken ayak sesleri gürültülüydü. "Enchanted'ın bağlantısı kim?" diye sordu, sesinde küçümseme vardı.

Smithy irkildi, zar zor konuşabiliyordu.

"Şoka giriyor," diye mırıldandı Caden yanımda. "Zavallı."

"Farklı..." Smithy mırıldanmayı başardı. "Her seferinde farklı. Bilmiyorum... Bilmiyorum! Bana geliyorlar."

Hook ve Sebastian birkaç soru daha sordu ve Sebastian başını sallayınca Hook bıçağıyla keskin bir hareket yaptı. Bıçak, Smithy'nin alt karnını kesti ve bağırsakları ayaklarının dibine döküldü.

Bir an için ölmedi, sadece dehşet dolu bir ifadeyle sarkan bağırsaklarına bakakaldı. Midemdeki az miktardaki içeriği dışarı çıkarmak üzereyken, kusmuğumu yuttum. Kan güverteye bulaşmıştı, havada o kadar yoğundu ki, ağzımdan nefes almak zorunda kaldım.

Lütfen kuma. Lütfen

kuma. Lütfen kuma.

"Özür dilemem gerek galiba."

Hook adamına başını salladı, adam da ipi bıraktı ve Smithy'yi suya attı. Smithy suya düştüğünde dalgalar onu açgözlülükle yaladı, onu tamamen yutmak için can atıyordu.

"Evcil hayvanın biraz solgun görünüyor." Hook sırtarak bana doğru yürüdü. "O bizim dünyamızdan olamayacak kadar masum, onu nereden buldun?"

Sebastian yanıma döndü ve ben de ona doğru döndüm. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Hook," dedi, vücuduyla rüzgarı engelliyordu.

"Evet, şey... hatalar yapıldı," dedi Hook, çenesini sıkarak. "Biz sadece insanız. Yani, *ben* insanım. Sen, dostum, şüpheli kalmaya devam ediyorsun." Keskin bir nefes verdi. "Ama bunu düzelteceğim. Ücretimden yüzde beş kesinti yapacağım ve Enchantress'i sözleşmelerimden çıkaracağım. Deniz yoluyla tek bir sevkiyat bile yapmayacak; bunu kendim halledeceğim. Kimsenin beni kendi bölgesel oyunlarında piyon olarak kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Yüzde *on* indirim yapacaksın," dedi Caden düz bir sesle.

"Ve Enchantress'i çıkarmayacaksın," diye ekledi Sebastian, beni şaşırtarak. Ona baktım, ama onun dikkati Hook'a odaklanmıştı. "En azından ben onu içeriden parçalamaya hazır olana kadar, oyunda olduğunu düşünmesi gerekiyor."

Hook dudaklarını sıktı, sonra yavaşça, eğlenerek sıırttı. "Ödeşmiş sayalım ve el sıkışalım mı?"

Bölüm 30

Sebastian

Göğsümde, sanki derimin altında ateş karıncaları dolaşıyormuş gibi bir baskı vardı. Bir şeye vurmam gerekiyordu. İçimde dönen lanet fırtınayı yatıştırmak için bir şeyi kırmam gerekiyordu.

Arabella'yı yakaladım ve onu restorana doğru çektim. Chip dışarıda arabanın yanında durmuş, sürücü kapısına yaslanmıştı. Bizi görür görmez doğruldu ve arabayı açarak içeri girmemizi sağladı.

Arabella önce girdi ve o kendi tarafına geçmeden, onu kucağıma çekmiştim. Biraz gerildi ama direnmedi.

Güzel. Öğreniyordu.

Kapı çarptı, havadaki gerginlik tek bir kibritle alev alabilecek kadar arttı. Ama alev alsaydı, ne yapardım bilmiyordum.

Yüzümdeki maskeyi yırtıp, yanımdaki koltuğa attım ve yüzümü Arabella'nın saçlarına gömdüm. Sakinleşmem gerekiyordu, muhtemelen o lanet hapları almalıydım ki bir gece olsun uyuyabilsem.

Amcam haklıydı, şu anda kendimi kontrol edemiyordum. Öfkem daha çabuk patlıyordu ve onu kontrol altına almak daha uzun sürüyordu.

"Demek uyuşturucu satıcısısın," dedi Arabella, sesi etrafımızı saran ağırlığı bozdu.

"Dikkatli ol..."

"Sen, kelimenin tam anlamıyla insanların hayatlarını mahveden bir ürün satıyorsun."

"İnsanlar benim yardımım olmadan da kendi hayatlarını mahvetmeye meyillidirler," dedim, sesim o kadar derin bir homurtuydu ki, onun kollarında tüyler diken diken oldu. Benim varlığıma çok içgüdüsel bir tepki gösterdi. Bu tepkiyi benim hoşlandığım kadar onun da nefret edip etmediğini merak etmeden edemedim. "Birisi sıkıcı hayatından kaçmak istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?"

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönerek, "Sen bağımlılar yaratıyorsun," dedi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Onlar zaten bağımlıydı. Ben sadece zaten isteyenlere daha sürdürülebilir bir toz sağlıyorum."

"Kendine böyle mi söylüyorsun?"

Otomatik olarak boğazını tuttum, parmaklarımla uyarı olarak sıktım. "Dikkatli ol, *güzelim*."

"Bağımlı, bağımlıdır," diye tartıştı, benim tutuşumu görmezden gelerek. "Onların direnmelerine yardım etmen gerekir, onlara gümüş tepside sunmamalısın."

"Tıpkı senin babana yardım ettiğin gibi mi?"

Kendini yana doğru çekmeye çalıştı, ama ben parmaklarımı daha da sıktım.

"Siktir git. Bana babamdan bahsetme." Avucumun içinde yutkundum ve ben de onu bıraktım çünkü sıkmaya devam etmeyeceğime güvenemedim. "Ona yardım etmek için neler yapmak zorunda kaldığımı bilmiyorsun."

"Eminim hala hayatta olduğu ve senin benimle birlikte olduğun için minnettardır." Sözlerim soğuktu, konuyu net bir şekilde ortaya koyuyordum. "Seni satan bir adama bağımlı olman endişe verici."

"O beni satmadı. Bu anlaşılmayı ben kabul ettim," diye tısladı, ama ikna gücünün bir kısmını kaybetmişti, sanki yavaş yavaş hayatındaki tek canavarın ben olmadığını fark ediyormuş gibi. "Siktir git, Sebastian. Hiçbir şey bilmediğin bir konuda bana ders veremezsin."

Gülerek, bana bile yabancı gelen bir ses çıkardım. Başka biri bana böyle konuşsa onu öldürürdüm, ama onda bu dirençliliği sevdiğimi fark ettim. Ne kadar tehlikeli bir uçurumun kenarında yürüdüğünün, biraz fazla ileri gittiğinde uçuruma atılma riskinin farkında değildi.

Araba kırmızı ışıktaki durdu, titreşim altımızdaki deriyi gürültüyle salladı.

"Sor," diye homurdandım, kucığımda onun heyecanını hissederek. Kafası bana doğru dönüyordu, dudakları açılıyordu ama sonra cesaretini kaybedip tekrar kapatıyordu.

"Smithy'yi öldürmek zorunda mıydın? Onu sadece bir uyarı ile serbest bırakamaz mıydın?"

"Onu ben öldürmedim."

"Ama engel olmadın." Bir an daha sessizlik oldu ve ben onun her nefesine odaklandım. "Sence bunu hak etti mi?"

"Evet," tereddüt etmeden söyledim, onu okşadığımda cildi yumuşaktı.

Baca

kları. Başparmağım daha yukarıya doğru kayarken nefesi kesildi. "İnsanların hayatlarıyla

Tanrı'yı oynayamazsın."

"Gerek yok. Senin hayatın zaten benim."

Onu kendime çekerek sırtını göğsüme daha sıkı bastırdım, sonra bacaklarını uyluklarımın üzerine yaydım. Elbisesi bu pozisyonda gerildi, ben de onu yukarı çekerek siyah danteli ortaya çıkardım.

"Yine bir emre itaatsizlik ettin."

Parmaklarım iç çamaşırının kenarlarına dokundu ve boğazından bir inilti çıktı. "Ben..."

İç uyluklarına bir tokat attım, üstümde kıvrılırken sözleri boğuk çıktı. "Gördün mü, ağzın başını belaya sokacak."

Danteli yırtılana kadar çektim ve mahvolmuş kumaşı maskemin yanına attım.

"Sebastian..." Arabella nefes aldı, parmaklarım onun merkezini okşadığında başını omzuma yasladı.

"Bir canavar için oldukça ıslak görünüyorsun." Başparmağım klitorisini daireler çizerek, dokunmadan onu tahrik etti. "Söylesene, o isteksizliğin nasıl gidiyor?"

Arabella nefesini tuttu. "Siktir git!"

Saçlarına sırtarak baktım. "Bu bir davet gibi geldi bana." İki parmağımı içine soktum, sonunda sinir demetine dokunduğumda amcığı etrafımda sıkıştı. Kucağımda kıvrıldı, büyüyen ereksiyonuma süttü.

Siktir, çok dardı ve ben sadece iki parmağımı sokmuştum. "Dur," diye fısıldadı ve tabii ki durmadım.

"Neyi durdurayım? Sana dokunmayı mı?"

O inledi, ben de klitorisini çimdikledim.

"Durmamı istemiyormuşsun gibi gelmiyor." Parmaklarım tembelce hareket etti, onun uyarılmasının kaygan sesi müstehcen ve tamamen bağımlılık yapıcıydı. "Hayır, benim sürtüğüm bundan zevk alıyor gibi geliyor."

"Sebastian," diye inledi, kalçalarını sallayarak.

"Kelimelerini kullan, *güzelim*. Durmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadım.

Ben onu boşalmanın eşiğine kadar tahrik ederken, o başını salladı ve nefes nefese kaldı. Ama bu bir ceza olması gerekiyordu, bu yüzden tam boşalmak üzereyken durdum.

O, kaybettiklerine üzülerek ağladı, ama ben bir şey söylemeden telefonum çaldı. Uzanıp, telefonu arabanın hoparlörlerine bağlayan düğmeye bastım.

"Aramayı cevapla," dedim ve ardından gelen tıklama sesiyle bağlantının kurulduğunu anladım.

Dudaklarımı Arabella'nın kulağına değdirdim, sesim fısıltıya dönüştü.

"Sessiz kalsan iyi olur." Onu orgazma ulaştırmayacak kadar hafifçe devam ettim. Benim penisim fermuarımın içinde acı verici bir şekilde gerilirken, onu en uç noktada tuttum.

"Bas?" Caden'ın sesi etrafımızda yankılandı. *"Bu Enchantress kim lan?"*

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, Arabella'nın esnek vücudunu öfkemi yatıştırmak için kullanarak.

"Peki plan ne?"

Arabella başını geriye attı, dudakları aralandı, ben üçüncü parmağımı sokup elbisesini aşağı çektim.

"Onu korkutmamak için yavaş davranmalıyız," dedim, Arabella'nın göğsünü sıkıp sol meme ucunu çekiştirmeden önce. Amcığı kasıldı ve inlemesini zar zor bastırdı, ben de tekrar yaptım.

"Langdon gülüyor, yaşlı bir adamın hırıltısını duyarsan diye." Bir gümbürtü. *"Ah, bu neydi lan? Dikkatli ol, ben sürüyorum!"* Bir gümbürtü daha, ardından hoparlörden geri besleme sesi geldi. *"Tamam, sinirlenme. Lang bunun tam olarak senin tarzın olmadığını söyledi."*

Arabella sonunda beni içeri aldı, üç parmağımı yavaşça içeri soktum. "Üç oldu, dördüncü de sıgar mı sence?" diye fısıldadım, sesimin telefonda duyulmadığından emin olarak.

Arabella benimdi ve tek bir ses bile paylaşmayacaktım. Caden devam etti,

"Haksız değil. Sabır senin erdemlerinden biri değil,

Bas."

"Bence çok fazla baskı uygularsak onu korkutup kaçıracağız." Enchantress'in kaçmasını istemiyordum, tabii onu kovalayamayacak olursam.

"Hmm." Caden, hoparlörde olduğunu bilerek Fransızca'ya geçti. *"Oyuncağının casus olduğunu mu düşünüyorsun? Aynı zamanda kendini sana teslim etmesi oldukça şüpheli."*

Dikkatimi Arabella'nın sağ meme ucuna verdim, sertçe çekiştirdiğimde derisi sertleşti.

"Bu düşünce aklımdan geçmişti," diye aynı dilde cevap verdim, Arabella'yı habersiz bırakarak. Dördüncü parmağımı da sokmaya çalışırken onun gerçekten konsantre olabileceğini sanmıyordum. *"Ama hayır."*

"Bundan emin gibisin."

"Bu ona güvendiğim anlamına gelmez." Klitorisinde nabzının attığını hissedebiliyordum, onu her seferinde doruğa getirip sonra geri çektiğimde inlemeleri daha da sinirli hale geliyordu.

"Yine de onu bu gece buraya getirdin."

Öyle yaptım.

"Bu konuda sana öncülük etmene izin vereceğim. Haklısın, benden daha sabırlısın," diye İngilizce devam ettim.

Caden kahkaha attı, neyse ki Arabella'nın inlemelerini bastırarak kadar yüksek sesle, ben elimi ağzına kapatana kadar.

"Dikkatli olmalıyız," diye ekledim, amcığı dördüncüyü almak için gerilmeye direniyordu. "Bu Büyücü'nün izini sür. Bu şehirde etkisinin ne kadar derin olduğunu görmek istiyorum."

"Söylentileri nereden öğreneceğinizi biliyorsunuz," dedi Caden, Arabella'nın kucağında parçalanmaya ne kadar yakın olduğunu farkında değildi. *"Fısıltıların Hanımı'ndan daha iyi kimden öğrenebiliriz ki?"*

"Bir görüşme ayarla." Arabella'nın ağzını bırakıp telefonu kapattım ve hemen ellerimi hızlandırdım, parmaklarımın G noktasını okşamak için doğru açıda olduğundan emin oldum. "Benim için bile sessiz kalamadın, değil mi?"

Klitorisini okşarken aynı anda meme ucunu da çimdikledim, beni nasıl sıkıtiğından ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum.

"Yalvar bana, Arabella."

"Lütfen," diye inledi, parmaklarımı sıkıca kavrayarak. Tüm vücudu gerilmiş, patlamaya hazırды.

"Lütfen ne? Sözlerini kullan."

"Bırak boşalayım."

Durmadım, onun çığılıkları arabanın içini doldururken, ben onun vücudundan zevki zorla çıkardım. "Benim için boşal," diye emrettim, boğazını, gerdanlığının hemen üstünden ısırarak.

Arabella çığılık attı, sonunda orgazm olmasına izin verildiğinde ikimizi de ıslattı. Vücudu sallandı ve onu ön kolumla bana sabitlemek zorunda kaldım. Dişlerimi sıkarken, penisim ağrıyordu, pantolonumun fermuarını zorluyordu.

"Dört parmağıım bile sığmadı," dedim, ısırik izinin üzerine dudaklarımı sürterek. "Ne kadar hayal kırıcı."

Arabella'nın göğsü inip kalkıyordu, cildi terle kaplıydı. Üzerimde bir bez bebek gibiydi, vücudu bitkin düşmüştü. Yan tarafa yuvarlanmak istedi, ama ben onu sıkıca tuttum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Cezan henüz bitmedi."

Bölüm 31

Arabella

Yutulacakmışım gibi hissediyordum, korkum heyecanla karışmıştı, penthouse'dan stüdyoya doğru kovalanırken, yaklaşan Sebastian'dan gözlerimi ayırmıyordum. O büyük bir gölge gibiydi, ruhsuz gözleriyle beni izlerken yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Kapıda durdu, ellerini çerçeveye dayayıp öne eğildiğinde varlığı elektrik gibi hissedildi. Nabzım hızlandı ve ellerimin terden kayganlaştığını fark ettim.

Cezan henüz bitmedi.

Bu yılki bingo kartımda, araba yolculuğu boyunca tahrik edilmek yoktu. İşkence miydi? Evet. Hayatımın en büyük orgazmını mı yaşadım? Evet. Şimdi bile, sanki tüm sırlarımı biliyormuş gibi ustaca bana dokunan hayali parmaklarını hissedebiliyordum.

Gözlerim, ereksiyonunun pantolonuna bastırıldığı yere kaydı. Bundan nefret etmeliydim. Ondan nefret etmeliydim. Ama hayır, hain amım bu manzarayı görünce acıdı.

Son engeli aşıp beni alıp almayacağına dair dans, beni gergin tuttu, sonunda irademi elinden alacaktı. Beni domine edecekti. Ve ben bunu arzuladığımı fark ettim. Beni sikmemek, ben yalvarana kadar beklemek onun tercihi idi.

O her zaman benim üzerimde güç sahibiydi ve içimdeki çarpık bir parça bu küçük dansımızdan zevk alıyordu. Bu... heyecan vericiydi. Dünyayı bir oyuncak olarak gören bir erkeğe bu kadar yakın olmak.

"Elbiseni çıkar," diye emretti, vücudum onun boğuk ses tonuna tepki verdi.

Cildim gerildi, meme uçlarım sertleşti ve karnımın derinliklerinde bir ihtiyaç hissettim. Aramızdaki hava bile uğulduyordu, ağırlığı fırtına öncesi saniyelerdeki beklenti gibiydi.

Sebastian başını eğdi, uzun saçları omzuna dökülürken bir adım daha yaklaştı. "Bana tekrar sordurtma."

Bu bir uyarıydı, baştan çıkarma değildi. Yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, bu şehvetli hareket benim heyecanımı ateşledi. Donakaldım,

beynim ve bedenim savaş halindeydi. Bunu istememeliydim, ama yine de onun cildinin daha fazla ortaya çıkmasını izlemekten kendimi alamıyordum.

Yaraları olsa da gerçekten çok güzeldi.

"Bunu seçen biri için," diye homurdandı, başımı geriye eğmek zorunda kalana kadar mesafeyi kapatarak, "her adımda bana karşı koyuyorsun. O yüzden sana yerini hatırlatayım."

Elini boğazıma koydu, başparmağı nabzımı okşarken diğer eliyle elbisemi yırttı, kumaş hiç çaba harcamadan parçalandı.

"Sen benimim." Başı yaklaştı, dudakları inanılmaz derecede yakındı. "Benimim."

"Hayır," diye çıkardım.

Sebastian vahşi bir ifadeyle gülümsedi. "Yoksa sevgili babacığın bir ziyaret yapalım mı?"

Elini ısırdım, tüm ağırlığımı kullanarak onu itekledim. Bir tuğla duvara vurmak daha etkili olurdu. Parmakları sıkılaştı, nefesimi keserek beni parmak uçlarımda dikilmeye zorladı. Onu tırmaladım, beni önemsiz bir şey gibi izlerken onunla mücadele ettim. Bir oyuncak gibi.

Hayatımı almayla tehdit ettiği kadar çabuk, beni bıraktı. Şaşkın bir nefes aldım ve o sırada keskin bir acı popomda hissettim. Çığlık attım, derim yanarken parmakları arkamdan bacaklarımın arasına daldı.

"Ne fahişe bir kadınsın," diye mırıldandı, beni utanç verici bir şekilde ıslak buldu. "Sadece ihtiyaç duyulan bir delik."

"Siktir git," diye tısladım, bacaklarımı daha da açarken. Sebastian öne eğildi. "Şimdi tam da bunu yapmayı planlıyorum."

O geri çekilip, ikimiz de çıplak kalana kadar geri kalan kıyafetlerini çıkarınca, kaybımdan dolayı inledim. "Ya hayır dersem?"

"Söylemeyeceksin," dedi, açıkça kendinden emin bir şekilde. Etrafımda dolaşmaya başladı, beklentiyle cildim ısınmaya başladı. "Kafanın içinde beni kötü adam yapmış olabilirsin, ama gerçekte..." Sebastian boyaya uzandı ve doğrudan karnıma sürdü. "Kötü canavar tarafından sikilmek istiyorsun."

Bir başka boya sürme, parmakları sert ve kararlıydı. Bana gücün onda olduğunu hatırlatıyordu ve benim tek yapabileceğim onun iradesine boyun eğmekti.

"*Tu es mon œuvre d'art préférée,*" diye fısıldadı, büyük eli tüm göğsümü yoğurduktan sonra sırtıma geçti. Ağır penisi arkadan bana dokundu ve ben hareketsiz kaldım, onun son çizgiyi geçmesini bekledim.

Ama o bunu yapmadı ve ben, o geri adım attığında kendimi öne doğru eğilirken buldum. Sebastian yanımdan geçip büyük tuvallerden birini alıp yere attı. Omzunun üzerinden bakarak beni olduğum yere sabitledi ve sonra eğri parmağıyla beni öne çağırdı.

Sanki bedenim ele geçirilmiş gibi hareket ettim, onun yörüngesinin yoğunluğuna zorlandım. Saf bir baştan çıkarma ve günah adamı.

"Ne yapacağım, Arabella?" diye sordu, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırarak.

Sesim kendime aitmiş gibi gelmiyordu. "Beni becereceksin." Sesim çok boğuk, gırtlaktan geliyordu.

"Ve sen de iyi bir kız gibi bunu kabul edeceksin, değil mi?" Sırtım serin kanvasın üzerine değene kadar ikimizi de indirdi.

Kalın sikinin amımı açmaya başladığını hissettiğimde başımı salladım. Bileklerimi tutup başımın üstüne sabitledi, sonra vücuduna uyum sağlamak için bacaklarımı neredeyse acı verecek şekilde açtırdı.

İleri doğru hareket etti, girişime bastırdı ve klitorisimi okşayarak beni nefes nefese bıraktı. Kalçalarımı eğmeye çalıştım, onu içimde hissetmek istiyordum. Parmakları meme ucumu çimdikledi, başparmağıyla ovuşturunca keskin acı hemen yatıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım, vücudum arzuyla doluydu. "Sebast—"

Bana uyarıda bulunmadı, kalçaları tek bir şiddetli itişle ileri doğru bastırdı ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. Altımda boya sıçradı, ama tek konsantre olabildiğim şey, yanağımı okşayan nefesleri ve ecstasy gibi gelen homurtularıydı.

"Açgözlü amın çok ıslak." Geri çekildi, ama ben onun boyutuna uyum sağlamaya çalışırken daha derine, daha sertçe girdi. "Bu deliği de boğazını kullandığım gibi kullanmama izin vereceksin, değil mi *güzelim*?"

Harekete geçmeden önce bana sadece bir an verdi, vücudum canlı bir tel gibi titriyordu. Beni altında sıkıştırmış olsa da, her itişine karşılık vermek için sallanıyordum.

Sebastian'ın sert itmeleri karşısında uyluklarım titriyordu, sanki yeterince derine ulaşamıyormuş gibi. O kadar uzun süre arabada beni hazırladığı için minnettar olsam da, gerilmeden zevk alıyordum, benden aldığı zevki daha da artırıyordu.

Bu beni ağırlıksız hissettirdi, sanki zihnim onun gücümü elinden alırken süzülüyordu. Beynimdeki endişe ve kaosu susturabilirdim, sadece bedenimden talep ettiklerine konsantre olabilirdim.

Bu çok keyif vericiydi.

"Siktir," diye inledi, bileklerimi serbest bırakarak kalçalarımı farklı bir açıya kaldırdı, vücudu benimkini kapladı. "Beni ne kadar iyi aldığını gör."

Eli boğazımı kavradı, onu o kadar derine aldığım için gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken beni kanvasa sabit tuttu.

Siktir.

"Presque là." İtmeleri hızlandı, sözleri boğuk bir homurtuyla çıktı. *"Tu es fait pour moi."*

Duygularım cildimde dalgalandı, ezici, elektriksel ve yine de o itmeye devam etti. Parmakları beni sıkıştırıp okşarken, içime girip çıkıyordu.

Beni şiddetle sarsan orgazma karşı koyamadım, Sebastian devam ederken, itişleri hayvani bir hal alırken, vücudum yoğunluktan titriyordu. Beni alıştığımın ötesine gerdi ve varlığından bile haberdar olmadığım yerlere ulaştı.

Sebastian

Ona benim boyutuma alışması için zaman vermedim, sonunda işim bittiğinde günlerce, hatta haftalarca beni hissetmesini istedim. O mükemmeldi, orgazm olurken çığlık atarak amını bana sıkıca sıkıyordu.

Bana karşı koyan biri için çok kolay boşaldı.

Yüzü arzuyla donmuştu, başını geriye doğru eğip soluk boğazını ortaya çıkarırken dudakları aralanmıştı. Omzunu ısırdım, onu her yerine işaretlemek istedim. Her yerine. Hâlâ benim tasmamı takıyordu, teninin benim karanlık mülkiyetimle oluşturduğu kontrast beni çıldırtmaya yetiyordu. Takıntılı hale getiriyordu.

Arabella'nın çığlıkları daha da yükseldi, son birkaç santimi almaya çalışırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Lütfen, bu çok fazla."

"Alacaksın," diye fısıldadım, onu parçalamak için kasıtlı olarak aşırı uyararak. Her santimimi onun içine gömebilmek için kaslarını zorladım, tüm vücudu altımda titriyordu.

Bir inilti çıkardım ve Arabella kalçalarını hareket ettirerek beni daha da derine aldı.

Siktir. O gerçekten benim için yaratılmıştı.

Sert vuruşlarla onu sikerken, hareketlerimden dolayı kanvas yere sürtünüyordu. Bacaklarını kalçalarıma doladım, eğilip boğazına bastırdım, daha sert ve daha hızlı gidebilmek için onu yerinde tutmak için.

O inledi, ama onu ne kadar boğarsam, o kadar ıslanıyordu.

Arabella bana tutunmak için uzandı, tırnakları koluma batarak kendini benim itmelerime karşı sabit tuttu. Şiddetli bir tepki bekledim, onu itip bana dokunduğu için incitmek istedim. Ama bunun umurumda olmadığını fark ettim, o benim sikimin etrafında bir kez daha parçalanırken hafif acıyı zevkle karşıladım.

O gerçekten alıcı bir küçük şeydi, vücudu en güzel boya ve ter lekeleriyle kaplıydı. Uylukları ve amcığı onun spermiyle parlıyordu.

Kırpıklarından beni izledi ve ben onu esnek bir karmaşaya dönüştürene kadar siktiğimde gözlerim onunla çarpıştı. Bir hayvan gibi ona girip, onun menisini ve boyasını en büyük şaheserim gibi tuvalin üzerine sürdüm.

Kendi orgazmım belimin alt kısmında karıncalanmaya başladı ve boşalmadan önce, Arabella'yı yukarı çekerek, spermimi mümkün olduğunca derine almaya zorladım. Tüm vücudum gerildi, sikim titreyerek onu inleyerek doldurdum.

Arabella bana yaslandı, nefes almaya çalışırken başını omzuma dayadı. Kendi nabzımı sakinleştirmek biraz zamanımı aldı, penisim hala onun içinde titriyordu. Onun dokunuşuna öfke, hatta panik bekliyordum. Ama bunun yerine, kolumu onun sırtına doladım ve ayağa kalktım, tuvalin üzerine bulaşan boyaya baktım.

Hiç prezervatifsiz sevişmemiştim, ama onunla bu asla bir seçenek olamazdı. Onun vücudu, bariyer olmadan, benim istediğim gibi kullanabileceğim bir şeydi. İmplantı olduğunu biliyordum, bana kendini teslim ettiğinde ilk istediğim şey tıbbi kayıtlarıydı. Temiz olduğunu biliyordum. Sağlıklı. *Benim.*

Arabella kollarımda doygun bir haldeydi, isteksizce onu yere bıraktığımda bir bez bebek gibiydi. Spermim onun uyluklarını süslemişti ve ben hemen onu topladım.

parmaklarımla, sadece onu tekrar içeri bastırmak için. O, tüm öfkemi hiç tereddüt etmeden üstüne alan, mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Bu kadın hızla benim tehlikeli bağımlılığım haline geliyordu ve artık tadına baktığım için, onu bırakmak isteyip istemeyeceğimi bilmiyordum.

Bölüm 32

Arabella

Bir hafta daha çok hızlı geçti. Yine penthouse'dan çıkmama izin verilmedi, bu da mecazi kuleme geri kilitlendiğim anlamına geliyordu. Ama batı kanadındaki kilitli kapı hariç her yere serbestçe girebiliyordum.

Günlerimi yazarak ya da batı kanadındaki merdivenlerin yukarısındaki, depo ya da toz toplama dışında hiçbir amacı olmayan birçok odayı keşfederek geçirdim. Cidden, burası çok büyüktü.

Akşamları Sebastian resim yaparken veya kum torbasıyla antrenman yaparken ona kitap okurdum. Bazen o da beni resmederdi ve bu her zaman ikimiz için de çoklu orgazmlarla sonuçlanırdı. Her resim yaptığında vücudumun heyecanla hazırlandığını fark ettim. Sert davranıyordu ama acı ile birlikte zevk de geliyordu ve ben de sahiplenilme hissini sevdiğimi fark ettim.

Sahip
olunduğ
umu.
Kullanıl
mak.

Neredeyse kemiklerim yerinden çıkacak hale gelene kadar durmazdı, sonra beni yatağıma taşır ya da şezlonga yatırır.

Ama ben hala kapana kısılmıştım, yalnızdım.

Arkamı yaslayarak, stüdyoda güneş ışığında güneşlenirken, en sevdiğim üç kitabı tekrar okudum.

"Buraya girmene izin mi verdiler?"

Ayağa fırladım, kitabımı düşürdüm ve sayfam kayboldu.

"Benim buraya girmeme bile izin yok," diye devam etti Chip, kapıda durarak.

"Lanet olsun, bana böyle gizlice yaklaşamazsın!" Onu dikkatle süzdüm, bugün sıcak mı soğuk mu davranacağını merak ederek. "İyi misin? Son zamanlarda ortalarda yoktun."

Chip bana soğuk bir bakış attı. "Beni mi önemsiyorsun, yoksa babana göz kulak olduğumu mu?"

"Bu adil değil." Limandaki geceden beri Chip'i görmemiştim ve o benim dış dünyayla tek bağlantımdı. "Burada tek arkadaşım sensin

burada."

Gözleri benimkilere baktığında çok yoğundu. "O iyi. Hâlâ garajda ve üstündeki dairede yaşıyor."

"Öyle mi?" Rahatladığımı mı yoksa endişelendiğimi mi bilemedim. Genelde işler karışınca kaçırdı, peki onu burada tutan neydi? "Onu kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam." Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi ve hala hayatta olduğu için gözlerim yaşlarla doldu. Aynı şehirde kaldığı için.

"Ona bir mesaj iletmemi ister misin?" diye sordu Chip, sesi daha hafif, neredeyse hevesliydi.

"Ben... Ona iyi olduğumu söyle yeter."

Chip başını eğdi, hala kapının eşiğinde duruyordu. "Daha önce söylediğim şey için özür dilemek istiyorum, bacaklarını açmakla ilgili. Kızgındım ve öfkemi senden çıkarmamalıydım. Özür dilerim."

Onun sözleri yüzümü kızarttı. "Sorun değil." "Hayır, cidden. Bu çok yakışıklıydı ve sen bunu hak etmedin."

Sonunda içeri adım attı, gözleri odanın içinde dolaşıyordu. Chip en yakın tuvalin şeritlerini geri itti ve üzücü sanat eserine bakakaldı.

"Senin de farkında olduğun gibi, sen de harcanabilir birisin, değil mi?" dedi alçak sesle. "Hepimiz öyleyiz. Sadece personel. Araçlar. Ne yapacağımız, ne zaman konuşacağımız ve ne zaman ortadan kaybolacağımız söylenir." Uyarı yapmadan tuvali itti ve tuval yere sert bir sesle çarptı. "Onun satranç tahtasındaki piyonlardan başka bir şey değiliz."

Onun yanından geçmeye çalıştım, ama elini uzatıp kolumu kavradı, sanki bana zorla kabul ettirmeye çalıştığı gerçeklerden uzaklaşmama izin vermeyecekmiş gibi.

"Bırak beni," diye uyardım, onun ani şiddetine şaşırılmışım. "Chip."

Elini sıkmadı ama beni bırakmadı da. "Neden onun sana zarar vermesine izin veriyorsun?"

"O bana zarar vermiyor." Eh, benim isteğim dışında bana zarar vermemiştir. Bu da hayatımın ne kadar karışık hale geldiğini gösteriyordu. Eskisinden daha da fazla.

"Yani aslında sana dokunmasını mı istiyorsun?" Chip beni izledi, yüzünde boş bir ifade vardı ve gözlerinde hiç ışık yoktu.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Sen bir fahişeden çok daha değerlisin, Ara. Şehrin en güçlü adamlarından birinin evindesin ve ne yapıyorsun? Bütün gün kitap okumayı tercih edip geceleri bacaklarını açıyorsun?"

"Yeter." Sonunda kolumu çekip kurtardım, öfke yüzümü kızartıyordu. "Bu da nereden çıktı? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Senin de benim gibi, başka seçeneğin olmadığı için burada olduğunu sanıyordum." "Beni sürekli zavallı bir kız gibi gösterip duruyorsun, ama ben öyle değilim. Evet,

burada olmayı ben seçtim. Babamın yerini almayı ben *seçtim*, tıpkı senin dediğin gibi bir fahişe gibi muamele göreceğimi bilerek. Ve biliyor musun? Babam yaşayacaktıysa, yine aynısını yapardım. Benim neler çektiğimi *bilmiyorsun*, o yüzden hayatta kalmak için yaptığım seçimleri yargılamaya cüret etme."

Onu geride bırakarak hızlı adımlarla uzaklaştım.

"Onun nesi var?" Chip arkamdan bağırdı, ama ben çoktan uzaklaşmıştım. "Sen onun yaşından çok benim yaşıma yakınsın. O senden on yaş büyük, Ara."

Odama koşarken gözlerimin arkasında suçluluk ve ihanet duygusu yanıyordu. Beni takip edebilmesi önemli değildi; sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Tek arkadaşımın yargılaması olmadan nefes almak için.

Kapıyı çarpıp içeri girdiğimde, Sebastian'ın defterimi karıştırdığını görünce durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, penthouse'un çizimlerini görünce midem panikle kasıldı. Olası çıkışlar ve saklanma yerleri. "O benim."

Sebastian başını kaldırmadı bile. "Ne var?"

"Hiç okudun mu?" diye sordum, omuzlarındaki gerginliği fark ederek.

Sonunda gözlerime baktı. "Bana okur musun?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmedim ve elinden kapmak için can atıyordum. "Geri ver." Elimi uzattım ama o, kitabı başımın üstünde tuttu. "Sebastian..."

"Adı ne?"

Dişlerimi sıktım. "Canavar Tarafından Bağlanmış."

Üst dudağı seğirdi. "Belki de adı Güzel ve Çirkin olmalı."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "İnan bana, bu bir aşk romanı değil."

Bana baktı, sonunda defterimi bıraktığında bakışları yoğundu. Defteri göğsüme sıkıca bastırdım. Sebastian'ın okumasını kesinlikle istemezdim. Kimsenin okumasını istediğimi sanmıyordum.

"Üzgün görünüyorsun," dedi.

Gözlerimi kaçırdım. "Önemli değil."

"Stüdyomdaki Chip ile bir ilgisi var mı?"

"Beni mi izliyordun?" Etrafıma baktım ama hala kamera bulamadım.

"Sana ne dedi?"

Cevap vermek için çok uzun sürdü. "Önemli bir şey değil."

"Bana söylemezsen, gidip ona sormak zorunda kalacağım." Sebastian kapıya doğru bir adım attı ve ben panikledim.

"Ne? Hayır. Bak, önemli bir şey değil. O sadece... bana senin fahişen dedi."

"Daha önce de benim fahişem dediler."

"Evet, ama..." İç geçirdim. "Sadece ne kadar küçük olduğumu ve sıkıldığında beni ne kadar kolay bir kenara atabileceğini hatırlatıyordu."

Sebastian'ın yüzü karardı, sessizce yaklaşmaya başladı.

Onun yoğun bakışları altında yutkundum, ama yine de çenemi kaldırdım. "O zararsızdır."

"Hmm." Sebastian uzanıp çenemi kavradı, kalın yüzükleri soğuktu ve cildime batıyordu. "Benim olan şeylere aşık olan insanları sevmem. Oyuncaklarımı paylaşmam, *belle*."

"Bunu gayet açık bir şekilde belirttin." Başımı geri çekmeye çalıştım, ama o beni daha sıkı tuttu. "Ve o bana aşık değil."

"Belki de tekrar etmeliyim." Sebastian başını eğdi ve nabzımın hızlandığını hissettim. "Chip'i buraya davet et ki, ben seni sikimle boşaltırken benim adımı haykırmanı izlesin."

Yüzüm karıncalandı, ama içim heyecanla doldu.

"Belki de boğazını kesip kanını kayganlaştırıcı olarak kullanırım, böylece sonunda senin son deliğini de alabilirim."

"Kes şunu," diye fısıldadım.

"Sanki benim için isteyerek eğilmeyecekmişsin gibi konuşuyorsun." Başparmağıyla alt dudağımı okşadı.

"Hayat almaktan sanki hiçbir şey değilmiş gibi bahsediyorsun," dedim, sesimi sertleştirmeye çalışarak. "Sanki senden bir şey almıyormuş gibi."

"Ölüm hayattır," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Birisi besin zincirinin en tepesinde olmalı. Kendini veya babanı korumak için hiç bencilce bir şey yapmamışsın gibi davranma."

"O farklı," diye tersledim. "Ben hiç kimseyi *incitmek* zorunda kalmadım."

Başını eğdi, gözleri okunamaz bir şeyle kararmıştı. "Bunu kesin olarak bilemezsin." Başparmağı ağızma daha sert bastırdı, acımasızca, sürekli iterek. "Ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Hak etmeyen bir adam için ne kadar risk alacağını biliyorum. Sen kabul etmeden önce babanın seni bana teklif ettiğini biliyor muydun? Ofisimde dizlerinin üzerine çöküp ağlayarak, bunun yerine seni ödeme olarak almamı nasıl yalvardığını biliyor muydun?"

Sözleri buz gibi su gibi çarptı ve ciğerlerim sıkıştı, ani sıkışma nefesimi kesti. "Sana inanmıyorum." Babam iyi bir baba değildi, ama asla böyle bir şey yapmazdı. O da benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyaç duyuyordu. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. "Kes şunu."

Elim Sebastian'ın göğsüne uçtu, zayıf bir şekilde onu iterek mesafe yaratmaya çalıştım. Ama o kıpırdamadı.

"Seninle yatmamı bekliyordu," diye devam etti, sesi artık daha soğuktu. "Sonra da seni öldürmemi."

Titreme geçirdim, ama o henüz bitirmemişti.

"Yine de seni hiçbir şeymişsin gibi teslim etti. Söylesene," diye fısıldadı, gözleri benimkileri arıyordu, "körü körüne inatçı mısın? Yoksa sadece *aptal mısın*?"

Avuç içim onun yanağına çarptı, sesimiz arasındaki sessizlikte keskin ve acımasız bir ses çıkardı. Acı tenimde yayıldı ve yaptığım şeye nefesim kesildi.

Misilleme için hazırlandım, bana karşılık vereceğini ya da bileğimi morartacak şekilde tutacağını düşündüm. Beni cezalandıracak. Bunun yerine, gözleri eğlenceyle parladı. Sanki benimle kavga etmek *istiyormuş gibi*. Sanki direnişim, içinde yaşayan karanlık yarattığı besliyormuş gibi.

Gülümsedi, dudakları yavaşça, tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "Onun hayatı ile senin hayatın arasında bir seçim yapman gerekseydi... şimdi silahı nereye doğrulturdun?"

Nefesim kesilmiş bir halde ona baktım. "Ben kimseyi öldüremezdim ve senin gibi bundan zevk de almazdım."

"Bizi farklı yapan da bu," dedi, sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Hâlâ ahlakın bir sınır olduğunu düşünüyorsun, ama öyle değil."

"Bir canavar gibi konuşuyorsun."

"Hmm." Başını yana eğdi, saçlarını bağlayarak yüzünü çevreleyen koyu renkli tutamlar bıraktı. "Eğer buna inanıyorsan, şu anda sikimi boğazına sokarım ve hayır derseni seni görmezden gelirim." Dudaklarım itiraz etmek için açıldı ve o sırıttı. "Ama bana hayır demeysin, değil *mi güzelim*?"

İşte bu noktada kafam karıştı, çünkü o haklıydı. Beni ne kadar çaresiz ve kontrolsüz hissettirirse, bacaklarımın arasında o kadar acı hissediyordum.

"Burada olmanın bir nedeni var, Arabella. İçinde benimkiyle eşleşen bir karanlık var."

"Ben senin gibi değilim."

"Göreceğiz." Bana daha da yaklaştı ve ereksiyonunun karnıma bastırıldığını hissettim. Ağır ve sertti ve bana diz çökmemi söylemesini bekledim. Aramızdaki düşmanlığa rağmen beni sikmesini bekledim. "Bana oku." "Sen... sana okumamı mı istiyorsun?" diye sordum, kaşlarımı şaşkınlıkla çatarak.

Cevap vermedi, sadece orada durup beni o okunması zor ifadesiyle izledi. Çalışma odasında bıraktığım kitap hariç, komodinin üzerine özenle dizdiğim kitaplara göz attım.

Sesimdeki tedirginliği gizlemeye çalışarak onlara doğru işaret ettim. "Hangisi?"

"Fark etmez." Kitaplara bakmadı bile, gözleri bana odaklanmıştı. "Geçen sefer okuduğun kitap."

"O, *Zaman Kadar Eski Bir Hikaye*."

Sonunda kitaplara baktı, ama çenesinde bir sinir titredi. "Ben getiririm." Elini indirmesini bekledim ve indirdiğinde sağdaki kitabı aldım ve ona dönerek bekledim.

Onu stüdyoya kadar takip ettim ve oturduğumda Chip'in gitmiş olmasına şükrettim. Sebastian soyunmaya başladı, yüzüklerinin pencere kenarındaki tabağa çarpma sesi duyuldu. Ardından kol düğmelerinin çınlaması geldi. Sessizlik vardı, sadece düğmelerinin sesi ve sonra gömleğini çıkarıp geniş göğsünü ortaya çıkarırken kumaşın cildine sürtünme sesi duyuldu. Pantolonunu çıkarmadı, dönüp yeni bir tuval ve boyalar aldı.

Vincit qui se vincit, sırtının üst kısmına, dikenler ve güllerle mükemmel bir uyum içinde, güzelce yazılmıştı. Ben başlamayınca Sebastian omzunun üzerinden bana baktı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Dövmenin anlamı ne?" diye sordum, cevap vereceğini beklemiyordum, özellikle de soruyu duyunca çenesini sıkıdığı için. "Latince, değil mi?"

"Kendini fetheden, fetheder."

Tamam. Hala ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. "Yani en büyük düşmanın kendin misin?"

"Esasen. Bu, kendimi kontrol altında tutmam gerektiği anlamına geliyor." Sebastian maviyi aldı ve onu tuvalin üzerinde siyahla karıştırdı. Bu, güzel, koyu bir girdap oluşturdu. Bir boşluk gibi.

"Kimse her zaman tam kontrol sahibi olamaz," diye itiraz ettim. "Kötü bir gün geçirmen normal."

Gözleri muhtemelen sinirlenerek benimkilere dikildi, ama ben yine de devam ettim, çünkü bana ters ters bakan bir duvarla konuşmak, gerçek bir duvarla konuşmaktan daha iyiydi.

"Zor bir dönemden geçtiğimde ne yaparım biliyor musun? Düşmanlarımdan yok olması için özel olarak abartılı ve dramatik bir plan yapmak dışında?" diye şaka yaptım.

"Demek senin defterindekiler bunlar." Sebastian'ın üst dudağı seğirdi. "Söylesene, benim ölümüm ne kadar teatral? Yoksa senin hikayende sadece sevişmiş miyiz?"

Kulaklarım kızardı ve onu görmezden gelmeye karar verdim. "Üzgün olduğumda pasta yemeyi severim. Pastanelerin vitrinlerinde gördüğün, gerçek gibi görünmeyen çok pahalı olanlardan. Özellikle çilekli ve kremalı olanlardan."

Sebastian tek kaşını kaldırdı, ama resim yapmaya devam etmek yerine ellerini temizledi ve parmak eklemlerini kumaşla sardı. Ben de kitabı açtım, geçen sefer kaldığımız yeri buldum ve lanetli prens hakkında okumaya başladım. Dikkatim tekrar ona kaydı, sırtındaki kasların kum torbasına yumruk attıkça gerilmesinden dikkatim dağıldı.

Benim onu izlediğimi fark edince durdu ve ben tekrar okumaya başlayana kadar uyarıcı bir bakış attı. Hareketleri agresif değildi, ama öfkeliydi. Kontrollüydü. Alıştırılmıştı.

Saatler sonra nihayet yavaşladı, cildi ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Hikayenin aptalca aşık olma kısmına gelmişim, ama Sebastian yaklaşıp ellerini kalçalarımın iki yanına koyduğunda okumayı bıraktım. Aramızda her zaman bir mesafe bırakırdı, gerginlik arttıkça ısısı yayılırdı.

"Uzan, *güzelim*," dedi, sesi beni saran derin, boğuk bir tondaydı. Söyleneni yaptım, parmakları elbisenin kumaşını topladı. "Okumaya devam et."

Elleri uyluklarımda sertçe, utanmadan tenimi okşuyordu. "Ne kadar muhtaç bir küçük sürük," diye fısıldadı, sonunda benim çekirdeğime karşı yumruk attı. Ben iniltiyi bastırarak, onun parmakları beni parçalayana kadar alay ederken sözlerine konsantre olmaya çalıştım.

Sonra boyları aldı.

Bölüm 33

Sebastian

Kalın metal kapının üzerinde parlayan, tanıdık üç çatallı mızrak sembolü görüldü. İçeride yaşanan ahlaksızlıkların başka hiçbir işareti ya da göstergesi yoktu. Bu yüzden burası, benim kulübüm gibi, içeri girildiğinde katı kuralları olan, Adalar'daki en seçkin seks kulübüydü.

Atlantis'e tek bir nedenle gittim: Tamamen kontrolüm altında olan bir alanda, arzularımın en ilkel sınırlarını keşfetmek için. Orada, kafeste tuttuğum canavarı serbest bırakabilirdim.

Kadınlar, tam olarak benim sunduğum şeyin vaadiyle çekilerek, isteyerek geliyorlardı. Ben bunun hamlığını, gücün enfes dengesizliğini arzuluyordum. Ellerimin altında bükülüp teslim olmalarını, sadece benim verebileceğim ecstasy içinde hıçkırarak ağlamalarını.

Her zaman acı verme dürtüsü hissetmiştim, kendimi kontrol altında tutmak istiyorsam düzenli olarak bastırmak zorunda kaldığım bir arzu. Ve birisi üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmak, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir hazdı.

Ama seks sıkıcı, mekanik ve öngörülebilir hale gelmişti. Bir zamanlar heyecan verici olan Atlantis bile, diş çekmek kadar sıkıcı hale gelmişti. Bazen en iyi ihtimalle vasat bir orgazmıla sonuçlanan bir angarya.

Yine de Arabella dizlerinin üzerine çökmüş, dudakları arasında benim aletimi alıp bana ateşli bakışlarla bakarken, beni yıldızları görmemi sağlıyordu. Daha da iyisi, tahrik olmamış gibi davranmasıydı ve ben onun benim her santimimi almasını ve sonra daha fazlasını istemesini izlemekten büyük zevk alıyordum.

Boşalırken çok güzeldi, sırtı kavisleniyor ve kasları geriliyordu. Sonra dudakları vardı, dilimle yakalamak istediğim bir çığlıkla açılıyordu.

Yanımda keskin bir ısıklık sesi duyuldu ve Langdon'a göz kırptım. "İyi misin?" diye işaret etti, kasları çatılmıştı.

"Tabii ki," diye cevapladım ve Arabella'yı aklımın bir köşesine iterek arabadan indim. Rüzgar ve yağmur anında üzerime çullandı,

ama Chip şemsiyeyle ortaya çıkmadan önce şiddetli bir girdap gibiydi.

"En son ne zaman uyudun?" diye devam etti Langdon, bu da ön yolcu koltuğundan gelen Caden'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Yine uyumamış mı?" diye Lang'a sordu Caden, sanki ben orada yokmuşum gibi. Bana döndü. "Bas, uyumadığını hiç söylememiştin."

Sinirlendim. "Ben iyiyim."

Birbirlerine baktılar, ben ise görmezden geldim. Kapılara doğru yürürken, endişeleri yağmur gibi üzerimden akıp gitti. Kapılar otomatik olarak açıldı ve kırmızı ışıkların patlamalarıyla karanlık bizi karşıladı.

"Efendim, içeri girebilir miyim?" Chip sordu, ben sadece ona bakarak cevap vermeyince hayal kırıklığıyla dudaklarını sıkı. Benim sessizliğime başını sallayarak cevap verdi, eliyle şemsiyenin sapını kavradı ve arabaya geri döndü.

Charlie Potter başımın belası olmaya başlamıştı. Daha fazlasını yapmak istediğini biliyordum, ama o hala sınırlarla mücadele eden ve yardım etmek için çok aceleci davranan bir çocuktü. Empati ve duygusal anlayış eksikliği onu tehlikeli hale getiriyordu, sorumluluktan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Eninde sonunda onunla başa çıkmak zorunda kalacaksın," diye mırıldandı Caden. "Ya onu kabul et ya da bırak gitsin."

"O çok öngörülemez," dedim, ses tonumla konuşmayı bitirerek.

Ama tabii ki Caden umursamadı. "Haklısın, ama belki bir iki hata yapması gerekiyor. Başka türlü kontrolü nasıl öğrenecek?"

"Bir hata onu öldürebilir." Bu yüzden onun satranç oyunlarına katlanıyordum, ona birkaç hamlede kazanamayacağını öğretmek için. Her şey disiplinle ilgiliydi. Kontrol. İşe yarayan bir strateji. Chip zaten dürtüsellik sorunu yaşıyordu ve birden fazla kez onun yarattığı karışıklığı temizlemek için insanları göndermek zorunda kalmıştım.

"O zaman onu kes ya da annesinin yanına gönder." Caden sesini fısıltıya indirdi, başının üzerindeki kırmızı ışıklar onu kanla kaplı gibi gösteriyordu. "Daha da iyisi, onu Bratva'ya gönder. Sasha onun icabına bakar."

Dudaklarımı sıkarak resepsiyoniste döndüm, Caden sağımda, Langdon solumdaydı. Ceketlerimizin altındaki silahlara gözünü bile kırpmadı, bakışları profesyonel olamayacak kadar uzun süre Langdon'ın üzerinde kaldı.

"Sizi bekliyorlar," dedi, ana kata devam etmemiz için eliyle işaret etti. "Hanımefendi bir masa hazırlattı, birazdan size katılacak."

Onu selamlamaya tenezzül etmedim, kalın perdelerden geçerek orta odaya girdim. Her alan farklı temalar, fetişler ve sergileme seviyelerinden oluşuyordu. Ancak ana oda, 50'lerin tarzında eski bir piyano barı olarak tasarlanmıştı. Burası, daha açık alanları keşfetmeden önce insanlarla tanışmak, rıza ve sınırları tartışmak için bir yerdi.

Bu odada çok az zaman geçirdim, ama benim için hangi masanın ayrıldığını tam olarak biliyordum ve sahneyi mükemmel gören koltuğa oturdum.

Büyük kadife koltuklar ve dairesel masalar bir Steinway grand piyanonun etrafını çevreliyordu, ev sahibimiz seks sesiyle mikrofona şarkı söylüyordu. Aeris, sanki çıplakmış gibi dar bir ten rengi elbise giymişti, çarpıcı kırmızı saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

O çok güzeldi ve bunun farkındaydı.

"Sırlar ve dedikodularla uğraşan biri için spot ışıklarını gerçekten seviyor," diye mırıldandı Caden, Langdon veya benden daha rahatsız görünüyordu. "Daha dikkatli olmalı. Birinin onun sesini kalıcı olarak çalması çok da zor olmaz."

Langdon ellerini kaldırarak sırtıttı. "Hassas bir konu mu, Cade?" diye işaret dilinde sordu.

Caden dişlerini sıktı. "Hayır, bacaklarının arasında dünyayı tuttuğunu düşünen sirenlerle yatmam."

Birkaç garson bizim tarafımıza baktı ve ben de onların gözlerine bakarak dağıldıklarını izledim. Kafamı salladım ve Arabella'nın asla gözlerini kaçırmadığını hatırladım. Korkmuş olsa bile gözlerimin içine bakmıştı. Bana tokat attığında bile, tepkisine şaşırarak gözlerini genişletmişti.

O zaman da kaçmamıştı, yerine durmuş ve misillemeyi beklemişti. Ve lanet olsun, ben de bunu istiyordum. Dişlerini göstermesini istiyordum. Karşı koymasını ve onu canlandıran o ateşi göstermesini istiyordum.

"O her zaman dinliyor," diye uyardım, Aeris'in uzun, çıplak bacaklarıyla bize doğru yürüyerek geldiğini görünce.

"Sebastian," diye mırıldandı, karşıma oturduğu koltuğa zarifçe oturdu. Masayı aşarak, işaret parmağını elimde gezdirmeye çalıştı, ama ben bileğini tutup uyarı olarak sıktım.

Gülümsemesi gerginleşti, ben bıraktığımda zoraki bir kahkaha attı.

"Seni tekrar görmek güzel. Uzun zaman oldu." Sesi, yanmış kadife gibi boğuktu.

"Saçmalamayı kes," diye homurdandı Caden. "Buraya bunun için gelmedik."

"Emin misin?" Aeriş ona döndü, kırmızı rujlu dudaklarını büzerek. "Sana istediğın herhangi bir kızı veya erkeğı sunabilirim. Ücretsiz olarak." Caden yorum yapmayınca, Langdon'a döndü. "Peki ya sen? Beğendiğın bir şey var mı?"

Langdon'ın çenesinde bir sinir titredi ve cevap vermek yerine çakmağına uzandı.

Tık. Çıt. Tık.

Aeriş sırtıttı ve dikkatini bana çevirdi. "Güzel bir evcil hayvan aldığını duydum, senin tasmanı tıkan bir tane. Doğru mu?" Sessizliğim üzerine tekrar güldü, sesi tizdi.

"İstediğımız şey sende var mı?" dedi Caden ve ben onun öne geçmesine izin verdim çünkü kadının sesi beni çok rahatsız ediyordu.

Aeriş, kuzenime baktığında gülümsemesi gerildi ve ben de orada bir gerginlik fark ettim. İlginç. Bu, gerekirse kullanabileceğim bir zayıflıktı.

"Bu duruma bağılı," dedi, sesi biraz kesik kesikti. "Neye bağılı?"

"Sebastian'ın sorularımı cevaplayıp cevaplamayacağına." Aeriş, gücünden emin bir şekilde bir kez daha gözlerime baktı.

Gerekenden fazla dikkat çekmek istemediğım için maskemizi takmamayı tercih etmiştim. Aeriş'in tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla bu bir hataydı. Üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyordu.

"Bana yeni evcil hayvanından bahset," dedi.

Cevabım hemen geldi. "Hayır."

"Ne kadar koruyucusun," diye gülererek masanın üzerine eğildi. "Büyük, güçlü Canavar, tehlikede olan güzel kıza aşık mı oldu?" Utangaç bir şekilde kaşını kaldırdı.

Elimi uzattım ve saçlarını yumrukladım. Arkasında duran insanlar, cinsel eylemler dışında bu kadar açık bir şiddet gösterisine alışık olmadıkları için donakaldılar.

"Oynamak istersin diye düşündüm," diye devam etti, ben onun kafasını acı verici bir açıyla tutarken bile gülümsüyordu. "Yoksa senin oyuncağıyla oynamamı ve senin izlemeni mi tercih edersin?"

"Ona dokunursan boynunu kırarım," diye kükredim, anlık öfkem damarlarımdan lav gibi akıyordu.

Aeriş dudaklarını büzdü. "Tehditler bende işe yaramaz, Sebastian. Bunu unutma."

"Benim olan şeye dokunma, o zaman sözümü tutmam gerekmez." Yumruğumu sıktım, onu acıttım, sonra onu tuttuğum kadar ani bir hareketle bıraktım.

Başını geriye attı ve güldü, ben de sesini kesmek için parmaklarımı boğazına geçirmemek için yumruklarımı sıkamak zorunda kaldım.

"Ah, işte orada," diye kıkırdadı. "Maskenin altındaki canavar. Keşke oyun odama gelseydin. Kızlarımdan, senin gücünün altında olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu duydum."

"Son uyarı," diye homurdandı Caden.

Aeris burnunu çekti, kontrolü ele geçirmek için amını kullanamayacağını anlayınca güveni azaldı. Onun teklifini hiç kabul etmememin nedenlerinden biri de buydu. Mükemmel bir köle gibi davranırken bile fısıltıları tehlikeli, hatta zehirliydi.

Gerçekte ise, senin sikinden ruhunu emiyordu.

Parmaklarını şıklattı ve bir garson, üstünde gümüş bir kubbe bulunan bir tepsi getirdi. Aeris kadına teşekkür ettikten sonra kubbeli kapağı kaldırdı ve altındaki evrakları ortaya çıkardı. "Bu söylentileri çözmek zordu, Sebastian."

"Bu yüzden sana geldim."

Kağıtları bana doğru itti, ama ben bakmaya tenezzül etmedim.

Küçükken, neden diğerlerine göre okumamın bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyordum. Kelimeler sanki canlıymış gibi sayfada sürekli bulanıklaşıyor, yer değiştiriyor ya da dans ediyordu. Bakıcılarımdan biri ciddi disleksi olduğumu fark etti ve beynimin diğerlerinden farklı olduğunu açıkladı.

Böylece, sınırlarımı anlayarak büyüdüm ve kolayca okuyamasam da başarılı olmanın yollarını buldum.

"Söz verdiğim gibi, bu kötü şöhretli Büyücü'nün izini sürdüm," diye devam etti Aeris. "Neyse ki, kıtanın dört bir yanında casuslarım var." Uzun kırmızı tırnaklarıyla sayfaları ayırdı ve bir fotoğrafa dokundu. Sonunda aşağı baktım, ama donakaldım.

Çünkü sayfadaki kadın ölmüş olması gerekiyordu.

Bölüm 34

Sebastian

"Üzgünüm, Sebastian," dedi Margot, kardeşlerim acı içinde inerken ve babam bağırırken, benim kan gölümün içinde diz çökerek. "Bunların hepsi babanın suçu. Bana başka seçenek bırakmadı."

Bileklerimi kurtarmaya çalışırken sırtım ve omuzlarım yanıyordu. Margot parmaklarını saçlarıma dolayarak beni kaldırdı ve dizlerimin üzerine çöktü.

"Kes şunu!" Babam, az önce karısını tecavüz edip öldüren aynı iki adam tarafından tutulan halde bağırdı. "Margot, lütfen."

"Belki de benim ihtiyacım olan adam olursun." Margot yüzümü okşadı, tırnakları alt dudağımda gezdikten sonra öpüşmek için öne eğildi.

Geri çekilmeye çalıştım ama beni kendine çekti, dilini benimkine değdirerek alay etti, ta ki ben onu ısırınca kadar. Margot çığlık attı ve geri çekilirken, ben de kanı yüzüne tükürdüm.

Boynum yana doğru sıçradı, tokatı yanağımı acıttı.

"Bas?" Caden yumruğunu kaldırdı, parmak eklemleri beni dişlerim birbirine çarpacak kadar sert bir şekilde geriye savurdu. "Bizimle kalmanı istiyorum. Cidden, onun olup olmadığını bilmiyoruz."

Langdon yanımda çılgınca davranıyordu, ama kafamın içinde bu enerji varken ona konsantre olamıyordum. Acı isteyen anılar. Hayaletlerden başka bir şey olmayan ailem için intikam.

"Fotoğraf sahte olabilir. Babam onun öldüğünü, kendisi hallettiğini söyledi," diye ısrar etti Caden. Yumruk attığı yerden parmak eklemleri kızarmıştı ve ben yine acıya ihtiyacım vardı, çünkü gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim babamın metresi o bıçağı tutuyordu.

"Seni şımarık velet," diye Margot bana bağırdı, dudaklarından kan sızıyordu. Yüzümü keserken gözleri kararmıştı, kapkara olmuştu.

Acı patladı, o kadar keskin ki, tekrar yaptı, sonra bir kez daha.

"Margot, dur!" Babam bağırdı, sesi çığlık attığı için kısılmıştı.

Damla. Damla. Damla.

Gözümü açamıyordum, çevresindeki deri şişmeye başlamıştı bile. Dizlerimin üzerinde sallanıyordum, vücudum boşalmış gibiydi. Uyanık kalmaya çalışırken kendimi boş hissediyordum.

Ama Noah ve Beau için bunu yapmalıyım.

"Neden beni seçmedin?" diye bağırdı Margot, bir zamanlar güzel olan yüzü çaresizlikle çirkinleşmişti. "Beni seçmeliydin, Mael. Bu imparatorluğu birlikte yönetebilirdik, ama şimdi, sevdiğin her şeyin yanışını izleyeceksin."

Çeneme bir darbe daha yedim ve bu beni tekrar gerçeğe döndürdü. Caden içinden küfrederken, elini titreyerek salladı. "Bas, iyi misin?"

Öfke beni boğuyordu, ailemi yok eden kadının anısını zihnimin derinliklerine gömmek için çabalarken her şeyimi tüketiyordu. Bir zamanlar dadıydı, ama kapalı kapılar ardında babam ona, yanında imparatorluğunu yönetebileceği bir hayat vaat ediyordu. Oysa gerçekte, sıkıldığında bir kenara atacağı bir delikten başka bir şey değildi.

Bunu daha önce de yapmıştı, biliyordum, en büyük çocuk olarak. Annem de biliyordu ve onun yatağına attığı her kadının kalbini biraz daha kırdığını gördüm. Bu yüzden, annemin tecavüze uğradığını ve kardeşlerimin hareket edemeyecek hale gelene kadar dövüldüğünü görmeden çok önce ondan nefret etmeye başlamıştım. Hepsini onun yüzünden.

Boğazı kesildiğinde hiçbir şey hissetmedim, öldürmeyi planladığım adam çocuklarını lanet metresine karşı savunmak için yalnız bıraktığında göğsüm boşaldı.

Beni yıkan, kardeşlerimin çığlıklarıydı, küçük bedenleri tüm güçleriyle savaşıyordu. Margot ise gülerken izliyordu. Sonra onları ateşe verdi ve kan kaybederken izlememi sağladı.

Sağımda bir bulanıklık belirdi ve Caden'ın bir sonraki darbesini elimle yakaladım. Yumruğunu düşürdüm ve sert bir şekilde duran, gözlerinde beni endişelendiren bir keskinlik olan Langdon'a döndüm.

"Her şeyi sıkılaştırmalıyız," diye dişlerimi sıkarak söyledim, avucumun ve çenemdeki şişliğin ağrısını görmezden gelerek.

O sertçe başını salladı ve ellerini kaldırarak işaret verdi. "Hata yok."

"Anlaştığ." Caden bize doğru adım attı ve elini Langdon'ın omzuna koydu.
"Ve eğer geri dönerse, onu ortadan kaldırırız."

"Aynı fikirdeyim," diye işaret diliyle cevap verdi Langdon.

"Aynı lanet kelime," diye hırıldadım, göğsümün içinde titreyen öfkeyi hissederek. "Ve Alexander'ı arayıp bizimle buluşmasını söyle. Sanırım ne olduğunu açıklaması zamanı geldi."

Bölüm 35

Arabella

Aşağıdaki şehir, benim varlığımdan habersiz, hayatına devam ediyordu. Zaten aşağıdayken *neredeyse* varolmadığımı düşünürsek, bu beni şaşırtmamalıydı.

Dizlerimi göğsüme çekerek stüdyonun penceresine oturdum ve dünyanın karınca büyüklüğünde, tanınamayacak kadar uzak figürlere dönüşmesini izledim. Yine de, ben kuleme hapsolmuşken onların başarılı, dolu dolu, canlı hayatlar yaşadıklarını hayal etmek hoşuma gidiyordu.

Kitaplarımla kapana kısılmış.

Bir zamanlar bu bir rüya gibi gelirdi. Gerçek bir sorumluluğum olmadan bütün gün kitap okumak. Ama gerçekte, bu boğucu bir şeydi. Her geçen saatin sessizliği ile birlikte sızan sessiz bir tür delilik.

Asansör çaldı ve kendimi zıplarken buldum. Sebastian'ı göreceğim için neredeyse heyecanlanıyordum, bunu yüksek sesle itiraf etmesem de, çünkü en azından o buradaydı.

Kitabımı alıp dışarı çıktığımda Chip'in asansörden çıktığını gördüm. "Oh, merhaba. Geç geldin," dedim, onu gördüğüme sevindim çünkü lanet olsun, biri benimle konuşsa da aklımı kaçırmadan önce.

Birkaç gündür annesini görmemiştim, bu da iletişim kurabileceğim çok az insan kalmasına neden oluyordu. Özellikle de temizlikçiler hala beni aktif olarak görmezden geliyorlardı. Cidden, onlara bulmaları için pasif agresif notlar bırakmaya başlamalıyım.

Chip'in gülümsemesi biraz çarpıktı. "İyi, hala ayaktasın."

"Ayakta mı? Ne oluyor?"

"Çağırılıyorsun, ama önce hızlı bir güvenlik kontrolü yapmam gerekiyor." Cevap vermeden, batı kanadına doğru yürümeye başladı, omzunun üzerinden bakarak beni takip edip etmediğini kontrol etti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Onun yanında yürümeye başladım, ne zaman bir anahtar kartı çıkarıp her zaman kilitli olan kapıya taktığını tam olarak anlamadım. "Chip, ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, güvenlik kontrolü. Burası Bay Devereaux'nun çalışma odası." Kapıyı açtı ve ekranlarla kaplı bir duvar, gereksiz yere büyük bir teraryum ve bir masa dışında nispeten boş bir oda ortaya çıktı. Masada klavye ve fareyle birlikte bir bilgisayar, birkaç kağıt ve garip görünümlü bir kalem vardı.

Chip el salladı ve görüntüsü üç ekranda da karşılık verdi.

"Gerçekten tüm odayı videoya kaydediyor mu?" diye sordum, teraryuma geçmeden önce duvarı inceleyerek. Yarıları mağarasında gizlenmiş, içinde rahatça oturan örümcek görünce tüylerim diken diken oldu.

"Evet, hem de kaydediyor." Chip odanın karşısına geçip köşedeki masaya oturdu. "İzle," dedi ve birkaç düğmeye bastı.

Omzumun üzerinden baktım. "Bunu yapmana izin var mı?"

"O bilmeyecek." Birkaç düğmeye daha bastıktan sonra, aniden duvardaki tüm ekranlar yatak odamı gösterdi. Geri sarmaya başladı ve ben de defterimle dolaşırken kendimi tersine hareket ederken izledim.

"Dur!" Giysilerimi çıkarmaya başladığımda dedim.

"Üzgünüm." Sesinde pek özür dileme havası yoktu, görüntüyü bulanıklaştıracak kadar hızlı bir şekilde geri sarmaya devam etti, böylece ayrıntıları göremezdin. Bir süre sonra karanlık bir gölge belirdi, Sebastian'ın ben derin uykudayken odamda durduğunu gösteriyordu. Yanımda duruyordu, uyurken yüzümdeki saçları nazikçe parmaklarıyla çekiyordu.

"Bunu görmem gerekiyordu," dedi Chip sessizce. "Neredeyse hiç uyumuyor. En fazla birkaç saat, sonra neredeyse her gece seni izliyor."

"Bunu bana neden gösterdin?" diye sordum, sesim düz.

"Çünkü biz arkadaşız," dedi nazikçe. "Ve senin incinmeni istemiyorum."

Görüntüler birkaç dakika daha devam etti. Sebastian hareketsiz bir şekilde oyalanıp durdu, sonra sonunda dönüp odadan çıktı.

"Kapat şunu." Nasıl hissedeceğimi bilemeden odadan çıktım.

Chip peşimden koştu. "Hey, ne oldu? Seni üzmem istemedim; sadece farkında olmanı istedim, böylece sen..."

Hızla döndüm, o kadar hızlı durdum ki neredeyse bana çarpıyordu. "Neyin farkında olayım?" diye bağırdım. "Kendi hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını mı? Uyurken izlendiğimi mi?" Sesim titriyordu, ama geri adım atmadım. "Güven bana Chip. *Acı verici bir şekilde* farkındayım."

O yorum yapamadan, asansörün zili çaldı, ardından kasıtlı, ağır ayak sesleri duyuldu.

"Sadece kendini tazeliyordu," dedi Chip çabucak, Langdon görünürde belirir belirmez ses tonunu yumuşatarak. "İkinizle arabada buluşurum, efendim." Chip saygıyla başını salladı ve uzaklaştı.

Langdon sert bakışlarını bana çevirdi, elleri benim takip edemeyeceğim kadar hızlı işaret diliyle konuşuyordu.

"Erm..." Cidden, daha yeni öğrenmeye başlamıştım. Bana biraz zaman verin. "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Langdon, telefonuna uzanmadan önce hayal kırıklığını ifade eden hafif bir ses çıkardı.

Sebastian'ın sana ihtiyacı var.

Sebastian'ın dövüşmesini izlemeye hiç alışamayacağımı düşünmüştüm. Her yumruk vuruşunda vücudum geriliyordu ve bakmamam gerektiğini biliyordum, ama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Sebastian ve Caden, kavgalarının acımasız ritmine o kadar kapılmışlardı ki, bizim geldiğimizi fark etmediler.

Omzumda bir dokunuş hissettim ve döndüğümde Langdon'ın arkadaşları yerine beni izlediğini gördüm, kaşları çatılmıştı. "O hep kavga mı ederdi?" diye sordum, beni esir alan kişi hakkında biraz daha fazla bilgi edinmek için can atıyordum.

Bas, adını yeraltı dövüşlerinde yaptı. Bir şampiyon olarak, ilk kez gerçek para kazandı, diye telefonuna yazdı. Her zaman yumrukları iyiydi.

Buna karşı çıkamazdım. Sebastian kararlı bir şekilde hareket ediyordu, her vuruşunda zar zor bastırıldığı öfkesini ortaya koyuyordu. Vuruşların etkisiyle kasları dalgalandı, her iki adam da üstsüz bir şekilde avcı gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Yumruklarını savururken hırıldıyorlardı, yumrukları et ve kemiklere çarparken mide bulandırıcı bir ses çıkıyordu.

Başka bir şeye konsantre olmak isteyen ben, Langdon'a döndüm ve beceriksizce "Neden kızgın?" diye işaret dilinde sordum. Tamam, aslında öyle mi dediğimi bilmiyordum, çünkü bir iki harfi yanlış yazdığımdan emindim.

Ama Langdon benim girişimimden hoşlanmış gibiydi. İşaret dili mi öğreniyorsun? diye telefonundan cevap verdi, bu da benim hatalı yazdığımı kanıtladı. Neden?

"Çok boş vaktim var," diye itiraf ettim. "Ya bunu ya da Fransızca öğrenecektim."

Langdon güldü, göğsü ses çıkarmadan şişti. Denemeye devam et. "Neden buradayım?" diye sordum, kavgayı bozmamak için fısıldayarak.

"Sebastian... dikkati dağılmış gibi görünüyor."

Langdon omuz silkti ve yavaşça yazmaya başladı. Senin görevin bu değil mi? Çağrıldığında orada olmak için değil mi?

"Çünkü üzgün mü?"

Langdon sol kaşını kaldırdı, başını yana eğdi. Üzgün olduğundan emin misin?

Ne diyeceğimi bilemeden dudaklarımı büktüm. Üzgün olduğunda omuzlarında her zaman hafif bir gerginlik olurdu, bazı geceler eve geldiğinde fark ettiğim bir işaretti bu. Gözleri daha koyu, dokunuşları daha sert olurdu.

Bir şey onu rahatsız ediyordu, ama ne olduğunu bilmiyordum.

Halatlar gerildi, Caden bir çığlık atarak yana doğru fırladı. Sebastian döndü, gözleri benimkilere çarptı.

Gözlerinde öylesine büyük bir öfke vardı ki, sanki gök gürültülü bir fırtına gibiydi.

Özellikle ringin üzerinden bana doğru bir adım attığı ve hareketleri heyecanlı olduğu için korkmam gerekirdi. Ama korkmadığımı fark ettim, aksine intihara meyilli bir kelebek gibi açık ateşe çekiliyordum.

Diz çökerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve aramızdaki gerilim göğsümü sıkıştırdı. Bu anlaşmayı kabul etmemin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ve kendimi kaybolmuş hissediyordum. Sıkışmış, ama aynı zamanda hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ya bir çıkış yolu bulacaktım ya da Sebastian sıkılıp beni öldürecek.

Tabii bunun olmasına izin vermeyecektim. Önce beni yakalaması gerekecekti.

O soğuk bir ifadeyle yere atladığında nefesimi tuttuğumu fark ettim. Sert bir ifadeydi. Elini uzatıp çenemi kavradı, ben de ondan korkmadığımı göstermek için başımı geriye eğdim. Tabii ki bu bir yalandı, ama o bunu bilmiyordu.

"Neden bu saatte beni çağırdınız?" diye tanıdık olmayan bir ses patladı, bağlantımızı kopardı ve parmakları cildimde sertleşti.

Yaşlı bir adam içeri girdi, kapı görevlisi Miles kapının yanında dururken adımları kendinden emin bir şekilde. Üç adam arasında bakışlarını gezdirip bana odaklanmadan önce kaşlarını çatı.

"Sen kimsin?" diye gereğinden fazla keskin bir sesle sordu, tuz ve biber saçlarını yüzünden çekerek. "Bunun anlamı ne, Caden?"

Caden ayaklarının dibine kan tükürdü, sonra bedenine yakışmayan bir zarafetle ringden atladı. "İyi akşamlar baba, sadece birkaç kelime etmek istiyoruz."

"Yani beni almaya bir uşak mı gönderdin?" Yaşlı adam geriye dönüp baktığında yüzünde ölümcül bir ifade vardı. "Sen Sebastian'ın fahişesi olmalısın."

Sebastian adamı yakasından tutup kaldırdı, böylece adam parmak uçlarına basmak zorunda kaldı. Onu durdurmak için aceleyle elimi uzattım, Langdon ve Caden ise hareketsiz kaldılar.

"Sebastian." Bakışları bana geri çekilmemi söylüyordu, ama yapamadım. "Lütfen," diye fısıldadım ve o, dişlerini sıkarak adamı bıraktı, ama bana uzandı. Miles'a işaret etti ve Miles yanına geldi.

"Uslu bir kız ol ve ofisimde bekle," diye fısıldadı Sebastian, dudakları kulağımın kenarına değiyordu.

"Ama..."

"Beni tekrar ettirme, Arabella."

Bölüm 36

Sebastian

Arabella'nın asansöre doğru yürüdüğünü çok net bir şekilde fark ettim, Miles'in eşlik ettiği Arabella'yı izlerken vücudum gergin bir şekilde kıvrılmıştı. Artık ilgimi kaybetmiş olmam gerekirdi, ama orada durmuş, dikkatimi başka bir şeye yöneltmeden önce Arabella'nın ortadan kaybolmasını izliyordum.

Krizimin ortasıdaydım, içimdeki şeytanlar o kadar yüksek sesle uluyordu ki, lanet olası gerginliği biraz olsun atmak için neredeyse kendi kuzenimi nakavt edecektim, ama sonra ona döndüm ve şiddetli kükreme bir anda sustu. Aynen böyle.

Langdon onu getirmemeliydi, ben lanet olası uçuruma bu kadar yakinken.

Ama o kaçmak yerine başını geriye eğdi, o lanet gözlerinde bir anlık itaatsizlik belirdi, sırf çılgınlıklarını duymak için yüzümü bacaklarının arasına gömmek istedim.

"Ee, kimse bana neden burada olduğumu söyleyecek mi?" Alexander hırladı, bana böyle konuşup hayatta kalan birkaç adamdan biri. Onu henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni, onun kanımdan olması ve Caden'ın beni durdurmasıydı. "Caden, onu kontrol altında tutman gerekiyordu!"

Sakinleşmek için amcamı kasten görmezden gelerek Langdon'a doğru yürüdüm ve gözlerinin boş olduğunu fark ettim.

"Lang," diye fısıldadım, onu hafifçe dürterek. Bir an için gözleri boş değildi, geçmişini yeniden yaşarken genişlemiş ve paniklemişti, sonra her zamanki kötücül ışıltısı geri döndü.

"Parti başlasın," diye işaret etti, etrafına bakarak. "Bekle, Ara nerede?"

Ona sert bir bakış attım, o da sadece sırtarak karşılık verdi. Piç kurusu ne yaptığını biliyordu.

"Gördün mü, işte bu yüzden terapistte geri dönmen gerekiyor, Sebastian." Alexander, hala kanadığını görmezden gelen Caden'ın burnuna dokundu. "Hayvanlar gibi davranmak CPTSD'ne yardımcı olmaz. Sabah onu arayıp sana yeni bir reçete yazdırırım."

Bu yoruma gülmek istedim, Alexander yine terapi ve ilaçları bana zorluyordu, travmam yüzünden böyle olduğuma inanıyordu. Oysa gerçekte ben bu kadar kana susamış olmak için eğitilmiştim. nce, beş yaşımdan beri Le Milieu'daki pozisyonunu devralmam için beni yetiştiren babam tarafından. Sonra da, kendi ellerini kirletmemek için beni yeraltı dünyasının güçlü adamları arasında adımı duyurmaya teşvik eden Alexander tarafından.

Caden babasının bileğini tuttu. "Margot'a ne olduğunu bize anlatmak ister misin?"

"Margot mu?" Alexander gözlerini kısıarak üst dudağını kıvırdı. "O ld."

"Bundan çok eminsin," dedim, parmak eklemlerimdeki ağrıyı hafifletmek için elimi esnettim.

"Tabii ki eminim." Bana döndü. "Kız kardeşimi öldüren kadını hayatta bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Langdon, öfkesinden ellerini çılgınca hareket ettirerek işaret dilinde konuşmaya başladı.

"Sana yalancı pislik dedi," diye tercüme ettim ve Caden sinirden elini yüzüne götürdü.

Alexander'ın yüzü kızardı, gözleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. "Seni küçük piç." Langdon'a parmağını doğrulttu ve bir adım yaklaştı. "Seni o evde lme terk etmeliydim. Sen benim..."

Lang'a doğru uzattığı parmağını kırdığımda sözleri bir çığlıkla sona erdi. Amcam acı içinde inledi ve Caden beni durdurmak yerine sadece "Ona bir daha böyle konuşursan, seni kendi ellerimle öldürürüm" diye bağırdı.

Alexander ağzını kapattı, öfkesi oğlunun öfkesi karşısında soldu.

"şimdi, baştan başlayalım, olur mu?" diye devam ettim, göz bebeklerinin büyüdüğünü izleyerek zevk alıyordum. nemli biri gibi davranıyor olabilir, ama gerçekte benimle kıyaslanacak bir şey değildi.

Caden, babasına yaşlı bir kadının glmsediğı fotoğrafı uzattı. Kadının saçları hâlâ bakır kırmızııydı, ama yaşını gösteren gri teller vardı. Yüzünde yirmi yıl önce olmayan çizgiler vardı, ama bu kesinlikle babamın metresi idi.

"İmkansız," diye fısıldadı Alexander, kırık parmağını koruyucu bir şekilde göğsüne kıvırarak. "Margot Laurent'e çok benziyor."

Bu isme tepki vermemek için kendimi zor tuttum, beni yutmaya çalışan anılarla mücadele ederken görüş alanımın kenarları karardı.

"O ölmüş olmalı," diye bağırdım, sesim buz gibi soğuktu. "O öldü, ben emin oldum." Alexander başını kaldırdı ve gözlerinde yanan öfkeye inandım. "Bunun gerçek olduğunu nereden biliyorsun? Hepimiz senin ne kadar kolay düşman edindiğini biliyoruz, Sebastian."

"O bunu kendisi yapmadı bile," diye işaret diliyle konuştu Langdon, ancak Alexander çevirinin eksikliğini yorumlamak yerine sadece çenesini sıktı. "Bize yalan söyledi."

Caden, yüzündeki kanı ve teri silmek için kumaştan yapılmış, atılmış gömleğini aldı. "Bırak konuşsun," diye işaret diliyle cevap verdi, hareketleri sertleşmişti.

"Bunun açık bir konuşma olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Alexander, kafasındaki damar şişti. Doktorlar bize Langdon'ın ses tellerindeki hasarı ilk kez söylediğinde işaret dilini öğrenme fırsatı olmuştu, ama bunu kendisine yakışmadığını düşünmüştü.

Lang'ın kan bağı olmadığı için onu aşağılamasını gördüm, bu yüzden on sekiz yaşına girer girmez Caden'ı da yanımıza alıp oradan ayrıldık.

Amcam ekledi, "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun öldüğünden emindim."

"Bize bunu bizzat hallettiğini söylemiştin," diye homurdandı Caden. "Hangisi doğru, baba?"

Cevap vermedi ve yeni bir öfke dalgası beni sardı. Bir adım öne çıktım ve Alexander içgüdüsel olarak geri çekildi, bu da onu çok rahatsız etti.

"Sebastian, o kız kardeşimizi öldürdü. Yeğenlerimi. Hâlâ hayatta olduğunu bilseydim, onunla ilgilenirdim. Kız kardeşim orada yatarken onun hâlâ dışarıda olması..." Boğazını temizledi, sözlerine alışılmadık bir duygu gölgesi düştü. "En iyileri tuttum, ama açıkça başarısız oldum."

Ona inandım, ama bu, derimin altında binlerce yaban arısı gibi dolaşan ve vızıldayan gerginliği hiç azaltmadı. "Kan bağı seni suçsuz kılmaz."

"İşte burada yanıliyorsun," dedi Alexander, çenesini sıkarak, öfkesini ekşitmeye yetecek kadar utanç duyarak. "Kan her şeydir. Aksi takdirde, seni geri getirmek için cehennemi yaşayamazdım."

"Buna suçluluk denir," dedi Langdon işaret diliyle, ama ne ben ne de Caden bunu çevirme zahmetine girdik.

"Onu bulacaksın," dedi Alexander, sormaktan çok emrederek, bakışları doğrudan. "Acı çekmesini sağla. Margot'un ailemize yaptıklarının bedelini ödesin."

"Seni geri götüreceğim." Caden gömleğini giydi, düğmelerini açık bıraktı. Vedalaşmak için başını salladı, ama ben çoktan Langdon'a dönmüştüm.

"Eve git," diye bağırdım. "Ve Ara'yı bu işe bulaştırdığını unutmadığımı sanma. Ondan uzak dur."

Langdon sırtarak, beni kasten eğlendirmek için durumu kullanmaya zorladı. Gerçekliği bu şekilde kontrol ediyordu.

Onun cevap vermesini beklemedim, zaten asansöre doğru koşuyordum.

Miles ofisimde olmamalıydı ve içeri girdiğimde Arabella'ya somurtarak bakan ve ona karşılık olarak ona dik dik bakan Miles'ı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kafamı kapıya doğru sallayarak onu kovdum ve dikkatimi tekrar Arabella'ya verdim. Arabella koltuğuma kıvrılmış, okuma kalemimi bir silah gibi elinde sıkıca tutarak monitörü izliyordu.

"Miles sana sorun mu çıkarıyor?"

Kalemi bıraktı ve beni kızdırmamak için koltuğundan yavaşça kalktı. "O sadece inatçıdır." Ben masanın etrafında dolaşırken, o dikkatlice masanın etrafında dolaştı, sırtı dikti.

Gözlerim ekrana kaydı ve onun güvenlik kamerasını izlediğini fark ettim.

"Beni gözetliyor muydun, *güzelim*?"

İnkâr etme zahmetine girmedi. "Neden parmağını kırdın?"

"Çünkü hoşuma gitmeyen bir şey söyledi." Sesi uyuşturucu gibi üzerime çöktü, ruhumu titreten öfkeyi yatıştırdı.

"Kızgınsın," dedi, kendini köşeye sıkıştırarak.

Avuçlarımı duvara dayadım ve onu köşeye sıkıştırdım. Geri çekilmek yerine çenesini kaldırdı ve gözlerini benden ayırmadı.

"Bana oku," dedim, sesinin hala yok etmem için haykıran şeytanları sakinleştirmesini duymaya *ihtiyacım vardı*. Babamın beni yetiştirdiği adam olmak için.

Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymamıştım ve bu savunmasızlığı, adını koyamadığım bir öfkeyle nefret ediyordum. Ama yine de onun sesini, yumuşak sözlerini ve narin kahkahalarını arzuluyordum. O, gürültüyü susturdu.

Arabella kaşlarını çattı, isteğimden şaşkın görünüyordu. "Sana kitap okumamı mı istiyorsun?"

Onu duvara sıkıştırmak beni heyecanlandırdı, alt tarafımı ona bastırduğımda penisim hemen uyandı. Tepkimi hissedince yanakları kızardı.

"Okumak için... okumak için bir şey yok," diye kekeledi.

Onun boğazını nazikçe avuçladım, hareket ettiğini hissetmek istedim. "Uydur."

O güldü ve ben o sese boğulmaya hazırdım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerimi kapatıp, sırtımın derisini hayali kesikler parçalarken bile, sesinin beni sarmalamasına izin verdim.

Il ne m'a pas laissé le choix.

*Bana başka seçenek
bırakmadı.*

"Sebastian," diye fısıldadı. Korku ve sesini karartan başka bir şey. "Sen iyisin."

Gözlerimi kırptım ve Arabella'nın duvarın daha da içine doğru itildiğini, neredeyse acı verecek şekilde ağırlığımla sıkıştığını gördüm. Bileğimi kavradı, tırnakları derime batıyordu.

"Sen iyisin," diye tekrarladı, parmakları kolumu okşayarak ilerledi ve ben bu dokunuşun altında hareketsiz kaldım. Kanımda ateş çakıyordu, hayatı için savaşmak için ne yapabileceğinin beklentisi kaslarımı gerdi.

Ringde olmadığım veya seks konusunda karanlık tarafımı ifade etmediğim sürece genellikle bu kadar canlı hissetmezdim. Artık sıkıldığım sapkın zevkler. Bu günlerde şeytanlarımı bastırabilecek tek şey şiddet gibi görünüyordu, sırf uyuyabilmek için onların kana susamışlığını besliyordum.

Ta ki o gelene kadar. Onu işaretlemem gerekiyordu. Ona sahip olmam gerekiyordu.

Neden benim dünyama uygun olmayan bir kadına bu kadar aşık olduğumu keşfetmek için.

Arabella'nın parmakları hafifti, sanki hakkı varmış gibi cildimi okşuyor ve yara izlerimi okşuyordu. Dudakları büzülmüştü, benim canavarım karşısında o kadar dolgun ve yine de meydan okuyordu.

Hayatını kelimenin tam anlamıyla elimde tuttuğumu unutmuş gibiydi. Nabızı avucumda şiddetli atıyordu, içinde bulunduğu durumdan duyduğu dehşeti ortaya koyan küçük bir atım.

Korkması gerekirdi.

Boğazını kullanarak onu kendime doğru çektim, dudaklarım onun dudaklarına kaydı, ta ki onun nefesini yutana kadar. Isırdım ve emdim, ilk gece yapmam gerektiği gibi onu yiyip bitirdim.

Nadiren öpüştüm, bu eylemi uyarıcı bulmazdım, ama onunla her şeydi. İnlemesi ve beni daha sıkı kavraması. Kontrolü ele geçirmeye çalışması, dudaklarımı küçük ısırıklarla benim hakimiyetime karşı koyması, bu da benim aletimi ağrıyordu.

Serbest kalan elim elbisesinin altına kaydı, bacaklarının arasını okşayarak kumaşın çoktan ıslandığını fark ettim. İç çamaşırını yana çekip, iki parmağımı sertçe içine soktum, inlemesi o kadar lezzetliydi ki dilimle yakaladım. Sırılsıklamdı, kayganlık uyluklarını kaplıyor ve elimden aşağı damlıyordu.

"Benim için ne kadar ıslandığını gör," diye homurdandım, çenesini ısırarak.

İnledi ve sözlerim üzerine amı kasıldı. Cildine sırtarak, avucumun içiyle klitorisine baskı uyguladım.

Onu ne kadar yaklaştırabileceğimi hissedebiliyordum, bu kadar çabuk zorlandığında neredeyse acı verici olabileceğini biliyordum. Ama bu, onu arzulamama neden olduğu için bir cezaydı. Vücudu üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu ve bana ne kadar kolay teslim olduğunu göstermek içindi.

Arabella'nın kalçaları parmaklarıma karşı sallanarak, en uç noktaya ulaşmak için bir rahatlama peşindeydi.

Ne yazık ki ona bunu vermeyecektim, henüz değil.

Bölüm 37

Arabella

Orgazmımın reddedilmesiyle içim sıkıştı, acıdı.

Adi herif.

Gözlerinin bu kadar karanlık olduğunu hiç görmemiştim, sanki okyanusun en derin, en korkutucu kısımları gibi. Gerçekten korkutucuydu, çenesi o kadar sıkıydı ki boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordum.

Parmakları boğazımdaki baskısını yumuşattı ama beni orada tutmaya devam etti, başını benimkine yaklaştırarak beni parmak uçlarımda durmaya zorladı. Dudaklarım şişmiş gibi hissediyordum ve onun öpücüğünde kendimi kaybetmekten başka bir şey istemiyordum.

Vahşi, şiddetli bir dil ve dişlerin sahiplenmesiydi. Gözlerini karartan tüm o kabusları bana yansıtıyordu ve ben de ona izin veriyordum.

Sebastian Devereaux gibi bir adama kabuslar veren şey ne olabilirdi?

Teredditle elimi uzatıp elmacık kemiğine dokundum ve az önce içimde olan parmaklar bileğimi o kadar sıkı kavradı ki kemiklerimin gıcırdandığını yemin edebilirim.

"Gerçekten itmekten hoşlanıyorsun," dedi boğuk bir sesle, sesi düşük bir hırıltıydı ve cildimi gerdi. "Sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi."

Bileğimi bıraktı, ama aynı parmaklar elbisenin kumaşı üzerinden meme ucumu çimdikledi, sonra hemen yumuşak bir dokunuşla okşadı. Dokunuşu tamamen çelişkiliydi, hem şehvetli hem de sert. Sanki karanlık tarafını zar zor tutuyormuş gibi.

Her zaman hassas bir insan olmuştum, ama onunla birlikte bu farklıydı. Sanki beni hayatta kalma moduna zorluyordu, böylece her küçük detayı fark edebiliyordum. Her duyumu daha da yoğunlaştırıyordu.

Açıkçası, ben yıkılmıştım ve hayatta kalma içgüdüsünden tamamen yoksundum, çünkü burada bir zorbanın merhametine kalmıştım ve uyluklarım utanç verici bir şekilde tahrikle ıslanmıştı. Şu anda bile, onun yoğunluğu sahiplenici dalgalar halinde yayılıyordu, karşı koyma umudumun olmadığı bir hakimiyet.

"Ne, cevap vermeyecek misin?" diye sordu, dudaklarında acımasız bir sırıtişla.

Gözleri benimkileri esir alırken donakaldım, korku ve ihtiyaç, hala anlayamadığım çarpık bir afrodizyakla karışmıştı. Bu duygudan, benim üzerimde kurduğu etkiden nefret ediyordum.

Eylemleri o kadar öngörülemezdi ki, doğası bir katilin doğası gibiydi. Yine de, kendi bedenimi bana karşı kullanma şekli, tüm gücün kimde olduğunu hatırlatarak omurgamda bir heyecan uyandırdı. Spoiler uyarısı, o idi ve beni bu kadar iyi hissettirdiğinde, ona kızgın bile değildim.

Sebastian'ın parmakları yine içimdeydi, o kadar kendinden emin bir şekilde okşuyordu ki, ani hissin etkisiyle kalçalarımı uzaklaştırmaya çalıştım. Hiç tereddüt etmedi, mide kaslarım gerildi ve bir kez daha hızla orgazmın zirvesine çekildim.

"Yalvar bana," diye fısıldadı, parmakları şehvetle hareket ederken, büyük bir tanrı gibi üzerimde duruyordu. Yoğunluğu daha da alevlendi, bakışları yüzümü yakıyordu. "Arabella. Yalvar. Bana."

Bu bir emirden başka bir şey değildi ve ben hemen isyan etmek istedim. Yüzüne tükürmek ve ona siktirip gitmesini söylemek istedim. Bunun onu durdurmayacağını biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, durdurmasını da istemiyordum.

Kukam ağrıyordu, nefesim onur kırıcı bir şekilde çıkıyordu, o beni uçurumun kenarında tutuyor, geçmeme izin vermiyordu. Ama "*lütfe*" kelimesi dilimde takıldı, sırf onu biraz daha zorlamak için. O da onu elinden almadan önce, hala sahip olduğum azıcık kontrolün tadını çıkarmak için.

Sanki bu oyundan zevk alıyormuş gibi sırtışı genişledi. Tıslayarak parmaklarını çıkardı ve ben bu kaybın acısıyla inledim.

"Bekle..." diye başladım, ama o cep bıçağını çıkardığını fark edince sözlerim yarıda kaldı. Bıçağı açtı ve ben kendimi duvara daha sıkı bastırarak keskin kenardan uzaklaşmaya çalıştım. "Sebastian?" diye fısıldadım.

O çılgına dönmüştü ve bunu kontrol etmek için beni kullanıyordu. Kendini tutuşundan, kaslarının gerginliğinden bunu anlayabiliyordum. Göz bebekleri bir şekilde daha da koyulaşmış, sonsuz bir geceye dönüşmüştü. Stüdyoda kaybolduğu zamankinden daha kötüydü, çünkü o zaman hayalet gibi bakışı birkaç saniye sonra geçmişti. Ama bu sefer farklıydı.

"Ne kadar muhtaç bir küçük sürtük." Eteğimi kaldırarak, bıçak iç çamaşırımı kesip parçaladı, ta ki kalçalarımda sadece paçavralar kalana kadar.

Bacaklarımın arasında bıçağın ilk soğuk dokunuşunda nefesim kesildi.

"Sırılsıklamsın, *güzelim*." Bıçağı dudaklarına götürdü, dili dışarı çıktı ve metalden benim uyarılmamı yaladı. Dilini kesti, ama farkında değildi ya da umursamıyordu. "*Si parfait, putain*."

Sanki beni tam olarak çözemediği bir bilmeceymişim gibi, pişmanlık
Onu
duymadan sahiplenici bir bakışla bana baktı ve bu beni öfkелendirdi.
kov.

Dudakları dudaklarıma değdi, dilimde bakır tadı hissettim.

Sebastian bıçağı orada tuttu, yavaşça ileri geri sürterken boğazımı o kadar sert ısırdı ki moraracağımı anladım.

Biraz daha baskı uyguladı ve ben orgazma çok yaklaştım. Orgazmım, beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetecek kadar şiddetli bir güçle beni pençeliyordu.

"Lütfen," diye yalvardım sonunda, boğuk sesim bıçağı sürtünürken yabancı geliyordu. Keskin kenara çok tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım. Mantıklı tarafım bu durumdan endişelenmem gerektiğini biliyordu, ama o siktirip gidebilirdi, çünkü ben babamla yer değiştirmek için anlaştığımda o neredeydi? "Sebastian!"

Boşalmam bir kasırğa gibi içimi parçaladı, içimi kıvranan zevkten kurtulmak için nefes nefese kalırken ciğerlerimdeki havayı emdi. Sebastian bana dokunmaya devam etti, beni okşadı ve bana kendine özgü yoğun bakışlarla baktı.

Tüm vücudum artçı sarsıntılarla titriyordu, dengemi sağlamak için ona tutunurken kaslarım gevşemişti. Boğazımdaki baskısı hafıfledi ve duvara yaslanmama izin verdi.

"Oynamak istedin, o zaman oynayalım." Bıçağını çekti, ama sadece dudaklarıma bastırmak için. Kesilmemek için kendimi sabit tuttum. "Koş ve saklan, küçük tavşan. Çünkü seni yakaladığımda, seni mahvedeceğim."

Benim durumumdaki herhangi bir kadının yapabileceği tek mantıklı şeyi yaptım ve kaçtım.

Tamam, daha çok tökezledim. İç çamaşırlarımın kalıntıları bacaklarımla etrafında dolanıyordu, sanki beni düşürmek istercesine, sonra onu yırttım ve arkamda bıraktım.

Arkasında, asla kaçamayacağım bir gölge gibi, onun baskıcı varlığını hissedebiliyordum. Ofisinden çıkıp, varlığımla hemen açılan asansöre doğru koştum. İçinde düğme yoktu ve panik içinde duvarlara vurdum.

Kapılar kapandı ve asansör sessizce inerek bir alt kattaki koridorda açıldı. Kulübün ışıkları kapalıydı, barın yanındaki tek bir şerit hariç neredeyse tamamen karanlıktı, ben de hızla dans pistini geçtim. Mağara gibi oda sessizdi, bizden başka kimse yoktu. Onun ayak seslerini duyabiliyordum, her gürültülü adım, kulaklarımda çınlayan kanın sesini bastırıyordu. Duvara yaslanıp, kalbim göğsümü parçalayacakmış gibi atarken nabzımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Bekleyiş yavaş başladı, ama korku damak tadımı acılaştırmasına rağmen, orman yangını gibi yayıldı. Ruhumu tüketti, her nefes için mücadele edene kadar kaslarımı gerdi.

Onu göremiyor ya da duyamıyordum. Bir bakış riskine girerek, başımı köşeden çıkardım ve gözlerimin karanlığa alışması için gözlerimi kırpma zorunda kaldım. Sebastian, kulübün diğer tarafında duruyordu, tamamen siyah takım elbise, keskin hatlar ve geniş omuzlar.

O kapıdan geçerken sessizdi ve ben bu fırsatı değerlendirip bara doğru koştum, arkamdan bir ses duyduğumda saklanmak için masanın altına eğildim.

Yukarıdaki ışıklar yandı, spot ışıkları titrerken, ağır bir ritim havayı doldurdu.

Güm. Güm. Güm.

Bas, zemini titreterek duyularımı bastırdı.

Bir şey ayak bileğimi sardı ve çekildiğimde çığlık attım, tırnaklarım halıya saplandı. Sırt üstü yatırıldım, ani hareket ciğerlerimdeki havayı boşalttı, ben direnmeye, tekmelemeye ve tırmalamaya başlamadan önce ellerimi başımın üstüne tuttu.

Maskesini görünce donakaldım, Sebastian ölüm meleği gibi üzerime çöktüğünde korkum iki katına çıktı, o karanlık, fırtınalı gözleri sadece ilkel arzuyu yansıtıyordu.

Boom. Boom. Boom.

Kulüp etrafımızda canlanmıştı, ışıklar ve müzik kafamı karıştırıyordu. "

Hareket etme," emretti, ve hatta sesi, derin ve sarhoş edici, vücudumu ısıtmaya yetti. Hareket etmedim, özellikle de elinde metal bir parıltı varken.

Dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak, bıçakla elbisenin ortasından aşağı doğru kesti, spot ışıkları yanınca elbise parıldadı. Göğüslerim serbest kaldı ve hemen bıçağın ucunu sol meme ucuma koydu, keskin bir acı hissedene kadar bastırdı, ardından sıvı bir sıcaklık akmaya başladı.

Onun erotik homurtusu ve göğsümün kıvrımından aşağı akan tek bir damla kanı izleyen gözleri, bacaklarımın arasında ateşin yanmasına neden oldu.

"Belle."

Fermuar sesi duyuldu ve ben aşağıya bakma riskini aldım, ağzım kururken o büyük, damarlı eliyle penisini kavradı. Tehditkar ışıktaki bir şekilde daha büyük, daha kalın görünüyordu.

Sığmayacak diye düşündüm, ki bu aptalcaydı çünkü zaten sığmıştı.

"Gözlerin bana baksın," diye emretti ve ben otomatik olarak yukarı baktım, aynı anda o da ileri doğru itti ve beni onu sonuna kadar almaya zorladı.

Saldırı altında sırtım eğildi, vücudum protesto etti, ne kadar ıslak olsam da. Ama o umursamıyor gibiydi, sanki onunmuşum gibi bana bakarken beni sınırlarıma kadar gerdi.

"Ne kadar iyi boyun eğdiğine bak, mon petit lapine."

Bu sözlere inledim, bacaklarım otomatik olarak belini sardı ve onu daha derine aldım. Onun itişleriyle sallandım, beni kendi çıkarları için kullanışına kapıldım. Sanki ben yakıttım ve o da beni ateşe vermek için hazır kibritmiş gibiydim.

Bu zevkten büyük keyif aldım, sırf kendimi var hissettirdiği için acıyı kovaladım.

Hayatta kalmaktan başka bir amacım olmayan bir dünyada kendimi daha az kaybolmuş hissediyordum.

Onun ilgisi bir bağımlılıktı, yoğunluğu ise asla bitmesini istemediğim bir uyarımdı. Sebastian beni sanki onun katarsisiymişim gibi sikti ve ben de bunu istedim. Onu nefret ettiğim kadar çok istedim.

Orgazmım hızla yaklaşıyordu, şiddetli darbelerine karşı kendimi daha iyi sabitlemek için kollarını kavradığımda hareketlerim daha çılgın hale geldi. Tırnaklarımı derisine batırdığımda beni durdurmadı, kontrolümü kaybetmemin sadece bir kısmını yaşamasını istedim.

Göğsünü titreten hırıltı beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi, bu ses tenimde hem korku hem de zevk uyandırdı.

"Bekle..." diye bağırardım, o çekildiğinde, sadece beni karnımın üstüne çevirmek için. Elbisemin geri kalanını yırttı ve artık tamamen çıplak olduğumu fark ettim.

tamamen çıplak olduğumu fark ettim. O tamamen giyinikken ben çıplaktım. Yine bir güç dengesizliği. "Sebastian!"

Kalçalarımı kaldırarak beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve arkamdan içime girdi, o kadar derine ulaşabildi ki boğuk bir çığlık attım. Bu pozisyon yeni açılar yarattı ve o avucunu kıcıma vurduğunda onu sıkıca kavradım.

Aynı parmaklar derime daha derine bastırdı, acıyı artırdı, beni inlemeye ve daha fazlasını istemeye zorladı.

"Benim muhtaç küçük fahişem." Parmakları daha aşağıya kaydı, vücudunun benimkine birleştiği yere daldıktan sonra sırtımdaki deliğe bastırmak için hareket etti.

Nefesimi tuttum, o boş elini ensemdeki saçları kavrayana kadar geri çekildim.

"Yeter," diye uyardı, parmağı okşayarak, alay ederek. "Ağzın benim. Amın benim ve bu küçük delik..." Başparmağı içime bastırdı. "Benim."

Orgazmım ruhumu parçaladı, zihnim başım dönüyordu, milyonlarca parçaya ayrılmıştım. Onun itişlerinin sesi ve benim tenime değen teni etrafımızda yankılanıyordu, ta ki ben tekrar serbest düşüşe geçene, vücudum titreyene kadar.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diye hırıltılı bir sesle söyledi, başparmağı kalçalarıyla aynı ritimde ileri geri hareket ediyordu. "Ve tamamen benim."

Nefes alamıyordum, her santimini kabul ederken vücudum yorgun düşmüştü.

Sebastian çılgına döndü, hareketleri vahşileşti. Saçımı bıraktığında öne doğru eğildim, halının keskin iplikleri her itişte göğüslerime sürtünüyordu.

Boom. Boom. Boom.

Zevki uzatıyordu, serbest eliyle klitorisimi, beni siktiği şekilde tam tersi bir şekilde okşuyordu. Nazikti ama sert. Yumuşaktı ama şiddetli.

Sonunda onun penisinin sertleştiğini, inleyerek şiştiğini hissettim ve bu tek başına beni bir kez daha orgazma ulaştırdı, onu biraz daha uzun süre bana bağlı tutmak için sıkıca sarıldım.

Bölüm 38

Sebastian

Bağımlı olmadım. O hastalığın neler yapabileceğini gördüm. Bir sonraki dozu alma takıntısı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, bu yüzden aynı kızla iki kez yatmadım ve kokaini denemedim.

Ama Arabella farklıydı. Doğrudan kan dolaşıma enjekte edilen bir zehir gibiydi ve bir sonraki dozu almak için sabırsızlanıyordum.

Sıkıldığımda onu bir kenara atmayı ve sonra da babasını bulmayı planlamıştım, çünkü hala bedelini ödemesi gerekiyordu. Ama o bir şekilde beni *yine* uçurumun kenarından geri getirdi, en zor durumlarda bile güneş ışığı ve ışığı benim içimdeki şeytanları çağırıyordu.

Onu avlamak coşku vericiydi, karanlıkta onu takip etmek, onun direnmesi ve sonra da o kadar güzel teslim olması. Bıçaktan korkmuştu, ama keskin kenarı cildine değdirdiğimde inledi, amı titredi.

Açgözlü. Mükemmel. *Benim*.

Kollarımda hafıftı, onu odasına götürürken başı omzuma yaslanmıştı. Onu yatağına yatırıp, bir sonraki adımımı düşünmek için ayrılmam gerektiğini biliyordum. Ama henüz gitmek istemediğimi fark ettim.

Kontrolüm dışında şeyler oluyordu, ama Arabella sabitti. Her şey parçalanırken beni ayakta tutan bir şeydi.

Onu çarşaflarının üzerine yatırırken, ona dokunmak için can atıyordum. Onu uykusundan uyandırmak için, sadece etrafımda tekrar parçalanışını izleyebilmek için. Zevk çılgınlıklarını ve sınırsız inlemelerini duymak için.

Onunla işim bittiğinde, derisi benim izlerimle süslenmiş halde, neredeyse bayılmıştı. Onu gömleğimle örttüm ve Chip'in bizi penthouse'a geri götürdüğü arabaya taşındım. Ona ve beni takip eden korumalara hırladım, bu halde ona bakmaya cesaret ederlerse onları öldüreceğimi söyledim.

Dizimi yatağına koyduğumda yatak çöktü ve gözleri açıldı.

Panik, hatta korku bekliyordum. Tembel bir göz kırpma ve hafif bir kaş çatma değil.

Yatağında oturdu ve gözlerim, hala pembe ve şişmiş olan amına kaydı ve tüm spermimin içinde kaldığından emin olmak için büyük bir istek duydum. *Siktir*. Onun benim çocuğumla şiştiğini hayal ettim ve bu garip sahiplenme duygusu omurgamdan aşağıya doğru aktı.

"Beni mi izliyordun?" diye sordu, odaya bakarak.

Taze sikilmiş, benim gömleğimi giymiş ve biraz dağınık haliyle gerçekten çok tatlıydı.

"Uykunda konuşuyorsun," dedim, sırf yanaklarının kızarmasını görmek istediğim için.

Tam da istediğim şeyi elde ettim. "Konuşmuyorum."

Gülümsedim, dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemedim. "Konuşuyorsun. Fısıldayarak benim adımlı söylüyorsun."

Arabella yatakta daha da irkildi. "Hayır, etmiyorum."

Konuşuyordu ve bunu ilk duyduğumda kendimi ortaya çıkardığımı sandım. Ama uykusunda konuşuyordu, bu yüzden gelip dinlemeyi seviyordum. Sesi sakinleştirici, yumuşak ve lirikti, tam da olması gerektiği kadar boğuktu.

"Okumamı ister misin?" diye sordu, sanki aklımı okumuş gibi.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Hava durumun bozuk olduğunda hep bana okumamı istersin." Çarşafı çekip altını örttü, ben de onu ondan koparmamak için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım.

Hareketsiz kaldım, gözlerim onun gözleriyle çarpıştı. "Sen benim ruh halimi fark etmek için burada değilsin, sıcak, ıslak bir delik olmak için buradasın," dedim, soğuk bir sesle. "Bunu kabul etmiştin, değil mi?"

Öfkeli bir kızarıklık göğsünü kapladı ve gözleri bana dikildi. "Peki, o zaman kendin oku." Bacaklarını yatağın kenarına sallamaya başladı ama bacağına koyduğum elim onu durdurdu. "Senin tutsağın olmayı kabul etmedim."

"Kabul ettin. Sefil hayatından kaçmak istiyordun ve ben de sana tam olarak bunu verdim. Şimdi bunun istediğin şey olmadığını karar verdin diye bana ağlayarak gelme."

"Babamın borcunu ödemek için anlaştım," diye karşılık verdi.

"Onun hayatı karşılığında istediğim her şeyi yapmayı kabul ettin," dedim ve onu yataktan biraz aşağı çektim, bu hareket çarşafı hareket ettirerek benim olanı ortaya çıkardı. "Bu, zamanını nerede geçireceğin de dahil."

"En azından dışarı çıkabilir miyim?"

"Hayır."

"Yürüyüşe bile çıkamaz mıyım?" "Hayır."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti, her zamanki meydan okuma tavrı inatçılığının arkasına saklanmıştı. "Lütfen?"

"Lütfen, sadece dizlerinin üzerine çöküp benim sikimi emmek üzereyken işe yarar." Onu kendime doğru çektim, ta ki onun kesik kesik nefesinin göğsüme değdiğini hissedene kadar. "Beni prensinmişim gibi göstermeyi bırak."

O kadar çok arzuladığım ateş, irislerinde dans ediyordu. "İnan bana, seninle tanıştığım anda masallara inanmayı bıraktım."

"Yine de bir saat önce benim adımı haykırdın."

Şişkin dudaklarından bir hayal kırıklığı sesi çıktı. "Senden nefret ediyorum."

Yaklaştım ve narin boğazında nabzının atışını hissettim. "Amin açıkça aynı fikirde değil." Ayağa kalktım, bu hareket onu yatakta hafifçe sarsarken, o da yüzünü buruşturdu.

Çarşaf lar toplanmış, göğüslerinin şişkinliği gömleğimin açıklığından görünüyordu. Düşünmeden banyoya döndüm, bir bez aldım ve ılık su altında yıkadım.

Bana bir yılanmışım gibi baktı, çarşaf ları tamamen çekip onu neredeyse tamamen çıplak bıraktığımda irkildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ama onu görmezden geldim, nazikçe iç uyluklarını ve sonra amını yıkadım. Tısladı ama beni durdurmadı.

"Bu kadar endişeli görünme. Seni tekrar sikmeyeceğim çünkü acı çektiğini biliyorum." Bana inanmamış gibiydi. "Yanlış anlama, ben kafanda canlandırdığın o canavarım. Pozisyonumu korumak için yapmam gerekeni yaparım. Ama elimden gelirse kadınları veya çocukları kasten incitmem."

"Bana zarar verdin," diye işaret etti.

"Sen bana acı vermemi istedin." Tartışmaya cesaret etmesini bekledim, ama tabii ki tartışmadı.

"Neden kadınlar ve çocuklar olmasın?" diye sordu ve bacaklarını altına kıvrımak için uzaklaştı.

Elim artık soğumuş olan bezi sıktı. "Çünkü onlar her zaman başkalarının oyunlarında piyon olarak kullanılırlar."

"Ben senin oyununda bir piyon değil miyim?"

"Gönüllü bir piyon." Onu bakışlarımla sabitledim, gözlerini hiç kaçırmaması hoşuma gitti.

"Daha önce seni bu kadar kızdıran ne oldu?"

O çok meraklıydı. Bu onu öldürecekti. "Korkmuş muydun?"

"Senden değil."

Ne kadar dürüst. "O zaman neden korktun?" diye sordum.

Çenesi sıkıldı. "Caden iyi mi?"

Yumruğumu o kadar sıkımdım ki parmak eklemlerim çatırdadı. "Caden için mi korktun?" Kesinlikle daha sonra ona bir ziyaret yapmam gerekecekti. Belki de biraz daha sert vurmam gerekecekti.

Kafasını salladı, bu da kıskançlıkla parıldayan öfkemi biraz dindirdi. "Kendine zarar vereceğinden korktum."

Yüzünde aldatma izleri var mı diye baktım, ama bu yorumun samimi olduğunu görünce neredeyse midem bulandı. "Nefret ettiğin herkesi önemsiyor musun, *güzelim*?"

"Sadece beni kuleye kilitleyenleri, ve o da Ara."

Bir nefes verdim, bu onun alabileceği en yakın gülüş gibiydi. "Öldüğünü sandığım kadının aslında hayatta olabileceğini öğrendim."

"Onun ölmüş olması neden önemli?" diye nazıkçe sordu.

"Çünkü bana yaralarımı bırakan oydu."

Bölüm 39

Arabella

Acı çekiyordum, bacaklarımın arasındaki ağrı hem zevkli hem de sinir bozucuydu. Onun yüzüne karşı asla itiraf etmem, ama hiç bu kadar şiddetli orgazm olmamıştım. Bayıldığımdan emindim, çünkü kulüpten çıktığımı hiç hatırlamıyordum, Sebastian'ın üzerimde somurtarak durduğunu hatırlamamıştım bile.

Duyguları sorulduğunda köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi ve profesyonel görüşüme göre, duygusal olgunluğu bir kayanındaki gibiydi. Güzel bir kaya bile değil, denizin şiddetli dalgaları tarafından yumuşatılmış sıkıcı, gri bir kaya, ama kırılırsa pürüzlü ve keskin olurdu.

Sanki kendini bilinçli olarak bastırmaya karar vermiş gibiydi. O maskeyi taktığı gibi duygularını da saklıyordu.

Ama kulüpte beni kovalarken saklanmıyordu, gözleri saf sadizm ve arzuyla parlıyordu. Beni yakalayıp incittiğinde gözleri daha da parladı. Ama o beni incitmiyordu. Morlukları acıdan değil, sahiplenme duygusundan kaynaklanıyordu. İhtiyaç. Arzu.

Sabahın erken saatlerinde Sebastian odamdan ayrıldığı için yalnız uyanmam beni şaşırtmadı. Bir kot pantolon ve tişört giyip dışarı çıktığımda Beatrice'in beni karşılayacağını umuyordum, ama yalnızdım. Chip ya da temizlikçilerden hiçbiri yoktu.

Burada tek başıma olduğumda, burası her zaman acı verici bir şekilde boş görünüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde defterimi ve kalemimi aldım ama kendimi onun yatak odasının dışında buldum. Kapı kapalıydı ve neredeyse yumruğumu kaldırıp kapıyı çalacaktım. Onun...

Kahretsin. Ne halt ediyordum ben?

Topuklarımı döndürdüm, mutfığa gittim, tezgahın üzerinde duran keklerden birini aldım ve rahatça yazabilmek için tabureye oturdum.

Kafamdaki hikaye sayfaya çok kolay aktı. Bu sadece bir ilk taslaktı ve muhtemelen hep ilk taslak olarak kalacaktı. Ama tüm duygularımı kağıda dökmek rahatlatıcıydı. Kurgusal karakterleri zorlu sınavlardan ve kalp kırıklıklarından geçirmek. Onları acı çekip sonra başarıya ulaştırmak.

Ne kadar süre yazdığımı bilmiyorum, son sayfaya geldiğimde elim ağrıyordu ve kek yanımda sadece sinir bozucu kırıntılar bırakmıştı. Kelimelere baktım, hikaye bitmemişti ve kağıt kalmamıştı, göğsümde boş bir his vardı.

Hikayem bitmemişti. "Ne yazıyorsun?"

Tabureden atlardım, yere düşmeden yakaladım. "Lanet olsun."

Sebastian, kapının eşiğinde, siyah üzerine siyah giysileriyle duruyordu. Takım elbise, geniş omuzlarına uzanıyor, iri yapısına mükemmel bir şekilde uymuş.

"Sana bir zil takmam gerektiğini hatırlat" diye homurdandım.

Üst dudağı seğirdi, ama bunun dışında yüzü her zamanki somurtkan halini korudu.

"Önemli değil." Defterimi kapattım, göğsünde bir şey hareket edince donakaldım. "Sebastian..."

Elini kaldırdı ve devasa lanet örümceğin parmaklarının üzerinden geçip koluna tırmanmasına izin verdi. "Bu kadar küçük bir şeyden bu kadar korkmak," diye mırıldandı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Sakın yapma." Adanın etrafından dolaşarak, onu her zaman aramızda tuttum.

Gözlerinde tembel bir eğlence parıldıyordu. "Buraya gel, *güzelim*."

"Eğer bana yaklaşırsan, yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağımı yemin ederim."

"Raven sana zarar vermez."

Neredeyse alay edecektim. "Örümceğine *isim mi verdin?*"

"Buraya gel." Sesinin ölümcül tonu, durumun kontrolünün kimde olduğunu bana hatırlattı. İpucu, açıkça ben değildim. Yine de bakışlarım yana kaydı, bir çıkış yolu arıyordu. "Arabella..."

Bileğimi yakaladı ve beni geri çekerek, tezgaha garip bir şekilde yaslanmamı sağladı. Hareketsiz kaldım, omzuna konmuş örümcekten gözlerimi ayıramıyordum.

"Seni çok kolay öldürebilirim," diye düşündü, eli boğazımı kavradı. "Yine de Raven'dan daha çok korkuyorsun."

Onun avucuna karşı yutkundum, tezgaha gömülmeye çalıştım. Sebastian başını yana eğdi, bana bakarak. Bir süre sonra parmaklarını bıraktı ve ben titrek bir nefes aldım.

"Gerdanlığını tak," diye emretti.

O omzundaki örümceği çıkarıp avucunda tutarken, ben onu ihtiyatla izledim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yürüyüşe çıkmak istediğini söyledin, o zaman yürüyüşe çıkalım."

"Yürüyeceğimizi söylemiştin," dedim, ama sesimde heyecan yoktu çünkü en azından dışarıdaydım. Yani, bir nevi. Sebastian'ın arabasının yolcu koltuğunda oturmak da sayılırdı çünkü camı açmıştım ve esinti vardı. Dürüst olmak gerekirse, kendimi şımartılmış hissediyordum.

Cevap vermedi – ne sürpriz – ben de yanımdaki ona gizlice bir göz attım. Onu araba sürerken görmek garipti, çok sıradan bir şeydi, ama yine de rahat görünüyordu. Neredeyse gevşemiş gibiydi, tabii Sebastian kışındaki o çubuğu çıkarabilir ve böyle bir şey yapabilirse.

"O örümcek olayı komik değildi," diye fısıldadım.

"Komikti," dedi, ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan. "Sana zarar vermezdi."

"Bunu bilemezsin."

Göz ucuyla bana baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Merak etme, o benim ev ofisimdeki teraryumda yaşıyor."

"Neden evcil örümcek besliyorsun ki?" diye merak ettim.

"Çünkü araknofobi çok yaygın ama mantıksız bir korku."

"Yani çoğu insan korktuğu için mi onu besliyorsun? Bu... korkunç."

Sebastian, neredeyse bir kahkaha gibi bir nefes verdi.

"Ayrıca, bu mantıksız bir korku değil. Onlar ürkütücü. Kim sekiz bacağa ihtiyaç duyar ki?"

Sebastian arabayı kenara çekti, koltuğunda dönerek kaşlarını kaldırdı. "Bitirdin mi?"

Dudaklarımı büzdüm ve pencereden dışarı bakarak, yerel halkın Mezarlık olarak adlandırdığı bölgede olduğumuzu fark ettim. Hırsızlık, tecavüz ve cinayetlerle ünlü bir bölgede pahalı görünümlü arabasını bırakmaktan rahatsız görünmüyordu.

Arkamıza başka bir araba yanaştı, tank gibi görünümlü bir 4x4.

"Burada kal," dedi Sebastian ve ben cevap veremedim kapıdan çıktık ve arkadaki araca doğru yürüdük. Aynadan onu izledim, sürücü tarafına eğilip, tüm yol boyunca bizi takip eden ikizlerle konuşuyordu.

Gergin bir konuşma yaptıktan sonra ikizler uzaklaştı ve Sebastian geri dönüp kapımı açtı.

"O neydi öyle?" diye sordum ve Sebastian çenesini sıktı. "Caden aşırı koruyucu."

"Sana mı?" Elini uzattığında kabul ettim.

Göz ucuyla bana baktı. "Eğleniyor gibisin." "Belki biraz," diye alay ettim. "O kadın yüzünden mi?"

"Hayır. O her zaman aşırı koruyucuydu."

Haklıydı; Sebastian kadar güçlü birinin, aşırı koruyucu olacak kadar ona değer veren insanlar olması hoşuma gitmişti. "Böyle seni kollayan insanların olması çok güzel."

Sebastian kaşlarını çatı, parmak uçlarıyla elimi okşadı. "Senin yok mu?"

Gülümseyerek, ama mizah içermeyen bir şekilde. "Peki, neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" Sokağın aşağısına, kırık pencerelere ve terk edilmiş binalara baktım. Şehrin bu kısmı belediye tarafından unutulmuş gibi görünüyordu, terk edilmiş ve umutsuz bir hale gelmişti.

"Görmem gereken biri var ve sen de temiz hava almak istediğini söylemiştin." Bana baktı, elimi tutarken bile ifadesi soğuktu.

Bu tuhaf bir tezat oluşturunuyordu, özellikle de beni kendine çektiğinde. "Yani... maske takmayacak mısın?"

"Savaş başlatmak istemediğim sürece hayır."

Fluffy Duckling, sevimli teması ve eski Tudor tarzı binasıyla, caddenin geri kalanına hiç uymuyordu.

Dışarı, yıpranmış görünen çevredeki işletmelerin aksine, hiç dokunulmamış gibiydi. Pencerelerde bir çizik, kapıda bir çentik bile yoktu. İçerisi sıcaktı, birkaç müşteri Sebastian dikkatini onlara çevirince

Sebastian dikkatini onlara yönelttiğinde hemen içkilerine geri döndüler. Neyse ki, saatin erken olması nedeniyle içerisi sessizdi.

Masalar ve sandalyelerden, uzun, yıpranmış bara ve panelli duvarları süsleyen dekorasyonlara kadar her şey aynı tür ahşaptan yapılmış gibiydi. Barmenin somurtkan yüzüne bakılırsa, burası rustik ve inanılmaz derecede düşmanca bir yerdi. Bu yerde "yumuşak" hiçbir şey yoktu. Hiçbir yerde ördek görmediğimden bahsetmiyorum bile.

"Тебе здесь не рады," diye mırıldandı barmen, başını sallayarak. "Sasha bunu sevmeyecek," diye İngilizce devam etti, Rus aksanı o kadar kalındı ki anlamam biraz zaman aldı.

"Aramızda bir ateşkes var." Sebastian elimi sıktı. "Ryder adında bir adam arıyorum."

Barmenin kalın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. Başka bir şey söylemeden, barın ucunda, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlı, başka bir müşteriyle hararetle konuşan adama başını salladı.

Ancak, arkadaşı ona cinayetden paçayı sıyrabileceğini mi diye tartışıyormuş gibi bakıyordu, çünkü barmen ortamı açıkça anlamamıştı.

"Ben de dedim ki... tabii ki sığar, canım," dedi Ryder ve yorumunu bir kıkırdama ile bitirdi. "Sanki... Hey, iyi misin dostum?"

İsimsiz adam soldu, gözleri Ryder'ın arkasına geçen Sebastian'a doğru genişledi. Sebastian çenesini bir kez sallayınca, adam koltuğundan fırladı ve Ryder, arkadaşının aceleyle ayrılmasını izleyerek kaşlarını çatı.

"Ne oluyor lan..."

Sebastian boş tabureyi işaret etti ve sanki ölümün ta kendisiymiş gibi arkama geçti. Ryder gözlerini kırptı, Sebastian'a zar zor bir selam verdi ve sonra o sıcak kahverengi gözlerini bana dikti.

"Merhaba, tatlım," diye mırıldandı. "Senin gibi güzel bir kızın böyle boktan bir yerde ne işi var?" Tipik bir yakışıklıydı, düzgün yüz hatları ve hafif sakallı keskin çene hattı vardı. Barın altında bacaklarını uzattığına bakılırsa, Sebastian kadar uzun boylu olduğunu tahmin ederdim, sadece o kadar geniş omuzlu değildi.

"Sen Ryder mısın?" diye sordu Sebastian, sesi o kadar soğuktu ki, buzlanma olmamasına şaşırdım.

Ryder sırtı ve sonunda ona baktı. "Hiç duymadım." Cam şişesinden uzun bir yudum alan Ryder, şişeyi bara çarptı. "Şimdi, izin verirsiniz..." Ayağa kalktı.

"Otur. Otur." Sebastian'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Yoksa olanlardan hoşlanmayacaksın."

Ryder'ın gülümsemesi sahte bir hal aldı ve gamzeleri ortaya çıktı. "Bu pub'ın sahibi kim, biliyor musun?" Etrafına bakındı, sanki çevredeki ağaçlardan yardım isteyormuş gibi. "Sadık müşterilerini tehdit etmeden pek hoşnut olmayacağını sanırım, değil mi?"

"Sana bir teklifim var," dedi Sebastian. "Benim için bir şey bulmanı istiyorum."

"Dostum, sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun. Ben sadece zor bir günün ardından içkimi yudumlamaya çalışıyorum."

"50 bin öderim."

"Siktir git." Ryder öksürdü, kendi tükürüğüne boğuldu. "Şu anda açıkça biraz dezavantajlı durumdayım. Sen benim kim olduğumu biliyorsun gibi görünüyor, ama ben senin kim olduğunu bilmiyorum."

"*The Thorn'un* sahibi," dedim, gülümsemesinin gerginleşmediğini veya kaybolmadığını fark ettim. Sadece gözlerinin hafifçe kısılması, anladığını ele verdi. Sebastian'ın kim olduğunu tam olarak biliyordu.

"Maske takman gerekmiyor muydu?" Ryder mırıldandı, ama cevap alamayınca devam etti. "*Thorn* güzel bir yer olmalı. Tabii ben şahsen bilmiyorum, çünkü oraya hiç girmeme izin verilmedi. Bana sorarsan biraz elitist bir yer." Kurnazca kaşlarını kaldırdı.

"Bunu bulmanızı istiyorum." Sebastian göğüs cebinden bir fotoğraf çıkardı, içindeki yaşlı kadın çok güzeldi.

Kadının göğsündeki broşu işaret etti, beyaz kristal bir gül, benim tüm hayatımdan daha pahalı görünüyordu. Komik bir şekilde, bu doğru değildi, çünkü Sebastian'ın broş için ödediği paranın iki katına kendimi satmıştım. Açıkçası, değerimi biliyordum.

Ryder fotoğrafı inceledi. "Bulmak derken, çalmak mı demek istiyorsun?" Sebastian sessiz kaldı ve Ryder bana sırtıttı. "Erkek arkadaşın her zaman bu kadar gergin mi?" diye sordu.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim ve Sebastian elini ensemin arkasına hafifçe doladı. Biraz sıkıttı ve ben sessizce "*uslu dur*" dediğini anladım.

"Onunla bir daha konuşursan, dilini keserim," diye uyardı Sebastian ve Ryder başını geriye atarak güldü.

"Tamam, sinirlenme." Fotoğrafı bir kez daha inceledi. "Ne zamana kadar lazım?"

"Mümkün olduğunca abuk."

Tek bir bağ sallama, alaycı ifadesi ciddileğti. "Sahibi hakkında elinde ne varsa ver, bir hafta içinde sana ulaştırırım."

Bölüm 40

Sebastian

Broş annemin düğün yıldönümü hediyesiydi.

Bu yüzden neredeyse kontrolümü kaybediyordum, zihnim, kendimi tamamen kaybetmemek için düzenli olarak arındırmam gereken karanlığa teslim oluyordu. Margot'un yüzü değil, hayatım küle dönmeden sadece bir ay kadar önce babamla birlikte seçtiğim lanet broş.

Ryder pisliğin tekiydi, ama yetenekleriyle tanınıyordu. Neyse ki, Arabella'ya bir daha doğrudan konuşmadığı için misilleme yapmak zorunda kalmadım, ama kalkıp giderken ona göz kırptığında kendimi tepki vermemek için zorladım. Sorun değildi, çünkü işini bitirmesini bekleyecektim, sonra da lanet olası gözünü oyacaktım.

"Bir daha onunla konuşursan, dilini keserim," dedi Arabella alaycı bir ses tonuyla. "Açıkçası, sen bir barbar gibisin." Taburesinde dönerek bana sırtarak baktı, altın kahverengi gözleri eğlenceyle parıltıyordu.

Eğilip bir sonraki sözlerimi fısıldadım, elimle boğazının yanını kavrayarak nabzını hissettim. *"Belle, ben bir barbar olsaydım, seni bu bara oturtur ve herkesin önünde güzel amını yalardım."*

Nefesini içine çekti, nabzı avucumda hızla atıyordu. Benim yakamı ve morluklarımı taşıyordu. Dudakları artık şiş değildi ve herkesin kime ait olduğunu görebilmesi için onları ısırmak istedim. Sanki yakası yetmezmiş gibi.

Ama yapmadım, sırf izleyicilerimiz yüzünden. Arabella'nın bana karşı bu kadar içgüdüsel tepki vermesini kimse görmemeliydi. O buna direnmeyi severdi ve direndiğinde, teslimiyeti çok daha tatlı olurdu.

"Bacaklarını açar, dilimi ve parmaklarımı kullanarak adımı haykırmanı sağlardım, böylece buradaki tüm erkekler senin bana ait olduğunu bilirdi. Neden yapmadığımı bilmek ister misin?" Dudaklarımı boğazının diğer tarafına değdirdim. "Çünkü paylaşmam."

Yutkundu ve ben isteksizce onu bıraktım. "Anlaşıldı," diye mırıldandı, yanakları kızardı ve o anda benim bunu yaptığımı hayal ettiğini biliyordum. Yan odanın mahremiyetine sahip olmak cazipti, ama doğruydu, ben paylaşmazdım. Müşterilerin görüş alanında olmayabilirdi, ama çığlıklarını duyacaklardı ve bu kabul edilemezdi.

Belki de söz verdiğim gibi yüzüme boşalmasını sağlayıp, sonra da duyan herkesi öldürebilirdim? Cazip bir fikir.

"İyi misin?" diye sordu, ben onu önümde bir ziyafet gibi hayal ederken beni dikkatle izliyordu.

Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, sadece birkaç tel makyajsız yüzünü çerçeveliyordu. Çok güzeldi, gerdanlık ve narin boynundaki diş izlerim onu daha da güzelleştiriyordu. Boynunu tutmamdan rahatsız görünmüyordu, elim orada olmasına rahat görünüyordu.

"O muydu?" diye devam etti. "Fotoğraftaki kadın?"

Sırtımda bir bakış hissettim, farkındalıkla ürperdim. Londra'daki Rus Bratva'nın biraz eğlenceli bir paravanı olan Fluffy Duckling'e hiç adım atmamıştım. Müşterilerin çoğu çeşitli suç örgütleri ve şirketlerinin üyeleri, tehlikeli erkekler ve kadınlar, bölge savaşı riski olmadan yaklaşmamaları gerektiğini bilenlerdi.

"Margot Laurent," diye cevap verdim, sesimi alçak tutarak. "Babamın metresi."

Arabella başını geriye eğerek gözlerime daha iyi bakabildi. "Özür dilerim." "Neden? Ona onu becermesini sen istemedin ki."

"Yaptığı şey için. Kimse bunu hak etmez."

Başparmağımla alt dudaklarını okşadım. Arabella olanlardan habersizdi, ama sözleri acı verecek kadar samimi, Onun gibi insanlar benim dünyamda canlı canlı yenilirdi.

"Aileni seçemezsin," diye ekledi, gözleri benimkilere son derece samimi bir şekilde bakarak. "Ben bilirim."

"Hmm," diye mırıldandım, başımı eğerek dudaklarım neredeyse onun dudaklarına değecek kadar yaklaştım. "Dikkatli ol, beni gerçekten sevdiğine inandıracaksın."

Dudaklarından nazik bir kahkaha kaçtı ve ben de o sesi başka kimseyle paylaşmak istemediğimi bilerek kaskatı kesildim. "Bunu şimdi yapamayız, değil mi?" diye alay etti.

"Bu da ne lan?" diye bir ses kükredi ve dönüp baktığımda Graves'in ucuz bir takım elbise giymiş olarak orada durduğunu gördüm.

"Dedektif," diye soğuk bir şekilde selamladım. "Bu şerefi neye borçluyuz?"

Arabella yüzü solarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Burada ne işin var?"

"Birisi senin dışarıda olduğunu söylediğinde inanmamıştım," dedi Graves alaycı bir şekilde, rozeti bize onun rolünü hatırlatacak kadar parlıyordu, arkasında yatan otoritesi tamamen çürümüş olsa da. "Ama işte ikiniz de buradasınız, plebler ile birlikte sefalet çekiyorsunuz."

"Beni takip mi ediyordun?" diye sordu, benim yanımda kalarak.

"Telefonuna cevap vermiyordun." Gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu, huzursuz ve uyanık, yakınlardaki müşterilerin artan ilgisinin farkındaydı.

Fluffy Duckling, kolluk kuvvetlerinin sık sık uğradığı bir yer değildi ve Graves'in sert duruşundan, zar zor gizlediği kibirine kadar her şeyi, *onun bir polis olduğunu* haykırıyordu.

"Son zamanlarda babanla hiç konuştun mu?" diye sordu, sesi koyulaşarak. "Yoksa Sebastian'la yatmakla o kadar meşgul müsün ki, kimi korumak zorunda olduğunu hatırlamıyor musun?"

Öne atıldım, Gabriel'i yakasından yakaladım ve ayak parmaklarının ucuna basmak zorunda kalana kadar onu yukarı çektim. Nefesi kesildi, ama sonra keskin ve dengesiz bir şekilde güldü, bu ses durumu kontrol altında tutuyormuş gibi davranan biri için biraz fazla vahşiydi.

"Doğru," diye kışkırttı, gözleri parıldayarak. "Devam et. Sana kelepçe takmam için bir neden ver."

Barda bir avuç içi sesiyle yankılandı. "*Достаточно!* Dışarı çıkın ya da arka odayı kullanın," barmen bize doğru homurdandı. "Ciddiyim."

Graves'in omzumun üzerinden Arabella'ya hoşlanmadığımı bir acımasızlıkla baktığını fark ederek çenemi sıktım. Bir zamanlar bir çift olduklarını zaten biliyordum, ama ifadesinden onu kaybettiği bir mülk olarak gördüğü anlaşılıyordu. Geçmişleri yüzünden midemde garip bir yumru oluştu, ama sonra onun artık benim olduğunu hatırladım.

İsteksizce onu bıraktım ve o sendeleyerek geri çekildi, yüzü kızardı ve iğrenerek tuttuğum yeri sildi. "Bana bir daha dokunursan, bu memura saldırı sayılır."

Kolumu salladım ve Graves'in önümden gitmesine izin verdim, böylece arkamda kalmasın. Arabella yanımda endişeyle telaşlanıyordu, ama benim yanımda dururken alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. Sanki Graves onun ışığını çalmış gibiydi.

"Gabriel, ne yapıyorsun?" Arabella, baş başa kaldığımızda alçak ve gergin bir sesle sordu. "Burada olmamalısın."

Gözleri benimkilerden ayrılmadı, gülümsemesi gergindi. "İyi misin diye bakıyordum, bebeğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "*Bu* yüzden mi kulübümün dışında dolaşıyordun?"

Langdon birkaç gün önce Graves'i bir ara sokakta, köpek gibi artıkları arayan bir şekilde dolaşırken gördüğünü söylemişti. Onun için bu kadar uğraşmaya değeceğini düşünmemiştim, ta ki onu benimle pek bağlantısı olmayan diğer kulüplerimin önünde de görene kadar. Bu da bana onun amaçsızca izlemediğini gösterdi. *O araştırıyordu.*

"Lennon nerede?" diye sordu, aniden Arabella'ya dönerek. "Seninle konuştuğunu biliyorum, ama geri gelmedi."

Arabella yanımda sertleşti ve bakmam gerekmeden yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordum. O, açık bir kitaptı, istese de istemese de her duygusu yüzüne yansıyordu.

"Ona hayır dedim," dedi sessizce. "Teklifinle ilgilenmedim."

Graves hemen tepki vermedi, bunun yerine gözleri sertleşerek ona bir an fazla baktı. "Bundan emin misin?" diye sordu, sesi tam da sinir bozucu olacak kadar yumuşadı. "Seni korumak istiyorum, bebeğim. Her şeye bulaşmadan önce bana izin vermelisin. Çünkü bana yalan söylüyorsan, işler kötüye gittiğinde sana yardım edemem."

İşte, onun gizli niyeti ortaya çıkmıştı. Bu, onun güvenliği ile ilgili değildi. Bu, bir koz elde etmekle ilgiliydi.

"Dikkatli olun, Dedektif. Bunu son yaptığımızda, neredeyse rozetinizi kaybediyordunuz ve ben bir özürle kurtuldum," dedim, yüzüm alaycı bir ifadeye büründü.

"Gerçekten dokunulmaz olduğuna düşünüyorsun, değil mi?" Graves tısladı, gözlerinde çaresiz bir ışık parladı, sonra bakışlarını tekrar Arabella'ya çevirdi. "Onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgin yok, değil mi, bebeğim?" diye sordu, sanki hala ona dokunabilirmiş gibi dar odanın diğer ucuna uzandı.

Ama ben çoktan oradaydım ve o çok yaklaşımadan Arabella'yı yanıma çektim.

"İkimiz de, zorlandığında ne kadar acımasız olabileceğini biliyoruz," diye devam etti.

"Arkadaşın, haftalar önce benim dövüşümde Arabella'yı köşeye sıkıştırdığından beri ortalarda görünmüyor," diye homurdandım.

Graves'in burun delikleri genişledi. "Sonra nereye gitti?"

"Bu beni ilgilendirmez," diye cevap verdim, sesim buz gibiydi. "Belki Thames Nehri'ni kontrol etmelisin. Bu mevsimde oldukça kalabalık olduğunu duydum."

Graves gözlerini bana çevirdi, şiddet havayı gerginleştirdi. "Teklifim hala geçerli," dedi ona, ama dikkati hala bende idi. "Seni kurtarabilirim, tek yapman gereken..."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diye keskin bir şekilde sözünü kesti. "Şimdi git. Lütfen."

Yüz hatları sertleşti, ama daha fazla yorum yapamadan, "Dikkatli ol, yoksa arkadaşınla düşündüğünden daha erken karşılaşabilirsin," diye uyardım.

Graves'in gözlerinde kötücül bir ışık parladı ve yüzünde acımasız ve nezaketsiz bir gülümseme belirdi. "Aramızda netlik olsun, bebeğim, benimle eve gelmek yerine, bilinen bir katil ve uyuşturucu baronuyla kalmayı mı tercih ediyorsun?"

"Kirli bir polise karşı mı?" dedim, sesim alçak ve sabitti.

Graves alaycı bir şekilde güldü. "Bu iş bitmedi," diye mırıldandı, gözleri Arabella'nın üzerinde durduktan sonra tek kelime etmeden dönüp gitti.

Kapı arkasından kapandığında, Arabella benden uzaklaşarak odanın diğer tarafına geçti. "Bu gerçekten gerekli miydi?" Sözlerinde sertlik vardı, bana baktığında dudakları sıkı bir çizgiye dönüşmüştü.

"Neden? Onu umursuyor musun?" Arabella'nın önce Graves'le birlikte olmasına duyduğum kıskançlığı henüz atlatamamıştım. Buna alışık değildim ve bu yüzden ona yaklaşarak onu duvara sıkıştırdım. Yine de çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Mağara adamı gibi davranmayı kes," diye tersledi. "Öyle miyim, *güzelim*?"

"Ara," diye homurdandı ve ben gülmeme engel oldum.

"Bu dünyada herkese karşı iyilik yapamazsın, özellikle de sana zarar veren pisliklere."

"Nazik olmanın bir zayıflık olduğunu düşünmeyi bırak." Elleri yanlarında sıkı sıkı kenetlendi ve ben onun küçük hayal kırıklığı gösterisine sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Benim dünyamda öyle." Başımı eğdim ama aramızda kasıtlı olarak bir mesafe bıraktım.

O ısrar etmeye devam etti ve onu bu duvara dayayıp cezalandırmamamın tek nedeni, yalnız kalana kadar sabırla beklememdi. Nerede

Kimsenin görmediği bir yerde cezasını çekecekti.

"Lennon'ın öldüğünü ona söylemeye gerek yoktu. Bu çok acımasızcaydı." "Onun öldüğünü hiç söylemedim."

"Öyle ima ettin."

Bu sefer gülümsedim, başımı yaklaştırarak dudaklarımın üzerinde hissettiğim nefesini hissettim, sonra cebimdeki telefonum titremeye başladı.

Onu görmezden geldim, tüm dikkatim tamamen ona odaklanmıştı.

Arabella yine hayal kırıklığını belli etti. "Gabriel benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Geçen yıl bana evlenme teklif etti, ben de hayır dedim."

Bu pisliğin onu sahiplendiği düşüncesi içimde öfke uyandırdı. "Neden?"

"Çünkü o, benim sandığım gibi bir adam değildi." Sesi sessizdi. "Babam çok öfkeliydi. Gabriel ona para teklif etti, ama ben reddettiğim için bu para elbette geri alındı."

"Sana hiç vurdu mu?" Bu düşünce içimi beyaz sıcak bir öfkeyle doldurdu.

Arabella kaşlarını çatı. "Babam mı?"

"Gabriel," diye dişlerimi

gıcırdattım. "Oh... hayır."

"Cevabın ikna edici değil."

Gözlerime baktı, çenesi sıkıydı. "Onun bana vurmasına asla izin vermezdim."

"Hmm." Onun yanında neden çekindiğini, ya da neden gözlerindeki ışığın onun yakınında olduğunda söndüğünü bilmek istedim. "Graves bir şeyler çeviriyor."

Gözlerini kırıştırdı, bu gözlem onu hazırlıksız yakalamış gibi bana baktı. "O her zaman bir şeyler peşinde," diye mırıldandı. "Bir şey kafasına takıldığında, durmaz. O zaman..."

"Takıntılı," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Dürtüsel." İmparatorluğumu ilk kez araştırmaya çalıştığında işleri bu şekilde batırmıştı. Heyecana kapılmış, kendi egosu yüzünden sabırlı olamayacak kadar körleşmişti. Bunun yerine kahraman olmak istemiş ve kirli oynamaya çalışsa da başarısız olmuştu.

Yine başarısız olacaktı. Bundan emin olacaktım.

Telefonum bir kez daha titremeye başladı, ben de durana kadar görmezden geldim, ama hemen tekrar titremeye başladı.

"Ona cevap verecek misin?" diye sordu Arabella ve ben onun bakışlarındaki öfkeye gülümsedim. "Yoksa bütün gün eski sevgilim hakkında beni sorguya mı çekeceksin?"

"Ağzın başını belaya sokacak," diye mırıldandım, cevap vermeden önce kimin aradığını biliyordum.

"Ne oluyor Bas? Muhafızları kovdun mu?" Caden telefonun diğer ucunda haykırdı.

"Ne istiyorsun?" diye tersledim. "Meşgulüm." Meşgul derken, Arabella'yı tahrik edip onu eve götürerek daha önce anlattığım şeyi yapmak istediğimi kastetmiştim.

Caden burnunu çekti. *"Senden pislik gibi davranmamı istiyorum, ama bunun imkansız olduğunu düşünüyorum."*

Arabella sesi duymadan önce kahkahaya boğuldu ve ben ona sessiz kalması için baktım.

"Lang yine bir şeyler yakıyor. Endişeleniyorum," diye ekledi Caden ve yüzüm karardı.

Siktir. Lang'ın bir şeyler yakması alışılmadık bir şey değildi, ama Caden endişeleniyorsa, bu Langdon'ın işi abarttığı anlamına geliyordu. "Kimseye zarar verdi mi?"

"Onaylananlar dışında, hayır, sanmıyorum."

Arabella kaşlarını çatı ve ben başparmağımla gözlerinin arasındaki çizgiyi düzelttim. "Onunla konuşacağım, ama şimdilik daha yakından takip edelim. Kendi zihninde kaybolmak yerine gerçekliğe bağlı kaldığından emin olalım."

Bölüm 41

Sebastian

Lang'ın evine adımımı attığım anda, parfüm, esrar ve seks kokusu burnuma çarptı. Üç çıplak kadın, uzun bir parti gecesinin ardından derin uykuda, kanepede yan yana yatıyordu.

"Siktirin gidin," diye homurdandım ve onları uyandırdım.

Üçü de şaşkınlıkla çığlık attıktan sonra çıplak olarak asansöre koştular. Her yerde mumlar yanıyordu, eriyip yere yapışıkları için unutulmuşlardı. Esmer kız geçerken bir tanesine çarptı ve ben onları toplamadan önce mumlar yere saçıldı. Neyse ki düşmeyle alevleri söndü, ama mumlar ahşabı çoktan yakmıştı.

Masada, Lang'ın altın çakmağı ve birkaç kullanılmış prezervatifin yanında atılmış şişeler duruyordu. *Kahretsin*. Langdon, moralinin bozuk olmadığı sürece içki içmezdi.

Yatak odasına doğru ilerlerken, onu yatakta sırtüstü yatarken buldum, siyah ipek çarşaflar düşmüş ve onu şiddetle beceren busty bir sarışın ortaya çıkmıştı. Lang, her zamanki gibi, penisi hariç tamamen giyinikti, kız performansını sergilerken parmakları onun kalçalarına sıkıca tutunmuştu.

Beklemedim. "Zaman doldu. Çık dışarı."

Kadın durmadı, aksine başını çevirip bana somurtarak baktı. "Bir kişiye daha yer var," diye mırıldandı ve bana dokunmak için geriye uzandı. Lang benden önce tepki gösterdi ve kadını itti, kadın onun yanında çirkin bir şekilde zıpladı.

Elleri havaya kalktı, hareketleri öfkeliydi ve işaret diliyle "Ona dokunma" dedi.

Ama kadın anlamadı, bunun yerine saçlarını kabartıp attığı kıyafetlerine uzandı. "Göt herif," diye mırıldandı, geçerken ona öfkeyle bakarak. "Beni arama."

Yatak odasının kapısını arkasında çarptı ve ben Langdon'ın kendini saklamasını beklerken kapıya yaslandım.

"Ne oluyor, Bas?" diye işaret diliyle sordu, kaşları sinirle çatılmıştı. "Saat sabahın altısı gibi. Benim işimi bitirmemi bekleyebilirdin."

"Ara'yı işin işine karıştırarak benimle dalga geşitin. Bu sadece intikamdı."

Lang'ın dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Onu sevmediğini söyleme bana. Onu kovalayabilmek işin tüm gardiyanları dışarı gönderdiğini biliyorum. Tüm görüntüleri silmek zorunda kaldım."

"Hmm." Yatağın yanındaki halının üzerine konmuş bir cam şişeyi iterek, başka bir şişeye ıarpırdım. "Neden yine her şeyi mahvediyorsun, konuşmak ister misin?"

Lang'ın gülümsemesi gerginleşti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kendini yok ediyorsun," dedim, burun deliklerinin genişlediğini ve gözlerime bakmadığını izleyerek. Lang dürtüsel, ben ise sadece yıkıcıydım. Ama benim yıkıcı eğilimlerim genellikle önceden düşünölmüştü.

"Ne yapmamı istiyorsun? O tekrar peşimize düşene kadar oturup bekleyeyim mi?" Sonunda bana baktı, gözleri ıılınca parlıyordu. Takıntılı olduğu ateş gibi parıldıyordu. Caden ve benim o bakışını yatıştırmak işin yıllarımızı harcamıştık.

"Artık ıocuk değiliz." Onu yakalayabileceğim kadar aramızdaki mesafeyi kapattım ve alnımız alnına değene kadar onu kendime doğru ıektim. Benden farklı olarak, Langdon dokunulmaya can atıyordu. "Eğer bu doğruysa ve o geri döndüyse, intikamımızı alacağız."

Langdon bu kadar yakinken işaret diliyle konuşamadı, sadece nefes aldı. Her nefes alışında, nefes verişi kadar bitkin görünüyordu. Bir süre sonra omzuma yumruk attı ve geri ıekildi. "Ara nerede?"

Gözlerinde ıöküntü belirtisi var mı diye baktım, ama daha sakın görünüyordu. Daha az gergin. "Önemli değil. O benim, o yüzden onu senin oyunlarından uzak tut."

"Yoksa ne olur?" diye işaret diliyle sordu. "Oyun oynarsan öğrenirsin."

Arabella

"Sebastian Şimdi penthouse'da beni izleyen adamlar mı tuttu?" Langdon'a sordum. Ben kalktığımda o mutfak tezgahına yaslanmıştı. "Beatrice olduğunu sanıyordum." Fluffy Duckling'den bu yana birkaç gün geçmişti ve uyanınca Sebastian'ın çoktan gitmiş olduğunu görmeye alıŐmıŐtım. Ayrıca Beatrice'i çok özlüyordum. Ve onun pişirdiklerini.

Lang sırttı ve telefonunu çıkarıp bir mesaj yazmaya başladı. Arkadaşlık isteyeceğini düşündüm.

Mutfak  ekmecelerinden birini açtım ve defterim hemen ortaya çıkmayınca i  geçirdim. "Sebastian nerede?"

Langdon omuz silkti, işaret diline geçmeye başladı, sonra tekrar telefonuna döndü. Muhtemelen işlerini hallediyor.

"Ne gibi işler?" Ona baktım ve Sebastian'dan farklı bir yoğunlukla beni izlediğini fark ettim. Bakışları, yapmaması gereken bir Şey yapan bir  ocuk gibi gergindi.

Başını yana eğip sırttı. Ne arıyorsun?

Ona yan gözle baktım. "Defterimi. Geçen gün mutfakta bırakmıŐtım ama kaybolmuş." Temizlik ilerden birini bulup nereye koyduklarını soramamıŐtım.

Bu çok sıkıcı. Benimle birlikte birkaç iş halletmek ister misin? diye yazdı ve telefonunu bana doğru çevirdi. Chip'i bizi götürmesi için aradım bile.

Mesajı görünce kaşlarımı çattım, ensemde bir tedirginlik hissettim. "Sebastian biliyor mu?"

Langdon omuz silkti, o kendini beğenmiş gülümsemesi daha da genişledi. Ne  nemi var ki? O farkına bile varmadan seni geri getireceğim. Söz veriyorum.

"Siz ikinizin oynadığı sapkın oyunda kullanacağınız bir oyuncak değilim."

Bunun Sebastian'ı kızdırmak için yaptığı bir Şey olduğundan neredeyse emindim, sessiz bir intikam eylemi, çekicilikle süslenmiş. Onun yanından uzanarak buzdolabından bir Şişe su aldım, kapıyı çarpma isteğine direndim.

Keskin bir ıslık sesi havayı yırttı ve beni adımımın ortasında durdurdu.

Dönüp baktığımda Langdon abartılı bir hareketle bir Şey işaret ediyordu, sonra benim anlamadığımı hatırlayınca gözlerini devirdi. Öyle değil.

"O zaman ne?"

Cevap vermedi, kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu ve sadece bana baktı. Cevap vermek yerine kendini susturmuŐtu. Çok olgunca.

İç geçirdim ve dönüp gitmeye başladım, ama yine keskin bir ıslık sesi duyuldu.

Ban

a. Gel de bana eşlik et. Her soruna cevap vereceğime söz veriyorum.

Bas hakkında.

Bölüm 42

Arabella

Kitapların ve kahvenin tanıdık kokusu, heyecanlı fısıltıların ve kağıt hışırtısının hafif sesi beni sardı. Antika görünümlü rafları ve sıcak içecekler ve kek servisi yapan küçük bir köşe kafesi olan bu küçük kitapçı, daha önce hiç gitmediğim bir yerdi.

"Chip ne olacak? O içeri giremez mi?"

Langdon başını salladı. O yerini biliyor. Sen de biliyorsun. Dükkandan ayrılma, diye yazdı Langdon, önce gözlerini, sonra da beni dramatik bir şekilde işaret ederek. Bir kitap alıp masada benimle buluşabilirsin.

Gülümsedim, Sebastian'ın penthouse'dan çıktığım için bana kızacağını zaten biliyordum. Hiçbir zaman açıkça çıkamayacağımı söylememişti ve tek başıma dışarı çıkmış da değildim. Rafları tararken, hangi kitabın bana arzuladığım kaçıyı sağlayacağını düşünürken parmaklarım kitapların sırtlarını okşadı. Beni kafamdan çıkarıp bir süreliğine başka birinin karmaşasına çekebilecek bir şey.

Sonra gözüm bir mafya romanına takıldı ve gülümsemeden edemedim. Sebastian'a yüksek sesle okumak, sadece onun sırtışını görmek için bile, çok cazip bir fikirdi.

Serinin ilk kitabını alıp geri döndüğümde, Langdon'ın iki içki ve bolca kekle beni beklediğini gördüm. El salladı ve ben de kitabımı elimde onun karşısına oturdum.

"Neden Sebastian gibi korumaların yok?" diye sordum, kahvemi yudumlarken. "Yoksa Chip sayılır mı?" Langdon'ın kremalı ve marshmallowlu sıcak çikolatası vardı, hatta çikolata bıyığı bile vardı ama ona bunu söylemedim.

Ben Bas'ın korumasıyım. Açık avucuyla göğsünü vurdu. Yavaşça işaret etmeye başladı ve cümleyi yazmadan önce her hareketini izledim. O en üstteki adam, Caden ve ben de onun infazcılarıyız.

Kaşlarımı kaldırmadan edemedim. "Yaptırımcıları mı?"

Langdon pastayı ikiye böldü, kendi payını ağzına attı ve geri kalanını bana uzattı. Bir ısırık aldım ve yavaşça çiğnedim.

"Sebastian'ı ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum, o ayrıntıya girmediğinde. Langdon elini kaldırdı, parmaklarını açtı. "Beş yıldır mı? Yoksa sen beş yaşındayken mi?"

O beş yaşındaydı, ben yedi. Yani daha olgun olan benim. Ben okurken o gülümsedi ve ekrana dokundu. Babalarımız rakipti. Arkadaş olmamız onları çok kızdırıyordu. Birbirimizin evlerine gizlice girdik ve babam öldüğünde ben kalıcı olarak taşındım.

"Üzgünüm."

Üzülme, o beni döven bir pislikti. Bas ondan nefret etse de Mael bana daha iyi davranırdı. İçkisini bitirdi ve ben de aynısını yapana kadar benimkine bakakaldı.

Kitabı alıp kasaya doğru yürüdü ve ödemeyi yaptıktan sonra bana kalkmamı işaret etti. Pastadan son bir ısırık alıp peçeteye koydum ve onu dışarıya kadar takip ettim. Hafif bir esinti, güneşin sıcaklığını hafifletiyordu. Arabaya yaslanmış olan Chip'e el salladım.

Mendili uzattım, Chip içindeki küçük kek parçasını görünce kaşlarını çatı. "Teşekkürler," dedi sessizce, Langdon'a izin istercesine bakarak.

"Peki, neye ihtiyacınız var?" Langdon tuhaf bir ifadeyle bu konuşmayı izlerken, ben omzumun üzerinden sordum. Çenesiyle yolun karşısındaki *Wok & Roll* adlı Çin restoranını işaret etti.

"İçeride yardıma ihtiyacınız var mı? Yoksa burada kalmamı mı istersiniz, efendim?" diye sordu Chip, neredeyse hevesle peşinden gelmek istercesine.

Langdon arabayı işaret etti ve Chip'in yüzü gerildi. "Tabii ki. İhtiyacınız olursa ben buradayım."

Langdon kolumu tutarak yolu geçti ve restoranın kepenklerine üç kez vurdu. Restoran açık görünmüyordu, kepenkler indirilmişti ve erkeklik organını vurgulayan müstehcen grafitiyle kaplıydı. İki çizgi film karakterinin penisleriyle kılıç dövüşü yaptığını göreceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydık.

Bir süre sonra, kepenk gıcırdayarak açılmaya başladı ve kısa boylu, yaşlı bir Çinli kadın geniş, dişli bir gülümsemeyle onu karşıladı.

"Bay Langdon, sizi görmek ne güzel. Bay Caden'ı bekliyorduk," dedi kalın bir aksanla. "Torunum bir koca arıyor, biliyor musunuz?"

Langdon başını salladı, sonra kadın gülerek hafifçe belinden eğildi.

"Gelin, gelin. Her şey geldi ve işlenmeye hazır. Torunum şu anda hiçbir şeyin bozulmadığından emin olmak için kontrol ediyor. Talimatlara uygun olarak." Bize ilerlememiz için eliyle işaret etti ve Langdon benim onu takip ettiğimden emin olduktan sonra, sevimli paket servisi dükkanından geçip tezgahın önünden geçerek arka taraftaki mutfağa girdi.

"Yemek için henüz çok erken," dedi kadın, başının tepesi burnuma zar zor ulaşıyordu. "Ama bunları alın." Bana ve Langdon'a birer şans kurabiyesi uzattı ve Lang hemen kurabiyesini kırdı ve elindeki kağıdı buruşturdu.

"Ne yazıyordu?" Langdon'un falını almak için uzandım ve kırıksıklıkları düzelttim. "*Ruh sağlığı konusunda eğitim almış profesyonellerden yardım al*" yazıyordu. Güldüm ve Langdon gözlerini devirdi, sonra benim kurabiyemi işaret etti. Kurabiyemi kırdım ve "*Aradığın şans diğer kurabiyede*" yazdığını okudum.

Langdon sırtıttı ve büyük metal kapıyı çekerek, hava soğukluğu hissedilirken, derin dondurucuya doğru ilerledi. Hala onu takip ettiğimden emin olduktan sonra, avucunu, donmuş et kutusu tarafından kısmen gizlenmiş garip görünümlü bir panele koydu. Duvar tıklayarak açıldı ve bir duman bulutu çıktı.

Gürültü beni sarstı, erkek sesleri tartışıyor, ardından kahkahalar geliyordu. Dondurucunun arkasında, plastikle sarılmış küplerle dolu büyük bir depo odası gizlenmişti. Ter lekeli yelekleri olan iki adam, ağızlarında sigara ile raflarından toz küplerini ortadaki masaya taşıyorlardı. Yanaklarında maskeler asılıydı ve giymeleri gereken plastik tulumlar bellerine bağlanmıştı, böylece bacakları korunuyor ama kolları çıplak kalıyordu.

Bizi fark etmediler, bunun yerine her bir küpü kontrol etmeye devam ettiler, ardından tozu dikkatlice ayrı ayrı paketlere bölerek paket servis kutularına koydular.

Üçüncü bir adam, odadaki tek diğer kapıdan içeri girerek Çince bir şeyler söyledi. İki adam panik bir ses tonuyla cevap verdikten sonra hızla sigaralarını çıkarıp maskelerini taktılar.

Langdon, adamlara öfkeyle bakan kadına döndü. "Evet, evet, bir daha olmayacak," dedi ve içeri girdi.

"Demek her şeyi burada paketliyorsunuz?" diye sordum, soğuktan korunmak için kollarımı belime doladım.

Lang kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bir süre sonra tek parmağını kaldırdı.
"Bunlardan biri mi?"

Başını salladı, benim bu bilgiye nasıl tepki vereceğimi bekliyor gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, nasıl tepki vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Sebastian'ın bir iş yürüttüğünü ve bunun kokainle ilgili olduğunu biliyordum. Sadece operasyonun ne kadar derinlemesine olduğunu veya gerçekten bilmek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Burada bekle, Langdon yazarak telefonunu gösterdi.

"Tabii, benim için endişelenme. Ben burada rahatça donarak öleceğim," diye mırıldandım arkasına. Adamlardan biri beni dikkatle süzdü ama Langdon yan odaya girince yaklaşmadı.

Odaya biraz daha girmeye karar verdim, arkamdaki soğuk

Adamlar her bir küpü incelemeye devam ettiler, ben Langdon'ın dönmesini beklerken sohbet ettiler

. Oda oldukça büyüktü, çıplak beton duvarları ve metal kirişleri vardı. Her iki tarafta raflar diziliydi, çoğunlukla paket servis restoranı için malzemeler, ayrıca gerekirse her şeyi saklayabilecek kadar büyük ahşap paletler ve pişirme ekipmanları vardı.

Restoranın önünde bekleyip beklememeyi düşündüm, ama döndüğümde yüksek bir patlama sesi duyuldu ve ardından yoğun bir ısı dalgası geldi. Yanıma gelen bir itme beni neredeyse dengesiz hale getirdi, iki adam yanımdan o kadar sert geçtiler ki duvara yapıştım.

Kulaklarım çınlarken Langdon'a seslendim, duman patladığında öksürdüm ve betonun arasında sıkışıp kaldım.

Hızla hareket ederek içeriye doğru koştum ve uzak duvarda alevlerin yandığı yerde kayarak durdum. "Lang!" diye bağırdım ve onu yerde diz çökmüş, yangına bakarken buldum. Uyanıktı ama tepki vermiyordu. "Langdon?"

Bir çığlık dikkatimi ağlayan yaşlı kadına çekti. Üçüncü adam, altından ezilmiş olan ağır bir masayı kaldırmaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Kadın hıçkırarak ağlıyordu, dudaklarından kan sızıyor, gözyaşları tozla kaplı yanaklarında temiz bir çizgi bırakıyordu. Koşarak masayı kaldırmaya çalıştım ama benim yardımımıyla bile yerinden kıpırdamadı.

"Sıkışmış!" dedim, tuğla duvarın bir kısmının üstüne çöktüğünü fark ederek. Oda tamamen dağınıktı, beynim enkaz parçalarını ve eğrilmiş metalleri anlayamıyordu. Duvarlardaki delikler ve garip vızıltı sesleri.

Sonra alevlerin çıtırtıları vardı, alevler yaklaşmaya devam ediyordu, sıcaklık yakıcıydı.

Enkazın bir kısmını iterek, kadının ayağının köşeye sıkıştığını ve bileğinden kemiğinin dışarı çıktığını fark ettim.

"Buraya!" diye bağırdım, adam her kaldırmaya çalıştığında kadını daha da ezdiğini fark ettim. Gürültünün üstünde dikkatini çekip ona el salladım.

Adam bu taraftan kaldırmaya başladığında diz çöktüm ve kadını masanın altından çıkardım. Kadın kurtulur kurtulmaz adam onu kucakladı.

"Yardım çağır!" diye bağırdım, artan dumanın altında eğilmek zorunda kaldım.

Her nefes alışımında ciğerlerim yanıyordu, Langdon bakmaya devam ederken neredeyse kaybolmuştu.

"Lang!" Yanına diz çöktüm, yanağında bir kesik dışında yaralanmadığını görünce rahatlardım. "Kalkman lazım!" Ama tepki vermedi, onu salladığımda bile.

Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Bana bak!" Gözleri boş boş bakıyordu, sanki ben orada değildim. "İyisin, ama hemen buradan çıkmamız lazım."

Yavaşça gözlerini kırptı, önceki ışığı nihayet gözlerine ulaştı. Sarsıntılı bir baş hareketiyle elimi tuttu ve ikimizi de ayağa kaldırdı. Onu dondurucuya doğru çektim, ama yeni bir ısı dalgası bizi vurdu ve ikimizi de sert bir şeye doğru fırlattı. Bu darbe ciğerlerimdeki havayı boşalttı, duman beni oksijen almaya zorladı.

Langdon yanıma oturdu, gözleri açıktı ama alevler etrafı yiyip bitirirken bakışları yine boşalmıştı.

"Lütfen! Beni sürüklemek için çok ağırsın!" Onu itmeye ve kolunu çekmeye çalıştım, ama kıpırdamadı. Küfrederek ceplerini aradım, telefonunu bulduğumda ellerim titriyordu. Tek bir sinyal çubuğu görünce neredeyse ağlayacaktım, Sebastian'ı bulana kadar hızlıca rehberini taradım.

Ama cevap vermedi.

"Siktir!" Alevler yaklaşıyordu, neredeyse uzattığı bacaklarına değecekti. Onu bir santim geri çekmeyi başardım, ama bu yeterli olmayacaktı. Kişileri bir kez daha karıştırarak Caden'ı buldum.

İlk çalınişta cevap verdi. *"Lang, konuşamayacağını unutma, lanet olası..."*

"Wok and Roll'dayız ve bir kaza oldu!" Bir duraklama, üstümüzdeki tavan sıcaktan çatırdamaya başladı.

"Ara, neden Langdon'ın telefonunu kullanıyorsun?" diye homurdandı. "Ne yaptın sen? Lang nerede?"

Dürüst olmak gerekirse, bu boktan durumdan sağ çıkarsam, bu stresli durumda gereksiz tavırları için ona bir tokat atacaktım.

"Patladı ve Langdon'ı hareket ettiremiyorum." Tüm gücümle onu bir kez daha çektim, ama neredeyse hiç kıpırdamadı. "Cade, alevler geliyor ve onu hareket ettiremiyorum!"

"Vur ona."

Donakaldım. "Ne?"

"Vur ona. Sertçe."

Ona tokat attım, başı yana doğru sallandı. "İşe yaramadı!" diye bağırdım, Lang sadece ateşe bakmaya devam ediyordu.

"Lanet olsun Ara, daha sert vur!"

Bu sefer ona yumruk attım, yumruğumdan dolayı parmaklarım ağrıyordu. Yumruk onu yana doğru savurdu, ikimizi de yakmak üzere olan alevlere daha da yaklaştırdı.

Bölüm 43

Sebastian

Göğsümdeki baskıyı hafifletemedim, hemşireler ben koridorlarda olabildiğince hızlı koşarken bağıryorlardı. Caden aradığında hiç bu kadar panik hissetmemiştim. Sesi gergindi, acil bir durumdaydı, olanları anlatırken zar zor kendini tutuyordu. Telefonu kapattığımda ambulans çoktan gelmişti ve ben de hastaneye doğru yöneldim.

Langdon'ı kaybedemezdim. Hayatımın her karanlık döneminde benimle birlikte olan birini kaybedemezdim ve Arabella'yı da kesinlikle kaybedemezdim. Şimdi olmaz. Henüz olmaz.

O gitmek için benim iznimi almamıştı.

Odayı çabucak buldum, Arabella Langdon'ın hastane yatağında otururken hemen ayağa fırladı ve göğsümdeki ezici ağırlık bir anda hafifledi. Onu sağ salim görünce ciğerlerim nefes alabildi.

"İyi misin?" diye sordum, ona dokunabilmek için odayı geçtim. Onun burada olduğunu, sağ salim olduğunu kendime kanıtlamak için.

"Langdon iyi," diye fısıldadı, ben de başparmağımla yanağındaki is lekesini silerken. "Bir patlama oldu, ama o iyi."

Langdon'a neredeyse hiç bakmadığımı, tüm dikkatimi ona verdiğimi fark etmem biraz zaman aldı. "Sana soruyordum."

Kaşları çatıldı, endişemin ağırlığı karşısında yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Ben iyiyim," dedi yumuşak bir sesle, bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamamış gibi. Ama önemliydi. O önemliydi.

Restoran hakkında zaten bilgilendirilmiştim, ama pudramın kaybolması umurumda bile değildi. Pudra yenilenebilirdi, ama Lang ve Arabella yenilenemezdi. Sonunda dikkatimi en eski arkadaşşıma çevirdim. O çok daha temizdi ve yanağında küçük bir kesik ve yeni bir morluk vardı.

"Kızın sağ kroşesi çok sertmiş," dedi işaret diliyle, bana göz kırptıktan sonra yüzünü buruşturdu.

Kızın ellerine baktım, sağ eli kırmızı ve şişmişti.

"Kırılmamış," diye açıkladı, hafifçe yüzünü buruşturarak. "Zaten kontrol ettirdim. Sadece morarmış."

"Sana yumruk atmayı öğretmemi hatırlat," diye mırıldandım.

Kız güldü, sesi normalden daha boğuktu. Daha tizdi ve kaburgalarımın altında o baskı yeniden başladı, ama artık sadece panik değildi. Başka bir şeydi.

Aynı derecede ezici bir şey.

Aynı derecede tüketen bir şey.

"Bas?"

Caden'a döndüm, isteksizce Arabella'nın elini bıraktım. "Ne kadar kötü?" diye sordum, onun Langdon'ın yatağına geri döndüğünü fark ettim.

"İçi boşalmış."

Beklediğim gibi olduğunu düşünerek başımı salladım.

"Bir de bu var." Caden masanın üzerine bir şey attı ve Lang, çakmağını tanıdığı anda gözleri dondu. Çakmak hafifçe eğilmiş, altını kararmıştı. "Bir itfaiyeci, yangının başladığı tahmin edilen yerde onu bulmuş."

"Langdon bunu yapmadı," dedi Arabella, çenesini kaldırarak Caden'a sert bir bakış attı. "Ben onunla birlikteydim."

"Biliyoruz," dedi Caden tereddüt etmeden. "Biri onu suçlamak için elinden geleni yapıyor."

Langdon'ın kendinden uzaklaşmaya başladığını izleyerek homurdandım. Arabella elini onun koluna koydu ve o çakmağa boş boş bakarken sessizce konuştu.

"Yaralanan var mı?" Arabella'nın Lang'ı kendine getirmeye çalışmasını okunaksız bir ifadeyle izleyen Caden'a sordum.

"İlk patlamada koşuculardan biri öldü ve Bayan Zhao ciddi yaralar aldı. Şu anda ameliyatta."

"Hayatta kalacak mı?"

Caden hafifçe başını salladı. "Emin değiller."

Bir kez başımı salladım ve göğsümdeki baskının daha da artmasını önlemek için ciğerlerime yavaşça nefes aldım. "Ölen kişinin ailesine cömert bir taziyenin gönderildiğinden emin ol ve Feng'e, iyileşene kadar her şeyi karşılayacağımızı söyle."

Caden, yüzünde yorgunluk izleri ile kabul etti. "Ara orada olmasaydı..." Tereddüt etti ve yutkundu. "Onu kaybedebilirdik, Bas."

Bu olasılığı kabul etmek istemediğim için cevap vermedim. "Bir sonraki dövüş ne zaman?" diye sordum, Lang'ın kendini gerçekliğe bağlamak için alevler ve yıkımdan başka bir yola ihtiyacı olacağını biliyordum.

"Birkaç gece sonra, neden?"

"Onu indirin."

Caden başını salladı. "Olayı araştırması için özel bir ekibi çağırdım," diye sessizce devam etti. "Feng patlamadan önce bir tık tak sesi duyduğunu söyledi. İkinci bir patlama sesi de duyduğunu ama o sırada dışarıda olduğunu söyledi."

Langdon ıslık çaldı ve ellerini kaldırarak işaret dilinde konuşmaya başladı. "Bomba mıydı?" Arabella kaşlarını çatarak döndüğünde, ben tercüme ettim.

"Yani, Langdon geldiğinde patlaması planlanmıştı?" Gözleri dehşetle büyüdü.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Caden çabucak, bu olasılığı yeni fark etmiş gibi. "Langdon'un orada olması bile gerekmiyordu. *Ben* olacaktım."

"Bu soruşturmaya öncelik vermelerini sağlayın," diye homurdandım. "Oraya girip o patlayıcıları yerleştiren herifin kim olduğunu bilmemiz lazım."

"Sonra ne olacak?" Arabella, alışılmadık bir şekilde sert bir ses tonuyla sordu. "Onları öldürecek miyiz?"

Yaklaştım, çenesini kaldırıp bana bakarken çenesini avuçlarımla kavradım. O bana öfkeyle bakarken, ben de gözlerimi onun üzerinde gezdirerek, onun iyi olduğuna kendimi ikna ettim.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum sonunda.

Yutkundu, gözleri benimkileri aradı. "Ben... Bilmiyorum."

"Söylesene, sen ne yapardın?" Cevap vermek için dudaklarını araladı, ama cevap vermedi. "Burada merhamet yok, Ara. Saldırdıklarında bu seçimi yaptılar. O bomba benimkilerden birini öldürdü, belki daha fazlasını. Adalet hak etmiyorlar mı?"

"Adalet intikamla aynı şey değil," diye fısıldadı, sözlerinde ince bir korku vardı. "Bir savaş başlatacaksın."

Gülmek istedim, ama sesim boğazımda takıldı. "*Benim güzel tavşanım*, savaş çoktan başladı."

Bölüm 44

Sebastian

Kibritin çıkardığı ses kalbimin durmasına neden oldu, Margot onların parçalanmış bedenlerini ateşe verirken kardeşlerim ağlayamıyordu. Bağlarımı çekmeye çalıştım, ama her saniye kendimi zayıflamış hissediyordum. Cilalı zeminde kan kaybından ölüyordum.

"Lütfen!" diye yalvardım, dirseklerim arkamda sıkışmış, ne kadar çabalarsam ipler o kadar sıkılaşıyordu.

Margot kaşlarını çatarak omzunun üzerinden geriye baktı. Sesim, çığlık atıp ağlamaktan boğuk bir fısıltıdan ibaretti. Babam, Margot'a bizi öldürmemesi için yalvarırken bile ona lanetler yağıdırıyordum. Ama Margot acımasızdı, babamın sevdiği her şeyi yok ederken onun acı çekmesini izlemekten zevk alıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi adamlarından biri, ona yaklaşmasını engelleyerek.

Margot'un gülümsemesi çılgınca, gözleri parlak, ben mücadele etmeye devam ederken büyüyen alevlerin üzerinde gülüyordu. Alevler duvarlara tırmandı ve perdelerle sıçradı. Ateş yoluna çıkan her şeyi yiyip bitirirken ben çaresizdim.

Tek kelime etmeden, uzaklardan bir patlama sesi duyulurken, altımdaki zemin gürleyerek, eşlik edilerek dışarı çıktı.

Sıcaklık tenimi yalıyordu, ipler sıkılaşıyor, kalan nefesimi sıkıştırıyordu.

"Kalk!" Lang çığlık attı, içeri gizlice girip arkamda belirdiğinde hareketleri çılgınca idi. Kolu kırılmıştı, tek eliyle sırtımdaki düğümleri çözmeye çalışırken kolunu garip bir şekilde yanında tutuyordu. "Bana ölmeyeceksin. Bütün bunlardan sonra olmaz."

Kan yüzünden yavaşça damlıyor, gözlerinden silmeye çalıştığında leke bırakıyordu.

"Gitmelisin," diye zorlukla söyledim, sesim bedenim kadar boğuktu. "Git!"

"Sen olmadan olmaz." İpler gevşedi, kollarımı kurtarıp ayağa kalkmam için yeterliydi.

Yoğun ısı altında tavan gıcırdadı, ardından şiddetli bir çığlık duyuldu. Langdon, bir giriş bir zamanlar durduğumuz yere düştüğü anda beni itti ve sonunda bize ulaşan alevlerin arasından bana baktı.

"Sebastian!"

Birdenbire uyandım, elim hemen altımda sıkışmış olan Arabella'yı sımsıkı kavradı.

"İyisin," diye fısıldadı, elini uzatıp yanaklarımı okşadı, parmakları ıslak çıktı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım, vücudumun tepkisini kontrol etmeye çalışırken ciğerlerim ağrıyordu. Uzun bir tişört giyiyordu ve pencereden dışarıya baktığımda hala karanlık olduğunu gördüm. Geç olmuştu.

"Çığlık atıyordun," diye açıkladı ve bu bana bir hap aldığımı hatırlattı. Sadece sakinleşmeme ve gerçekten uyumama yardımcı olması için. Ama lanet olasıca uyumama yardımcı olmamış, bunun yerine unutmak istediğim anılara hapsedmişti beni.

Öfke derimin altında yanıyordu, nefesimi sertleştiriyor ve kaslarımı taş a çeviriyordu. Ayağa fırlayarak odadan çıktım, kendime alan yaratmam gerekiyordu. Şeytanlarım zihnimi parçalarken sakinleşmem gerekiyordu.

Bu anıları kafamdan silmem gerekiyordu.

Arabella, temkinli adımlarla arkamdan geldi. Onu tamamen görmezden geldim, dikkatimi kurduğum tuval ve yüzeye sıçrayan boyalara verdim.

Yarattığım alevler, şiddetli turuncu ve kırmızı tonlarında, acımasız yüzlerin gölgesindeydi. Ortadaki figürü pençeleyen canavarlar. Langdon. Onu, sessiz bir çığlık atarken ağzı açık olarak resmettim, etrafımızdaki her şey mahvolurken, gürültü ve çatırtıların arasında sesi duyulmuyordu. Yok olmuştu. Onu, gözlerinde kederle, ölümünü kabullenmiş ama hayatını yas tutarken resmettim.

Alevler keskin pençeleriyle ona saldırdı, canavarlar onu yakarak derisini parçaladı, ben ise on dört yaşında bunu izledim. Kan kaybından öldü.

Hareket
edemedim.

Yardım
edemedim.

Gözyaşları gözlerimi yakarken, yıllar önce olduğu gibi yüzümü ıslatıyordu. Ama artık o çocuk değildim. Çok küçük, çok korkmuş, karşı koyamayacak kadar güçsüz olan çocuk.

Arabella yaklaştı, resmimi izledi, ben ruhumu tuval üzerine dökerken onun üzüntüsü şükürler olsun ki sessizdi. Beni rahatsız eden bu lanet acıyı temizlemem gerekiyordu. Sabırla benim bitirmemi bekledi ve sonra bıçakla resmi kesti. Sanki o anıyı silebilecekmişim gibi tuvali yırttı.

Ama onun sessizliğini istemiyordum. Onun inlemelerini, hıçkırıklarını ve ağlamalarını istiyordum.

Onun benim altımda uysal olmasını istedim, böylece bedenini beni şimdiki zamana bağlamak için kullanabilecektim.

"Sebastian," diye fısıldadı, hareketlerim heyecanlı ve sert, onu yakaladım. Onu boya kalıntılarıyla lekeledim.

Ama bu yanılttı, acımasız kırmızı ve turuncu renkler fazla gelmişti. Bu yüzden tişörtünü yırttım, kumaşı kullanarak rengi çıkardım, yoksa geçmişim şimdiki zamanımı yutacaktı. Geleceğimi mahvedecekti.

"Sebastian?" Parmakları yumuşaktı, hareketleri nazikti.

O anda ona ihtiyacım vardı, dudaklarımla gözyaşlarını susturdum. Elleri beni kavradı, zevkle giysilerimi yırttı. Derinlerde, benim acımasızlığımı ve yaralarımı görmezden gelmesini seviyordum. Beni, benim onu istediğim kadar istediğini hissediyordum.

Acıyan penisimi bıraktığımda, gözleri benimkilere bakmak için yukarı fırladı ve sesli bir şekilde yutkundu. Gülümsemeden onu çıplak olarak kollarımın arasına aldım ve cildi pencerenin serinliğine değene kadar geriye doğru yürüdüm. Kalçalarımı bacaklarıyla sıktı, tek bir hamlede içine girdiğimde inlemesi yüzümü okşadı. Vücudu her zaman hazırды, derinlemesine girmeye izin veriyordu.

Yumruğumu saçlarına geçirip yana doğru çektim, boğazını ısırıp alay ettim. İç duvarları sertçe sıkıştıkça iz bırakma ihtiyacı duydum. Morartmak, kanatmak için ısırdım, sonra dilimle acıyı dindirdim.

"Beni ne kadar iyi aldığını gör, *güzelim*." Kafası cama çarptı, saçları güzel yüzünü çerçevelerken, aramızdaki mesafeyi kapatıp klitorisine bastırdım. "Sanki her zaman benim için yaratılmışsın gibi."

O bir anda boşaldı ve ben de vahşice devam ettim. Kalçalarımı ona doğru pompaladım, günlerce beni hissedeceğini bildiğim kadar, ve o benim sikimi tekrar sıkıca kavradığında, çığlıkları etrafımda yankılanırken durmadım. Sesiyle şeytanlarımı uzak tutarken, sonunda boşaldım.

Bölüm 45

Sebastian

Bu kavgaya ihtiyacım vardı. Yumruklarımın altında etlerin parçalandığını ve kemiklerin kırıldığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Ama kavga etmiyordum, bunun yerine Langdon'un buna daha çok ihtiyacı olduğu için izlemek zorunda kalıyordum.

Sık sık kavga etmezdi, ama kavga ettiğinde hızlıydı, hareketleri dans gibiydi. Ses telleri çalışsaydı, alaycı sözleri ve kıkırdamaları şiddetin üstünde duyulurdu. Bunun yerine, genellikle sadece ben ve Caden'ın sözlerini anlayabileceğini bilerek, çılgınca işaret dilini kullanmaya razı oluyordu.

Arabella yanımda izliyordu, her vuruşa sanki kişisel bir saldırıymış gibi tepki veriyordu. Özellikle sert bir darbe Lang'ı iplere doğru savurdu ve Arabella sanki o darbeyi kendisi almış gibi irkildi.

"Oyun oynuyor," diye onu sakinleştirdim. "Rakibini, saldırmadan önce yanlış bir güvenlik hissine kapılmasını sağlamak için, olduğundan daha zayıfmış gibi davranıyor."

Arabella benim açıklamamdan pek memnun görünmüyordu. "Bunu bu kadar erken yapmak onun için güvenli mi? Kaybedecek gibi görünüyor." Yeni bir elbise giymişti, koyu altın rengi vücudunun hatlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu ve dikkatimi dövüşten çok ona çekiyordu.

Dikkatimi ringe geri verdim ve Langdon'ın hareketlerinden onun keyif aldığını anlayabildim. Kaybetsen bile, bazı hayal kırıklıklarını atlatabilirdi. Kazanıp kazanmamayı hiç umursamıyordu ve sırf heyecan için sık sık kendinden iki kat büyük adamlarla dövüşmek istiyordu.

Zil çalarak raundu bitirdi ve Langdon, dişleri kanla kırmızılaşmış halde sırttı.

"Rakibine 'gangbang'ın sifilitik kalıntıları" dedi." "Ne?" Arabella burnunu çekti.

Yanımda muhteşem görünüyordu ve gözlerini ona çok uzun süre dikip bakan erkeklere sert bir bakış attım. "Buraya gel," dedim ve emrimi yerine getirip getirmeyeceğini bekledim.

Dudaklarını büzdü ve sırtını göğsüme yaslayana kadar kaydı. Başka biri olsaydı beni şiddetli hale getirecekti, ama onun ağırlığı kucağımda beni neden bu kadar sakin hissettirdiğini anlamadım.

"Kavga mı ediyorsun?" diye sordu, her zamanki gibi sorularla dolu.

"Bu gece değil." Yangında bir kısmını kaybetmeme rağmen, son birkaç gün içinde iki tane daha aşırı doz vakası olmuştu ve her ikisi de benim tozumla ilgiliydi. Artık daha fazla ürünün bozulmasını engellemiş olabilirdik, ama Margot'un mevcut stoğumu ne kadar zamandır bozduğunu bilmiyordum.

"Neden bunu yapıyorsun?" Arabella sessizce sordu. "Langdon, adını yeraltı dövüşlerinde duyurduğunu söyledi."

"Langdon'un ağzı çok bozuk."

"Demek Beast adını böyle kazandın?" diye merak etti, cevabımdan sessizce heyecanlanmış gibi görünüyordu.

"Diğer nedenlerin yanı sıra," dedim, parmaklarımı onun çıplak kollarına sürterek. "Dövüşmeyi seviyorum, o yüzden dövüşüyorum." Daha fazla açıklamadığım için burnunu kırdı. "Beni sakinleştiriyor."

"Sakinleştirici mi?"

"Hmm," diye mırıldandım. "Ringdeyken dışardaki gürültüyü görmezden gelebilirim. Rakibimden başka hiçbir şeyin önemi yok." Kendi içimdeki şeytanlar uluduğunda ve kabuslarım tehditkar olduğunda, her şeyi kapatmak bana hep zor gelmiştir. Bu, derimin altında şiddetli bir uğultu gibi sürekli devam ederdi. En azından onunla tanışana kadar.

"Bu yüzden mi uyuyamıyorsun? Kafadaki sesler yüzünden mi?"

"Beni izliyor muydun, *güzelim*?" Gözlerini devirdi ve onu kendime daha sıkı çekince güldü. "Bu gece uslu duracak mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?"

Maskeyi kulağına bastırdım. "Hepimizin bir seçeneği var ve sen benim kucağıma oturarak seçimini yaptın." Ereksiyonum ağrıyordu, fermuarımın altında zonkluyordu. Bu çok can sıkıcı bir durumdu ve eğer istediğim gibi olsaydı, çoktan eve gidip onun tenini çeşitli tonlarda boyamış ve onu defalarca orgazm ettirmiş olurum.

Ama Lang'ı desteklemenin dışında, bu gece görünmem gereken başka bir neden daha vardı. O lanet olası söylentilerden etkilenmemiş gibi görünmem gerekiyordu. Zayıf görünmemek için.

Şu anda biraz kontrol altına alınmışlardı, ama o sinsî fısıltıların ne kadar çabuk yayılabileceğini biliyordum.

"Yani *istersem*, o kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek üzere gidebilirim?"

"Evet, eğer babanın kanını ellerine bulaştırmak istiyorsan." Çenesini çimdikleyerek, bakışlarını bana çevirdim. "Sana daha önce de söyledim, *güzelim*. Sen benimsin."

"Borcum ödenene kadar," diye karşılık verdi. "Söylesene, şimdiye kadar ne kadar ödedim?"

"Hiçbir şey."

Sinir, gözlerini kararttı ve ben maskemin altında yavaşça ve acımasızca gülümsedim.

"Bir çıkış yolu olduğunu bile iddia etmiyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

"Bir seçim yaptın. Onun yerini aldığında neyi kabul ettiğini çok iyi biliyordun." Başparmağımla çenesini okşadım.

"Onun borcunu ödemek için anlaştım." Başını geriye doğru çekti. "Sen izin vermezsen nasıl ödeyebilirim?"

"Kurban rolünü oynayamazsın, *güzelim*." Sözlerimde kibir yoktu, sadece gerçek vardı. "Onu kurtarmak için kendini feda ettin. Bu da benim kararım değişene kadar seni benim yapar."

Arabella

Öfkenin kıvılcımı derimin altında alevlendi, ama her şeyi daha da kötüleştirmeden önce Caden yanımıza geldi ve Sebastian'ın yanında diz çöktü. Sözleri odadaki genel gürültüde kayboldu, ama yüzü sertleşmişti. Öfkeliydi, dürüst olmak gerekirse bu onun genel ifadesiydi.

Sebastian başını sallayarak ayağa kalktı, beni dizlerinden kaydırıp ve bakışlarıyla beni sabitledi.

"Uslu duracağım," diye fısıldadım, göğüs kafesimdeki sıkışmayı görmezden gelerek.

Daha da sinir bozucu olan şey, kendimi onu odanın içinde takip ederken bulmamdı, varlığı ruhumu parçalayan bir kasırga gibiydi. Sakin anlar da vardı, kendini biraz açığa vurduğu, neredeyse insan gibi görüldüğü anlar. Sanatında küçük kırılğanlıklar gösterdiği anlar, eminim ki bunları başka hiç kimseye göstermedi.

O gece insan olmaktan çok daha fazlasıydı, gözlerini kırpmadan önce yüzündeki korku gerçekte, sonra onu kara bir öfkeyle değiştirdi. Saatlerce resim yapmıştı

Saatlerce resim yaptı ve ben de orada durup, tuvaline aktardığı acıyı sessizce izledim.

Sonra o an geçip giderdi ve gözleri beni esir alır, ne kadar az kontrolüm olduğunu hatırlatırdı. Bacaklarımın arasındaki acı, beni morartacak kadar sıkı tuttuğunda içimi kaplayan sıcaklık hissi, durumu daha da kötüleştiriyordu. Sanki sadece dokunarak kendini merkezlemiş gibi görünüyordu.

İlk başta, kontrolümü tamamen kaybettiğimi sanıyordum, ama sonra bu kaybın içinde bir güç olduğunu fark ettim. Sebastian'a bedenimi emanet etmek, ne zaman itip ne zaman çekeceğini bildiğine güvenmek, başlı başına bir kontrol türüdür. Bu, bana huzur veren bir yanılsamaydı, Sebastian her şeyi halledeceği için günlük işleri düşünmek veya endişelenmek zorunda kalmıyordum ve karşılığında o da bu hakimiyet ihtiyacını duygularını sakinleştirmek için kullanıyordu. O kadar derine gömdüğü duygular, geri dönüp onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Artık pahalı bibloları çalıp yatağımın altına saklamıyor ya da penthouse'un defterime olası tüm çıkış yollarını çizmiyordu. Ve Langdon'ı ve beni neredeyse öldüren insanlara karşı intikam almaktan bahsettiğinde, olması gerektiği kadar dehşete kapılmadım.

Eskiden itiraz eder, hatta şiddet kullanmamasını yalvarırdım. Şimdi ise... o kadar emin değildim. Çünkü intikamdan bahsettiğinde, mantığı beni tedirgin edecek şekilde mantıklı geliyordu.

Garip, değişken bir dengede var oluyormuşuz gibiydik. Karanlık ve samimi. Ama nedense bu beni... bütün hissettiriyordu. Sanki aradığımı bilmediğim bir yere aitmişim gibi. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Sebastian kalabalığın arasında yürürken korku dalgalandı ve ben, diğer taraftaki kapıdan kaybolana kadar onu izledim.

"Bu sefer kaçmanızı tavsiye etmem, Bayan Grey," diye uyardı Miles, yanıma gelip nöbet tutmaya başladı.

"Bu gece doğru spor ayakkabılarını giymedin mi, Miles?"

Bana göz kırptı, şakamdan hiç hoşlanmadığı belliydi. "Bay Devereaux geri gelene kadar gölgen olacağım."

"Ah, demek benim yeni hapislane gardiyanım sensin. Ben de sadece bana eşlik etmek için burada olduğunu sanıyordum."

Miles'ın yüzü gerildi, gözleri yana kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Bay Devereaux'nun benden istediği her şeyim."

Ona cevap vermedim, bunun yerine kalabalığı inceleyerek merkezdeki şiddetli kavgadan dikkatimi başka yöne çekmeye çalıştım. İnsanların iki yetişkin erkeğin kavgaya etmesini izlemekten nasıl zevk alabildiğini gerçekten

İki yetişkin erkeğin birbirine saldırmasını izlemekten insanlar nasıl zevk alabiliyordu, gerçekten anlamıyordum.

Açıkçası, ben azınlıktaydım, çünkü seyirciler, Langdon'un uzun kollu gömleğine bulaşsa bile, dökülen kan arttıkça daha da heyecanlanıyordu. Hareketleri çok güzeldi, ama alaycıydı. Küçük sıçramalar ve sırtışlarla rakibini kışkırtıyordu. Son anda yoldan çekilip, sanırım yaratıcı hakaretler içeren işaretler yapıyordu.

BSL kitabını iki kez okuduğum halde, tek bir el hareketini bile anlayamadım.

Langdon özellikle sert bir darbe aldı, başı şiddetle yana doğru savruldu. Artık izlemeye dayanamayıp ayağa fırladım.

Miles kolumu acı veren bir şekilde tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Tuvalete gitmem lazım, yoksa bu yasak mı?" "Tavrına dikkat et," diye homurdandı.

"Kolumu bırak, Miles," diye uyardım, yumruk atma dürtüsüyle parmaklarımı yumruk haline getirdim. Ama Lang'ı vurduğum yerden dolayı parmak eklemlerim hala ağrıyordu. "Sebastian kıskanır."

"Tabii ki, sahibini üzmemek istemezsin." Beni bıraktı, kanın geri akmasıyla cildim zonklamaya başladı. "Diğer tuvaleti kullanmalısın, bu bozuk."

"Tabii." Ana kulübe girerken o benim gölgem gibiydi. Atmosfer elektrikliydi, ışıklar loştu ve müzik yüksek sesle çalıyordu. Bu sefer o kadar da yersiz değildim, elbisem diğerlerine uyuyordu. Ama odanın arkasındaki tuvalete doğru ilerlerken hala meraklı gözlerin beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Bir şey kolumu tuttu ve tepki veremedim yine çekildim. Savaşmaya hazır olarak döndüm.

Yüzümden tüm kan çekildi. "Baba?" Kaslarımın gevşemesini bekledim ve sonra kendimi ona attım. "Nasılsın? İyi misin?" Binlerce soru aklımda dolaştı ve sonra midem düğümlendi. "Burada olmamalısın."

"Sakin ol..." Miles, babam kollarımdan kurtulmadan önce uyardı. "Bize bir dakika ver." Beni uzaklaştırmasını bekliyordum, ama Miles sadece başını salladı ve kenara çekildi. "Lütfen." Miles dudaklarını büzdü. "İki dakika."

Babam Miles uzaklaşana kadar bekledi ve beni masasına yaklaştırdı. "Fazla vaktimiz yok." Bir içki alıp bana uzattı. "Al, iç ve gülümse, dikkat çekmeden önce."

Bardağı kırılacak kadar sıkı tuttum. "Neden buradasın? Burası güvenli değil."

"Bizim için koruma planı yaptım," diye sessizce devam etti. "Bir planım var."

"Ne demek planın var?" Babamın gözleri çökmüş, sağlığı iyi görünmüyordu ve kesinlikle kilo kaybetmişti. Çenesinde sararmış bir morluk bile vardı, cildi hastalıklı bir renge bürünmüştü. "Baba?"

"Güven bana Ara, bir daha hiçbir şey için endişelenmemize gerek kalmayacak. Söz veriyorum, bunu halledebilirim."

Babamın gözleri arkamda dolaşıyordu ve Miles'ın sabrının tükenmesine çok az kaldığını biliyordum. Bizi gölgeli köşeye doğru ittim.

"Gülümse," diye tısladı, bardağını benimkine çarptı. "İç, eğleniyormuş gibi davran."

Bir yudum aldım, alkol boğazımı yakarak aşağı indi. "Neden bahsediyorsun?"

Eğildi, sesi alçak ve keskin bir tondaydı. "Onu öldüreceksin." Kanım dondu, göğsüm sıkıştı. "Ne? Hayır.

Kesinlikle olmaz."

Babamın kaşları çatıldı, çenesi sert bir çizgiye dönüştü. "Benim yerime geçmeyi kabul ettin."

"Ona *zarar vermeyi* kabul etmedim," diye bağırdım, elimdeki bardak hafifçe titriyordu.

"Sesini alçalt," diye hırladı, başını daha da yaklaştırarak. "Aziz gibi davranmayı bırak. Bizim için ne gerekiyorsa yapacaksın. Tek yapman gereken, saldırmadan önce onun güvenliğini kazanmak. Ben her şeyi ayarladım..."

"Hayır, kes şunu."

"Bunu benim için yapacaksın," dedi, sesi çaresizlikten çatallanıyordu. "Ve sonra borcumuz kalmayacak. Onun başına konulan ödül hayatımızı değiştirecek, Ara. Sonunda özgür olacağız."

İçkiyi masaya koymaya çalıştım ama babam bileğimi tuttu. "Ne kadar süreliğine, baba? Bir dahaki sefere büyük bir kayıp yaşayana kadar özgür olabilirsin. Hayatım boyunca senin bağımlılığını düzeltmekle uğraştım; annem ölmeden önce bile kötü insanlardan borç para alırdın ve sonra sonuçlarına katlanmak bize kalırdı."

Küçüklüğümden beri, zamanında ödeme yapmadığı için dövüldüğünü gördüm ve o evde olmadığında, evimize gelen adamlar bunun yerine annemden öç aldılar.

Yıllarca saklanmak zorunda kaldım, çığlıkları duymamak için ellerimle kulaklarımı tıkadım. Her seferinde eve hediyelerle gelip affedilmeyi dilerdi. Bir daha asla yapmayacağını söylerdi, ama ertesi gün yine dışarı çıkardı.

Bu senin hatandı Bella.

Annemin sesi hafızamda her zaman sert, sanki kırık cam yutmuş gibi keskin bir tondaydı.

O senin yüzünden böyle. Neden

doğmak zorundaydın?

"Seni şımarık sürük. Yaptığım her şey senin içindi. Her turnuva, her lanet oyun, senin masana yemek, sırtına giysi ve başına bir çatı koymak içindi." Parmakları sıkıştı, tırnakları derime batıyordu. "Bana borçlusun."

"Hayır." Sesim kısıldı ve bileğimi kurtarmaya çalıştım. "Hayır.

Artık yok. Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda ettiğimden beri yok."

Yüzündeki ifade acımasızlaştı. "Bacaklarını açan bir fahişeden daha değerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerim yaşlarla doldu, hızla gözlerimi kırıştıtararak yaşları silmeye çalıştım.

"Sen tıpkı annen gibisin. Çok zayıfsın ve ben..." "Bu cümleyi bitirme," diye soğuk bir sesle araya girdi Caden, arkadan yaklaşarak.

arkadan araya girdi.

Babam tepki veremedi, Caden onu yakasından yakaladı ve geri çekti. Ani hareket beni de onlarla birlikte öne doğru itti, ta ki babam sonunda bileğimi bırakana kadar, ama o zaman da içkimin geri kalanı önüme döküldü.

Sen sadece ödeme olarak iyisin.

Göğsüm ıslak ve titriyordu, ama soğuktan değil.

Babam geriye doğru sendeledi ve Caden onu yakalamamış olsaydı yere düşecekti. "Çekil üstümden!" diye bağırdı, kendini kurtarmaya çalışarak.

"Evet, sanmıyorum." Caden babamın parmağını kırdı, babamın çığlığı tiz bir çığlık oldu. "Beast'in malına dokunmak biraz aptalca, Morris."

"Baba, git artık." Sesim soğuk ve ilgisiz çıkmıştı. Boş bardağı masaya bıraktım, elim titriyordu. "Lütfen."

"Ben hallederim," dedi Caden, gözleri alkolün altın rengi elbisenin rengini koyulaştırdığı yere kaydı. "Sebastian dönmeden önce gidip temizlen."

Uyuşmuş hissederek başımı salladım. "Lütfen ona zarar verme."

Caden sırttı. "Merak etme, sadece dostça bir sohbet edeceğiz." Babama döndü. "Öyle değil mi dostum?"

Bölüm 46

Arabella

Banyo kapısı arkamdan kapandığında müzik sessizleşti. Boş olan üç kabini görmezden gelerek, lavabonun en uzaktaki aynasını seçtim. Havlulardan birini alıp elbisemi sildim, düşmek üzere olan gözyaşlarıyla mücadele ettim.

Havluyu bir kenara atarak, biraz sallandım. Lanet elbise umurumda bile değildi. "Siktir." Gözlerimi kapatarak, ani baş dönmesini atlatmaya çalıştım. Aylardır böyle devam ediyordu ve babam paradan başka hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Şaşırmamam gerekirdi, ama yine de canım yanıyordu.

Onun aptalca kararlarından kurtulmasını sağlamak için yıllarca suçluluk duygusuyla boşa harcadım. Yıllarca fedakarlık yaptım, ama o, şehrin en güçlü adamlarından birini öldürmemi istedi. Midem ağrımıyor olsaydı gülerdim.

"Demek bu Beast'in küçük evcil hayvanı."

Gözlerim birden açıldı ve yansımda arkamda mavi takım elbise giymiş bir adam kıkırdadı.

"Sana karşı oldukça sahiplenici olduğunu duydum."

Elini uzattı ve ben hemen tepki verdim. Dirseklerimi salladım ve adam bana sert bir tokat atmadan önce yüzüne vurdum. Kanın tadını aldım, momentum vücudumu yana doğru fırlattı. Kafam fayanslara çarptı, kafatasımın ön tarafında bir ağrı hissettim.

Ama fazla zamanım yoktu, hareketlerim yavaşlamıştı ve onun kolunun altından kaçmayı başardım.

Adam, kapıya uzanmaya çalışırken beni yakaladı ve hırladı. Ama o daha güçlüydü, beni kolayca arkamdaki aynalardan birine fırlattı ve ayna parçalandı.

"Siktiğimin orospusu," diye tükürdü, kırık camlar sırtımı kesiyordu.

Onun tutuşuna karşı direndim, tırnaklarım kolunu çizdi. Altımdaki lavaboda bir şey kırıldı, buz gibi soğuk su ikimizin üzerine sıçradı. Adam beni geri çekti, sadece beni bir kez daha kırık cama çarpmak için.

"Bundan gerçekten zevk alacağım," dedi, sesi kafamın içindeki gümbürtüden dolayı zar zor duyuluyordu. Beni bıraktığında, yere yığıldım, vücudum ağırlaşmıştı. Uzunlarım kaldıramayacağım bir ağırlık taşıyordu.

Adam beni fayansların üzerinde sürükledi, eliyle elbisemi yırtılana kadar tırmaladı.

"Çok güzelsin, değil mi?" diye mırıldandı. Göğüslerim ortaya çıktı, beni daha da teşhir etti, sonra aşağı doğru indi.

Külotumun kumaşının yırtıldığını hissetmedim, sadece siyah dantelin aynanın kırık parçaları ve sızan su arasında savrulduğunu fark ettim. En büyük parçaya uzanmayı başardım, parmaklarım onu tutmakta zorlanırken onu bıçaklamaya çalıştım.

Ama kolum çok yavaştı, kaslarım tepki vermiyordu. Sadece omzunu sıyırdı, zar zor kesti ve o da hırlayarak bana tekrar tokat attı.

Su yüzüme sıçradı ve nefes almaya çalışırken boğulma düşüncesi aklımdan geçti. Yerden tırnaklarımla tutunarak uzaklaşmaya çalıştım, ama parmaklar beni sıkıca tuttu ve sonra bacaklarımın arasına sert bir şey bastırıldı.

Adam, kemerine uzanıp hızla kemer deliklerinden geçirip fermuarını açarken, yüzünde kötü niyetli bir gülümseme vardı.

Hayır.

Kendimi yana atmaya çalıştım, onu bacaklarımın arasından uzaklaştırmak için her şeyi denedim. Ama vücudum tepki vermiyordu. Kemer boynumun arkasına dolanmış, onu kullanarak beni kendisine doğru çekiyordu.

Lütfen. Dur.

"Merak etme," diye mırıldandı, sol eliyle beni yerinde tutarken morartıyordu. "Hoşuna gidecek."

Gözlerimi kapatmak, başka bir yerde olmak istedim. Ama bunu bile yapamadım. Baskı arttı ve ağzımdan bir inilti bile çıkamadı...

Bir çarpma sesi duyuldu, adam birdenbire sıçrayarak kayboldu.

"Siktir!" Caden yanıma diz çöktü ama ben hareket edemiyordum. "İyi olacaksın." Ceketini çıkardı ve Sebastian ölüm meleği gibi üzerimde belirmeden önce ceketini üzerime örttü.

Gözleri bana takıldığında kısıldı, öfkesi o kadar belirgindi ki, açıkta kalan tenime çarptığını hayal ettim. Vücudumu hareket ettirebilseydim, gözlerini karartan fırtınadan fiziksel olarak irkilir miydim?

"Sanırım ona ilaç verilmiş," dedi Caden, Sebastian'ın yanıma geçebilmesi için geri çekildi. Kafamı çevirmeye çalıştım, dudaklarımdan zorlukla

dudaklarımdan döküldü.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, çenemi sıkıştırıp ağzımı açtı. İki parmağını boğazımın arkasına soktu ve kusmadan hemen önce beni yan çevirdi, eli omurgamda sıcaktı. *"Tout ira bien, je te le promets."*

Bunu iki kez daha tekrarladı ve sonunda beni kollarının arasına aldı.

Başım yuvarlandı ve köşede baygın yatan adamı görebildim, şakaklarından kan damlıyordu, Miles ve Caden onun yanında öfkeyle bakıyorlardı.

"B... baba?" diye sormayı başardım, vücudum istem dışı titriyordu.

Caden dudaklarını büzdü, gözleri Sebastian'a kaydı, o da beni kendine daha sıkı çekti.

Bölüm 47

Arabella

Doktor, yastıklara yaslanmam için bana yardım etti, sırtım ipeklerin serinliğinden hafifçe yanıyordu.

"Neyse ki kesikler yüzeysel, dikiş atılması gerekmeyecek," dedi doktor, alnımı tekrar kontrol ederken nazik bir sesle. "Moraracak, bu yüzden Bay Devereaux'ya yardımcı olacak bir merhem önereceğim."

"Peki ya yuttuğum şey ne olacak?" diye sordum, çarşafları daha yukarı çekerek.

Sebastian, itirazlarımı görmezden gelerek beni odasına taşımıştı. Doktor mahremiyet istediğinde yanımdan ayrılmıştı ve dürüst olmak gerekirse, kadının kafasını koparacağını sandım. Ama dişlerini sıkıp başını salladı. Tabii önce kadını tehdit ettikten sonra.

"Neyse ki vücudunda uzun süre kalmamış ve emin olmak için kanını test ettim. Tahminimce, genel bir tecavüz ilacı gibi görünüyor ve kalıcı bir etkisi olmamalı."

Yutkundum, rahatlamam o kadar hızlı oldu ki cevap vermek için bir an bekledim ve o zaman bile sesim titriyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Doktorun gülümsemesi nazikti, ama gözleri endişeyle kararmıştı. "Reddetmek istediğinden emin misin? Herhangi bir morluk olup olmadığını değerlendirmemi şiddetle tavsiye ederim..."

"İhtiyacım yok," diye üçüncü kez tekrarladım. "Ben iyiyim."

"Bayan Grey..."

"Teşekkürler, ama gerek yok." Başımın zonkladığını görmezden gelerek ses tonumun sert olmasını sağladım.

Gülümsemesi gerginleşti, ama sadece başını salladı. "Size verdiğim ağrı kesiciler yakında etkisini gösterecektir, ama biraz dinlenmenizi öneririm. Bay Devereaux'ya haber vereceğim."

Eşyalarını toplayıp, sonunda bana biraz mahremiyet sağlamak için odadan çıktı. Fazla vaktim olmadığını biliyordum, bu yüzden kalçalarımındaki yeni morlukların verdiği acıyı görmezden gelerek hemen bacaklarımı yatağın kenarından indirdim.

Kaslarım yorgun hissediyordu, ama en azından onları hissedebiliyordum. Çarşafları çekip vücuduma sardım, sonra başımı kaldırıp duvardaki tabloya baktım.

duvardaki tabloyu fark ettim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Sebastian ve ben dönüp onun yatak odasının kapısını kapattığını gördüm.

"Kendi odama dönüyorum." Resme tekrar baktım ve renk lekeleri arasında kendi çıplak vücudumun gölgesini fark edene kadar kaşlarımı çattım. Sebastian, beni ilk kez becerdiği tuvali yatağının karşısına asmıştı.

"Gitmiyorsun." Sebastian yanıma geldi ve resme baktı. Siyah ceketini çıkarmış ve kollarını ortaya çıkarmak için kollarını sıvamıştı. Beni tuttuğu yerden kan cildine sıçramıştı.

Tartışacak kadar yorgundum ve o ağır kesiciler, beynimde dans eden dansçıyı henüz öldürmemişti. "Sebastian..."

"Doktor, iç muayeneyi reddettiğini söyledi," dedi, sesi beklediğimden çok daha yumuşaktı. Sonunda ona baktım, çarşafı göğüslerime daha sıkı tutarak. "Arabella, sana..."

"Benim vücudum, benim kurallarım," diye sözünü kestim. "Muayeneye ihtiyacım yok."

Sebastian başını eğdi ve elini uzatıp çenemi kavradı. "Ne kadar ilerledi?"

"Neden? Kırık oyuncaklarla oynamadığın için mi?"

Gözleri biraz kısıldı. "Soruma cevap ver, Arabella."

"Gitmedi." Gözlerimin yanmasından rahatsız olarak yutkundum. "Caden, tam o anda..." Cümleyi bitiremedim, kelimeler boğazımda takıldı.

Başparmağı nazikçe yanağımı o k şadı. "Benimle gel."

."

İtiraz etmek istedim, ama bana seçim şansı vermeden beni kaldırdı beni kaldırıp banyosuna taşıdı. Beni küvetin kenarına oturttu ve musluğu açmak için uzandı. Su anında ısındı, hızla yükselen suya tatlı kokulu bir sıvı eklediğinde buhar rahatlatıcıydı.

Oluşan baloncuklara bakarken, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar çarşafı sıkıca tuttum. Sebastian'ın gittiğini, üstümdeki ışığın karardığını veya aniden ortaya çıkan mumları fark etmedim. Sadece çarşafı nazikçe çekip aldığı anda tepki verdim.

Ben irkildiğimde, "*Üa va aller, belle,*" diye fısıldadı. "*Je ne laisserai rien te blesser.*"

"Ara," diye mırıldandım.

"Hmm." Sebastian'ın üst dudağı kıvrıldı. "Sana hiç *güzel* demedim demedim."

"Hayır mı?" Kaşlarımı çattım, beni bir kez daha kaldırdığında kolumu boynuna doladım, ama o beni nazikçe suya bıraktı.

"*Belle*, güzel anlamına gelir."

Oh.

"Islanacaksın," diye fısıldadım, ne diyeceğimi bilemeden.

Sebastian sırttı ve kollarını çekerek gerçekten sırlıslıkam olduğunu fark etti. Dizlerimi göğsüme çekerek, gömleğinin düğmelerini açıp tamamen çıkardığını izledim.

Göğsü çıplak duruyordu, mumların alevleri cildinde daha keskin çizgiler oluşturuyordu. Bir bez uzandı, onu suyla ıslattı ve kolumu nazikçe yıkadı.

"Babam iyi mi?" diye sordum, sesim o kadar kısık çıkmıştı ki, duyduğunu sanmıyordum.

Hareketleri bir an durdu, sonra nazikçe beni yıkamaya devam etti. "Eğer sorduğun buysa, hayatta."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Orada olacağını bilmiyordum. Kaçmıyordum. Ben..."

"Biliyorum."

Boğazımda, sanki buz yutmuşum gibi bir yumru oluştu ve suyun sıcaklığına rağmen titredim. "Lütfen ona zarar verme," diye fısıldadım.

Sebastian omuzlarımı yıkadı. "Sana içki verdi mi?"

O buz, milyonlarca buz parçasına bölündü, midemi kramp attı ve kanımı dondurdu. "Sebas..."

"Sana içki verdi mi?" diye tekrarladı, sesi sert ama yine de bir şekilde nazikti.

Ona bakamadım, sadece bacaklarımı göğsüme daha sıkı sarıldım. "Evet."

"Sence o banyoda seni neyin beklediğini biliyor muydu?"

Şimdi, saldırmadan önce tek yapman gereken onun güvenini kazanmak. Hazırlıklar tamam...

...

"O yapmaz..." Sesim çatladı, beni dünyaya getiren adamın böyle bir şey yapabileceğini anlayamıyordum. Tek kızını o kadar az seviyordu ki, ona böyle bir acı verebiliyordu. Evet, onun yerini almam, borcunu ödemem için beni zorlamıştı.

Ama bu farklıydı. Bu hesaplanmıştı. Kasıtlıydı.

Sonunda hıçkırıklar serbest kaldı, sanki her biri doğrudan kalbimden geliyormuş gibi göğsümü parçaladı. Kendimi sakinleştirmeye çalışmamın bir önemi yoktu; onları durduramıyordum.

"Arabella..."

Acı içimi parçaladı, başım zonkluyor, kalbim kırılıyordu. "Neden... neden böyle bir şey yapsın ki?"

Bir küfür mırıldandı, ardından bir sıçrama sesi geldi. Sebastian pantolonuyla birlikte banyoya girmişti. Benim arkama çok daha büyük bedenini soktu ve beni kendine çekti.

"*Tout va bien se passer,*" diye fısıldadı başımın üstüne.

"*Cela ne se reproduira plus, je le promets.*"

Gözlerimi kapattım, sırtımda hissettiğim sıcaklığıyla kendimi sakinleştirdim. Beni kucaklayarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama su soğuyacak ve köpükler neredeyse tamamen yok olacak kadar uzun bir süre oldu.

"Paris'te büyüdüm," dedi Sebastian bir süre sonra, sesi derin ama yumuşaktı. "İki erkek kardeşim var."

Başımı omzuna yaslayarak ona baktım. "İki kardeşin daha mı vardı?"

"Hmm." Parmaklarını kollarımın üzerinde gezdirdi, göğsü sırtıma değiyordu. "Noah ve Beau."

Sözlerinde hüznün duyabiliyordum. "Onlara ne oldu?"

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzun sürdü ki cevap vermesini beklemiyordum. "Başını geriye eğ," dedi sessizce, sesindeki gerginlik sesinin kısıklığının altında gerginlik vardı. Tereddütle emrini yerine getirdim ve saçlarıma dikkatlice su döküldü. "Öldürüldüler. Ben on dört yaşındayken öldürüldüler."

Kalbim onun için acıdı. "Sebastian..."

"Onlar sadece altı ve dokuz yaşındaydılar."

Yutkundum, gözyaşlarım yeniden akmaya başladı, ama bu sefer onun için ağlıyordum. "Daha bebeklerdi."

"Hmm." Garip bir açılışına rağmen şampuanı ve ardından saç kremini yavaşça uyguladı. İşini kolaylaştırmak için öne doğru eğilmemi istemedi, beni kendine doğru çekmekten memnun görünüyordu. "Onları kurtaramadım."

"Bu yüzden mi incindin?"

Cevap vermedi, bunun yerine nazikçe saçımı yıkadı. Onu zorlamak istedim, varlığından bile haberdar olmadığım en tehlikeli adamlardan birini anlamak istedim. Nadiren kişisel şeyler anlatırdı, ama anlattığında daha fazlasını öğrenmek isterdim.

"Peki ya ailen?" diye sordum yumuşak bir sesle, parmakları ıslak saçlarımı yavaşça tararken.

Onu göremiyordum ama Sebastian'ın gülümsediğini hissettim. "Annem güneş ışığı gibiydi," dedi. "Minyon ve narindi. Benim için her şeyi bıraktı, mirasını ve ailesini terk edip Paris'e taşındı."

"Peki baban?"

Eski bir yükün ağırlığıyla nefes verdi. "Fırtınalı bir aşktı. Ona dünyaları vaat etti ve bir süreliğine, sanırım bunu içtenlikle söyledi." Bir duraklama. "Ama o zaten Le Milieu'ya bulaşmıştı ve kıta üzerinde eroin ticaretinde önemli bir konuma gelene kadar hızla yükseldi. Bununla birlikte para, statü ve güç de geldi."

Sebastian'ın boş bir sesle, sanki her şeyi duygusuzca hatırlar gibi anlattığını dinledim.

"Yanlış insanlara güvendi, evimize bir yılanı davet etti ve onun yüzünden her şeyimi kaybettim." Sebastian parmaklarıyla saçlarımı okşadı, alnımdaki kesiklere dikkat ederek. "Onu bunun için nefret ediyorum."

"Bilseydi onu davet eder miydi?" diye sordum. "Bunun ne önemi var?"

Cevap vermedim, sadece sessizliğe kulak verdim, Sebastian saçımı yıkamayı bitirirken sırtımda düzenli bir ritimle kalp atışlarını hissettim.

"Neden arenadan ayrıldın?" diye sordu bir süre sonra, sesi öncekinden daha yumuşaktı.

Gözlerim yorgunluktan ağırlaşmış, yanaklarım kurumuş gözyaşlarımdan yanıyordu. "Langdon'ın dövüşmesini görmek istemedim, bu yüzden sen geri gelene kadar tuvalette bekleyecektim."

"O zaman neden arenadaki tuvaleti kullanmadın?"

"Çünkü Miles bozuk olduğunu söyledi."

Sebastian sertleşti, vücudu altımda kaskatı kesildi. Ondandalgalar halinde yükselen öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum ve patlamasını bekledim. Banyodan atlayıp bir şeyler kırarak, her zaman içinde sakladığı ama asla tam olarak dışarı çıkaramadığı bu şiddetli enerjiyi serbest bırakmasını bekledim.

"O adama ne olacak?" diye sordum, onun öfkesini yatıştırmak için kollarını okşayarak. Beni itmesini bekliyordum, ama itmedi.

"Benim olan şeye dokunmaya cüret ettiği için onu öldüreceğim."

Bölüm 48

Sebastian

Arabella sözlerim üzerine sertleşti, suda dönerek bana boş gibi görünen gözleriyle baktı. Duygusuz. Gözlerinin hiçbir şey ifade etmesini istemiyordum; ilk tanıştığımızda beni yakmış olan o ruhu istiyordum.

Arabella'yı banyo zemininde, kanı elbisesine bulaşmış ve elbisesi yırtılmış halde görünce hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Sanki bir şey beni ele geçirmişti ve ilk başta ona zarar veren adama yaklaştım, ama sonra onun daha önemli olduğuna karar verdim. İntikamım, onun iyi olduğunu kendime kanıtlayana kadar bekleyebilirdi.

Onu sudan çıkardığımda hiç ses çıkarmadı, arkamda iz bırakmama rağmen onu dikkatlice bir havluya sardım. Yatak odamdaki şömine zaten yanıyordu, onu yatağın kenarına oturttum ve ıslak pantolonumu çıkardıktan sonra onu kucağıma alıp şömineye doğru oturttum. Koltuğun koltuğu altında gıcırdadı, havlu bedenlerimizi ayırıyordu.

İlk başta gergindi, gözleri dans eden alevlere sabitlenmişti.

"Yalnız kalmak istiyorsan, ben giderim," dedim, tepki vermemi isteyen sesleri susturmak için onu kullanma konusundaki bencil ihtiyacımla mücadele ederek. Öldürmek için.

Yutkundu, hala öne bakıyordu. "Kal," diye fısıldadı, sonunda bana yaslanarak rahatladığında, kelime zar zor duyulabiliyordu.

Onun cevabı göğsümdeki yükü biraz hafifletti ve biraz daha rahat nefes almamı sağladı. Bu enerjiyi hafifletecek hiçbir şey bulamamıştım ve onun incinmiş olabileceği düşüncesi...

Arabella döndü, gözleri bana doğru kırıştı. "Onu öldürmeyeceğine söz ver."

Onu tecavüz etmeye çalışan adamdan bahsetmediğini biliyordum, çünkü onun son nefesini almasını hiçbir şey engelleyemezdi. Babası da aynı kaderi hak ediyordu. "Neden almayayım?"

"Çünkü yaparsan, seni asla affetmem." "Sence umurumda mı?"

Gözleri benimkileri aradı. "Lütfen, ne istersen yaparım. Borcumu ikiye katlarım."

Yüzünü nazikçe avuçlarımla kavradım, dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için onu yerinde tuttum. *"Belle, senin yanında bulduğum huzur, senin hikayende kötü adam olmaya değer."*

Güzelim, senin yanında bulduğum huzur, senin hikayenin kötü adamı olmaya değer.

"Sebastian..." Çeviri yapılmaması onu sinirlendirmişti, ama adrenalini seviyesi düşmüş, benimle mücadele edecek kadar yorgundu. Ben de onu göğsüme daha sıkı çekip, alevlerin çıtırtılarının onu uykuya daldırmasına izin verdim. Uyanmayacağından emin olduktan sonra onu nihayet yatağıma yatırdım. Onu sonsuza kadar orada tutmayı planladığım yere.

Zindana doğru attığım her adım kaslarımı yıldırım gibi sarsıyordu, parmak eklemlerim gerginlikten ağrıyordu.

Regarde de l'autre côté, bébé!

Diğer tarafa bak, bebeğim!

İstesem de başka tarafa bakamazdım, başım yukarı doğru zorlanıyordu, bu yüzden birçok erkeğin anneme şiddetle saldırmasını izlemek zorundaydım. Bu işkencenin bir parçasıydı, hepimiz aile üyelerimizin birbiri ardına incitilmesini izlemek zorundaydık. İlk önce annem, sonra kardeşlerim, sonra ben ve son olarak da babam.

Ancak annem çabucak öldürüldü, Margot ise kardeşlerimi ve beni biraz daha uzun süre hayatta tutmak istemişti. Hepsi de, biz orada parçalanmış halde yatarken babamın ağlayıp yalvarışını izleyebilmemiz içindi.

İkizler kapının yanında duruyorlardı, bana doğru başlarını sallarken yüzlerinde aynı ciddi ifade vardı. "Patron, seni bekliyorlar."

Derin bir nefes alıp, ruhumda kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. "Ben işimi bitirene kadar kimse içeri giremez."

Cevap veren Micah'tı. "Anlaşıldı."

Beton odaya girerken, ağzında sigara ile duvara yaslanmış duran Caden'a baktım.

"Adı Anton Hill," dedi Fransızca, öfkesini gizlemeden dik durdu. *"Lang nerede?"*

"Arabella'ya göz kulak oluyor," diye aynı dilde cevap verdim, Anton ve Morris'in gözlerinin benim varlığımla nasıl büyüdüğünü fark ettim. Maskem de dahil olmak üzere, onların beklediği şekilde görüldüğümünden emin olmuştum. Takım elbisem temizdi ve sahip olduğum en ağır yüzükleri seçmiştim. Sinirlenip yumruklarımı kullanmaya başladığımda iz bırakması için özel olarak tasarlanmışlardı.

Caden, Anton'u çıplak bir şekilde sandalyeye bağlamıştı, kalın ip pisliğin çıplak tenine sürtünüyordu. Hafifçe açılmış bacaklarının arasında, kurumuş ve kasıtlı olarak soğuk tutulan odada saklanan penisi zar zor görünüyordu.

Morris onun yanındaydı, sol gözü zaten şişmiş ve omuzları öne doğru eğilmişti. Giysiliydi, ama açıklamasına bağlı olarak bu durum değişecekti.

"O nasıl?" diye sordu Caden, sigarasından bir nefes çekip Anton'a doğru fırlatmadan önce. Anton dudaklarının arasındaki bez parçasına çığlık attı, uç yan tarafını yakıp yere düştü.

"O güçlü bir kadın." Boynumu çıtlattım, iki adam bu sese irkildi. Odayı geçip Anton'un önüne diz çöktüm, Morris'i kasten görmezden geldim. *"Kim olduğumu biliyor musun?"* diye İngilizce sordum, Anton gözlerini genişletip bana sertçe başını salladı.

Güzel.

"Bugün burada öleceksin," dedim sakın bir şekilde, sözlerimle yükselen paniğin tadını çıkararak. *"Ne kadar çabuk öleceğin sana bağlı."*

"İlginç bir işkence tekniği," dedi Caden, Fransızca'ya dönerek. *"Onları yanlış bir güvenlik hissine kapılmalarını sağlayarak sorularını cevaplamalarını sağlamalısın, sonra da öldürmelisin."*

"Onun tüm bu süre boyunca dehşete kapılmasını istiyorum, ta ki tek hissedebildiği şey, Arabella'nın hissettiği gibi şiddetli bir kalp atışı olana kadar," diye cevap verdim ve Anton'un ağzındaki bezi çekip çıkardım.

Öksürdü, öne eğilmeye çalışırken neredeyse kusacaktı. Ama ipler onu yerinde tutuyordu. *"Lütfen, ben yapmadım..."*

Yumruğum çenesine çarptı, tüm öfkem ve hiddetim bu güçle ortaya çıktı. Sesi bile beni öfkeli yaptı, hayal gücüm, o savunmasız bir şekilde yatarken ona fısıldadığı tüm iğrenç sözleri canlandırdı. Karşı koyamadan.

İkinci yumruk birkaç dişini kopardı, üçüncü yumruk ise sandalyenin devrilmesine neden oldu, çarpmanın etkisiyle derisi yırtıldı ve kan fışkırdı.

"Çenesini kırarsan, bize hiçbir şey söyleyemez," dedi Caden sakın bir şekilde, ben içimdeki fırtınayı kontrol etmeye çalışırken onun varlığı bana destek oldu. Bu baskı, ciğerlerimi sıkıştırıyor ve kaslarımı gerginleştiriyordu.

Bu kara öfkeyi yuttum ve Anton'u yerden kaldırması için ona başımı salladım.

"Tamam dostum, partiye başlayalım mı?" dedi Caden. "Bilmek istediğimiz her şeyi bize anlatacaksın, yoksa çok acı çekeceksin. Anladın mı?"

Anton cevap vermek için ağzını açtığı anda, Caden birkaç mavi hapı ağzına attı. Anton öğürmeye başladı, ama Cade elini ağzının üzerinde tuttu ve yutana kadar boğazını okşadı.

"İşte oldu, prenses. Etkisini göstermesi için bir dakika bekle, utanma.

Şimdi, baştan başlayarak anlatır mısın? "Ben... ona zarar vermem için para aldım."

"Tecavüz," diye ekledim, sesim tehlikeli bir şekilde sessizdi. "Ona tecavüz etmek için para aldın para aldın."

Alt dudağını yaladı, yüzünde gözyaşları ve sümükler akıyordu.

"Ona tecavüz etmem için para aldım."

"Kim tarafından?" diye sordu Caden.

"Bilmiyorum... yaşlı bir kadın. Nakit ödeme yaptı ve bana gün ve saati telefonla bildireceğini söyledi."

"*Aramayı takip edebilecek miyiz bir bakayım,*" dedi Caden, duvarın yanındaki metal masanın üzerindeki giysi yığınının doğru başını sallayarak. "*Ama muhtemelen kullan-at telefon olacaktır. Margot mu diyorsun?*"

"Ne diyor bu?" diye bağırdı Anton, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Lütfen, yemin ederim başka bir şey bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim, ama beni arayıp bir saat içinde *The Thorn'da* olmam gerektiğini söyledi."

Morris'e baktı, Morris agresif bir şekilde başını sallıyor ve bağlarından kurtulmaya çalışıyordu.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Caden. Anton hemen cevap vermediğinde, masadan küçük bir çekiç aldı ve Anton'un sol dizine vurdu. "Aptal olma, lanet soruyu cevapla."

"Kapı görevlisi!" diye bağırdı Anton. "Kapı görevlisiyle buluşmam söylendi, o da beni içeri aldı."

"Peki ya buradaki yaşlı Morris?"

Anton hıçkırarak ağladı, ekstra güçlü Viagra sayesinde acı çekmesine rağmen penisi sertleşmişti. "Lütfen..."

Caden çekiçle sağ dizine vurdu ve Anton'un çığlığı etrafımızda en büyük senfoni gibi yankılandı. Daha sonra, onun acınası çığlıklarını hatırlayarak bu sahneyi aynen resmedecektim.

Ve sonra onu parçalayacaktım çünkü hatırlanmayı hak etmiyordu.

"Onu tanımıyorum!" Anton'un gözleri şişti, göğsü hızlı nefeslerle yükseldi. "Onu daha önce hiç görmedim!" diye ağladı.

Caden dilini şaklattı ve kanlı çekicini elinde geri çekildi. Yeterli olduğuna karar verdim ve masanın üzerinde düzgünce duran bıçağı aldım.

"Lütfen... yapma," diye bağırdı Anton, ama ben çoktan Morris'e dönmüştüm. İplerini kestim, boğazından tutup kaldırdım ve bıçağı eline tutuşturdum. "Onun sikini kes," diye homurdandım, parmaklarını sıkıca sıkarak

"N... ne?"

Caden güldü, Morris'in yüzündeki renk kaybolursa da, onu Anton'un iplerden kurtulmaya çalıştığı yere zorla götürürken hareketleri sarsıntılıydı. Bacakları et ve kemik yığınının dönmüştü, ama zavallı penisi hala uyluklarının arasında gururla duruyordu.

Morris'i hala tutarken, elini yönlendirdim. Direndi, ama Anton'un gergin penisini tutmaya ve sonra kesmeye zorladığımda bana karşı koyamadı. Ne yazık ki, kesik temiz olmadı, bu yüzden ikinci kez tekrarlamak zorunda kaldık.

Anton çığlık atarken, Morris kendini yana doğru çekti ve kan bacaklarının arasından şiddetle fışkırdı. Morris beton zemine kusarken keskin bir kusmuk kokusu yayıldı ve Anton'un çığlıkları, sonunda bayılınca aniden sona erdi.

Ne yazık ki işim bitmemişti. Kanlı bıçağı Caden'a uzattım, ceketimin iç cebine uzandım ve kokulu tuzları aldım.

Kapsülü kırıp Anton'un burnuna soktum. Birdenbire kendine geldi.

"Bana kapı görevlisinden bahset," dedim, çenesini morartacak kadar sıkı bir şekilde tutarak. Kanla kaplandığım umurumda değildi, bakır kokusu amonyak ve kusmukla karışıyordu. "Adı Miles miydi?"

Caden'ın bakışları yakıcıydı, ama Anton'dan gözlerimi ayırmadım.

Çılgınca başını salladı. "İçeri girmeme yardım etti ve sonra onu oraya götüreceğini söyledi. Hepsi bu, dostum, bu geceye kadar onu hiç görmemiştım," diye yemin etti, sesi çaresizlikle doluydu.

Başımı salladım ve onun solmuş penisinin kalıntılarını yakalamak için eğildim. "Benim olan şeye dokunmamalıydın." Penisini boğazına soktum ve boğulmasına izin verdim.

Caden başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Bu, sıra bizim Morris'te demek."

Morris hala ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, başı kollarının arasında asılı duruyordu. Adını duyunca kışının üzerine çöktü ve duvara çarpma kadar geri kaydı.

"Lütfen... bunu yapma." Ellerini kaldırdı, sanki bu Caden'ın onu kaldırıp Anton'un penisini kesen bıçağı boğazına dayamasını engelleyecekmiş gibi.

"Neden Arabella'ya uyuşturucu katılmış içki verdin?" diye sordum, kendimi tutmaktan kaslarım ağrıyordu.

"Çünkü onun tek iyi olduğu şey bu," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, boğazından bir damla kan damlıyordu.

"Sen çok garip bir pisliksin," diye alay etti Caden. "Dürüst olmak gerekirse, kim kendi kızına tuzak kurar ki?"

"İnsanlar senin biraz sahiplenici olduğunu konuşuyorlar." Morris yutkunmaya çalıştı ama zorlandı. "Onun incinmesinin sizi birbirinize yaklaştıracaklarını düşündüm, hepsi bu."

"*Buna ne kadar inanıyorsun?*" diye sordu Caden, konuşmayı özel tutmak istediğinde Fransızca'ya geri döndü.

"*Babasına yardım etmek için her şeyi yapacağına inanıyorum.*" Bu düşünce beni öfkeliendirdi.

"*Sence onun planını biliyor muydu?*"

Morris'in yaptıklarını fark ettiğinde çektiği acı gerçikti.

"Hayır."

Caden başını salladı ve bıçağı daha derine bastırdı.

"Dur, dur!" Morris bağırdı. "Bunu yaparsan, o seni asla affetmez."

Seni asla affetmeyeceğim.

Onun tehdidi benim için pek bir anlam ifade etmiyordu, ama yine de Caden'ı durdurdum.

"Ne oluyor, Bas?" Morris'e tekme attı ve Morris dizlerinin üzerine çöktü.

"Arabella'ya bir daha yaklaşırsan," diye uyardım ve atılmış çekiçleri aldım. "Çılgınlıklarının unutulmamasını sağlarım." Çekiçle onun sağ eline vurdum, muhtemelen içkisine ilacı döken eline.

Morris çılgılık attı, ama ben eli tamamen parçalanana kadar çekiçle vurmaya devam ettim. Her parmağı onarılamayacak şekilde parçalandı.

Onu orada bırakıp eve dönüp Arabella'nın güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu. Caden beni koridora kadar takip etti, ikizler de arkada temizlik yapmak için harekete geçti. "Bas, dur!"

Döndüm, Caden'ı yakaladım ve onu duvara ittim. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

"Onu öldürmeliydin. Ara'ya zarar vererek seni herkesin önünde aşağıladı." Caden'ın gözleri hayal kırıklığıyla karardı. "O seni gerçekten bu kadar mı etkiliyor?"

Ona vurmak gibi patlayıcı bir şey yapmadan önce duvardan uzaklaştım.

"Onunla ne halt ediyorsun Bas? O gerçekten sadece senin oyuncağın mı yoksa daha fazlası mı?"

"Daha fazlası." Hiç tereddüt etmedi. Onu ilk gördüğüm andan itibaren benim için daha fazlası olmuştu. Sadece bunu fark etmem biraz zaman aldı.

Caden'ın burun delikleri genişledi, yanakları biraz kızardı. "O da aynı fikirde mi?"

"Kabul edecek." Ona seçim şansı verilmeyecekti. "O gürültüyü kesiyor, Cade."

"Tanrım, sanki ona köle olmuş gibisin. Lang buna inanmayacak." Caden dudaklarını büzdü, ama hala öfkeli görünüyordu. "Miles'a ne yapacaksın?"

"Kafasına ödül koy. Canlı olarak."

"On yıldır bizimle birlikte." Caden avucunu yüzünde gezdirdi. "Siktir."

"Umurumda değil." Arabella, ilk kez bir şeyi yok etmek yerine korumak istediğim şeydi. "Kararımı verdim. O benim."

Bölüm 49

Arabella

Sert ve lezzetli bir sıcaklığa bastırılmışım. Gözlerimi araladığımda, kendimi Sebastian'a sarmaşık gibi sarılmış buldum. Bacağım onun kalçasına dolanmıştı ve avucum tam kalbinin üzerindeydi.

Sebastian'ın yüzü bana dönüktü, yüz hatları tamamen gevşemişti. Elini belimin alt kısmına koymuş olsa da, onu hiç bu kadar sakın görmemiştim.

Çıplak sırtım. Uykuda bile parmakları beni tam istediği yerde tutuyordu. Onu hiç bu kadar dokunmamıştım ve uyanıp fark etmeden önce dikkatlice onun kollarından kurtulmam gerekiyordu. Nazikçe koluna uzandım ve onun beni daha da sıkıca kendine çekmesiyle kolunun altından sıyrılmaya çalıştım.

O zaman onun uyumadığını fark ettim.

Gerildim ve onun kucaklamasına gevşemek için bir süre bekledim. Kaşlarımı çattım çünkü parmakları beni itmek yerine nazikçe dairesel hareketler yapmaya başlamıştı.

Sebastian öylece yatıyordu, beni izlerken nefes alışını düzenliydi. Göğsü çıplaktı ve çarşaf kalçalarının üzerinde toplanmıştı. Yaralanma veya kan izi olup olmadığını görmek için zaman ayırdım. Ama tek fark ettiğim, sağ elindeki çatlak parmak eklemleri.

"Onu sen mi öldürdün?" diye fısıldadım, cevabı beklerken kalbim sızlıyordu.

Sebastian hiçbir şey söylemedi, gözleri gece yarısı kadar soğuktu. Donmuştu. Göğsüm sıkıştı. "O benim her şeyimdi."

Nefesimi kesik kesik aldım, yeterince hava alamıyordum. Onun yanına doğru ittim, onun izin verdiği için onun elinden kurtulup ayağa kalkabildiğimi biliyordum.

Yataktan çarşafı yırttım, kendimi onlara sardım, bu baskının vücudumdan kaçmasını engellemek için onları kullanmaya çalıştım ama başaramadım. Sebastian yavaşça oturdu, ben volta atmaya başladığımda gözleri beni takip etti.

"Bunu nasıl yapabildin?" Sesim titriyordu, nefesim hızlanmıştı.

"Neden o senin için bu kadar önemli?"

"Çünkü o beni asla terk etmedi!" diye bağırdım, duvarlarım yıkılıyordu.

Sebastian yaklaştı ve ben tüm gücümle onu geri itmekten kendimi alamadım. Sanki bir dağa vurmaya çalışıyormuşum gibiydi. Bu yüzden ona tekrar tekrar vurdum, her vuruş göğsüne isabet etti.

Bileklerimi kavradı ve başım geriye doğru eğilene kadar beni kendine doğru çekti. "Kendine zarar vermeden önce dur."

Savaşmak, tırmalamak ve pençelemek istedim, ta ki o da benim içimde hissettiğim kadar dışarda da berbat bir hale gelene kadar.

"O berbat bir babaydı, ama en azından yanımızda kaldı." Ciğerlerimin sıkışmasını kontrol etmeye çalışarak bir nefes daha aldım. "Annem bunu bile yapamadı."

Hava gerginlikle dalgalandı ve kendimi kendi öfkemin esiri buldum. Öfkem havayı duman gibi delip geçti, unutmak istediğim anıları hatırladıkça boğuluyordum.

"Bizi terk etti ve bu onu *mahvetti*!" Boğuk bir sesle, neredeyse fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söyledim. "Bu, içindeki bir şeyi o kadar tamamen parçaladı ki, babalık yapmayı bıraktı. Annemin yanında götürdüğü her şeyi görmeden bana bakamıyordu bile."

Okuldan eve geç gelmiştim, yürürken yağmur üniformamı sıırıslıklam etmişti, nasıl beni yine unutabildiklerini merak ediyordum. Eve vardığımda ev karanlıktı, pencerelerin arkasında gölgeler birikmişti. Gevşek taşın altındaki yedek anahtarı aradım, metal elimde soğuktu, parmaklarım soğuktan titriyordu.

İçeride annemi bulmayı bekliyordum, ya mutfak masasında ağlıyor ya da akşam yemeği hazırlamak için çılgınca tencereleri fırlatıyor olacaktı. Ama kapıdan içeri girdiğimde, ilk olarak sessizlik beni vurdu.

Işık yoktu. Ses yoktu. Sadece zayıf, sabit bir su sesi vardı.

Merdivenlerden aşağı sızarak halıyı ıslatıyor ve her adımında ıslak sesler çıkarıyordu.

Onu taşan küvette buldum, bıçak yerdeydi ve bilekleri kesilmişti. Sekiz yaşındayken neden cevap vermediğini anlamadım. Onu salladığımda ya da adını seslendiğimde bile.

"Çok kızgınım," diye Sebastian'a fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu ama ağlamaya izin vermedim. "Neden bu kadar bencilce kendi canına kıydı?"

Babam beni banyoda buldu ve beni teselli etmek yerine, yıkıldı. Bizimle yaşamak istemeyen karısı için ağladı. *Onu* istemeyen bir kadın. *Beni* istemeyen bir kadın.

İlk kez bana, annemin ölmeyi seçmesinin sebebiymişim gibi, sanki benim hatamış gibi baktı. Ve o bakış hiç kaybolmadı. Ağladığımda da, daha çok çabaladığımda da, babamın bana karşı yükümlülüğünden başka bir şey hissetmesi için her şeyi yaptığımda da.

Bu suçluluk duygusu, bir türlü atamadığım bir yük gibiydi. Ama babam, annemle aynı yolu seçmeyi hiç düşünmemişti ve hatalarına rağmen, hâlâ buradaydı. *Öyleydi.*

Sebastian'ın sert, acımasız bakışları altında hıçkırıklarımı bastırdım. "O benim tek sahip olduğum şeydi ve sen onu benden aldın."

"Onu ben öldürmedim."

Titremeye başladım ve beni ayakta tutan sadece Sebastian'ın tutuşuydu. "Öldürmedin mi?"

Yavaşça başını salladı, çenesi sıkıydı.

Onun sözlerinin ağırlığına odaklanınca, ezici keder dalgası yatıştı. "Neden?" Onun öfkesini hissetmiştim, ben paramparça olurken beni kollarında tutarken göğsünün vahşi bir şekilde inip kalkışını hissetmiştim.

Sebastian tepki gösterdi; onu Canavar yapan da buydu. O değişken biriydi ve kimsenin kendisine meydan okumasını izin vermezdi. Yine de oyuncağına zarar veren adamı öldürmedi.

"Çünkü şimdi bana borçlusun." Bana tepeden baktı ve ben de çenemi kaldırarak karşılık verdim.

"Sana zaten borçlu olduğumdan daha fazla nasıl borçlu olabilirim?"

Üst dudağı seğirdi, benim takıntılı olduğum o gözleri arzu ile karardı. Ya da belki de ben öyle yansıtıyordum, çünkü artık babamın hayatta ve sağlıklı olduğunu bildiğim için, Sebastian'ın beni ne kadar sıkı tuttuğunun biraz farkındaydım. Bir eli bileklerimi göğsüne bastırırken, diğer eli belimin alt kısmına uzanmıştı.

"Kalacaksın."

Onun sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. "Bekle... ne?"

Çarşaf aşağıya doğru sarkmıştı ve o, ben çıplak kalana kadar onu hızla çıkardı. Kendimi açıkta ya da üşümüş hissetmedim. O beni o kadar ateşli ve başka bir şeyle izlerken hissetmedim. Beni heyecanlandıran bir şey. Sanki beni gücünün altında ezmek için, sadece hastalıklı bir oyun için bana karşı gelmemi istiyordu.

"Benimle kalacaksın," diye tekrarladı. "Asla kaçmaya çalışmayacaksın." "Ona zarar vermezsen borcumu ikiye katlayacağımı söylemiştim."

"O zaman iki katına çıktı." Parmakları çenemi okşadı, nazik ve sahiplenici bir şekilde. "Ve şimdi, *güzelim*, bana bir ömür borçlusun."

"Sebastian..."

Başını eğdi, dudakları nazikti, itirazımı yuttu. "Her şeyi almama izin vereceksin, değil mi, *güzelim*?"

Çenemi ısırarak cildimi okşadı ve ben kendimi yana doğru eğerek, boynuma doğru inerken ona daha iyi bir açı sağladım. O, düşüncelerimi çalma yeteneğine sahipti. Nefesimi. Hatta kalbimi.

Ama bu, boyun egeceğim bir şey değildi.

"Hayır." Cevabım bir fısıltıydı ve o ensemdeki saçımı tutup başımı acı verici bir şekilde geriye doğru çektiğinde yüzümü buruşturdum. Dudakları yine benimkini buldu ve bu sefer onları ele geçirme şekli hiç de nazik değildi. Agresifti. Sahipleniciydi.

Ve ben onun yoğunluğunda boğuluyordum. Hatta bunu arzuluyordum.

Onun saldırganlığına kendi saldırganlığımla karşılık verdim, ama onun liginde asla olamayacağımı bilmeliydim. Beni kaldırıp yatağa yatırdı, vücudu benim vücudumun üzerinde süzülürken, sanki benim onun can simidiymişim gibi beni yuttu.

Sanki bu gerçekmiş gibi.

"Kontrolü ele almamı seviyorsun," dedi, parmakları bacaklarımın arasında geziyordu. "Benim merhametime kaldığında ne kadar ıslandığını bir bak."

O duymadan önce iniltiyi bastırdım, tek parmağını içime soktuğunda inlememi engellemeye çalıştım ama başaramadım. Her zamanki gibi itişiyile omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası yayıldı. İsteddiğini aldı, düşüncelerimden uzaklaştırdı ve onun kaotik enerjisini arzulamamı sağladı.

"Bak, sıırıslıklamsın." Sebastian ikinci parmağını da ekledi, sakalı karnımı kaşıyordu. "Ve hepsi benim." Bacaklarımı omuzlarına atarak, bacaklarımın arasına daldı, dili güçlü vuruşlarla beni yaladı, sırtım hemen yataktan kalktı.

"Sebastian..." diye bağırdım ve o açık avucuyla uyluklarımı tokatladı, acı hissi cildimde elektrik dansı yapmasına neden oldu. Alaycı davranışları ya da dişleriyle nazikçe ısırmaları yoktu. Beni bir ziyafetmişim gibi yuttu, klitorisimi dudakları arasında öyle bir şekilde emdi ki, saniyeler içinde orgazmımın eşiğine geldim.

Bunu hissedebiliyordum, hislerim o kadar güçlendi ki parmaklarım onun kafa derisini tırmalamaya başladı. Kalçalarım onun diline doğru sallanıyordu. O benim amıma inleyerek, titreşim beni doruğa ulaştırmak üzereydi...

"Tu n'as pas encore le droit de venir."

Hayal kırıklığıyla bağırdım, parmaklarım saçlarından ayrıldı. Ter cildimi kapladı, amım boşalmayı kaçırdığım için sıkıştı. Sıcak bir nefes üfledi ve benim inlememe karşılık verdiği sırtışı fark ettim.

Sert elleri vücudumu şekillendirdi, kalçalarımındaki yeni morlukları okşadı, ardından dudakları geldi. Bu nezakete, olanları silip yerine kendini koymasına donakaldım.

"Sen benimsin."

Meme uçlarım sertleşmiş, ilgi bekliyordu. "Sebastian, lütfen," diye yalvardım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Vücudumda yukarı doğru ilerledi, göğüslerimde tereddüt etti. "Sadece kalmayı kabul edersen."

Bölüm 50

Sebastian

Arabella dudaklarını inatçı bir çizgiye bastırdı, yüzü heyecandan kızardı. "Hayır, yapamam."

Onun tepkisine gülmek istedim, meme uçlarını ne kadar sert çektiğime inlemelerine rağmen. Altımda nefes nefese kalmış, kızgın bir kedi gibi bacaklarının arasındaki ağır uyluğuma klitorisini sürtmeye çalışıyordu.

Ama henüz boşalmasına izin yoktu. Ben yeterince boşaldığına karar verene ve banyodaki saldırı hafızasından silinene kadar. Yerine sadece ben geçecektim.

Sadece ben onu morartabilirdim, onu benim olarak işaretleyebilirdim. Sekste hiç nazik olmadım, onların bedenleri üzerinde kontrol sahibi olmaya ihtiyacım vardı. Onları defalarca orgazm ettirmek ya da hiç orgazm ettirmemek. Bu çok keyif vericiydi ve Arabella, dün gecedен sonra bile bana çok kolay teslim oldu.

Ama onları değiştirmem, parmaklarımı tam da o morluklara bastırmam gerekiyordu, böylece onları benim yapabilirdim. Öyle de yaptım, acı çektiğini bilsem de, onun ağlaması acıdan değildi.

"Çılgılık attığında çok güzelsin," diye homurdandım ve son yemeğimmiş gibi amını yalamak için bacaklarının arasına daldım. Tadı mükemmeldi. Sanki benimmiş gibi tadı vardı.

Parmaklarım daha sert bastırdı, o morlukları derinleştirirken onu daha hızlı yaladım, dilimle zonklayan klitorisini okşadım, ta ki tüm vücudu altımda gerilene kadar. Bu sefer durmadım, saçımı çekip beni itmeye çalışsa bile. O orgazm olana kadar onu yaladım, orgazmının gücüyle yüzüme fişkırdı.

Ve yine de devam ettim, ona bir saniye bile nefes aldırmadım, böylece saniyeler içinde onu bir kez daha orgazma ulaştırdım. Çılgılları etrafımda yankılanıyordu ve kimseyi duymadığı için şükrettim, çünkü paylaşmak istemiyordum.

Sonunda geri çekildiğimde neredeyse hiperventilasyona girmişti, zonklayan acıyı hafifletmek için yatağa bastırdığımda sikim ağrıyordu. Onu dizlerinin üzerine çöktirip boğazını sıkmek ve yüzünü spermimle boyamak istedim.

Ama onunla henüz işim bitmemişti.

"Benimle kal."

Arabella yutkundu, gözleri sadece bir aralık kadar açıktı. Ama yine de o ateşi görebiliyordum ve lanet olsun, yanmak istiyordum.

"Yapamam."

Gölümsedim, çünkü cevabı önemli değildi.

Ayağa kalkıp koltuğumu yatağın ayak ucuna, bir sonraki planım için mükemmel bir açıyla yerleştirdim. Oturup, yatağımda onu izledim, koyu renk çarşaf lar soluk tenine mükemmel uyuyordu. Dudakları aralıktı ve saçları dağınıktı.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Sikimi yumrukladım ve sıkıca sıktım, gözlerinin hemen sikimin başındaki ön sıvıyı ovuşturduğum yere kaymasına gülerek baktım.

"Buraya gel," dedim ve gözleri benimkilere kilitlendi. Duygularını saklayamamasına takıntılıyđım. Kızarmış yanakları ve aralık dudakları. Bakışlarında şehvet ve meydan okuma savaşıyordu, bu savaşta hangi tarafta yer alacağını biliyordum.

O tereddütle bir adım attı ve ben ödöl olarak inleyerek sikimi daha sıkı sıktım. Arabella neredeyse nefes nefeseydi, tüm vücudu heyecandan kızarmıştı. Kol mesafesine gelir gelmez belinden tutup yanıma çektim.

"Penisimin üzerine oturacaksın," diye fısıldadım.

Onu sırtımı dönene kadar çevirdim ve sonra kucağıma kaldırdım. Onu üzerime oturturken inledi, onu göğsüme sıkıca çekince amı kasıldı. Birkaç santim aşağı indi, inlemesi ikimizin de vücudunda titreşti.

"Sebastian..."

"Alabilirsin," diye mırıldandım, bu açının beni daha derine soktuğunu bilerek.

Bir elimle meme ucunu acı verecek şekilde çimdikledim, diğer elimle saçlarını kavradım ve başını aynaya doğru çevirdim. Gözlerinin bu manzaraya bakarak büyüdüğünü, amının tüm uzunluğumu içine almak için müstehcen bir şekilde gerildiğini izledim.

"Ne kadar güzel görünüyorsun, *benim küçük tavşanım*."

Aşağıdan yukarı doğru ittim, son birkaç santimi onun içine batırırken hareketim şiddetliydi. Dudakları bir çığlık atarak açıldı, ama ona alışması için zaman vermeden daha sert, daha hızlı hareket etmeye başladım. Göğüsleri zıplıyordu, ben de meme ucunu bıraktım, sadece parmaklarımı karnına batırıp klitorisini okşamak için.

Arabella beni sıkıca kavradı, orgazmı vücudunu sarsıyordu. Aminin titremesini izleyebiliyordum. İkimizi de ıslatan orgazmını izliyordum. Ama henüz bitmemiştim.

Onu mahvetmek istedim. Onu acı verecek kadar aşırı uyararak yalvarmasını istedim. Onun sadece bana ait olduğunu anlamasını istedim.

"Ayağa kalk," dedim, indiğinde bacakları ağırlığını zar zor taşıyordu. "Ellerini aynaya koy ve kışını havaya kaldır." Onu öne doğru ittim, avuçlarını cama koyup biraz eğdim. Gördüğüm manzara karşısında inledim, güzel amcığı pembe ve şişmişti, ama istediğim onun amcığı değildi. Aynaya doğru nefes nefese kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, arkasına geçmemi izliyordu.

"Unutma, *güzelim*. Ağzın benim." İki parmağımı dudaklarının arasına soktum dudaklarının arasına soktum, diline bastırdım. "Amin benim." Sonra parmaklarım bacaklarının arasına daldı, onları tahrikle kapladı. "Ve bu küçük delik..." Parmaklarımı yukarı doğru çektim, arka deliğine yavaşça bastırdığımda boğazından bir inilti kaçtı. "O da benim."

"Sebastian..." diye inledi, başını omuzlarının arasına düşürdü ve yavaşça bana açıldı.

Serbest elimle parmaklarımı saçlarına doladım, ikinci parmağımı içeri sokarken gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. Dudaklarından bir inilti daha çıktı, son deliğini yavaşça gerdiğimde yüzü kızardı.

Kalçalarımı öne doğru ittim, parmaklarımı çıkarırken onun uyarılmasının tadını çıkardım, sonra da parmaklarımın yerine penisimi soktum. "Sana her şeyi istediğimi söylemiştim."

Boğuk bir ses çıkardı, benim penisim onu daha da genişletiyordu.

"Rahatla; sadece bir dakika acıyacak." İlk seferinde yavaş davranmam gerektiğini biliyordum, böylece acıyla tüm vücudunun titrediğini hissedebilirdim.

Ama Arabella'nın acıyı sevdiğini biliyordum, bu yüzden onu zevkle harmanladım, parmaklarım klitorisini okşarken, ona benim boyutuma uzanması için bir dakika verdim, sonra çekildim, sadece tekrar içeri girmek için. Bu sefer daha sert.

O bir çığlık attı, ama ben bacaklarının arasından damlayan uyarılmayı hissettim ve yansımda zevkten kararan gözlerini gördüm.

"Siktir," diye küfrettim, benim sikimi boğazladığı için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Sırtını göğsüme değene kadar onu yukarı çekip, dudaklarımı kulağına indirdim. "Kışın neredeyse amin kadar iyi hissettiriyor."

Arabella yutkundu, gözleri fal taşı gibi açılmış, beni arkadan siktiğimi izliyordu, bir elini klitorisine koymuş, diğer elimi saçlarına dolamıştı.

"Bana ne kadar mükemmel uyduğunu gör," dedim ona, itmeye devam ederken.

"Bu çok fazla," diye ağladı, hareketlerim hayvanî hale gelirken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

hareketlerim hayvani bir hal aldı. "Sebastian, lütfen. İhtiyacım var..."

Klitorisini çimdikledim, başka bir orgasm zorladım, bu da sikimi o kadar sıkı boğdu ki, neredeyse kendimi kaybedecektim. "Bir dahaki sefere bana hayır dediğinde, geldiğinde nasıl göründüğünü hatırla, sikim sıkı deliğinin derinliklerinde, seni daha fazlasını isterken seni açarken."

Sözcüklerime konsantre olmak zorundaydım, Fransızca değil İngilizce konuşmaya çalışıyordum. Arabella beni kendimden geçirme yeteneğine sahipti, özellikle de geriye doğru kıvrılıp, sevimli küçük inlemeleriyle benim itmelerime karşılık verdiğinde.

"Bir kez daha, *güzelim*. Benim için yapabilirsin, değil mi?" Derin nefesler alarak fısıldadım. "Ne kadar uslu bir kızsın."

O inledi, başı acı içinde yumruğumla tutulmuş, ben klitorisini okşarken gözlerini bana dikmişti. "Lütfen, Sebastian," diye yalvardı.

"Sen çok güzelsin." *İtme*. "Bağımlılık yapıcı." *İtme*. "Benim."

Yine parçalanırken bir mengene gibiydi ve ben onun çığlığını dudaklarımla yakaladım, kendi boşalmam da acımasız bir yoğunlukla onu takip etti.

Arabella, ruhumun eksik parçası gibiydi, sadece en kötü halime katlanabilen biri değil, ona karşı duran biri. Benim şeytanlarımın karşısında korkmadı, onları kendine mal etti.

Arabella bana yaslandı, yorgunluktan vücudu gevşemişti, ben de onu kollarımın arasına aldım. Boynuma uzandı, dudakları benimkine o kadar çekingen bir şekilde değdi ki, nefesim kesildi. İlk kez bir şey başlatmıştı ve ben bunu derimin altında bir kıvılcım gibi hissettim. Bunu onun sessiz rızası olarak kabul ettim.

Onun sözsüz teslimiyeti.

Bölüm 51

Arabella

Sebastian'ın yatak odasında uzun süre tek başıma kaldığım ilk seferdi. Sebastian somurtup özellikle onun yatağında dinlenmemi istemeseydi, kendi odama kaçardım. Ayrılmadan önce dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurmasaydı, daha fazla itiraz ederdim. Ve şimdi, giyinmek için kendi odama döndükten sonra bile, kalbimin neden bu kadar hızlı attığını veya göğsümün neden sıkıştığını bilmeden kendimi yine burada buldum.

Kalçalarım ağrıyordu, morluklar zonkluyordu. Ama onları düşündüğümde, o adamı düşünmedim, Sebastian'ı düşündüm ve onun onları nasıl kendine ait hale getirdiğini.

Sana adın yüzünden belle demiyorum.

Aramızdaki bu değişikliği, sanki dinamik daha samimi bir şeye dönüşmüş gibi kabul etmeyi reddettim. Bu yüzden bunun ağırlığıyla oturmak yerine, onu bir kenara itip çekmecelerine uzandım ve merakımın beni ele geçirmesine izin verdim.

Gizli silahlar ya da aynı derecede kötü niyetli başka şeyler yoktu. Neredeyse biraz hayal kırıklığı yaratmıştı.

Duvardaki sanat eserlerini tamamen görmezden geldim, çünkü henüz seks baskılarıyla başa çıkacak zihinsel kapasitem yoktu. Yatağının yanındaki komodini inceledim ve küçük bölmede düzgünce dizilmiş bir dizi kitap olduğunu fark edince durdum.

Yatağın yanına dizlerimin üzerine çöküp en yakındaki kitabı aldım ve sayfaları çevirdim. Çoğunlukla gerilim romanları, biraz fantastik romanlar ve hatta Fransızca yazılmış, neredeyse hiç bakmadığım bazı kurgu romanlar vardı. Ama dikkatimi çeken, kitapların yanına yerleştirilmiş, üzerinde "*C-pen*" yazan büyük siyah cihazdı. Ofisinde de benzer bir şey görmüştüm ve kaşlarımı çatarak güç tuşuna basıp "okuyucu" seçeneğini tıkladım.

Cihazdan küçük bir robot sesi geldi: "Metni tara."

Sebastian'ın kitaplarından birini alıp talimatları izledim ve cihaz az önce taradığım metni yüksek sesle okumaya başladığında çok sevindim.

Cihazı bulduğum yere geri koyup başka bir çekmeceyi açtım ve onun benim telefonumu oraya koyduğunu fark edince durdum. Telefonu açıp yanımdaki yatağa koydum, pil kırmızı renkte yanıp sönüyordu, ama ekran birkaç haftadan birkaç güne kadar uzanan cevapsız mesajlarla doluydu.

GABRIEL:

Ne yaptığının farkında değilsin, bebeğim.

Benim kalmayı kabul etseydin, bunlar olmazdı.

Baban seni özlüyor. Ben de seni özlüyorum.

Bırak ben halledeyim, tamam mı? Seni kurtaracağım.

Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun?

Telefonuna cevap vermemenin sebebi o mu? Çünkü onun esiri olarak oldukça mutlu görünüyorsun, Ara.

Yemin ederim, sana dokunmuşsa, o adam öldü demektir.

Son uyarı, bebeğim.

Üç saat önce.

BABA:

Her şey için özür dilerim. Beni ara.

Parmağım onun numarasının üzerinde durdu, onunla konuşma düşüncesi bile göğsümü sıkıştırdı. Ani metalik tadı yutarak, doğrudan sesli mesaja düşeceğini düşünerek aramayı tıkladım.

"Ara?"

Burun deliklerimden nefes alıp verdim, sadece sesini duyduğumda artan paniği durdurmaya çalıştım ama başaramadım. "Baba?"

"Neden beni aramak bu kadar uzun sürdü?" diye öfkeyle sordu, ama ses tonunda panik vardı. "O canavar elimi mahvetti. O lanet olası bir

hayvan!"

Cevap veremedim, artan ağrıdan ziyade göğsümün altında yanan öfkeye odaklanmaya karar verdim.

"Ara, hiçbir şey söylemeyecek misin? Elimi çekiçle kırdı!"

"Söyleyecek tek şeyin bu mu? Bana yapmaya çalıştıklarından sonra?" diye tısladım. "Sadece bunu yaptığı için şanslısın."

"Ne dememi istiyorsun? Her şeyi mahvettim, Ara. Panikledim ve her şey mahvoldu." Bir duraklama, derin bir nefes. *"Senin annem gibi olduğunu söylememeliydim. Onun gibi değilsin, bunu biliyorum. Sen her zaman güçlü olan oldun. Her zaman bizim için doğru olanı yaptın."*

"Baba..."

"Bunu düzeltmelisin, Ara," dedi hızlıca, telefonun diğer ucunda çaresizlik hissediliyordu. *"Cesur kızım ol. Sen hep öyle oldun. Bunu atlat, onun güvenini kazan, sonra her şeyi düzeltebiliriz. Planladığım gibi intikamımızı alacağız. Anneme yaptıklarından sonra, bana bunu borçlusun..."*

Telefonu kapattım ve babam geri aramaya çalışır çalışmaz telefonu kapattım. Gülmek istedim, sonra da tüm gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamak istedim. Beni büyüten adam, kendi kızının tecavüzünü planlamış olmasını hiç umursamıyordu. Tek umursadığı, bundan ne kazanabileceğiydi. Annemi bahane olarak kullanmaya cüret etti, sanki onun ölümü, kendi hayatta kalmak için kızının güvenliğini feda ettiği seçimlerini haklı çıkarabilirmiş gibi.

Bu, midemi bulandırdı ve kalbimi sıkıştırdı. O her zaman böyle yapardı. Geçmiş silah olarak kullanır, benim suçluluk duygumu kendi lehine durumu manipüle etmek için kullanırdı.

Ve ben de ona izin verdim. *Yıllarca* onun beni yönlendirmesine izin verdim, belki bir gün bana bakıp sevmeye değer bir şey göreceğini umarak. Yeterince iyi, yeterince sessiz, yeterince güçlü olursam... sonunda benim hatam olmayan bir şey için beni affedeceğini umarak.

Ama şimdi anladım. Acımasız, boğucu gerçeği.

Annem intihar ettiğinden beri beni sevmiyordu. Ona kaybettiği şeyi çok fazla hatırlatıyordum, bu yüzden diğer ebeveynler gibi beni korumak yerine, beni kullanıyordu.

Birini bu kadar çok nefret edebileceğimi hiç bilmiyordum, ama yine de onu seviyordum çünkü o benim tek tanıdığım, sahip olduğum tek şeydi.

"Ara?"

Başımı kaldırdım ve Chip'in kapıda kaşlarını çatmış durduğunu gördüm. "Oh, merhaba." Yanaklarımı ovuşturdum, ıslak olmalarını bekliyordum. Ama değillerdi ve nedense bu, göğsümdeki acıyı hafifletmişti.

"İyi misin?" Gözleri vücudumu taradı. "Duyduğuma göre sen..." "İyiyim," diye sözünü kestim ve ona zoraki bir gülümseme attım. "Cidden, iyiyim iyiyim."

Beni dikkatle süzdü, açıkça ikna olmamıştı. "Seni göreceğimi beklemiyordum," itiraf etti. "Saldırı seni korkutup kaçırır diye düşünmüştüm. Endişelenmişim."

Muhtemelen korkmalıyım, ama saldırıyı Sebastian başlatmamıştı. Ve ben parçalanıp sonra kendimi toparlarken beni tutan da oydu. Ama bunu yüksek sesle söylemedim, çünkü kendi kafamda bile kulağa çok acımasız geliyordu. Çok dürüst.

"Annen buralarda mı?" diye sordum, arkasındaki alanı tarayarak. "Onunla gerçekten konuşmak istiyorum."

Onu en son görmeyeli bir haftadan fazla olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, o bana hikayeler anlatırken kollarım ağrıyana kadar ekmek hamuru yoğurmak, şu anda duygularımla başa çıkmanın en sağlıklı yolu gibi geliyordu.

"Oh, hayır. Bir süre önce kovuldu," dedi dikkatlice, tepkimi bekleyerek.

"Bir dakika, kovuldu mu?"

O da başını salladı, hareketleri bile temkinliydi. Sanki benim yıkılmamı bekliyor gibiydi. "Bay Devereaux şu anda yeni bir ev yöneticisi arıyor. O zamana kadar, müsait olduğum zamanlarda bu işi ben üstleniyorum. Müsait olmadığım zamanlarda ise Bay Devereaux tüm yemekleri sipariş ediyor."

"Oh." Bu kelime hayal kırıklığıyla titreyerek, küçük bir sesle çıktı. Chip'in gülümsemesi yumuşaktı, neredeyse garipti. "Ayrıca, Bay Alexander

Ackworth sizi çizim odasında bekliyor."

Kimse benim burada olduğumu bilmediği için hiç misafirim olmamıştı, bu yüzden kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Amca. Bay Ackworth, Bay Devereaux olmadan sizinle görüşmek konusunda ısrarcı." Gözleri benimkileri aradı, sonra sesini fısıltıya indirdi. "Ondan gitmesini isteyeyim mi? Hasta olduğunuzu falan söyleyerek bir bahane uydururum."

Tedirginliğimi bastırarak yutkundum. "Hayır, sorun değil. Ne istediğini bir bakayım."

"Bundan emin misin?" Chip kaşlarını çattı, yüzünde endişe belirmişti. "Dinlenmelisin, enerjini *ona* harcamamalısın."

Son kelimedede sesi keskinleşti, sanki onu söylemek bile ağızında kötü bir tat bırakmış gibi.

"Sebastian'ın amcası o kadar mı kötü?"

Chip dudaklarını büzdü ve salona döndü. "Hiç bilmiyorsun."

Ardından, beni Sebastian'ın amcasının satranç tahtasının başında durduğu yere götürdü. Chip ve ben en son oynadığımızdan beri taşlara kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Charlie, yeğenim için çalışman ne kadar da hoş. Sanırım bu annenin fikriydi?" Alexander bana zar zor baktı. "Bayan Potter nerede?"

Chip'in omuzları gerildi. "İstedığınız gibi Arabella burada."

"Hmm." Alexander sonunda dikkatini bana çevirdi, bakışları hoşnutsuzlukla doluydu. *Kaba*. "Charlie, lütfen çay getir. Annen nasıl sevdiğimi bilir." Elini sallayarak onu gönderirken, aynı anda bana karşısına oturmamı işaret etti. "Bayan Grey..."

"Lütfen, bana Arabella deyin."

Gülümsemesi zoraki, neredeyse sahteydi. "Çok meşgulüm, bu yüzden kısa keseceğim," dedi, pahalı takım elbisesiyle ve parlak ayakkabılarıyla üstünlük havasıyla koltuğuna yaslandı. "Sen bir sorunsun."

"Anlamadım?"

"Yeğenime senden kurtulmasını söyledim." Gözleri kısıldı. "Ama yine de buradasın. Hâlâ Sebastian'a sülük gibi yapışmışsın."

"Burada olmanın benim seçimim olduğunu düşünüyorsun galiba."

"Oh, ama öyle," diye cevapladı Alexander, gülümsemesi sessiz bir acımasızlıkla kıvrıldı. "Herkesten yardım isteyebilirdin, ve güvenilir kaynaklardan, bir Dedektif Graves'in etrafta koklayıp durduğunu öğrendim. Aslında, oldukça ısrarcı bir şekilde. Bu yüzden, burada bulunmanın, gösterdiğin kadar çaresiz ve masum olmadığını düşündüğüm için beni affet."

Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Gabriel'le hiçbir ilgim yok." "Yine de sen geldiğinden beri, o birdenbire ve *çok* kişisel ilgi göstermeye başladı. Sebastian'ın işi, kulüp, hesaplar. Hatta tedarik yolları bile." Alexander'ın bakışları keskinleşti, sesi soğuk ve kararlıydı. "Oldukça ilginç bir tesadüf, değil mi?"

"Başka bir şey var mı?" diye soğuk bir sesle sordum. "Yoksa buraya sadece beni aşağılamak için mi geldin?"

"Sana bir teklif sunmaya geldim." Alexander durakladı, çenesindeki kaslar gerildi. "İhtiyacın olan her şeyi hazırladım... kaçmak için diyelim. Seni havaalanına götürmek için bir şoför bekliyor ve dünyanın herhangi bir yerine seyahat etmen için masraflarını karşılayacağım."

Aramızdaki masanın üzerinde duran, benim farkına bile varmadığım bir yığın kağıda parmağını bastırdı.

"Yeniden pasaportunu ayarladım," diye devam etti. "Ve önümüzdeki birkaç yıl, hatta ölçülü yaşarsan daha da uzun süre hayatta kalman için yeterli parayı sana sağlayacağım. Tek yapman gereken gitmek."

Kağıtlara bir göz attım, sonra dikkatimi tekrar ona verdim. "Bunu bana neden teklif ediyorsunuz?"

Alexander'ın, Caden'inkiyle aynı renkteki gözleri bana soğuk bir şekilde bakıyordu. "Size dürüst olacağım, Bayan Grey. Yeğenimle ilişkilerim biraz gergin olabilir, ama o benim kanımdan. Bu da onu korumak için her şeyi yapacağım anlamına geliyor."

"Onu neyden korumak? Benden mi?"

Alexander cevap vermek üzereydi, ama dikkati omzumun üzerinden başka bir yere kaydı. Chip masaya iki fincan çay koyup merdivenlerden aşağı indiğinde, Alexander'ın duruşu gerildi. "Sebastian'ın işlev görebilmesi için kontrole ihtiyacı var," diye devam etti, yalnız kaldığımızda. "Çok küçük yaşlardan beri böyleydi ve anne babasını kaybettikten sonra durumu daha da kötüleşti. Kontrol edilmezse, o... kontrol edilemez hale geliyor."

"Kontrolsüz mü?" diye tekrarladım ve Alexander, sanki aptalmışım gibi gözlerini bana dikti.

"Sana karşı çok sahiplenici görünüyor ve bence eğer o..."

"Kontrolsüz."

"Evet, Bayan Grey," diye homurdandı Alexander, sözünü kesmeme hiç de hoşnut olmadığı belliydi. "Eğer size kazara zarar verirse ya da sizin, şüphelendiğim gibi bir yılan olduğunuz ortaya çıkarsa, bu onu hiçbirimizin geri getiremeyeceği bir sarmalın içine itebilir. Ve eğer bu olursa, ben o kadar affedici olmayacağım."

Sessiz tehdidi görmezden geldim. "Burada bulunarak ona zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Mümkün." Çin çay fincanlarından birini eline alıp bir yudum aldı, ama hemen geri tükürdü. "Bu iğrenç. Bayan Potter nerede? O

konuklara böyle pisliklerin servis edilmesine asla izin vermezdi."

Çayımı içmedim, ellerim sıkıca yumrukladığım için ağrıyordu. "Şunu bir netleştirelim, bana pasaport ve yeterli para vereceksin, böylece ne yapacağım... kaçacağım mı?"

Benim istediğim de buydu, değil mi?

Ama şimdi ayrılma düşüncesi göğsümde garip bir boşluk bırakıyordu.

"Aynen öyle, ama asla geri dönmemeye razı olursan." O, yüzünü buruşturarak fincanı masaya koyarken, ben tırnaklarımı avuç içlerime batırmaya devam ettim.

"Ya istemiyorsam?"

"Seçim senin." Alexander evrakları aldı ve bana uzattı. "Peki, Bayan Grey, ne yapacaksın? Yeğenimin gölgesinde solmaya devam mı edeceksin, yoksa özgürlüğünü kabul mi edeceksin?"

Bölüm 52

Sebastian

Ryder'ın kaşlarını kaldırarak ofisime bakındığını izledim. "Vay canına, burası çok güzel. Bu *Thorn'a* nasıl üye olabilirim?"

"Olmaz."

"Kaba," diye güldü. "Ama en azından maskeyle tanışabildim. Tüm arkadaşlarıma, kötü şöhretli Beast ile tanışmaktan sağ kurtulduğumu anlatabilirim. Belki bana birkaç içki ısmarlarlar."

"Senin arkadaşın yok," diye mırıldandı Caden, hemen arkasındaki kapıya yaslanarak. Langdon yanında sessizce güldü.

Ryder'ın gülümsemesi sertleşti ve Cade'e bakabilmek için geriye yaslandı. "Sen de kimsin lan?"

"İstediğim şey sende var mı?" Cade'e sessizce bakarak çenesini kapatmasını işaret ettim. Kuzenim burnunu kırıstırdı ama yerinde durmaya devam etti.

"Elbette, hem de erken," diye ekledi Ryder. Cebine uzanıp bir parça kumaş çıkardı ve dikkatlice açarak istediğim broşu gösterdi. Bu noktada onu görmek beni şaşırtmadı, diğer dağıtımlarımda birkaç patlayıcı daha bulunmuştu. Miles'in varlığından bile haberdar olmadığı mekanlar, yani başka bir hain daha vardı.

"Adresin var mı?" diye sordum.

"Hayır, fotoğrafta görünen kadın sabah yürüyüşüne çıkmışken onu çaldım. Bu arada, yaşlı biri için oldukça seksi. Onu kesinlikle becerirdim."

"Dikkatli ol," diye homurdandı Caden.

"Ne, o senin annen falan mı?" Ryder sırtarak, açıkça Cade'i kızdırmaya çalışıyordu. "İstersen ona MILF diyeyim?"

Langdon tehditkar bir adım attı, ancak Caden'ın omzuna koyduğu eliyle durduruldu.

"Bay Finn..." Dişlerimi sıkarak kafasını masama vurmaktan kendimi alıkoydum. "Onu nerede buldunuz? Adresine ihtiyacım var."

Omuz silkti. "Ben neyim, emlakçı mı? Adresini sormadın, sadece broşu sordun. Onu Fransa'da bir yere kadar takip ettim. Bordeaux,

ya da her ne haltsa öyle deniyorsa." Koltuğuna yaslandı, kolunu arkaya atarak koltuğun sırtına asıldı. "Sanırım artık paramı konuşma zamanı geldi."

"Zaten havale edildi," dedi Caden, elleri şüpheli bir şekilde silahına yaklaşıırken.

"Adresi verirsen daha fazlası var," dedim. "İki katı."

Ryder ısıklık çaldı, gülümsemesi genişleyince yanaklarında gamzeler oluştu. "Sadece bir adres için iki kat mı dedin?"

"Tabii ki doğrulanması gerekecek," diye ekledi Caden. "Sana daha fazla para vermeden önce fotoğraflı kanıt da dahil. Bilirsin, bizi kazıklamaya çalışırsan diye."

"Çok güvensizsin. Kimse sana bunu söylemedi mi?" Ryder güldü. "Ama ilgileniyorum. Bir adres için 100 bin dolar mı? Kolay, birkaç gün içinde sana vereceğim." Ryder ayağa kalktı, parmağı broşun elmaslarına dokundu. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Beast." Ayrılırken Caden'a göz kırptı, kuzenim gerildi.

"Bize bunun ne olduğunu anlatmak ister misin?" Langdon işaret diliyle sordu.

Caden başını salladı. "Ryder, yapmaması gereken yerlere burnunu sokmasıyla ünlüdür."

"Hmm." Broşa baktım, elmaslar hala hatırladığım kadar parlaktı. Onu elime alıp ağırlığını hissettim, ters çevirip oyulmuş yazıyı okşadım.

Langdon omzumun üzerinden göründü, biraz gerginleşerek bana işaret diliyle bir şeyler söyledi.

A ma Margot, de ton amour, Mael.

Sevgilim Margot'uma, aşkınla, Mael.

Broşu odanın diğer ucuna fırlattım, broş duvara çarparak birkaç parçaya ayrıldı ve duyulabilir bir çatlama sesi çıktı.

"Bas?"

"Babam iki tane aynı broş satın aldı." Biri annem için, diğeri onun için.

Caden parçaları toplamaya gitti ve arka yüzünü kendisi okudu. "Ne pislik herif."

"Siktir." Elimi yüzüme götürdüm. "Margot neredeyse yirmi yıldır sessizdi, neden şimdi?"

Langdon broşu Caden'dan aldı, ona zar zor bir göz attıktan sonra masama attı. "Belki de bize sızmak bu kadar uzun sürdü?"

işaret etti. "Miles sadece bir aptaldı. Bizi ele verecek ve gerçekten önemli bir şey bilen başka birini bulması gerekirdi."

Sırtımı sandalyeye yasladım, sandalye ağırlığımla gıcırdadı. "Biri bizi sattı. Tozu nerede sakladığımızı ve dağıttığımızı tam olarak bilecek kadar önemli biri."

Langdon, ellerinde heyecanını yansıtan bir hareketle, hayal kırıklığına uğramış bir sesle onayladı. "Önceliğimiz Miles'ı bulmak olmalı."

Caden başını salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Ne oluyor lan? Bir şey mi bekliyorsun, Bas?"

Cevap vermek üzereydim ki bir zil sesi havayı deldi. Hoparlörden cevap verdim.

"Beast, dostum," Hook'un iğrenç sesi havada yankılandı. *"Bazı... teknik sorunlar yaşadığını duydum. Umarım o güzel kızın iyidir?"*

Langdon'a baktım, Arabella'nın kavgada yaralandığının söylenmesiyle yüzü kararmıştı.

Nasıl oldu da o...

"Sinirlenmeden önce, bunu nasıl bildiğimi kolayca açıklayabilirim," diye düşündü, bu küçük bilgiyi bilmekten açıkça keyif alıyordu. *"Gerçi, sana göstermek daha kolay olurdu."*

"Sadede gel," diye tersledim.

"Sana bir hediye gönderiyorum. Paketi kabul ettiğinden emin ol." Bunun üzerine telefonu kapattı ve Caden, cep telefonunu bana çevirerek, sahte papağan ve diğer aksesuarlarıyla korsan gibi giyinmiş birinin *The Thorn'un* hemen dışına bir kutu bıraktığını gösteren güvenlik kamerası görüntülerini gösterdi.

"Taradın mı?" diye sordu Caden, kollarını kavuşturup dev kırmızı fiyonkla bağlanmış büyük karton kutuyu kaşlarını çatarak izledi.

"Metal içermiyor," dedi T'ye atanan ekip üyelerinden biri olan Richard. "Aceleniz yoksa, laboratuvara götürüp toksin testi yaptırmanızı tavsiye ederim."

Özellikle gelen gönderilerin güvenliğini sağladığı için çağrılmıştı. Bu, kelimenin tam anlamıyla, konteynere alınmadan önce güvenli olduklarından emin olması anlamına geliyordu. Diğer patlayıcıları bulan ve başka bir şeyi yok etmeden önce güvenli bir şekilde ele geçiren oydu.

Langdon, yaydan dışarı çıkan kartı aldı ve üzerinde el yazısı bir not buldu. Sessizce başını geriye atarak güldü ve notu Caden'a uzattı. Caden notu yüksek sesle okumaya başladı.

"Bu iğrenç herifi beni öldürmeye çalışırken buldum. Testislerine bir kaplumbağa koyduğumda çok konuşkan oldu."

Tık, tık, tık. Lang çakmağını çaktı, Caden'ın devam etmesini beklerken gözleri alevler gibi parlıyordu.

"O, Enchantress'in köpeklerinden biriydi, bu yüzden onun kafasını beğeneceğini düşündüm, çünkü o senin adamlarından biri olmalıydı," diye devam etti Caden, ben kutuyu açarken.

İçine uzanıp bir avuç saç tuttum ve onu çekip çıkardığımda Miles olduğunu gördüm. İğrenerek onu yere attım. "Başka ne yazıyor?" diye sordum.

"Arabella'ya ne olduğunu anlattı, ben de kafasını kesmeden önce acı çekmesini sağladım. Rica ederim, sevgili Hook. Öp, öp, öp." Caden notu avucunda ezdi. "Cidden, bu adamın kafası çalışmıyor."

"İşte ipucumuz da gitti," diye homurdandım, Langdon'ın kafasına tekme attığını izlerken. Richard, kafanın çamurlu bir sesle yuvarlanırken irkildi, ama kapıyı koruyan ikizler gözlerini bile kırpmadı. Muhtemelen kariyerleri boyunca daha kötüsünü görmüşlerdi. "Sanırım herkesi toplantıya çağırmanın zamanı geldi."

Langdon kaşlarını çatı. "Sence hain onlardan biri olabilir mi?"

Caden iç geçirdi. "Miles bizimle ne kadar zamandır birlikteydi... on yıl mı? Herhangi biri olabilir."

"Aynen öyle," dedim. "O yüzden bu konuyu ele alırken dikkatli olmalıyız. Kafasını kesmeden önce yılanın kaçmasını istemeyiz."

Bölüm 53

Sebastian

Arabella'nın güvende olduğunu biliyordum, ama kendi gözlerimle görene kadar omuzlarım hala gergindi. Yaralandığından beri, Chip'i ona göz kulak olması için yeniden görevlendirdim.

Eve gelir gelmez onu gönderip, yatak odasının eşğinde durup, aynada İngilizce işaret dilini çalışmasını izledim. Önündeki şifonyerin üzerinde bir kitap vardı ve o da el hareketlerini açıkça taklit ediyordu.

"Yanlış yapıyorsun," dedim, o da irkildi ve yerinde döndü. Yanakları kızardı, sonra kaşlarını çatı ve dikkatini tekrar kitaba verdi. "Neyi yanlış yapıyorum? Tamamen aynı görünüyor."

aynı."

"Dur, ben yapayım." Pasta kutusunu kitabının yanına koyarak, ona "*Merhaba, benim adım*" nasıl denir gösterdi.

Kendi başına denemeden önce hareketlerimi incelerken kaşlarını daha da çatmıştı. Ellerini dikkatlice doğru şekle getirip sonuna adını ekledim.

"Kitabı nasıl aldığını bana anlatmak ister misin?" Kitabı nasıl aldığını tam olarak biliyordum, ama bunu onun ağzından duymak istedim. Charlie Potter beni tehdit etmiyordu ve Arabella'ya olan ilgisi, onu ona atamamın sebebiydi.

Hiç kimseye onun kadar ilgi göstermedi. Onu güvende tutmak, onun sadakatini kanıtlıyordu ve bu, onun uzun zamandır yapmak istediği bir şeydi.

Dudaklarını büzerek arkasına uzanıp kitabı kapattı. "Ne önemi var ki?"

"Benden sır saklamak önemli." Arkasına uzanıp kitabı aldım, ön kapağına bir göz attım ve sonra dikkatimi tekrar ona verdim. "BSL öğreniyorsun. Langdon, *Langue des Signes Française* kullanıyor."

"Yani yanlış işaretleri mi öğreniyormuşum?" Sözleriyle gözleri büyüdü ve ben onun ifadesine güldüm.

"Lang, BSL'yi anlıyor ve akıcı bir şekilde işaret diliyle konuşabiliyor, ama çoğu zaman iletişim kurmak için LSF kullanıyor." Chip bunu biliyordu, çünkü küçük bir çocukken Bayan Potter amcam için çalışıyordu. Okulda olmadığı zamanların çoğunu orada geçiriyordu ve hepimizin Langdon'ın iletişim tarzına uyum sağlamayı öğrenmesini izliyordu. Öyleyse neden ona yanlış dilde bir kitap aldı?

"Aman Tanrım, Fransızca öğrenmeliydim," diye inledi ve yüzünü elleriyle kapattı. Nazikçe bileklerini tutup geri çektim.

"Sana öğretirim."

"Gerçekten mi?" Sesinde, bu teklifi güvenip güvenemeyeceğinden emin olamayan bir ihtiyat vardı.

"Evet. Ama sadece benim odama taşınırsan. Kalıcı olarak."

"Seninle her zaman bir şart vardır." Arabella gözlerini devirdi, ama ben yine de onu kendime doğru çektim. Direnmedi, ben eğildiğimde nefesi kesildi, dudaklarımız değmeden hemen önce göz bebekleri karardı. "Sana bir şey sormak istiyorum," diye fısıldadı, nefesimiz birbirine karıştı. "Özgürlüğümü istiyorum."

Donakaldım. Çenem gerildi. Göğsümde sıcak bir baskı

hissettim. "Ara..."

"Gitmiyorum," diye kesip, yumuşak ama kararlı bir sesle devam etti. Kararlıydı. "Borcumu ödeyene kadar gitmiyorum. Artık kendimi tutsak gibi hissetmek istemiyorum. Burada olmak istiyorum çünkü bunu seçiyorum, mecbur olduğum için değil."

Çünkü ben öyle seçtim.

Kahretsin.

"Tamam," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Ama dışarı çıktığında yanında bir koruma olacak. Bu tartışmaya açık değil."

"Sebastian..."

Dudaklarımla onu susturdum, nefesinin kesildiğini hissedecek kadar. Bunun onun istediği şey olduğunu kendime hatırlatmak için. *Beni* istediğini. Yapmaması gerekse bile. "Bu benim şartım, *güzelim*."

"Anlaştık." Güldü, keskin ve beklenmedik bir sesle, beni derinden etkileyen bir sesle. "Seninle bunun için kavga etmek zorunda kalacağımı sanmıştım," itiraf etti, gözleri şaşkınlıkla parıltıyordu.

"Hayır dememi mi istedin?" Kaşlarımı kaldırdım, onu yakından izledim.

"Hayır," dedi çabucak, sonra tereddüt etti. "Sadece bu kadar kolay evet diyeceğini beklemiyordum."

Gerçek şu ki, ona özgürlük vermek *istemiordum*. Onu yakınımnda tutmak istiyordum. Kilitli. Korunaklı. Ama bunun onu sadece uzaklaştıracağını biliyordum ve her stratejistin bildiği gibi, kontrol her zaman zorla elde edilmez.

"Hey, defterimi gördün mü?" diye sordu. "Bulamadığım için deli oluyorum."

"Büyük kaçış planını yazdığın defteri mi?" diye sordum, onu taklit ederek.

Yanakları kızardı ama inkar etmedi. "Başkalarının eşyalarını karıştırmak kabalıktır."

"Hmm," diye mırıldandım ve pahalı pastaneden aldığım kutuyu almak için onu bıraktım. "Görmedim, ama yerine yenisini alacağım." Ona uzattım, bir kez olsun garip bir şekilde emin olamadım.

"Bana pasta mı aldın?" diye sordu, kutuyu açarak içindeki çilekli ve kremalı pastayı gösterdi. "Üzgün olduğumda sevdiğimi söylediğim için mi?" Kutuyu sanki kaybolacakmış gibi sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve ben boğazımı temizlemeden önce göğsüm sıkıştı.

"Rica ederim."

Bölüm 54

Arabella

Yeni bir hobiye ihtiyacım vardı. Satranç oynamak bana göre değildi, o yüzden okumak dışında bir şey olmalıydı.

"Şah mat." Chip sırtarak, kralımı dramatik bir şekilde devirdi.

İnleyerek satranç becerilerimin yasını tuttum. Sanki gittikçe kötüleşiyordum gibi, çünkü Chip son birkaç gündür her maçı utanç verici derecede kolaylıkla kazanmıştı. Belki örgü örmek bana daha uygun olurdu? Gerçi bir kare dışında başka bir şey örmek için sabrım olacağını sanmıyordum.

"Sonunda benim yeni gölgem olduğunu kabul edecek misin?" Kafamı kaldırıp baktığımda, parçaları yeniden yerleştirip ilk piyonunu hareket ettirmiş olduğunu gördüm. Ben dışarıda bir koruma olmasını kabul etmişim, içeride değil.

Her zamanki siyah takım elbisesinden ziyade, düğmeli gömlek ve kot pantolon giymişti. Silahı yanımızdaki masanın üzerindeydi, ama ben onun varlığını kasten görmezden geldim.

"Sebastian burada olmadığına senin burada olduğunu fark etmediğimi sanma." Onun hamlesini taklit ederek piyonunu engelledim. Chip değilse, Lang ya da bazen ikizler olurdu.

"Benim arkadaşlığımdan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Bay Devereaux'nun şu anda biraz fazla koruyucu davrandığını biliyorsun."

"Yani bana bakıcılık yapmak zorunda mısınız?"

O sadece omuz silkti ve bir sonraki hamlesini yaptı. "Daha kötü işler de var." "Vay canına, biraz kırıldım," diye gülerek söyledim.

Thorn'da olanlardan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve kulübe geri dönmemiş olsam da, yalnız da kalmamıştım. Sebastian her gün erken eve geliyor, mümkün olduğunda buradaki ofiste çalışmayı tercih ediyordu. Bazen onun evrak işlerine konsantre olmasını izlerdim, okuma kalemni kullanarak sesli okuduktan sonra telefonundaki veya bilgisayarındaki ses-metin özelliğini kullanırdı.

Her seferinde omzunda o lanet örümcekle oturuyor ve birden fazla kez onu dokunmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Bu kesinlikle imkansızdı.

"Annen nasıl?" diye sordum Chip'e, hala onun pişirdiklerini özlüyordu. "Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Çünkü o ilginç biri değil." Chip'in dikkati tahtada kalmaya devam etti. Ben hamle yapmayınca başını kaldırdı. "İyi. Her zaman yapmak istediği şeyi yapmak için seyahate çıktı. Şimdi oyuna konsantre olacak mısın?"

"Tamam," diye mırıldandım, hareket ettirdiğim atı umursamadan. "Şah mat."

Onun bu kadar çabuk kazanmasına şaşırarak taşlara göz kırptım. Evet, dikkatimi vermemiştim, ama cidden, beş dakikadan az sürmüştü. "Hile yapıyorsun."

"Hayır," dedi Chip. "Ama yüzündeki her ifadeyi okuyabiliyorum, bu yüzden hamlelerini yapmadan önce tahmin edebiliyorum." Beni düz, karanlık gözlerle izledi. Sabah ilk geldiğinde olduğundan çok daha soğuktu. "Satranç sadece strateji değildir; oyunu oynamak kadar oyuncuyu oynamaktır da."

"Yani benimle oynuyorsun?" diye tahmin ettim.

"Kafan oyunda değil. Dikkatin dağınık." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama gözlerindeki soğukluk hiç kaybolmadı. "Babanı özlediğini anlayabiliyorum. Yazılarında bunu söylüyorsun."

Durakladım, elime aldığım taş tahtanın üzerinde asılı kaldı. "Bir dakika, defterimi mi buldun?"

Göz teması kurmadan Chip sırt çantasına uzandı ve tam da aradığım defteri çıkardı. "İlginç bir yazım stilin var," dedi, sesi alçak ama şakacıydı. "Ama duygularını bu şekilde kağıda dökmek? Tehlikeli. Özellikle de yanlış ellere geçerse."

İçgüdüsel olarak deftere uzandım, ama Chip ayağa kalkarak defteri ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. "Cidden, Chip. Geri ver."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne var bunda, Ara? Alt tarafı bir defter." "O zaman neden aldın?"

"İsteyerek almadım," dedi, benim tepkimden eğlenmiş gibi görünüyordu. "Sıraladığım evrakların arasına karışmış olmalı. Eve gidene kadar ne olduğunu fark etmedim. Seni üzmem istemedim, zaten yenisini aldım."

Birkaç gün önce bana yeni bir defter getirmişti ve ben de temizlikçilerden birinin eskisini atmış olabileceğini kabul etmiştim. "Başka kimsenin okumasını istemedim," diye mırıldandım.

"Nedenini anlayabiliyorum; Bay Devereaux'ya olan takıntın biraz rahatsız edici. Sanırım onun olması gereken karakterin neden kahraman olarak gösterildiğini bana anlatmak ister misin?" Sanki hala satranç oynuyormuşuz ve ben hamle yapmadan o hamle yapamıyormuş gibi, cevabımı sabırsızlıkla bekledi.

"Sebastian hakkında yazmıyorum," diye kendimi savundum, bu tamamen yalan olsa da, dilimde acı bir tat bırakıyordu. "Onlar tamamen kurgusal karakterler. Şimdi geri ver."

Chip, kitabı daha yükseğe kaldırarak burnunu çektirdi. "Adım geçmediği için biraz hayal kırıklığına uğradım. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

"Chip..."

"Yüksek sesle itiraf etmek istemesen de, babanı özölüyor." Kitabı bana fırlattı, ben de onu yakalamak için acele ettim. Bazı sayfalar yırtıldı, çoğu buruştu. "O da seni özölüyor, biliyorsun. Dün bana öyle söyledi."

"Onu görmeye mi gittin?" Sayfadaki kelimelere dokundum, sesim sinirli bir fısıltıya dönüştü. "Neden?"

"Bana durmamı söylemedin. Haftalardır onu ziyaret ettiğimi, yemek yediğinden ve faturalarını ödediğinden emin olduğumu biliyorsun." Chip'in yüzü ciddileşti, sesi yumuşadı. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum, o bunu hak etmese de. Ama bence onunla konuşmalısın. Bırak açıklasın."

"Neyi açıklasın?" Gözyaşlarım akmak üzereydi, sinirlenmişim. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorsun."

"Biliyorum." Chip hala ayaktaydı, boyu beni yukarı bakmaya zorluyordu. "Bana her şeyi anlattı, yüksek riskli kumar bağımlısı nasıl olduğunu, büyük kazançlarından elde ettiği parayı ve nasıl berbat bir baba olduğunu."

Dişlerimi sıktım, nefesim göğsümde sıkışmış gibiydi.

Chip bunu fark etti ve masanın etrafından dolaşarak beni kendine doğru çekti.

"O hala senin baban ve senden af dileniyor," diye fısıldadı saçlarıma, kollarıyla beni kucaklayarak. "Daha olgun davran."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum, kanlı gözyaşlarımı silerek. "Çünkü yapmazsan pişman olacağını düşünüyorum."

Daha çok kendime zaman kazanmak için başımı salladım. Düşünmek için bir dakika. Babam üzerimde asılı duran bir kılıç gibiydi, doğru anı bekleyen bir sarkaç. Onunla konuşmazsam, hiç durmayabileceği ihtimali vardı.

Bölüm 55

Sebastian

Maskeni takmış, masanın başından izliyordum. Herkes benim dikkatimin altında gerginliği hissediyordu ve odadaki atmosfer endişe doluydu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu toplantı gerçekten uygun mu?" diye sordu amcam, masadaki diğerlerini gümüş kaşıkla büyümüş birinin kibiriyle süzerken. "Telefonla da halledilebilirdi."

Caden, Alexander'a sert bir bakış attı, baba ve oğul aynı ifadeyi takındılar, sonunda Alexander huysuzca koltuğuna oturdu.

Feng Zhao, annesinin genellikle oturduğu yere oturdu, torunu ise vücudundaki yanık izlerine rağmen onun yanında oturdu. Bana selam verdiler ve ben de onların matriarkının kaybı için başsağlığı dileklerini ilettim.

Dağıtım ağının diğer yöneticileri de oradaydı, ayrıca belirli üst düzey kesimlere hizmet veren birkaç önemli satıcı da vardı. İmparatorluğumun ayrı şubelerinde en üst düzeydeydiler ve altında birçok kişi çalışıyordu. Yıllardır birlikte çalıştığım, yolsuzluğu teşvik eden bir sektörde güven ve karşılıklı saygı kazandığım erkek ve kadınlardı.

Herhangi biri yılan olabilirdi, bu da benim fazla hoşgörülü davrandığım anlamına geliyordu. Belki de onlara, neden tüm kıtadaki en büyük ve en başarılı kokain ticaretini elinde tuttuğumu hatırlatmam gerekiyordu.

"Bugün zaman ayırıp geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Caden, ses tonuyla odadaki herkesin dikkatini çekmeye çalışarak. "Sizi buraya çağırdık çünkü Margot Laurent, namı diğer Enchantress adlı bir kadın, aktif olarak bizim bölgemizi ele geçirmeye çalışıyor."

Artık Sebastian değil, yargıç, jüri ve cellat olan Canavar olarak bulunduğum yerden izledim. Konuşmadım, sadece herkesin bu bilgiyi sindirirkenki ifadelerini izlemekle yetindim. İzlediklerini bilmek insanları daha gergin hale getirdi, avladığımı düşündükleri için hata yapma olasılıkları arttı.

Onların hatalarını bekledim ve sonuçlarına katlanmalarını bekledim.

"Onu duydum," diye mırıldandı Zhao ailesinin tek torunu Qian. "O yeni Büyülü Toz'un birkaç yerde ortaya çıktığını gördüm."

"Bunu söylemeyi düşünmedin mi?" diye sordu Caden, dıştan sakın görünüyordu, ama içten içe öfkeyle yandığını anlayabiliyordum. Langdon da bunu fark etti ve duvarın kenarındaki yerinden kaşlarını çatarak baktı. O bu toplantılara hiç katılmıyordu, sadece benim gibi çakmağını *tıklatıp, çıtlatıp*, tıklatarak izliyordu.

"Bunu yapmam gerektiğini fark etmedim." Qian, babası omzunu sıkıca kavradığında yüzünü buruşturdu. "Bizim adamlarımızdan hiçbirinde yoktu."

"Hmm," diye mırıldandı Caden, ceketinin kollarını çekerek hafif bir hayal kırıklığı jesti yaptı. "Bombaların arkasında onun olduğunu düşünüyoruz."

Feng, oğlunun yüzünün solmasıyla aynı anda kaskatı kesildi.

"Ayrıca, ürünümüzü, bu ölümlerin nedeni olan ucuz bir alternatifle değiştirmeyi başardığına inanıyoruz."

"Yani Cursed Rose'un sahte olduğu söylentileri doğru mu?" Alexander, dudaklarını büzerek sordu. "Bu, genel olarak satışlardaki düşüşü açıklıyor."

"Bu yüzden markaya olan güveni yeniden tesis etmemiz gerekiyor," diye ekledi Caden. "Bize..."

"Bu saçmalık," diye bağırdı satıcılardan biri. "Hedef haline getirilirken güveni nasıl yeniden kurabiliriz? Sen burada koruma altında otururken, hayatımızı tehlikeye atanlar biziz. Sen hiçbir şey yapmıyorsun... *ah!*"

Sakin kalmaya çalışmadım, sadece kafasını o kadar sert bir şekilde masaya vurdum ki, masanın tahtasına çarparak çatırttı. Hareket edemeden, silahımın soğuk namlusunu şakağına dayadım.

"Seni partilerde görmüşüm gibi geliyor." Amcam gözlerini kısarak burnunu kırıştırdı. "Öldür onu."

"Dur! Dur!" Adam benim tutuşum altında titriyordu. "Özür dilerim! Sözümü geri alıyorum!"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye devam etti Alexander kibirli bir tonla. "Üç kişilik küçük bir ekibi yönetiyorsun, her biri senden daha verimli satış yaptığını kanıtlamış. Bu işin tehlikelerini anlıyorlar ve eğer bu kadar büyük bir para senin işini yapman için yeterli değilse, belki de bu riski almaya istekli başka birini aramalıyız."

Amcamla ilgili bir başka ilginç gerçek de, parayla ilgili her şeyi çok ciddiye almasıdır. Büyükbabam sayesinde soyadının hiçbir değeri kalmadığı için, yaşam tarzını sürdürebilmek için her şeyin yolunda gitmesine yatırım yapar.

Her satıcının ne kadar yetkin olduğuna dair bir derecelendirme içeren renk kodlu bir tablosu olması beni şaşırtmaz.

"Başka kimse bu aptal kukla gibi sözümü kesmek ister mi?" diye sordu Caden odadakilere.

Sessizlikle karşılandığında, isteksizce adamın kafasını bıraktım.

Toplantı sorunsuz devam etti ve herkes ayrıldıktan sonra nihayet çenemi gevşettim. Kimseye karşı şüpheli bir hisse kapılmadım, ama Miles'ın bize ihanet edeceğini de beklemiyorduk. Toplantıda biri bizi satmışsa, bunu iyi gizlemiş.

"Yanlış yerlere bakıyorsun," diye mırıldandı Alexander, koltuğunda oturmaya devam ederek. "Satıcılar sadece kendi dağıtım birimlerini bilir, dağıtım müdürleri ise sadece kendi mekanlarını bilir, diğerlerini değil."

Caden içini çekerek elini yüzüne götürdü. "Baba..."

"Haklı olduğumu biliyorsun." Alexander bana bir bakış attı. "Kas gücünü değil, beynini kullan. Hepsi sana karşı komplo kurmadıkça, aralarından hiçbir hain olamaz. Onlar bu bilgiye sahip değiller ve bunun iyi bir nedeni var."

Alexander haklıydı, ama bu benim dikkatli olmamam anlamına gelmiyordu. "Margot'u bulana kadar başka hiçbir ihtimali göz ardı edemeyiz."

Kapı çalındı, ardından kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı. Arabella konferans masasının karşısına baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı yanakları hafifçe kızardı.

"Herkes dışarı," dedim, şaşkın bakışları görmezden gelerek. "Hemen."

Langdon kapıyı daha da açarak Arabella'ya içeri girmesini işaret etti, diğerleri ise odadan çıktı. Arabella, geçerken ona somurtan Alexander'a bakmayı reddetti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, omzunun üzerinden bakarak. "Farkında değildim..."

"Ne oldu, *güzelim*?" Maskemden uzandım ve çıkardım. "İyi misin?"

Arabella yutkundu ve Chip'e yardım edecekmiş gibi baktı. Ben homurdanmamı bastırıp onun çenesini avuçladım.

"Babamı görmek istiyorum."

Cevabımda tereddüt yoktu. "Hayır."

Elimin altında kaskatı kesildi. "Bana özgürlük sözü vermiştin, yoksa ben hala senin için sadece bir oyuncak mıyım?"

"Ara..."

"O hala benim babam."

"Seni tecavüze uğratmaya çalıştı," diye bağırdım, öfkem binlerce eşek arısı kadar şiddetliydi. "Sana zarar verdi."

"Biliyorum." Arabella dikleşti, başını daha yüksekte tuttu. "Ama önce sana geldim. Sana söylemeden gidebilirdim, ama gitmedim."

Bu yorumun benim lanet olası kızgınlığımı yatıştıracağını düşünüyorsa...

"Lütfen," diye ekledi. "Onu görmem gerek. Bana kalmamı söylüyorsun, ama bunun anlamı bu, Sebastian. Seçim yapmama izin vermek. Kendi kararlarımı vermeme izin vermek. Bana *güvenmek*."

Sözleri, itiraf etmek istemediğim kadar sert bir darbe vurdu. Kontrol üzerine bir imparatorluk kurmuşken, ona alan tanımaya alışkın değildim. Ve onu bir anlığına bile olsa bırakmak, kaybetmeye hazır olmadığım bir şeyi elinden kaçırmak gibi geliyordu.

Çenemi sıktım, her şeyi kapatma içgüdüsünü bastırmaya çalıştım. Dünyayı dışarıda bırakıp onu güvende tutabileceğim bir yerde tutmak için. Ama o haklıydı, onu kaybetmek istemiyorsam ona güvenmem gerekiyordu.

"İkizleri alacaksın," dedim sonunda, sesim gergindi. "Ve Chip'i. İstisna yok."

Üst dudağı seğirdi. "Bu biraz abartılı."

O benim kurallarına bu kadar kolayca razı olduğu için, sesimi sakinleştirmeye çalıştım, hırlamak istemedim. "İstisna yok."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve maskeyi çıkardığım için memnun oldum çünkü parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bölüm 56

Arabella

Midem gergindi, geçtiğimiz her tanıdık caddeyle daha da gerginleşiyordum. Yanımda kardeşi yerine Malik'in oturmasına neredeyse minnettardım. Malik fazla konuşmazken, Micah sessizliği doldurmaya ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Garaj görünür görünmez araba gürültüyle durdu, kepenk indirilmiş ve ışıklar sönmüştü. Akşamüstü güneşi rahatsızlığımı hafifletmeye yetmedi.

Üç yıl boyunca yukarıda yaşamıştım ve bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra eve döndüğümde bir tür rahatlık hissedeceğimi umuyordum. Ama tek istediğim oradan ayrılmak ve bir daha geriye bakmamaktı.

"Arabada beklemen gerekecek," dedim ve Malik'in pencereden dışarıya kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

"Olmaz," dedi, sesi aramızdaki havayı titreten derin bir tınıyla.

"Sen oradaysan benimle konuşmaz." Elimi kapı koluna koyup Chip'ten önce kapıyı açtım.

Micah ortaya çıktı, gözleri benimle ikiz kardeşi arasında gidip geliyordu. "Seni korumak için sıkı talimatlar aldık."

"O benim babam," diye bağırdım, daire penceresine bakarken göğsüm ağrıyordu. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen perdeler çekilmişti. "Onunla yalnız konuşmam lazım. Bana zarar vermez."

Buna izin vermeyecektim. Bir daha asla.

"Haklılar, Ara. Seni içeriye kadar eşlik edeceğim," dedi Chip, beklenmedik bir şekilde emin bir sesle.

"Hayır, zaten söyledim..."

"Ara, bu kadar yeter," diye homurdandı, gözleri benimkilerle çarpıştı. Ben sessiz kalınca, "Sizler çevreyi kontrol edin," diye devam etti. "Güvenli hale getirince beş dakika sonra ön kapıda buluşalım."

İkizler birbirlerine baktılar ve o anda Micah'ın çene hattında teninden daha açık renkli ince bir yara izi olduğunu bilmesem,

ayırt edemezdim. Eşzamanlı olarak başlarını sallayarak ayrıldılar ve her biri yavaş, sabit adımlarla binanın etrafında dolaşmaya başladı.

"Hadi," dedi Chip, kolumu tutarak. "Bay Devereaux'nun seni geri istemesine çok zaman kalmadı."

Sanki sersemlemiş gibiydim, bir zamanlar evim dediğim yere doğru attığım her adımda ciğerlerim çimento ile doluyordu. Babamı görmem gerekiyordu, gerçekten affedilmek istediğini mi yoksa istediğini elde etmek için başka bir oyun mu oynadığını anlamak için. Benim ya da annemin ona sağlayabileceğinden daha önemli olan bağımlılığını beslemek için.

"Merak etme, burada bekleyeceğim," dedi Chip, sesi bir dakika öncesine göre çok daha yumuşaktı. "Bu kurallara aykırı, bu yüzden ikizler yalnız olduğunu fark etmeden önce çabuk olmalısın."

"Sen gelmeyecek misin?"

Chip başını salladı. "Fazla vaktin yok, o yüzden iyi değerlendir."

Kafamı salladım ve kapıyı çalmak için uzanmadan önce bir an kendime zaman ayırdım. Kapı, açılan kuvvetle biraz gıcırdadı ve ben kaşlarımı çattım.

"Baba?" Karanlığa doğru fısıldadım, içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Ayaklarımın altında camlar ezildi, koridordan oturma odasına kadar her yer şişelerle doluydu. "Baba?" Bu sefer daha yüksek sesle bağırdım, beynim kokuyu algılayamadan midem kokudan geri çekildi.

En sevdiği koltuğunda oturuyordu, başı öne eğikti, sanki onu daha önce birçok kez baygın halde bulduğum gibi, yanında aptal lambası yanıyordu. Lambanın yarattığı ürkütücü ışık, yüzünün çoğunu gölgede bırakıyordu.

Dizlerimin yapışkan halıda çamurlu sesler çıkarmasını ya da sonunda kan kokusunu fark etmemi umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. Kokusu etrafımdaki havayı boğuyor, her nefes alışımda boğazımı sıkıyordu.

"Baba..." Ona uzandım, vücudu sıcak değildi, ama tam olarak soğuk da değildi. Onu sarhoş uykusundan uyandırdığım için küfürler yağdıracağını düşünerek çılginca kolunu ittim. Ama hiçbir şey olmadı, vücudu koltuğun yayları dışında neredeyse hiç hareket etmiyordu. Yaylar gıcırdadı, ses bizi çevreleyen sessizlikte çok yüksek geliyordu. Beni çevreleyen sessizlikte.

Gömleğinin önü ıslakmış gibi vücuduna yapışmıştı, bileğine uzandığımda nabızı yoktu. Elimi uzatıp yüzündeki saçları çekerek gözlerini ölümün bulanıklaştırdığını gördüğümde elim titredi.

O zaman boğazının etrafındaki derinin yarık olduğunu fark ettim, eti parlak kırmızıydı ve bir taraftan diğer tarafa kesilmişti.

Gerçeğin farkına varmamı, kederimin o kadar yoğunlaşmasını ve etrafımdaki oksijeni alıp beni boğmasını bekledim. Gözyaşlarımın akmasını ve suçluluk duygusunun beni tüketmesini bekledim.

Ama gelen tek şey keskin ve saf bir öfkeydi. Öyle acımasız pençelerle göğsümü kesti ki, nefesim kesildi.

Ben hazır olmadan onu benden aldılar. Yıllardır içime attığım her şeyi söyleme fırsatım olmadan. Bağırmadım, ağlamadım. Suçluluk duygusuyla boğulduğum çocukluğumun lanet yükünü içimden atamadım. Her şeyi, söylemediğim her kelimeyi ve onun sevgisini kazanmak için yaptığım her çaresiz çabayı içimden atmak istedim.

Ve şimdi bunu yapamadım.

Nefesim düzensiz çıkıyordu, sanki ciğerlerimi sıkkan bağlara karşı nefes almaya çalışıyormuşum gibi. Tek bir gözyaşı yüzümden süzüldü, ama onun ölümüne duyduğum üzüntüden değildi. Benim içindi. Hak ettiğim kapanışı elde edemediğim için.

"Burada ne oldu böyle?"

Kan, elbisenin eteğini ıslatmış ve dizlerime yapışmış olmasına aldırmadan ayağa fırladım. Gabriel kapının yanında durmuş, babama bakarken üst dudağını buruşturmuştu.

Yüzümdeki gözyaşını silerek geri çekildim, Gabriel babamın başını kaldırmak için uzanırken temkinli davrandım. Tiksinti dolu bir sesle, babamın başını tekrar göğsüne bıraktı.

"Beast'e güvenme demiştim," dedi. "Üzgünüm bebeğim, ama seni uyarmıştım."

"Burada ne işin var?" diye fısıldadım, sesim tehlikeli derecede sessizdi, panik beni kaplamış olsa da. "Gabriel, gitmen gerek."

"Bu tavır da ne?" diye homurdandı. "Onu ben öldürmedim ki. Senin lanet olası kaçıranını kulübünde rezil eden oydu."

"Sebastian böyle bir şey yapmaz..."

"Tabii ki yapardı." Gabriel, çılgınca hareketlerle aramızdaki mesafeyi kapatıp, beni köşeye sıkıştırdı. "Sebastian Beast'tir; kendinden başka hiçbir şeyi ve kimseyi umursamaz. Tek umursadığı şey güç ve itibarını korumaktır."

Omzunun üzerinden kapıya baktım, Chip ve ikizlerin nerede olduğunu merak ediyordum.

Gabriel bakışlarımı takip etti, sanki kaçmaya hazır olduğumu biliyormuş gibi yüzü gerildi. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi.

uyardı.

Elinde bir şey parladı, bir silah, bu da içimi kaygıyla doldurdu.

"Onu seçmek zorundaydın," diye homurdandı Gabriel, ben içgüdüsel olarak geri adım atarken bir adım öne çıktı. "Ne yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun, bebeğim? Senin yüzünden utanç duyduğum şeyler yaptım. Devereaux konusunda kimse bana inanmadığı için görevden uzaklaştırıldım. Bana takıntılı dediler. *Deli dediler*. Buna inanabiliyor musun?"

Kahkahası havada cam kırılması gibi yankılandı.

"Ama sorun değil," diye fısıldadı, silahı göğsüme doğrulttu. "Artık buradasın. Ve yakında... her şey bitecek. Birlikte onu alt edebiliriz ve onlara haklı olduğumu göstereceğim."

"Gabriel..." Boğazım düğümlendi, sesim zar zor bir fısıltıydı. "Ne yapıyorsun?"

"Merak etme, sana asla zarar vermem," dedi, sesi ürkütücü bir şekilde sakindi.

"O zaman neden silah getirdin?" Yine geri çekildim, koltuğu aramıza koymaya çalışarak.

Soruya şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Başka nasıl seni o canavardan kurtarabilirim ki?"

Bölüm 57

Sebastian

Telefonum cebimde yanıyordu, onu o kadar sıkı tutmuştum ki çatlamıştı. Arabella'nın silahla tehdit edildiği fotoğrafı almamın üzerinden çok zaman geçmemişti. Fotoğraf, gizli bir numaradan gönderilmişti, ama fotoğrafın nerede çekildiğini anlamak için eşlik eden metni anlamama gerek yoktu.

Benim olanı geri alıyorum.

Öfkemden metin okuma özelliğini etkinleştiremedim, ama Caden oradaydı ve metni okudu. Ekli adresi de. O anda bile kendimi zorlukla zapt edebiliyordum, öfkem her bir hücremi delip geçiyordu, tek bir düşünceye odaklanabiliyordum.

"Eğer içeri girersen, onu öldürürsün," dedi Caden sakın bir şekilde, kaslarımın gerginliğinden niyetimi sezerek. "Lang'in pozisyonunu almasını bekle."

Kuzenim haklı olduğu için parmaklarımı kapı kolundan dikkatlice çektim. "Otuz dakikadan fazladır orada."

Garajın hemen dışında, sürücü tarafındaki kapısı açık bir araba gördüm. Bu sefer kuzenimi görmezden geldim ve zırhlı kamyonetten atlayarak arkasına saklandım. Bir bacak uzanmış, altında giderek büyüyen bir kan gölü oluşmuştu.

"Efendim?" Chip dişlerini sıkarak inledi ve kemerini uyluk kısmına daha sıkı bağlamaya çalıştı.

"Arabella nerede?" diye sordum, silahımı sıkıca kavradım.

"Hâlâ içeride."

"İkizler ne durumda?" diye sordu Caden, arkadan yaklaşarak. Chip çenesini sıkı. "Onları görmedim."

Caden'ın telefonu titredi, mesajı okurken dudaklarını büzdü. "İkizler öldü."

Chip'in ifadesi değişmedi, kurşun yarasından kanamayı durdurmaya odaklanmıştı. "Birkaç adam ortaya çıktı ve bize ateş etmeye başladı."

"Neden tek başına içeride?" diye bağırdım, eğilip başparmağımı yarasına bastırdım. Chip, karanlık gözleriyle bana bakarak tısladı.

"Çünkü izin aldığını söyledi," diye cevapladı, sesi acıdan boğuktu. "Neden ona inanmayayım ki?"

Başparmağımı daha derine bastırdım, merminin kemiğe saplandığını hissettim.

"Bas..." Caden omzumu tutarak öfkemi yatıştırdı. "Lang, bölgenin güvenli olduğunu söyledi."

Elimi çekip ayağa kalktığımda Chip ağlamasını zar zor bastırdı.

"İçeri giriyorum."

"İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyorsun," diye homurdandı Caden. "En azından bekleyin..."

Ama ben çoktan harekete geçmiştim, silahımı çekip merdivenlere doğru koşarak daireye çıktım. Caden hemen arkamdaydı, sessizce mırıldanarak öncü olarak bölgenin arkasını tarıyordu.

Langdon'ı diğer caddede gördüm, sessizce bize doğru geliyordu. "İçerideki uçucu maddeler bilinmiyor," diye işaret etti, yüzü kanla kaplıydı.

"Binanın çevresinde üç kişi silahlıydı, ama ben hallettim."

"Yedek ekip beş dakika sonra burada," diye cevapladı Caden, işaret dilini kullanmaya devam ederek. "Temizlik dahil."

Başımı salladım, şiddet düşüncesi vücudumu rahatlattı. Ağır adımlarla kapıyı tekmeledim ve girişi koruyan adama ateş ettim. Yeleği kurşunumu tuttu, Caden kafasına bir kurşun sıkmadan önce momentum onu yana çevirdi. İlerledim, kan kokusu havayı yoğunlaştırıyordu.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı Arabella, sesi beni oturma odasına kadar sürükledi. Babası koltukta hareketsiz yatarken, o karşıdaki üçlü koltukta Graves'in tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

Silahımı kaldırdım ama net bir atış yapamazdım. Siktir.

"Bana karşı koyma, bebeğim," diye homurdandı Graves, Arabella direnmesine rağmen onu kendine tutmaya çalışıyordu.

Arabella tırmaladı ve ısırды, vahşi bir kedi gibi kurtulmaya çalışıyordu, ama Graves onu sertçe tokatladı ve Arabella yere düştü, saçları yüzünü örttü. Graves botunu kaldırıp Arabella'nın başına bastırdı ve onu yerde tuttu.

"Eve gittiğimizde, seni lanet olasıca..." Beni kapıda gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı, kolunu kaldırıp ateş etti.

Arabella çılglık attı, ama mermi ıskaladı ve kapı çerçevesine çarparak ahşabı parçaladı.

Ben hiç irkilmedim, Graves'in kolu titreyip sallanırken sadece bir adım öne çıktım. Silah kullanmayalı uzun zaman olmuştu, bu da kendinden emin olmamasından belliydi. Çoğu insan silah tuttuğunda kendini güçlü hissedirdi, ama Graves farklı davranıyordu, omuzları gergin ve gözleri kan çanağına dönmüştü, eğilip Arabella'yı saçından tutup onu kalkan olarak kullanıyordu.

"Masan nerede, Beast?" Adını tükürürcesine söyledi ve silahını kaldırıp Arabella'nın başına dayadı. "Yoksa yaşlı adamları öldürürken maske takmıyor musun?"

Açıkça ölü olan Morris'e baktım. "Ne istiyorsun, Dedektif?" arkamda bir kavga sesi duyarak sordum. Ya takviye kuvvetlerim gelmişti ya da Lang ve Cade, Graves'in adamlarıyla uğraşıyordu.

Ama Graves'in adamı falan yoktu. Resmi bir otorite altında hareket etmiyordu ve kesinlikle kolluk kuvvetlerinin desteğini almıyordu. Öyleyse bunlar kimin adamlarıydı?

"Benden her şeyi aldın," diye hırladı ve Arabella'nın saçını çekerek boğazını ortaya çıkardı. "Arkadaşımı, itibarımı ve şimdi de karımı aldın! Sonunda sana hak ettiğin her şeyi vereceğim."

Arabella yüzünü buruşturdu, ama sakinliğini korudu. Nefesi düzenliydi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda sakindi.

Aferin kızım.

"Öyleyse neden silahı bana değil de ona doğrultuyorsun?"

Graves bir an kaşlarını çatı, dişlerini sıkarak silahı bana çevirdi. Bir el daha ateş etti, mermi kolumu sıyrarak yanık izi bıraktı, Arabella silahı almaya uzanmadan önce. Bir el daha ateş etti, susturucu sesi fısıltı gibi bir tıslamaya dönüştürdü.

Arabella bir çığlık attı ve ben ileri atılırken paniğin acısı göğsümü yakıp kavurdu. Merminin gücü Graves'i döndürdü, ikisi de kanla kaplandı.

Arabella'yı geri çektim, elleri kanla kaplıydı.

Graves boğuldu, karnının alt kısmında büyüyen kırmızı lekeye baktı ve sonra dönüp kaçtı. Ara donakalmış, gözleri biraz şaşkın ve dudakları aralıkken, onun peşinden gitmeye zahmet etmedim.

"Yaralandın mı?" Parmaklarımı vücuduna bastırarak, yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için her yeri yokladım. "Ara?"

"Kolun." Bana gözlerini kırıştırarak baktı ve merminin sıyrıldığı yere uzandı.

"Bir şeyim yok." Çenesini avuçladım, ama o sadece babasına kaşlarını çatı.

"Sen mi yaptın?" diye sordu, sanki cevabı kabullenmiş gibi boş bir soruydu.
"Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır."

Yutkundu, dikkatini bana çevirdiğinde gözyaşları sessizce akmaya başladı. Ama üzgün değildi. Hayır, kızgındı. Öfkeliydi. Ateşi, benim iblislerimin zevk aldığı bir şiddetle parlıyordu.

Yan tarafa baktım ve Caden ile Langdon'ı gördüm, başından yaralanmış bir adam dizlerinin üzerinde önlerinde duruyordu, ağzına bir tıkaç sokulmuş ve kolları bağlanmıştı.

Langdon çakmağını çaktı, cesetleri görünce heyecanla. Gözleri benimkilerle buluştu, sessizce izin istiyordu.

Arabella'nın elini tutup onu yanıma çektim. "Yap."

Bölüm 58

Arabella

"Yukarıya kadar eşlik edilmesine gerek yoktu," dedim, gözyaşlarım çoktan kurumuştı, yerini dalgalar halinde beni saran öfke almıştı. Öfke iyiydi. Öfke, çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcıydı. "Kendi başıma geri gelebilirdim."

Sebastian, asansörde yukarı çıkarken bana dikkatle baktı. Tek kelime etmedi, ben de ona öfkeyle baktım, umarım benim hayal kırıklığımı görmüştür. Ama elbette Sebastian gibi bir adam bunu görmedi, ya da belki de umursamadı.

"Yardım etmek istiyorum."

"Nasıl yardım?" Başını yaklaştırdı, sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Seni benden almaya çalışan adamlardan birine işkence etmeme yardım mı?"

Sözlerinin ardındaki ölümcül niyet karşısında nefesim kesildi.

"Çünkü eğer yardım edersen, o zaman senin karanlığın benimkiyle gerçekten eşleşir." Parmakları saçlarımı taradı, kafamı geriye eğmek için kafa derimi tırmaladı. "O adamın tırnaklarını tek tek sökeceğim, umarım çabuk pes eder de sana geri dönebilirim. Ama pes etmezse, o zaman onun dominant elini ve sonra diz kapaklarını mahvedeceğim. Derisinin altına cam parçaları yerleştireceğim ve hatta gözüne iğne batıracağım. Sence bu, istediğim her şeyi bana anlatması için yeterli olur mu?"

Gözlerine baktım, irislerinin gece yarısı rengi en saf öfke tonuna dönüşmüştü.

"Ama bazı adamlar acıya tepki vermez," diye devam etti, parmaklarını sıkarak sözünü vurguladı. "Acıya dayanmak için eğitilmişlerdir. O zaman da onların korkularını incelerim, onları yıpratırım, ta ki sonunda milyonlarca parçaya ayrılana kadar. Klostrofobi, pirofobi, talassofobi, ya da belki de sadece örümceklerden korkmak gibi basit bir şey.

Tepkimi kontrol edemedim titredim.

"Bununla ilgili yardımcı olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, asansör çatı katında durdu. "Bir adamı o kadar etkili bir şekilde kırmak ki, hayatta kalma umudu kalmasın?"

Kapılar sessizce açıldı ve Sebastian cevabımı bekledi.

Yavaşça başımı salladım, kalbim hızla atıyor ve göğsüm ağrıyordu. Hayır, bunu kimseye yapamazdım ve Sebastian'ın bunu yapabileceğini nasıl hissettiğimden emin değildim.

Gözleri biraz yumuşadı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." Dudakları benimkine değdi, ama bu nazık, romantik ya da mantıklı bir şey değildi. Ateşli ve sert bir öpücüktü, duyguları küçük inlemeler ve dişlerinin ısırıklarıyla bana aktı.

Bunun bitmesini istemiyordum, ama çok geçmeden o gitmişti, asansör kilitlendi ve beni yalnız bıraktı, sonunda babamın öldüğünü ve Gabriel'in denediğini kabullenmek zorunda kaldım...

Yutkundum, ellerime baktım, kırmızıydılar. Dizlerim de, elbisenin eteği babamın kanıyla ıslanmıştı. Kusmak üzereydim, odama koştum, giysilerimi çıkararak duşun altına girdim ve cildim kanayana kadar ovuşturdum. Artık gözyaşı akmiyordu ve bunun için minnettardım.

Su altında ne kadar durduğumu bilmiyorum, sıcaklık düşene ve vücudum ısı kaybından titremeye başlayana kadar yeterince uzun süre durdum. Dişlerim takırdayarak sonunda duştan çıktım, hızlıca kurulandıktan sonra Sebastian'ın tişörtlerinden birini buldum. Tişörtü giydim, kumaş o kadar uzundu ki neredeyse dizlerime kadar geliyordu.

Arkamda bir gıcırta duyuldu ve yerinde dönerek Sebastian'ı, hatta belki Chip'i görmeyi bekledim. Bunun yerine donakaldım, gözlerim kapının yanındaki adamı gördü. Tamamen siyah giyinmişti, yüzü gözleri hariç kapalıydı. O gözleri tanıdım, ama artık sıcak kahverengi değillerdi, elinde parıldayan bir iğneyle dururken sertleşmişlerdi.

"Kişisel bir şey değil," dedi Ryder, sesi beni donmuş halimden çıkardı. "Sadece iş."

Bölüm 59

Sebastian

Adam hiçbir şey bilmiyordu, ama bu benim yumruklarımı kullanmamı engellemedi. Darbenin etkisiyle eti parçalandı, kemikleri gücümün altında çıtırdadı.

Bu yeterli değildi.

Asla yeterli olmayacaktı.

"O öldü," dedi Caden, ama beni durdurmaya çalışmayacak kadar akıllıydı. "O sadece işinde berbat olan bir kiralık katil."

Geri çekildiğimde yumruklarım ağrıyordu, öfkem damarlarımdan zehir gibi akarken nefesim hızlanmıştı. Kan cildimi kaplamıştı, boynumu kırıp lanet gerginliği biraz olsun gidermeye çalışırken kanın ısısı bana küçük bir rahatlık veriyordu. Alt dudağımı yaladım, sandalyeyi tekmeledim ve o pislği betona çarptım.

Tabii ki tepki vermedi. Beş dakika önce onu öldürdüğümünden oldukça emindim, ama kendimi tutamadım. Ona zarar vermek için o kadar yaklaşmışken yapamazdım. Graves lanet olası silahını onun yüzüne doğrulttu ve onu kaybetme düşüncesi göğsümü sıkıştırdı, ciğerlerimi daralttı.

Bu paniğe, bu acımasız savunmasızlığa alışkın değildim. Bunun içimi yakıp kavuran bir korku olduğunu fark ettim.

Döndüğümde, Caden'ın kollarını kavuşturmuş, gömleğinin kolları kıvrılmış halde durduğunu gördüm. Saati kanla lekelenmişti, artık o kadar odaklanmadığım için iğrenç tik tak sesi daha yüksek geliyordu. Genelde saatini çıkarırdı, ama belli ki o anın heyecanına kapılmıştı.

Langdon ilk denemeyi yapan oydu ama çok çabuk sıkıldı, ki bu hiç ona göre bir şey değildi. Hala duman kokuyordu, kir ve yanmış et kokusu giysilerine sinmişti, kiralık katilin üzerinde bulunan bilgilere kaşlarını çatarak bakıyordu.

Bu her zaman para için yapılan bir anlaşmadan ibaretti ve biz de bu numarayı lanet olası Dedektif Gabriel Graves'e kadar izledik. Yakında ölecek bir adam.

Sakinleşemiyordum, derimin altında cızırdayan bu ısrarcı enerji giderek artıyordu. Eve gitmem gerektiği için Langdon'ı orada bırakıp temizlik ekibini organize ettim.

temizlik ekibini organize etmesi için orada bıraktım, Caden ise ben sürmeyi seçtiğim için bana yan gözle baktı.

Hiç sakinleşmemiştim, direksiyonu sıkıca tutmam derinin gıcırdamasına neden oluyordu. Kontrolüm parçalanıyordu, şeytanlarımı uzak tutmak için ihtiyacım olan şey, yeniden inşa edemem için çok hızlı bir şekilde yok oluyordu. Sanki yine on dört yaşındaymışım ve gücüme güvendiğim birinin elinden alındığını izliyormuşum gibi göğsüme baskı uyguluyordu.

Yeraltı garajına girerken, park yerine park etme zahmetine girmedim, arabayı durdurup, kendimi kaybetmeden önce dışarı çıktım.

Sen çok zayıfsın. Onlar senin yeterince güçlü olmaman yüzünden öldüler.

Bunun gerçekten bir anı mı yoksa bilinçaltımın bir tezahürü mü olduğunu hiç bilemedim. Her halükarda, beni azarlayan her zaman babamın sesiydi. Bana başarısızlıklarımı hatırlatıyordu.

Caden sessizce yanımda duruyordu, asansör yavaşça yukarı çıkıyor ve sonunda benim katımda açılıyordu. Hava çok durgundu, gözüm birkaç metre ötedeki kırık heykele takıldı.

Caden, aynı belirgin gerginliği hissetmiş gibi gerildi. "Sence sonunda kaçmış mıdır?"

Evimi baştan aşağı aradım ama o burada değildi, her boş odada ciğerlerim daha da ağırlaşıyordu. Neredeydi bu kadın? Gitmesine izin verilmezdi.

Hırlayarak ofisime gittim, Raven sanki benim sıkıntımı hissedebiliyormuş gibi teraryumumun camına tıklıyordu. Bilgisayarın başına eğilip güvenlik kayıtlarına baktım.

"Bas, belki de onu bırakmalısın. O sadece kayboldu..." "Kapa çenenin ve lanet kaydı oku."

Caden dudaklarını büzdü, bakışları yüzümün yan tarafını yakıyordu. "Beatrice Potter birkaç saat önce kartını kullanarak asansörün kilidini açtı." Sandalyemde hareketsiz kaldım, o da kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne?"

"Bayan Potter bir hafta önce kovuldu."

"Tanrım." Caden elini yüzünde gezdirdi ve farenin birkaç tuşuna bastı. "Kız arkadaşın gizli bir bilgisayar meraklısı değilse, kameraları karıştırmak için gerekli bilgiye sahip olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Ekranları işaret ederek, toplam dokuz dakika boyunca engellenen görüntüleri gösterdi.

Arabella'nın benimle birlikte geldiği, öpüştüğümüz görüntüleri vardı, sonra hiçbir şey yoktu. Kısa bir süre sonra tekrar başladı, Caden ve ben asansöre binene kadar birkaç saat boyunca hiçbir şey göstermedi.

Güvenlik sistemi ayrı bir sunucuda bulunuyordu, korunuyordu ve teorik olarak kurcalanmaya karşı dayanıklıydı.

Peki kim bu sistemi bozmayı başardı?

Midem düğümlendi, avuçlarım terledi, ekrana bakarken.

Başka biri buraya gelmişti. Başka biri Arabella'yı kaçırmıştı.

"Bayan Potter'ı kontrol etmesi için birini çağırmalıyız." Caden telefonundaki birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu masanın üzerine yüzüstü koydu. "Baba, bir olay oldu."

"Oğlum, ben de tam aramak üzereydim," amcamın sesi hoparlörden yankılandı.

"Penthouse'un çevresindeki CCTV kameralarını, tüm sokak kameralarını ve özel kameraları hackleyebilecek birinin iletişim bilgilerine ihtiyacım var. Birinin penthouse'a zorla girdiğini düşünüyoruz."

"Ah, tam da bu yüzden seninle konuşmak istedim," dedi Alexander soğukkanlılıkla. *"Sebastian oyuncaklarına daha iyi bakmalı."*

Öfkem beni kör edecek kadar şiddetliydi. "O nerede lan?" diye bağırdım.

"Oh, iyi, oradasın. Bu sayede ayrı bir arama yapmak zorunda kalmayacağım."

"Baba, sadede gel," diye homurdandı Caden. "Arabella'ya ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım benim evime gelmelisin. Tanışmak isteyeceğin bir misafirim var."

"Baba... ne oluyor lan?"

"Açıkçası Caden, dilin çok kötü." Alexander şarap kadehini çevirip bir yudum aldıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Bu açıkça arkadaşlarından geliyor." Langdon'a sert bir bakış attı, o da sadece orta parmağını gösterdi.

"Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordum, büyük meşe yemek sandalyesine bağlanmış Ryder'a kaşlarımı çatarak baktım. Benim ifademden irkildi, öfkemi zar zor bastırıyordum.

Alexander hayal kırıklığını dile getirdi. "Dengesiz davranıyordun Sebastian. İlaçlarını almadığın belliydi, bu yüzden güvenliğini sağlamak istedim."

Amcama gözlerimi kısarak baktım. "Yani beni takip ettirdin mi?"

"Senin doğduğundan çok daha uzun süredir bu sektörde olduğumu unutmuş gibisin." Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları keskinleşti. "Ve bu soytarıyı işe almak gibi aptalca bir şey yapmayacağına güvenemedim."

Ryder kırılmış görünüyordu, şikayetleri ağzındaki tıkaçtan dolayı duyulmuyordu.

"Bu yüzden kendi iz sürücümü tuttum," diye devam etti Alexander, karşısındaki koltuğa oturarak. "Onlar, bir hırsızın çalmaması gereken bir şeyi çalarken yakaladılar."

Sonra Ryder öldü.

Öfke damarlarımdan siyah bir kaynama gibi fışkırdı. Elimi Ryder'ın boğazına geçirip onu ezmek niyetindeydim, ama Caden beni geri çekti.

"Onu şimdi öldürürsen, Arabella'yı geri almak için ihtiyacımız olan cevapları bize vermez," diye kulağıma düşük ve acil bir sesle fısıldadı.

Onu duydum, ama vücudumdaki her hücre kan istiyordu. Ryder'ın gözlerinden ışığın sönmesini görmek, son nefesinin boğazımda titremesini hissetmek istedim. Şiddet, beni parçalanmaktan alıkoyan tek şeydi, göğsümü oyup boşaltan dehşetten daha yüksek sesli tek şeydi.

Ama kendimi zorlayarak başımı salladım ve kontrolümü geri kazandım.

"Neden Ara'yı almasını engellemedin?" diye sordu Caden babasına, kolumu sıkıca tutmaya devam ederek, sanki şeytanlarımın etkisine kapılacağımdan korkuyormuş gibi.

"Çünkü bilgiyi çok geç aldım. Ona takip etmesi, müdahale etmemesi söylenmişti." Alexander kırmızı şarabının geri kalanını içti ve bardağı yanındaki masaya koydu. Evi, zengin ahşap mobilyalar ve pahalı sanat eserleriyle kendisi kadar gösterişliydi. Ryder'ı oturma odasındaki koltuğa oturmuş, kahverengi deri Chesterfield koltuğuna oturmuştu.

Önceden halıyı kıvırmış, aralarındaki ahşabı çıplak bırakmıştı.

Kuzenimin tutuşundan kurtulup, Ryder'ın başını geriye doğru çekip ağzındaki tıkacı çıkardım. "Arabella nerede?" diye bağırdım.

"Evet." Ryder yüzünü buruşturdu. "Sanırım aramızda bir yanlış anlaşılma var."

Başını bıraktım, ama eğilip orta parmağını çıkırana kadar geri çektim. Ryder çığlık attı, gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. İkinci parmağına da aynısını yaptım, kemiğin çatlamasının tadını çıkararak üçüncü parmağına geçtim.

"Tamam, tamam! Bir saniye dur da cevap vereyim lan!" Geri çekildiğimde, acıdan yüzünde ter damlaları belirirken, hırıltılı bir ses çıkardı. "Onu Upminster'daki özel bir havaalanına götürdüm."

"Gönüllü olarak mı gitti?" Alexander her zamanki gibi ortalığı karıştırmaya başladı. Ryder'ın üç parmağını çıkardığım ve muhtemelen kırdığım için bu kadar duyarlı olmasaydı, ona bağırırdım.

"Tabii ki hayır. Kaltak beni ısırdı." Sırıtmaya başladı. "Ateşli kadınları severim."

"Bu adam lanet olası bir ölüm arzusu var," diye işaret diliyle konuştu Langdon ve Caden sadece başını sallayarak yanıt verdi.

"Uçak nereye gidiyordu?" diye sordu Alexander, sesi sıkıcı bir şekilde sakindi, içimdeki bu kargaşanın tam tersiydi.

Ryder alt dudağını yaladı, gözleri üçümüz arasında gidip geldi. "Bakın, onu çalmak ve havaalanına götürmek için para aldım. Ondan sonrası umurumda değildi, bu yüzden sormadım."

Yumruğumu kaldırdım, lanet çenesini kırmaya hazırdım.

"Yüzüme vurma!" Ryder, sandalyenin izin verdiği kadar geriye eğilmeye çalıştı. "Bak, uçuş manifestosuna göz attım. Uçak Paris'e gidiyordu."

"Peki tüm bunlar için sana kim ödeme yaptı?" Alexander, bacağına dizine atarak sordu. "Dur tahmin edeyim, Margot Laurent mı?"

"Bingo." Ryder sırtıttı. "Broşunu çaldığım aynı kaltak. Bu arada, adresini de aldım. Ayrıca, o lüks şatosunda bulunan tüm pahalı aletlerin ayrıntılarını da aldım. En üst düzey güvenlik ekipmanları."

"Kaç kişi onun için çalışıyor?" Langdon işaret diliyle sordu. "Dostum, parmakları okuyabiliyormuşum gibi mi görünüyor?"

"Onun için kaç kişi çalışıyor diye sordu." Caden, telefonuna kaşlarını çatarak baktıktan sonra tercüme etti. Geri adım atarak, omuzları gergin bir şekilde sessizce cevap verdi.

Ryder'ın gözleri parladı. "Tamam, önce ödemeyi konuşalım. Ne kadar anlaşmıştık, 100 bin mi?"

"Ödeme, seni kendi bağırsaklarınla boğmamamız," diye yanıtladı Langdon ve ben hemen tercüme ettim, sırf Ryder'ın yüzünü yumruklarımınla yeniden düzenlemekten başka bir şey yapmak için.

"Tamam, adil görünüyor," dedi Ryder, adresi verirken dilini şaklattı. "Hepsi bu kadar ise, şimdi çözülmek istiyorum." Yaralanmamış sol elini salladı, sanki perdelerden aldığı ipleri vurgulamak istercesine.

Caden geri geldi, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Bayan Potter intihar etmiş. Adamlarımız onu evinde merdiven korkuluğuna asılı bulmuşlar. En azından birkaç gün önce olmuş gibi görünüyor."

"Kendini öldürenlerle hiçbir ilgim yok." Ryder bağlarını zorladı.

"Bayan Potter asla böyle bir şey yapmazdı. Belli ki yanılıyorlar," dedi Alexander sert bir şekilde, bu yeni bilgi karşısında açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

"Yanılmıyorlar," diye mırıldandı Caden, elini yüzüne götürerek. "Siktir, o neredeyse on yıl boyunca benim dadımdı."

Ryder sandalyeyi hafifçe yana doğru salladı. "Kaybın için üzgünüm?"

Ona tekme attım, neredeyse devirecektim ama gömleğinin önünü yakaladım. Onu sandalyenin iki arka ayağına ağırlığını vererek düşmek üzereyken orada tuttum. "Penthouse'uma anahtar kartıyla girdin."

"Evet, evet, kart tam anlamıyla dışarıda bırakılmıştı!" Onu hafifçe geri çekince nefesini tuttu. "Bak, beni işe alan kaltak benim yeteneklerime güvenmediğinden dolayı bu benim suçum değil, çünkü ben basit bir anahtar kartını kullanmak için çok yetenekliyim. En azından yeni oyuncaklarımdan bazılarını kameraları bozmak için kullanabildim. Bu arada, bunun için üzgünüm. O sunucuları yeniden yapması için birini bulmanı şiddetle tavsiye ederim; hacklenmesi çok kolaydı."

Ben sandalyeyi dört ayağına oturturken o ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi.

Dudaklarını yaladı ve yavaşça konuştu, "Görünüşe göre düşünmeniz gereken çok şey var. Biri beni çözerse, ben de yoluma devam ederim."

Caden silahını kafasının yanına dayadı.

"Siktir, tamam mı koca adam? Önce bunu konuşalım. Gerçekten babanın güzel zeminini mahvetmek mi istiyorsun?" Ryder kekeledi.

"Onu öldürme," dedim. Caden bana döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ryder'ın omuzları çöktü. "Teşekkür ederim."

Burnumdan nefes aldım, derimin altında durmadan vızıldayan sesi kovmaya çalıştım ama başaramadım. "Henüz teşekkür etme."

Bölüm 60

Arabella

Tanıdık olmayan sesler tartışıyordu, yumuşak bir şeye yaslanmış yatarken beynim bulanıktı. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, dilim pamukla kaplı olsa da nefesim sakindi.

"Şimdiye kadar uyanmış olması gerekmez miydi?" Gabriel homurdandı ve ben irkilmekten kendimi alamadım. "Ona zarar verilmeyeceği sözü verilmişti."

Kahretsin.

Parmaklarım saçlarımı okşadı ve ben geri çekildim. Bileğim acı içinde çığlık attı, beni sıkıca tutan kelepçeden kurtulmaya çalışırken metal metalin sürtünmesiyle gıcırdadı.

"Sonunda uyandın. İyi." Gabriel yatağın kenarına oturdu, beline sarılmış bandaj dışında gövdesi çıplaktı. "Endişelendim."

Midem soğudu, bileğimi saran kelepçe, kendimi duvara daha fazla bastırmaya çalışırken derimi acı verici bir şekilde kesiyordu. "Gabriel..."

"*Madam misafir kabul etmemesi gerektiğini söyledi,*" diye siyahlar giymiş bir adam sözünü kesti. "*O burada kalmalı...*"

"Meşgul olduğumu görmüyor musun?" Gabriel alaycı bir şekilde gülümsedi, dikkatini benden hiç ayırmadan. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama bakışları keskin bir bıçak gibiydi.

Adam dudaklarını büzdü, sonra başını salladı ve arkasındaki kapıyı kapattı. Bu, aşağıdan gelen yüksek sesli müziği çok az bastırdı. Ses o kadar yüksekti ki, yataktan titreşimleri hissedebiliyordum.

"Şimdi, uslu duracak mısın?" diye sordu Gabriel, sesindeki ölümcül tehdit beni bir kırbaç gibi vurdu. "Sana zarar vermek istemediğimi biliyorsun, bebeğim." Kollarında, onu yakaladığım yerlerde çizikler vardı ve çenesinde mor bir iz vardı.

O uzanıp kelepçeyi açarken, kaslarımı kıpırdatmadan zar zor başımı salladım. Hemen kolumu göğsüme çektim, bileğimde morluklar oluşmaya başlamıştı bile.

"Neredeyim?" diye sordum, sesim daha çok bir hırıltı gibiydi.

Gabriel, komodine uzanıp su bardağını aldı.
Tereddüt ettiğimde, sırtıttı. "Dramatik davranmayı bırak, içinde uyuşturucu yok." Yine de reddettilim. "Ne yaptın, Gabriel?"

"Söz verdiğim gibi seni kurtarıyorum." Bardağı komodinın üzerine koydu, ama bardağı devirdi ve yere düşerek parçalandı. "Şimdi bana ne yaptırdığını gör!"

Sessizce küfrederek, su dökülürken kot pantolonunu ovuşturdu ve ben hızla etrafa bakındım. Derin mor renkte boyanmış duvarları, büyük bir yatağı ve pahalı görünümlü bir çerçevesi olan bir yatak odasıdaydım. Dışarıdaki pencereden, kesinlikle Londra olmayan bir manzara görünüyordu, gökyüzü parıltıyan yıldızları görebilecek kadar karanlıktı.

Neredeydim ben?

"Sadece benimle geledin, değil mi?" diye bağırdı, hareketleri çılgınca. "Hayır, lanet olasıca direnmek zorundaydın ve şimdi *o da* bu işe karıştı."

"Ben... özür dilerim," diye fısıldadım, o ayağa fırladığında geri çekildim. "Öyle demek istemedim."

Gabriel, her tartışmada özür dilediğimde olduğu gibi, anında sakinleşti. "Sorun değil, bebeğim. Beni vurduğun için bile seni affettim, neyse ki kurşun vücudumu delip geçti ve önemli organları ıskaladı." Yatağa diz çöküp üzerime eğilirken gülümsemesi çarpıktı. "Siktir, seni özledim."

Dudakları benimkilere değdi ve hareketsiz kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. İçimi kaplayan tiksintiye karşı direnip, çırpınmamak için. Hatta öpücüğü derinleştirmelerine izin verdim, dilinin ağzımı keşfetmesine izin verdim, kendimi ısırmamak için zorladım.

Geri çekilip, ateşli bir bakışla beni sabitledi. Tişörtümü yırttı, kumaş parçalandı.

"Gabriel, lütfen yapma!"

"Yapma mı?" diye homurdandı, onu itmeye çalışırken ellerimi yakaladı. "Seni buraya getirmek için ne yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Seni kurtarmak için her şeyi riske attığım için daha minnettar olmalısın." Belime bindi, ağırlığı ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

"Gabriel..."

Bileklerimi sıktı, başparmağını kasıtlı olarak izine bastırınca morluk ağrımaya başladı.

"Minnettarım!" Yalan söyledim. "Özür dilerim."

"Kanıtla." Gözleri benimkilere dikildi.

Onun altında kıvranarak, beni bırakmasını sağlamaya çalıştım. "Lütfen Gabriel... Dur!"

Yüzü karardı, elleri bileklerimi bıraktı, ama bir eliyle göğsümü kavradı, diğer eliyle bacaklarımın arasına daldı. Tüm gücümle ona tekme attım, itmeye çalıştım.

"Ara..." diye tısladı, beni tutmaya çalışarak.

Yarasına vurdum, dizimle alt karnındaki bandaja tüm gücümle vurdum. Çığlık attı, geriye doğru eğildi. Bandaj hemen kırmızıya boyandı, kanı beyazın üzerinde yayıldı.

"Seni aptal sürtük!" Yumruğunu kaldırdı, vurduğu anda başım çarpmanın etkisiyle yatağa çarptı. "Hepsi senin suçun! Neden beni seçmedin ki?!"

Kafamda bir acı hissettim, bir sonraki darbeyi engellemek için kolumu kaldırdığımda bir gardiyan onu geri çekti.

"Madam sizi çağırıyor," dedi, gözleri benimkilere değdiğinde soğuk bir bakış attı. "İkinizin de kendinizi hazırlamanızı öneririm."

Ödünç aldığım siyah ipek elbise vücuduma yapışmıştı, gece havası sanki endişemi yatıştırabilecekmiş gibi tenimi okşarken tüylerim diken diken olmuştu. Müzik durmuş, ayakkabıların sürtünme sesi ve anlamadığım bir dilde fısıldaşmalar dışında garip bir sessizlik hakim olmuştu.

Gerçekten Fransızca öğrenmeliydim.

"Bu taraftan," dedi gardiyan, boğuk ses tonuyla beni ileriye doğru iterek, elini belindeki silaha koydu.

Ev, altın rengi detaylar ve büyük duvar halıları ile zarifti. Kalın halılar karo zeminleri süslüyordu, çıplak ayaklarım hiçbir ses çıkarmadan birkaç koridordan geçip bir çift cam kapıya vardık.

Gabriel orada beni bekliyordu, ama ona bakmayı reddettim. Bandajını örten bir gömlek giymişti, ama kanın kumaşa sızdığı için onu değiştirecek zamanı olmadığını biliyordum.

kan kumaşa sızmıştı.

Muhafız kapıyı açtı ve kolunu, görkemli evin yan tarafını saran balkona doğru uzattı. Dışarı çıkıp, evi çevreleyen kalın ormanı seyrettim. Ay gökyüzünde yüksekti, ama yol, rüzgardan korunan camlarla kaplı mumların sıcak ışığıyla aydınlatılıyordu. Bahçe ışıkları yumuşak bir parıltı yayarak, birkaç kat aşağıda hareket eden silüetleri ortaya çıkarıyordu.

Dağınık peçeteler ve boş bardaklar gibi görünen şeyleri toplayarak ortalığı temizliyorlardı. Masalar ve sandalyeler toplanıp çevredeki çitlerin yanına düzgünce istifleniyordu, sanki bir partinin kalıntılarını temizliyorlarmış gibi. Köşeyi döndüğümde, ayın ışığında duran b i r kadın fark ettim, bakışları aşağıdakilerdeydi. Adımlarımızı duyunca döndü, dudaklarında bir sigara vardı. Zarif elbisesi ve boynundaki incilerle çok güzeldi. Koyu kırmızı saçları boyanmıştı, ama yaşlı yüzü bile unutulmaz.

Gülümsemesi dudaklarını zar zor kıvrımlaştırıyordu, sıcaklıktan yoksun, boş bir jestti; gözlerini kısasaydı neredeyse hoş geldin demek gibi olurdu.

Gözleri beni olduğum yerde dondu, sanki benimle ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Sebastian'ın fotoğrafındaki kadınla aynıydı. Margot Laurent.

"Anlamıyorum," dedi, Gabriel'e bakarak bir nefes duman

"Takıntıyı göremiyorum."

"Neden onu kaçıracağını bana söylemedin?" Gabriel, beni balkonun kenarına sürüklerken öfkeyle keskin bir sesle bağırdı. Korkuluk belime geliyordu. "Beni bilgilendirmeliydin. Planın her adımını bilmem gerekiyordu."

"Sebastian'ı alt etmen gerekiyordu, ama işte buradayız." "Ne yapmamı istiyordun? Sebastian'ın imparatorluğu hava geçirmez.

Ne kadar dikkatli baksam da, yakalanmadan yapıştırabileceğim somut bir şey bulamadım. Onlara yakın birini zaten çevirdim. Bu tür şeyler zaman alır.

Muhafızlardan biri yaklaşarak bizi taş balkona doğru itti, ta ki sırtım balkonun kenarına değene kadar.

"*Tu peux partir,*" dedi Margot, zarif bir el hareketiyle muhafızı gönderip Gabriel'e döndü. "*Un petit garçon si incompetent et si pathétique.* Onu doğru düzgün vuramadın bile."

"Arabella'yı vurmamaya çalışıyordum," diye devam etti Gabriel alaycı bir gülümsemeyle, içinden öfke fışkırıyordu. "Ayrıca, onu canlı istediğini söylemiştin."

"Hmm." Margot dikkatini bana çevirdi, gülümsemesi acımasız bir hal aldı. "Ah evet, Arabella. Ne kadar müdahale ettiğini bilmiyorsun."

"Ara benim. Anlaştığımız buydu," diye homurdandı Gabriel. "Sebastian'ın itibarını mahvederim ve onu elimde tutarım."

"Ama başaramadın," diye karşılık verdi Margot, daha fazla duman üfleyerek. "Bana geldin, Dedektif. Kabul ettim çünkü ellerini kirletmekten korkmuyordun. Sonuç almak için ne gerekiyorsa yapacağını, adın temiz kaldığı sürece Sebastian'ı alt edeceğini kendin söyledin."

Gabriel'in çenesindeki bir kas seğirdi, dişlerini sıkarken sinirden kolumu kavradı.

"Ama eminim patronun, ahlakının ne kadar esnek hale geldiğini bilmek isteyecektir," diye devam etti manipülatif bir sesle. "Oh, doğru ya. *Onu* geri almak için çaresizce uğraştığın için görevden uzaklaştırıldın."

Uzaklaşmak için adım attım, Gabriel'in parmakları daha derine batarken öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye hırladı.

Beni hafifçe itti, sırtımdaki eski taş parçalandı ve üst bedenim kenarın üzerinde asılı kaldı.

"Gabriel!" diye bağırdım, o beni birkaç kat yukarıda asılı tutarken tırnaklarım onun bileğine yapıştı. Rüzgâr şiddetle esmeye başladı, sanki beni aşağı çekmeye çalışıyormuş gibi.

"Hepsi senin suçun," diye tükürdü. "Tek istediğim seni karım yapmaktı. Ama şimdi benim deliklerimden biri olmakla yetinmek zorundasın."

"Siktir git," diye tısladım, onun tutuşunun altında oluşan morluklara yüzümü buruşturarak. "Ben hiç senin olmadım."

Beni göğsüne yapışana kadar geri çekti, ben onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Sen hep benim oldun."

Tüm gücümle mücadele ettim, yüksekte olmanın verdiği panik ve kötüye işaret eden rüzgar bana vurma gücü verdi. Gabriel, bir kez daha yaralı tarafına nişan aldığında bir nefes verdi, tutuşu gevşedi, böylece onu sırtını kenara dayayana kadar itebildim. Ağırlığı altında gıcırdadı ve sonra tamamen çöktü.

Gabriel geriye düştü, kendini tutmak istercesine kollarını açtı. Ama yine de geriye doğru devrildi, doğrudan balkondan aşağıya.

Düşünmeden, öne atıldım ve kenara zar zor tutunan kolunu yakaladım.

"Çek beni yukarı!" Gabriel, havada sallanırken çığlık attı. "Ara!"

Taş çatlamaya devam etti ve parmaklarının altında yayıldı. "Dedektif, bu...

hayal kırıklığı yaratıcı," diye iç geçirdi Margot, sıcak nefesi

. Uyarı yapmadan sigarasının ucunu Gabriel'in eline bastırdı. Gözleri bir anlığına büyüdü, parmakları tutunmaya çalışırken acıdan çığlık attı.

Taş parçalandı, onun tutuşunun altında parçalanarak dağıldı. Parmaklarımın arasından kaydı, ben geri çekilirken çığlığı yankılandı, ardından mide bulandırıcı bir gürültü duyuldu.

Titreyerek, cesaretimi toplayıp aşağıya baktım ve Gabriel'i birkaç kat aşağıda, yüzüstü kaldırımda, başının yanında kan birikintisiyle buldum.

"Je n'aurais pas dû envoyer un homme faire le travail d'une femme," diye mırıldandı Margot, sigarasının kalanını kenara atarak. Birini öldürdüğü ya da cesedin etrafında insanlar toplandığı için endişeli görünmüyordu. "Erkeklerle asla güvenmemelisin. Aptal olabilirler." Margot döndü, yaklaştıkça gözleri delici bir bakış attı. "Peki ya sen, sen aptal mısın?"

Kenardan uzaklaştım, balkon ayaklarımın altında rahatsız ediciydi.

"Belki de değilim," diye güldü, topukları sessizce tıklayarak her adımımı takip etti. "Hâlâ Sebastian'ın takıntısını anlamıyorum. Ama yine de, erkeklerin zihinlerini anlamaya çalışmıyorum."

"Margot..."

"Ah, demek benim hakkımda konuşmuş." Alaycı gülümsemesi acımasızdı, güzel yüzünü çarpıtıyordu. "Bunu beklemiyordum. Onun hayatta olduğunu anlamam yıllarımı aldı, ama o çocukken bile zekiydi, gölgelerde saklanıp izlerdi. Sana bundan hiç bahsetti mi?"

Margot başını yana eğip beni izlerken, ben başımı salladım. O, zarif ipekle örtülmüş bir engerek gibiydi. İçgüdülerimin bana kaçmamı söyleyecek kadar tehlikeliydi.

"Yazık. Bu güzel bir hikaye," diye devam etti, aksanı genel zarafetine zarafet katıyordu. "Aşağılanan bir kadının, ona dünyaları vaat eden

ama onu fahişesi gibi davranan adamdan intikam alan bir kadın hakkında. Her şey benim olmalıydı, biliyorsun. Bana söz verilmişti. Mael beni seviyordu..."

"Ama karısını terk edecek kadar değil." *Tanrım, Ara, kes sesini!*

Gözleri benimkilerle karşılaştığında bıçak gibi keskinleşti, dudaklarını büzerek bana açık avuç içiyle tokat attı. Başım yana doğru savruldu, Gabriel'in morluğuna çarpan derim acıdı.

"Dikkatli ol, yoksa sana ihtiyacım olduğunu unutabilirim." Cevabımı yuttum.

"Onun hiç zayıflığı olmadığını biliyor muydun?" Margot'un sesi yumuşadı, tırnakları çenem boyunca nazik çizgiler çizdi. "Sen gelene kadar."

"Ben onun zayıflığı değilim. Ben sadece bir oyuncayım."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi? O hiçbir zaman duygusal ya da sahiplenici olmamıştı. Ama sana dokunduğu için bir adamı işkenceyle öldürdü." Margot güldü, ama sesi çok sakindi. "Çocukken bile, biri onun eşyalarına dokunursa, onu yok edip atardı. Ama sen öyle değilsin galiba. Bu iyi bir şey, *değil mi?* Çünkü o nadiren halka açık yerlerde görünürdü ve görüldüğünde de, o yerler ağır silahlarla korunurdu. Risk çok büyüktü, ama şanslıyım ki sabrım ödüllendirildi, çünkü sen resmen kucağıma düştün. Yararlanabileceğim güzel bir zayıflık."

Vücudum hareketsiz kalmıştı, onun dokunuşu böcekler gibi derimin altına giriyordu. "Neden ona bu kadar zarar vermek istiyorsun?" diye sormaya cesaret ettim.

Margot'un gözlerindeki hesaplama, midemdeki buz parçası kadar soğuktu. Sakin kalmaya çalışıyordum, her nefesimi ne kadar kontrollü aldığımı düşünerek ciğerlerim sıkışmıştı.

"Çünkü o bir Devereaux," diye cevapladı, sanki bu çok açıkmiş gibi. "Çünkü o babasının oğlu, yani güvenilirmez. İmparatorluğu, benim olması gereken isminin külleri üzerine kuruldu."

"Sen hayal görüyorsun," diye bağırdım, öfkemi bastırmaya çalışsam da sinirim giderek artıyordu. "O on dört yaşındaydı."

"Her canavar bir zamanlar çocuktü. Sebastian doğuştan bir canavardı; Mael'in bir oğulda aradığı özellikler olduğu için yaratılmıştı." Her kelimeyle sesi bir çığlığa dönüştü. "Bana vaat edilen her şeyin varisi! Mael bana hak ettiğim hayatı gösterdi, sonra da hiçbir önemi olmayan bir kadın ve ona verebileceğim bir çocuk için hepsini elimden aldı. Yıllarca onun servetini büyüttüm ve şimdi Mael'in hayal bile edemeyeceği kadar güçlüyüm."

Margot çenemi kavrayarak tırnaklarını derime batırdı.

"Sebastian'ın adamlarım annesini kullanırken ağladığını biliyor musun? O kaltak bunu hak ettiği için, kardeşlerini ve babasını da izlettim. *Mon amour'u* bana karşı kışkırtan oydu. Sebastian'ın ağlamadığı tek zaman, onu kırbaçlattığımda ya da yüzüne o güzel kesikleri attığım zamandı."

"Onlar sadece çocuktu."

"Hayatta kalsalardı, her şeye hak kazanacaklardı ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Bunun için o kadar çok çalışmıştım ki," dedi Margot alaycı bir şekilde, elini çenemden çekerek. "O ateşi yakarken hala nefes alıp almadığını kontrol etmemek aptallıktı ve fark ettiğimde artık çok geçti. Ama merak etme, bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Madam, bir misafir geldi."

İkimiz de konuşan, kaşlarını çatmış gardiyana döndük. "Parti bitti. Bu misafir kim?" diye tükürdü Margot.

Muhafız gözlerini bana çevirdi. "Hırsız."

Bölüm 61

Arabella

Margot'un tırnakları derime batarken, parmakları bileğimi kavrayarak beni büyük kumaş kanepeye doğru yönlendirdi. Oda temizleniyordu, hizmetçiler biz girer girmez dağıldılar.

"Bir parti mi vardı ve ben davet edilmedim mi?" Ryder, başka bir kapıdan içeriye eşlik edilirken bana sırtarak dedi. "Belki bir dahaki sefere."

Margot bacaklarını çaprazladı, elbisesinin cildini ortaya çıkardı.

"Silah var mı?"

"Hey, sakın ol," Ryder, gardiyanlar onu titizlikle ararken gülererek dedi. "O benim sikim, dostum."

"*Clair*." Muhafızlar geri çekildi ve Ryder karşı kanepeye oturdu, kolunu kanepenin arkasına uzattı ve bacaklarını açarak tamamen rahat bir hava verdi. Aramızda bir sehpa vardı, ahşap yüzeyi yenmemiş taze meyveler, krakerler ve peynirlerle kaplıydı.

"Güzel yer," dedi, dişlerinin arasından ısıklık çalarak. "Eminim çok pahalıdır."

"Hmm." Margot yanımda sert bir şekilde oturdu. "Evimi nasıl buldun?"

"Her şeyi bulduğum gibi." Omuz silkti, dikkati odanın içinde dolaşırken kayıtsız bir tavır sergiledi. "Mortgage aldın mı? Yoksa burayı peşin olarak satın alabilecek kadar paran var mı?"

"Burada olmanın bir nedeni var mı?" Margot'un sesi sabırsızlıkla karardı. "İşimiz bitti."

"Oh, tabii ki." Ryder öne eğildi, gözleri benimkilerle buluştuğunda sert bir zeka parladı. "Sebastian Devereaux, namı diğer Canavar."

Margot başını eğdi, kızıl saçları nazikçe öne doğru süzüldü. "O ne olmuş?"

"Sadece, belki de sen... bilirsin... kazanmak istersin diye düşündüm?" Margot hareketsiz kaldı, tırnakları dizime batıyordu. "Dinliyorum."

Ryder gülümsedi ve onun derisinin altında bir yılan olsa bile birçok kadının onu karşı konulmaz bulacağını anlayabiliyordum. "Peki, bana bu husumetten bahsetmek ister misin?"

"Bu neden önemli?"

"O kadar önemli ki, beni senin broşunu çalmak için tuttu, bu arada özür dilerim, ve sen de beni *onu* çalmak için tuttun." Gözleri yine benimkilerle buluştu, eğlenceyle parıldıyordu. "Benim ilk deneyimimdi, aşkım. Daha önce hiç birini çalmamıştım."

"Eğer sadece dedikodu için buradaysan, adamlarım seni dışarı çıkaracak." Margot parmaklarını şıklattı ve iki silahlı adam silahlarını Ryder'a doğrulttu.

"Bunu yaparsan, Sebastian'ı nereye sakladığımı bilemezsin."

"Sakladım mı?" Margot elini kaldırdı, yüzü seğirdi. "O nerede nerede?"

"O kadar acele etme." Ryder krakerlerden birine uzandı, peynir ekledi ve çiğnemeye başladı, kendisine doğrultulmuş silahları umursamıyor gibiydi. "Ödemeyi konuşalım."

Margot güldü ve adamlarına geri çekilmeleri için işaret etti. "Ne kadar?"

"Bir milyon. Bu arada, euro değil, İngiliz sterlini." Sonra bir üzüm kopardı, havaya attı ve ağzıyla yakaladı. "Oh, artı tehlike primi." Sağ elini kaldırdı ve üç orta parmağının birbirine bağlı olduğunu gösterdi.

Margot kontrollü bir nefes verdi. "Hayatta mı?"

"Onu bıraktığımda hayattaydı." Yine omuz silkti, hareketleri rahatı.

Neredeyse

kontrollüydü.

"Anlaştık."

"Harika." Ryder aşırı heyecanlı bir çocuk gibi zıpladı ve elini koyu renkli tişörtünün üzerinde gezdirerek kırıntıları temizledi. "O zaman beni takip ederseniz." Dönmek istedi ama gardiyanlar onu engelledi. "Bakın, güzel olduğumu biliyorum ama erkeklerden hoşlanmıyorum. O yüzden lanet olasıca geri çekilin."

Margot ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Onu geçirin," dedi ve beni ayağa kaldırırken demir gibi bir tutuşla beni çekti.

Ryder sırtı ve geçerken muhafızlardan birinin omzuna hafifçe vurdu. "Aferin sana."

Margot beni çekerek götürdü, korumaları arkamızdan takip ederken Ryder'ı takip ederek evin önünden büyük bir SUV'ye doğru yürüdük. Bir arabanın önünde durdu ve kolunu dramatik bir şekilde salladı.

"Ta da!"

Margot tek kaşını kaldırdı. "Onu buraya mı getirdin?"

"Evet. Bir fiyonkla bağladım." Ryder bir an bekledi, kimse yaklaşmayınca gülümsemesi gerildi. "Sıra sende," dedi, muhafızlardan birini ve sonra bagajı işaret ederek. "Cidden, bu günlerde iyi yardım bulmak imkansız."

Ryder geri adım attı ve muhafızlar nihayet arabayı yavaşça çevreleyip Margot'un emrini beklerken bize yaklaştı. Bir muhafız silahını kaldırdı, diğeri ise bagaj kapağını açmak için uzandı.

Daha yakından bakmaya çalıştım, bagaj kapağı açıldığında Ryder'ın kolu benimkine değdi, ama içinde hiçbir şey yoktu.

"Siktir." Ryder ıslık çaldı. "Bir dakika önce oradaydı." Bana dönüp göz kırptı, uzanıp beni eğilmeye zorladı, tam da ilk kurşun başımızın üstünden uçarken.

Bölüm 62

Sebastian

Doğduğum ülke olan Fransa'ya bir daha ayak basacağımı hiç düşünmemiştim, çünkü orada unutmak istediğim kötü anılarım vardı. Yine de Arabella'nın kaçırıldığını öğrendikten birkaç saat sonra, tereddüt etmeden uçağa atladım ve denizi geçtim.

"Şimdi dışarı çıkıyorum, tamam."

Ağacın etrafında ilerleyerek evin önündeki arabayı izledim. Bu binayı görmek şok ediciydi, bir zamanlar evim dediğim yerin neredeyse birebir kopyasıydı.

Langdon, benzerlikleri ilk fark ettiğinde başını geriye atarak gülmüştü. Margot, dekoratif sütunlar ekleyerek ve benim büyüdüğüm mütevazı evin beş katı büyüklüğünde yaparak evi biraz daha görkemli hale getirmişti.

Ama yine de aynıydı. O kaltak, yıllar önce yaktığı evi yeniden inşa etmişti.

"Görsel temas kurduk, tamam."

Çömeldiğim yerden doğrulup, ekibimin bizi ağaçların arasından koruyacağına güvenerek ilerledim. Zaten arazide dolaşan muhafızları etkisiz hale getirmişlerdi ve sessizce yerlerini alarak binayı kuşatmışlardı. Ryder, Margot'un kendini duvarların içinde güvende tutmak için binayı bir kale gibi inşa ettiğini, kurşun geçirmez pencereler ve güçlendirilmiş kapılar yaptırdığını doğrulamıştı.

Bu da onu dışarı çıkarmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Arabella titriyordu, yüzü solgun, yanak kemiklerinde morluklar belirmişti.

Bekledim, sabahın erken saatlerindeki hava ciğerlerimi yakarken, Ryder sırtarak bir şeyler söyledi ve Arabella'ya ulaşip onu koruyabilmek için kendisine söylendiği gibi mesafeyi kapattı.

Her şey saat gibi işledi, Ryder ilk atış duyulduğunda vücudunu Arabella'nın üzerine attı ve ikisini de yere yatırdı.

Kan sıçradı, gardiyanlar birer birer yere düştü, Margot ise gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde dönüyordu. Beni ağaçların arasında gördü

Ağaçların arasında beni gördü, düşen silahlardan birini almak için eğilirken hareketleri sakindi. Doğruldu, kolunu bana doğru sallarken kolu hiç titremezdi.

Langdon onun arkasında belirdi ve kendi silahını onun kafasının arkasına doğrulttu.

"Ona *benziyorsun*," dedi, etrafındaki kaosu tamamen kontrol altında tutuyormuş gibi görünüyordu.

Broşu fırlattım ve Margot, broş ayaklarının yanındaki taşların üzerine düşerken hareketsiz kaldı. Broşa bakmadı bile, dikkati hala bendeydi.

"Sebastian?" Arabella fısıldadı, sesi beni yanına çekti, Caden onu hafifçe arkasına çekti. Ryder ortalarda yoktu, ama şu anda onun önemi yoktu.

Margot hatırladığımdan çok daha yaşlıydı, ama gözleri aynıydı. Aynı derecede keskin. Aynı derecede sert.

Il ne m'a pas laissé le choix.

Bana başka seçenek bırakmadı.

İçimdeki şeytanlar kükredi, kontrolümü kaybetmeme neden olacak gibiydiler. Ama ben buna izin vermedim.

"*Senin küçük imparatorluğuna sızmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?*" diye devam etti, Lang silahının namlusunu kafasına daha sert bastırırken, duruşu sertleşmişti. "*Tek gereken biraz... ikna etmektir.*"

Gülerek, kızıl saçları çıplak omuzlarına döküldü. Soğuk havaya tepki göstermiyor gibiydi, ama rüzgâr benim açıkta kalan tenimi sertçe ısıırıyordu.

"*Bir hata yaptın Maggie,*" dedim sakın bir şekilde, kardeşlerimle onun dadı olarak tanıtıldığında ona taktığımız ismi kasten kullanarak. "*Kendine fazla güveniyordun, bu da seni kibirli yaptı.*"

"*Haklısın, muhtemelen bir hırsıza güvenmemeliydim,*" dedi Margot, kırmızı rujlu dudaklarını büzerek sırttı. "*Ama gerçekten üstünlük senin tarafında olduğuna inanıyor musun?*"

Caden'ın omzunda bir kan izi belirdi. Arabella çığlık attı ve düşerken onu yakaladı. Bir başka kurşun daha, bu sefer kafamın yanından vızıldayarak geçti.

"*Yıllarca babanın yanında olduğumu unutmuş gibisin. Bildiğim tüm kirli numaraları ondan öğrendim.*" Margot sırttı. "*Şimdi, Arabella'yı hedef alan bir keskin nişancı var. Kafamın arkasındaki köpeği uzaklaştırmanı öneririm, yoksa o da hayatını kaybedecek.*"

Arabella'ya baktım, solgun Caden'a sakın bir şekilde fısıldıyordu, konuşmayı anlayamıyordu. Omuzu berbat durumdaydı, Arabella yaraya baskı yapmaya çalışırken Caden dişlerini sıkıyordu. Acilen tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı.

"Langdon, geri çekil."

Langdon gözünü bile kırpmadı, kolu hiç titremezdi.

"Lang!" diye bağırdım ve sonunda bana baktı, sonra Caden'a göz attı. *"Geri çekil ve silahı bırak."*

Benim ne yaptığımı bildiğime güvenerek talimatı hemen yerine getirdi.

Margot gülümsedi. *"Güzel."* Göz kırparak döndü ve tetiği çekti. Mermi Langdon'un göğsüne isabet etti, momentum onu yere ağır bir gürültüyle attı.

Arabella çığlık attı, Caden'ın omzuna baskı uygularken hareket edemiyordu. Lang'a hızlıca bir bakış attım, gözleri kapalı, hareketsiz yatıyordu. Her bir hücremi delip geçen öfkeyle, göğsümdeki yanmayı görmezden geldim.

Kulağımda bir cızırtı duyuldu. *"Çatıda bulunanlar etkisiz hale getirildi, efendim."*

Son."

Margot bir kez daha güldü ve silahını Arabella'ya doğrulttu.

Tereddüt etmeden aralarına girdim. *"Senin ölmüş olman gerekiyordu."*

"Sen de öyle, ama açıkça görülüyor ki değiliz, değil mi?" Margot düşüncelere daldı. *"Söylesene, hâlâ seni rahatsız ediyor muyum? Olanlar geceleri uykunu kaçırıyor mu?"*

Çenem gerildi, kaslarım seğirdi, ona dik dik baktım. *"Gerçekten o kadar etkili olduğunu mu düşünüyorsun? Margot... sen bir hiçsin."* Sırtışı bozuldu, ben de yaklaşarak kendimi daha büyük bir hedef haline getirdim. *"Babamın sikip sonra attığı yaşlı, solmuş bir fahişe."*

"Efendim, geliyor," kulağımda başka bir cızırtı duyuldu. *"Otuz saniye uyarısı."*

"Hâlâ babanın oğluymuşsun, görüyorum," dedi keskin bir sesle. *"O yaralara rağmen, öfkeni çok güzel taşıyorsun. Tıpkı onun yaptığı gibi."*

"Ve onun yapamayacağı şeyi ben bitireceğim," diye homurdandım, onu kışkırtarak bir adım daha ileri gidip Ara'yı tamamen görüş alanından çıkardım.

Margot'un üst dudağı kıvrıldı, açıkça eğleniyordu. *"İçinde böyle bir ateş var, babanın sahip olmadığı bir şey. İşlerin bu noktaya gelmesi ne yazık,"* diye mırıldandı,

neredeyse pişmanlık duyuyormuş gibi, ama gözlerindeki ışıltı intikam arzusunu ele veriyordu. *"Ama merak etme."*

Silahlı korkutucu bir sakinlikle kaldırdı, parmağı tetiği bulduğunda gülümsemesi genişledi.

"Senin küçük oyuncağına çok iyi bakacağım."

Mermi vurduğunda yanan acıyı görmezden geldim ve silahı almak için uzandım. Margot, ben onun silahını çenesinin altına dayarken, cildimi tırmalayarak direndi.

Çığlık attı, beni itmeye çalışırken çılgınca hareket ediyordu. *"Muhafızlar!"* diye bağırdı. *"Muhafızlar..."* Sesi kesildi, parmaklarım boğazını sıkıca kavradı, nefes almakta zorlanıyordu. Benim kollarımda çok acınası görünüyordu, kabuslarımı süsleyen kadın.

Benden her şeyi alan kadın.

Parmaklarım gevşediğinde, *"Bunu yapabileceğine gerçekten inanıyor musun?"* diye nefes nefese sordu. *"Beni şimdi öldürürsen, sonsuza kadar her şeyden ve herkesten şüphe duyacaksın."*

"Seni öldürmek isteseydim," diye yüzüne doğru tısladım. *"Çoktan öldürmüş olurdum."*

"YERE YAT, ELLERİNİ BAŞININ ÜSTÜNE KOY!"

Onu hemen bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm, o geriye doğru sendelerken talimatları yerine getirdim. Margot'un yüzü solgundu, jandarma bizi çevrelerken dudakları hırlayan bir gülümsemeye dönüştü.

"YERE YAT, ELLERİNİ KAFANA KOY!"

Kolu titredi ve silahı düşürdü, jandarma hemen onu yüzüstü yere itti. Başka bir grup el beni yere itti, ben de izin verdim ve başımı çevirip Arabella'ya baktım. O, Caden'in omzuna yaslanmaya devam ediyordu.

"NE YAPIYORSANIZ DURUN VE ELLERİNİZİ BAŞINIZIN ÜSTÜNE KOYUN!"

Ara durmadı, kolları titreyerek hala akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

"Arabella, geri çekilmen gerek," dedim, sesimi sakin tutarak. "Her şey yoluna girecek."

O zaman başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Saçları dağınıktı, yüzünün etrafında kıvrılıyordu ve cildi solgundu. Yine de kararlıydı. "Caden?"

"Her şey yoluna girecek, *güzelim,*" diye tekrarladım, dizim omurgama bastırıldığında inleyerek. "Güven bana."

Gözleri ıslak bir şekilde gözlerini kırptı, geri diz çöktü ve hemen kelepçelendi. Ben ayağa kaldırılırken, bir sağlık ekibi Caden'a müdahale etmeye başladı ve ben kavgacı Margot ile karşı karşıya kaldım.

Yılanın kafasını kesip her şeyin ortadan kaybolmasını bekleyemezdim. Hayır, ben tüm yuvayı yok etmek istiyordum. İmparatorluğunun her parçasının yıkılmasını, mirasını inşa ettiği her yalanın ortaya çıkarılmasını ve onarılamayacak şekilde parçalanmasını istiyordum. Bir anonim ihbarın ardından, işte buradayız. Malikanesi arı gibi dolaşan polisler, her santimetreyi tarayarak, ekibimin bulacağından emin olduğu kanıtlara yaklaşıyordu.

Onun mücadelesini izledim, minibüse itilmeden önce gördüğü son şeyin benim yüzüm olmasını sağladım. Gözlerinin karışıklıkla titrediğini, ardından yavaşça korkunun belirdiğini fark ederek gülümsedim.

Maske takmamayı seçmemin nedeni buydu, benzerliği görmesini, bir zamanlar sevdiğini iddia ettiği adamın yüzünü tanımasını istedim.

Kardeşlerimi ve annemi görmesini
istedim. Kazandığımı görmesini istedim.

Bölüm 63

Arabella

"Şunu bir netleştirelim," dedi müfettiş, soğuk metal masaya kalemini tekrar tekrar vurarak. "Bayan Laurent'in kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

Sessiz kaldım, vücudum ağırlaşmış, kemiklerim ağrıyordu. Kemiklerimin ağrayabileceğini bile bilmiyordum. Ya da göz kapaklarımın.

"O, Fransa'da çok ünlü bir isim. Uzun zamandır radarımızdaydı, ama akıllı bir kadın. Zengin bir sosyetik gibi davranıyor, ama eroine doğrudan bulaşmıyor. Bu yüzden, evinde Enchanted Dust bulundurduğuna dair bir ihbar aldığımızda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Laurent böyle hatalar yapmaz."

Yine sessiz kaldım. Burada biraz kestirmek kabalık olur mu, yoksa bu durumumu bin kat daha kötüleştirir mi diye düşündüm.

"Tamam, bana şunu anlat," – notlarına baktı – "Sebastian Devereaux. Bu, uzun zamandır görmediğim bir isim." Ben tepki vermediğimde yüzünü buruşturarak bana baktı. Ortağına dönerek Fransızca bir şeyler söyledi, sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Laurent'ı neredeyse öldürüyordu."

"O sadece kendini savundu," dedim sakın bir şekilde, parmaklarımı soğuk masaya bastırarak. Vücudum hafifçe titredi, tüylerim diken diken oldu. "Margot zaten radarınızda olsaydı, onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilirdiniz. Eminim onun tuttuğu adamların sayısını görmüşsünüzdür."

Müfettişin gözleri parladı, sanki beni yakalamış gibi. "Bu sabah ne oldu, *mademoiselle* Grey?"

Yutkundum ve rahatlatıcı sessizliğime geri döndüm. Sırf onu kızdırmak için

Omuzları gerildi ve bu kadar yorgun olmasaydım, ona
dans dans ederdim. "Mademoiselle, eğer
reddederseniz reddederseniz işbirliği işbirliği
soruşturmamıza soruşturmamıza. O zaman sadece—"

"Bence bu kadar yeter." Alexander, üniformalı memurlardan birinin eşliğinde kapıdan içeri girdi.

Müfettiş, masanın kenarını sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazlaşmış bir şekilde ayağa kalktı. "Bu görüşme henüz bitmedi."

"Oh, ama bitti." Alexander parmaklarını şıklattı ve yanındaki memur Fransızca bir şey söyledi.

Müfettişin yüzü kızardı, çenesindeki bir kas seğirdi.

"Travma geçirmiş, kaçırılmış ve açıkça zarar görmüş bir kadını sorguluyorsunuz,"

"Ona bakın, hala kanlar içinde." Ceketini çıkarıp omuzlarına örttü. "Uygun tıbbi müdahaleyi aldı."

"Gerekli tıbbi müdahale yapıldı."

"Hadi Ara, seni bu pislik yuvasından çıkaralım." Alexander kolunu uzattı ve ben de onu tutarak beni binadan dışarı, bekleyen arabaya kadar eşlik etti. Önce benim binmeme izin verdi, sonra yanındaki koltuğa oturdu. "Bir şey söyledin mi?" diye sordu, manşetlerini düzelterek.

Ona döndüm, ellerim hala oğlunun kanıyla kaplıydı ve şimdi ceketinin kenarını tutuyordu. "Ne demek, tam olarak?"

Alexander bir an dudaklarını büzdü, sonra kapıdaki düğmeye uzandı. "Lütfen havaalanına gidelim." Düğmeyi bıraktı ve araba hareket etmeye başladı.

"Havaalanı mı? Sebastian orada mı?"

"Hayır, değil." Alexander'ın bakışları doğrudan, neredeyse rahatsız ediciydi. "Anlaman gerek, bu sana özgürlüğünü teklif ettiğim son sefer. Bugünden sonra, yeğenim seni asla bırakmayacak. O, masalarda anlatıldığı gibi aşka inanmıyor. Onun aşkı acımasız, çarpık... asla iyileşmeyecek bir travmadan doğmuş."

"Ben..."

"Sen, onu ve oğlumu neredeyse öldüren bir takıntısın. Durum daha da kötüleşmeden gitmen senin için iyi olur. İkinizin de iyiliği için."

Çok yorgundum, ama öfke bana çok ihtiyacım olan enerjiyi veriyor gibiydi.

Bu yüzden ona bir can simidi gibi sarıldım. "Sen tam bir

pisliksin." Kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

"Onları neredeyse öldüren Margot'du, ben değil." Hayal kırıklığı sözlerimi keskinleştirdi. "O yüzden suçlamayı bırakabilirsin. Beni uzaklaştırmaya çalıştığını görebiliyorum."

"Hmm," diye mırıldandı, ama sesinde bir keskinlik vardı. "Bu kaçmak için son şansın. Söz verdiğim her şey hala geçerli, yeni bir hayat, istediğin yerde

. Ama bundan sonra, teklif geçerliliğini yitirecek. O yüzden kararını ver."

"Oh, yani karar benim, senin değil mi?" Sert bir şekilde oturdum, bu lanet elbisenin ipek kumaşı, istemediğim ikinci bir deri gibi bana yapışmıştı. "Ne kadar cömertsin."

Gözleri benimkilere dikildi, burun delikleri genişleyerek bekledi. "Bence yanılıyorsun."

Gözlerini kırptı, cevabımdan şaşırmış gibiydi. "Nasıl yani?"

"Onu sevdiğini anlıyorum, sevgiyi nasıl tanımlarsan tanımla.

Bunun nedeni kan bağı mı, yoksa sadece görev bilinci mi, bilmiyorum."

"Sadece bazen onları ne kadar sevdiğin ya da ne kadar yardım etmeye çalıştığın önemli olmadığını söylüyorum. Onlar düzeltilemez."

"Çünkü o bozuk değil." Göz teması kurmaya özen gösterdim, sözlerimin ardındaki inancı görmesi için.

"Ben..."

"Hayır, şimdi konuşma sırası bende," diye sözünü kestim. Alexander'ın üst dudağı seğirdi.

"Sebastian'a aşığım. Bunun masalsı bir aşk mı olduğunu, ya da böyle bir şeyin var olup olmadığını bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne zaman oldu tam olarak bilmiyorum, ama oldu. Onu, senin düşündüğün gibi olması gerektiği için değil, olduğu gibi seviyorum. O yüzden beni *hemen* ona götür, yoksa yaptıklarımın sorumlu tutulamam."

Alexander bana uzun uzun baktı, sonra sonunda gülümsedi. Ama bu duygunun arkasında mutluluk yoktu, sadece kabullenme vardı. "Onun aşkı bir bedeli var. Umarım bu bedeli ödemeye hazırsındır."

Kapıda duran huysuz görünümlü memuru görmezden geldim, Alexander beni içeri girmekten alıkoymaya çalıştığında onunla Alexander ilgilendi.

İçeri girerken elim titriyordu, sinir bozucu bip sesi göğsümde tekrarlayan sarsıntılar yaratıyordu. Caden sırtüstü yatakta yatıyordu, gözleri kapalı ve solgundu.

Bas, kuzeninin başında durduğu yerden döndü ve her şey bir anda durdu. Gözlerimi onun her santimetresinde gezdirirken bip sesi beyaz gürültüye dönüştü, nefesimi tutmuşum gibi ciğerlerim ağrıyordu. Göğsü morluklarla kaplıydı, ortadaki bir tanesi hariç dövmelemin altında zar zor görünüyordu.

Keskin bir ısıklık sesi dikkatimi Langdon'un sırtarak durduğu tarafa çekti. Elleriyle bir işaret yaptı, bu da Sebastian'ı sırtmaya neden oldu ve ben gözyaşlarına boğuldum.

"Öldüğünü sanmıştım," diye ağladım.

Langdon, Sebastian'dan daha hızlı bir şekilde odayı geçti ve yüzünü buruşturmadan beni kollarına aldı. Geri adım attım, göğsünün yarısını kaplayan tek bir çürük olduğunu fark ettim.

Sebastian beni kendine doğru çekip, başparmağıyla yanağımdaki gözyaşlarını silmeden önce uzun süre bakamadım. "Langdon'ı yere sermek için bir kurşundan fazlası gerekir," dedi, derin ses tonu beni sardı.

"O vuruldu." Kollarından kurtulmaya çalıştım, ama o sadece kollarını daha da sıktı. "Sen vurulmuşsun."

"Buna Kevlar denir," diye açıkladı Alexander, sert bir ifadeyle odaya girerken. "Sebastian sadece çürük aldı, ama Langdon çok yakın mesafeden vurulduğu için birkaç kaburgası kırıldı."

"Yani iyi olacak," diye fısıldadı Sebastian kulağıma ve Langdon bana iki parmağını kaldırarak onay verdi.

"Caden ne durumda?" diye sordum, yatağa doğru dönmeyi başarak. "İyileşecek mi?"

"Oğlum, korumasız olan omzundan vurulacak kadar şanssızdı. Ameliyat başarılı geçti ve tam olarak iyileşecek. Görünüşe göre, ilk kan kaybından senin sayende kurtuldu, bu yüzden sana minnettarım."

Bunu o kadar sert bir şekilde söyledi ki, ben de güldüm.

"Bizim durumumuz ne olacak? Hallettiniz mi?" diye sordu Sebastian amcasına.

Alexander gözlerini devirdi. "Tabii ki hallettim. Beni ne sanıyorsun? Silahların gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, seni saldırgan olarak gösteren tüm kanıtlar da öyle."

"Kaç adamımız tutuklandı?"

"Sadece biri. Diğerleri protokolü izleyip kaçmayı başardılar." Alexander tek kaşını kaldırdı. "O eski bir Kraliyet Deniz Piyadesi, bu yüzden konuşmamasını biliyor. Konuşursa, Margot'la aynı şekilde halledilir. Şüpheli ve bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir ölümle."

Oda keskin bir zil sesiyle çınladı ve Alexander telefonunu çıkarıp karşıdaki kişiye sertçe cevap verdi.

Sebastian bizi köşeye çekti ve sırtını odaya dönerek görüşümüzü engelledi. "Geri geldin," diye fısıldadı, neredeyse saygıyla.

Elimi uzatıp çenesini avuçladım, tırnaklarım onun dağınık sakalını çizdi. "Önce benim için geldin."

"Her zaman," diye mırıldandı, dudakları benimkine en nazik şekilde dokundu, ayak parmaklarım kıvrıldı. *"Belle, tu es ma lumière dans l'obscurité. Tu seras toujours la mienne."*

Elimi uzattım ve öpücüğü derinleştirdim, Sebastian acımasız bir canavar gibi beni yutmadan önce bir anlığına kontrolü ele geçirdim ve bunun bitmesini istemedim. O, denizi aşan, kurşunun önüne atlayan ve geçmişini rahatsız eden kadınla yüzleşen adamdı. Hepsi benim için.

O bir canavar olabilir.

Ama o benimdi.

"Tamam, bunu bitirin. Caden'ın durumu stabil hale gelir gelmez, hepimiz Birleşik Krallık'a dönüp bu tanrının unuttuğu yerden uzaklaşacağız," dedi Alexander, bize tiksinti dolu bir bakış atarak. "Tanrı kralı korusun."

Epilog Bölüm 1

Sebastian

Charlie Potter, Langdon'ın biraz sert davrandığı için cildi morarmış halde sandalyeye itilirken direndi.

Oda, boğuk bir sesle yankılandı, Chip'in sözleri, ağzına tıkılan bez ve törenle başına geçirilen siyah kumaş torba nedeniyle duyulmuyordu. Karşısında oturdum, maskem takılıyken onun mücadele etmeye devam etmesini izledim. Metal kelepçeler bileklerini kanatacak kadar sert bir şekilde sıkıyordu.

Caden başını sallayarak hareket etti, omuzu iyileşmeye devam ederken kolunu dikkatlice vücuduna sıkıca tuttu. Neyse ki, sol tarafına ateş edilmişti, sağ tarafına değil, böylece en sevdiği balyozu beton zemine sürükleyebildi, bu ses Chip'in geri çekilmeye çalışmasına neden oldu. Ancak gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Sanırım parti başlasın," dedi Caden ve Langdon sırtıttı, çakmağını uzatarak kumaş torbanın kenarını ateşe verdi.

Chip onu sallamaya çalıştı, ateş lifleri hızla yiyip bitirmeden önce, beceriksizce uzanıp onu çekip yere attı. Işığa gözlerini kırptırdı, beton duvarları gözden geçirdi, silahların sergilendiği yere tereddütle baktıktan sonra bana odaklandı.

Bu odada insanları sorgularken birçok kez nöbet tuttuğu için tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Yine de tavırları sakindi, duruma rağmen neredeyse kontrol altındaydı.

Başka bir şey beklemiyordum. Chip duygularını her zaman sınırlı bir şekilde gösterirdi, bu da Bayan Potter için her zaman bir endişe kaynağı olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, büyüdüğünde ekibin vazgeçilmez bir parçası olacaktı. Ama her şeyi mahvetti ve ben neden her şeyi bir kenara attığını bilmek istedim.

Chip birkaç kez gözlerini kırptı ve Caden uzanıp ağzındaki tıkaçları çıkarana kadar bekledi.

"Ara nerede olduğumu biliyor mu?" diye sordu. "Üzülecektir. Bana zarar verirsen belki senden nefret bile eder."

"Onun için gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Öne eğildim.

"Biz arkadaşız," dedi, gözleri odanın içinde dolaşıyordu. "Onun *tek* arkadaşı."

"Yine de onun tecavüzünü sen organize ettin."

Chip hareketsiz kaldı. "Onu tecavüz ettiren babasıydı," dedi dikkatlice, önceki endişesi kaybolmuştu.

"İlginçtir ki, Bay Hill'in sikini kestiğimizde çok konuşkan oldu," diye ekledi Caden. "Yaşlı bir kadın tarafından para ödendiğini söyledi. Tabii ki ilk aklımıza gelen Margot oldu ve bu bizim hatamızdı." Caden, sapı Chip'in dizine dayanana kadar balyozunu sürükledi. "Araştırdığımızda, ona para ödeyenin senin annen olduğunu anladık."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu Chip, yüzünde sakın bir ifadeyle, düz bir ses tonuyla. "Annemin yaptıklarını kontrol edemem. Belki de bu yüzden intihar etmiştir? Suçluluk duygusundan."

"Bayan Potter'ın ellerinde savunma yaraları vardı," dedim, onun koyu renkli gözleri benimkilere baktı.

"Dürüst olmak gerekirse Charlie, anneni ödemeyi kabul ettirmek akıllıcaydı," diye devam etti Caden, balyozu Chip'in bandajlı uyluğuna tüm ağırlığıyla dayayana kadar kaldırdı, Chip acı içinde yüzünü buruşturdu. "Uzun süredir benim dadım olan kadından asla şüphelenmezdik. Söylesene, onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin?"

Sessizlik oldu ve Caden çekici daha sert bastırdı. "Artık yalan söylemenin anlamı yok," dedi Langdon, Chip'in anladığını bilerek.

Chip dişlerinin arasından tısladı ve Caden biraz geri çekildi. "O hiçbir şey bilmiyordu. Ondan bir iyilik istedim ve onunla tanıştıktan sonra kulüpte ne olduğunu anladı." Maskesini düşürmesi biraz zaman aldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni ele veren ne oldu?"

"Uyluk yaralanman kendi kendine yaptığın bir şeydi," dedim. "Masum insanlar kendilerini vurmazlar."

"Kendimi vurduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Chip, açıkça eğlenmiş bir şekilde. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Bizim seni asla şüphelenmeyeceğimizi bilerek her şeyi sen ayarladın," diye cevapladı Caden. "Kahretsin, bunun akıllıca bir hamle olduğunu kabul ediyorum. Neredeyse kusursuzdu ve bir hata yapmasaydın işe yarayabilirdi."

Chip'in çenesinde bir sinir seğirdi. "Ne hatası?"

"Kendi silahını kullandın," dedim.

Bana gözlerini kırptı. "Bunun açıklaması kolay."

"Belki, ama ikizleri de senin silahın öldürdü."

Bir duraklama oldu, ağır bir sessizlik çöktü. "Bütün bunlara inanıyorsan, neden ben ölmedim?" diye sordu Chip. "Seni yıllardır izledim, nasıl çalıştığını öğrendim. İstedğin her şeyi yaptım, ama yine de yetmedi."

"Bu yüzden mi yaptın?"

Chip sırtıttı. "Annemin ipini bağladım ve onu merdivenden ittim çünkü sana yaptıklarımı anlatmak istiyordu. İnanabiliyor musun? Suçluluk duygusuyla yaşamaktansa tek oğlunu ele vermeyi tercih etti. Her zaman benim için büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söylerdi. Hiçbir şeyi doğru yapamazdım. Senin saygını bile kazanamazdım."

"Arabella'ya zarar vererek saygımı kazanacağını mı düşündün?" diye homurdandım.

Gülümsemesine rağmen ifadesi soğuktu. "Onunla olan takıntın beni büyülemişti, bu yüzden onu mahvettikten sonra da onu sevmeye devam edip etmeyeceğini görmek istedim."

"Neden?" diye tısladım, cevabı bilmek istiyordum. Yıllardır benim için çalışıyordu ve neredeyse tüm hayatını tanıyordum.

"Arabella senin için fazla masum," dedi. "Eninde sonunda ondan sıkılacaktın ve dürüst olmak gerekirse, ona bir iyilik yaptım. Babası bile onu kullandı, bu yüzden zor yoldan öğrenmesi gerektiğini düşündüm."

Omuz silkmeye çalıştı, ama Langdon arkadan omuzlarına bastırdı, parmakları acı verici bir şekilde gömüldü.

Yutkunarak devam etti, "Morris'i ikna etmek çok kolaydı, o kadar bencil ki, sırf para kazanmak için kızının tecavüze uğramasını bile seve seve kabul ederdi. Aslında boğazını kesmekten zevk aldım, kendimi rahatlamış hissettim. Sadece Ara'nın yüzünü göremediğim için üzgünüm. Umarım o da... rahatlamıştır."

"Hepimizi oyuna getirdin," diye küfretti Caden ve Chip güldü. "Gabriel'i orada onunla buluşmaya ikna etmek mükemmel bir hamleydi, şövalyenin kraliçeyi korumak için gelmesi gibiydi. Ama o daha çok benim piyonum gibiydi." Caden balyozu çıkardı ve ben ayağa kalkarken bir adım geri attı.

"Hala satranç mı oynuyoruz?" diye sordum.

"Her zaman oynuyoruz," diye tersledi, sonunda biraz sinirini gösterdi. "Yıllardır oynuyoruz, ama ben her zaman bir hamle öndeydim."

"Açıkça." Kelepçelerine baktım, sonra tekrar gözlerine baktım.

"Bombaların akıllıca bir dikkat dağıtma olduğunu düşündüm," diye devam etti Chip, gözleri boş bakışlarla. Teslim olmuş bir şekilde. "Margot'un dağıtımdan haberi olduğunu sanmanı sağladım, ama gerçekte sadece ben vardım."

"Arabella'nın peşine düşerek hata yaptın. Onun babasını ortadan kaldırarak bana bir iyilik yaptın, ama şimdi sıra sende." Elimi uzattım, parmaklarımı boğazına doladım, nefesinin zorlandığını ve nabzının düzensizleştiğini hissettim.

Chip, ona gözünü diktiği anda kaderini belirlemişti. Başından beri onun iyiliğini manipüle etmiş, güvenini bana karşı bir silaha dönüştürmüştü. Bu ihaneti asla affedemezdim.

Eskiden onu halkamın üzerine asıp, bir uyarı olarak orada bırakabilirdim. Ama işler değişmişti. Artık Chip kan kaybetmeyecekti. Sadece ortadan kaybolacaktı, çünkü Arabella'nın intikamdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. İsteddiği kişi olabileceği özgür bir geleceğe ihtiyacı vardı. Korkunun kontrol etmediği bir hayata.

Belki benim dünyama ait değildi, ama yine de beni seçti.

Bu da onu sadece sahip olmakla kalmayıp, korumakla da yükümlü kıldı.

"Yılanın evine bu kadar yakın olması nasıl bir duygu?" Chip, ben sıkıştırdıkça yüzü kızararak zorlukla konuştu. "Şimdi sana saygı duyuyor musun?"

"Hayır." Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, sözlerim onun duyacağı son sözlerdi. "Şah mat."

Epilog Bölüm 2

Arabella Altı
ay sonra

Hiç umursamadığım bir yere veda etmenin bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Ama burası bir zamanlar benim evimdi, güvenli olduğumu düşündüğüm bir yerdi. Tek karton kutumla babamın koltuğuna bakarak, üzerinde leke var mı diye bakmaya çalıştım. Tabii ki yoktu, burası o kadar iyice temizlenmişti ki, bir zamanlar masaya kazınmış olan bira şişelerinin izlerini bile göremiyordum.

Geri dönmeyi çok uzun süre ertelemişim ve şimdi buradaydım, tek istediğim gitmekti. Hikayemin bu bölümünü kapatmak ve dürüst olmak gerekirse, bir daha asla düşünmemek. Neredeyse hiç var olmamış gibi davranmak. Evet, duygularıyla başa çıkmak için çok sağlıksız bir yoldu, ama zaten birkaç defter dolduracak kadar yazmıştım ve yerim kalmamıştı. Bu yüzden biraz kafamı gömmek hakkımdı, çok teşekkür ederim.

"Hazır mısın?" diye sordu Sebastian, kutumu benden almak için uzanarak. Kitaplarım ve parfüm şişesi koleksiyonum dışında kutum neredeyse boştu. Diğer her şeyi bir hayır kurumuna vermiştim.

"Sanırım." Anahtarı alıp, ev sahibinin bulması için koltuğun yanındaki masanın üzerine bıraktım. "Benimle gelmek zorunda değildin, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi. "Ama gelmek istedim."

Ona gülümsedim, o yoğun, gece mavisi gözleri üzerimdeydi. Dokuz ay önce onun varlığından bile haberdar olmadığımı düşünmek garipti, ama şimdi bu tehlikeli adamın benimle birlikte eski hayatıma veda etmeye geldiği düşüncesi kalbimi kıpır kıpır ediyordu.

Çünkü o benim yeni hayatımdı.

Son bir kez baktıktan sonra, babamla paylaştığım evden ayrıldım ve arabaya doğru yürüdüm. Şoför yaklaşmamı fark edince ona gülümsedim, o da yolcu kapısını açarken sıcak bir ifadeyle karşılık verdi.

Sebastian ortaya çıktı ve kutuyu agresif bir şekilde şoförün ellerine tutuşturdu. Gözlerimi devirecektim, ama çoktan koltuğa oturmuştum ve Sebastian da yanıma gelmişti. Hemen beni kucağına çekti, bacaklarımı açarak iç uyluklarımı okşamaya başladı.

"Kötü kızlar gelemmez," diye boynuma fısıldadı.

Gülerek başımı omzuna yasladım. "Beni kötü yapan ne?"

Uyluklarıma bir tokat attı, acı sadece bir saniye sürdü, sonra sıcaklık cildimde yayılıp içime doğru yayıldı. "Şoförle flört ediyorsun. Onu kovmak zorunda kalacağım."

Nefesimi tuttum, parmakları bacaklarımin arasındaki danteli okşuyordu. "O... o yanlış bir şey yapmadı."

"Öyle mi?" Kumaşın üzerinden beni okşadı, başparmağı klitorisime bastırdı.

"Sebastian!" İnledim, hareket etmeye çalıştım, ama o beni boynumun önünden yakalayıp kendine doğru çekti.

"Benim *güzel tavşanım* ne istiyor, hmm?"

Onun sözleri beni titretti, Fransızca konuştuğunda sesi her zaman daha boğuk oluyordu. "*Seni istiyorum*," diye cevap verdim, aynı dilde, işaret diliyle birlikte öğrenmişim.

Sebastian danteli yırttı, parmakları sonunda bana dokundu. "Bana onun ne yaptığını sor, Ara."

"Ne... ne yaptı?" diye nefes nefese sordum, parmakları beni okşarken, alay ederken konsantre olamıyordum.

Sebastian kalın parmağını içeri soktu ve yavaşça itti. "Benim olan şeye baktı."

Araba yolculuğu inlemeler ve çığlıklarla geçti, Sebastian beni hiç boşaltmadı ama defalarca doruğa ulaştırdı.

Babamın yerini almayı kabul ettiğimden beri çok şey değişmişti. Esir gibi hissetmekten, burada olmayı seçmeye geçmişim. Sebastian'dan nefret etmekten, onu tüm kalbimle seçmeye geçmişim.

Artık kuleye kilitli değildim, ama Sebastian'ın koruyuculuğu hala biraz fazlaydı, bu yüzden teknik olarak bir koruma olmadan dışarı çıkmama izin verilmiyordu. Ama bu konuda çalışıyordum ve her konuyu açtığımda, o sadece benim argümanlarımı çarpık bir eğlenceyle izliyordu. Cidden, bu çok kaba bir davranıştı. Bu yüzden, bir sonraki emre kadar bir korumam vardı ve bu da sadece Sebastian yanımda olmadığında geçerliydi.

Araba sonunda yer altı garajına girdi ve Sebastian'dan uzaklaşarak şoför yapmadan arabanın kapısını açtım

asansöre koşarak düğmeye bastım. Sebastian'ın orada olduğunu bilmek için dönmeme gerek yoktu, varlığı etrafındaki tüm oksijeni emiyordu. Vücudum gerginleşmişti, uyluklarım arzuyla kaygandı. Sebastian sırtıma yaslandı, ereksiyonu o kadar sertti ki acı verici olmalıydı.

Aynadan onu izledim, gözleri hariç tamamen soğuktu, gözleri beni o kadar ateşli bir şekilde izliyordu ki, o anda kolayca alev alabilirdim. Bakışlarımı tuttu, enseme üflediği nefesi neredeyse beni o anda boşaltmaya yetecekti.

Asansör durdu, arkamdaki adam yüzünden tüm vücudum gergindi.

Kapılar açıldı ve karanlıkta tereddüt ettim.

"Koş, *güzelim*." Sebastian eğildi, dudakları kulağımın kepeklerini okşadı. "Seni yakaladığımda ne olacağını biliyorsun."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama bacaklarım düşünmeden hareket ediyordu. Sebastian'ın en sevdiği oyun kovalamaca, beni koşturup saklanmamı sağlamak ve sonra yakalamaktı. Ve her zaman yakalardı.

Adrenalin damarlarımdan akıyordu, çok az ışıkla evimizde manevra yapmaya çalışırken nefesim hızlanmıştı. Perdeleri çekmişti, birkaç mum dışında neredeyse zifiri karanlık olmuştu.

Yumuşak bir şeye takılıp, kahrkahrımı yuttum, onu arkamda kovalarken duymaya çalışırken hareketlerim çılgınca oldu. Duyamıyordum, ama onun orada olduğunu, karanlıkta beni takip ettiğini biliyordum.

Bir mum daha, sonra bir tane daha. Beni batı kanadına, yatak odamızın ve stüdyomuzun önünden geçerek arka taraftaki merdivenlere doğru çektiler. Sebastian her basamağa küçük bir mum yerleştirmişti ve bunun bir tuzak olduğunu bilmeme rağmen, yukarı çıkmaktan kendimi alamadım. Ayağım tahtaya her değdiğinde donup kalıyordum, yukarı çıkarken ses çıkarmak istemiyordum.

Işık karanlığı deliyordu, mumlar beni spor salonunu geçip büyük arka odaya doğru çekiyordu. O oda her zaman boştu, depo olarak kullanılıyordu. Ama kapıyı itip açtığımda nefesim kesildi. Büyük pencerelerden ışık içeri giriyor, her santimetreyi kaplayan yeni yapılmış rafları aydınlatıyordu.

Arkamda döşeme tahtasının gıcırdaması yankılandı ve güçlü eller belimi sardığında çığlık attım. "Yakaladım seni. Şimdi diz çök."

Talimatları hemen uyguladım, beklenti bacaklarımı arzuyla ıslattı. O penisini serbest bıraktığında ağzım sulandı, dilim

başını yalamak için dışarı çıktı. O inledi, başını geriye eğerek kalın boğazını ortaya çıkardı.

Çok geçmeden sabrını kaybetti ve beni arkadan sikmek için eğdi. Her vahşi itişinde, her tokatında zevk aldım. İkimiz de boşaldıktan sonra, hala giyinik ve terli bir şekilde göğsüne yaslanmışken, nihayet başımı kaldırıp etrafıma iyice baktım.

Sadece raflar değil, büyük bir koltuk ve hatta bir masa da vardı. Ahşap zemini güzel dokunmuş halılar kaplıyordu ve Sebastian'ın karanlık sanatı büyük pencerelerin yanındaki duvarları kaplıyordu. Raflar tavandan yere kadar uzanıyordu ve kapı çerçevesinin üstü dahil tüm alanı kaplıyordu.

Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdüm, parmaklarım cam kubbenin altında kilitli duran güzel gülü okşadı. Oda içindeki tek renkli şeydi, ahşap, gri ve siyahın arasında kırmızı bir leke.

"Sana bir kütüphane yaptım," dedi Sebastian ve ben dönüp onun ayakta durduğunu gördüm.

"Kütüphane mi?" diye sordum, sesim kısılmıştı. "Neden?"

"Her hafta sana yeni bir kitap hediye etmeyi planlıyorum, yavaş yavaş koleksiyonunu oluşturmayı," dedi, göğsü yanıma bastırdığında göğsü gürledi.

Duygularımı bastırarak yutkundum ve raylar üzerindeki merdiveni fark edince gülümsedim. "Bu biraz zaman alacak."

"Aylar."

"Yıllar." Gözlerim yüzünü takip etti, gülümserken göğsüm ağrıyordu. "Bütün bunlar sadece sana daha fazla kitap okumam için."

Sebastian güldü ve ben o sese boğuldum. Nadiren gülerdi, ama güldüğünde onu öpmek için kendimi zor tutardım. Öyle de yaptım, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı nazikçe onun dudaklarına bastırdım.

"Seni seviyorum." Ona bunu ilk kez söylemiyordum ve her seferinde doğru gelmişti.

Bu sahiplenici, tehlikeli adam bir şekilde içimdeki boşluğu doldurmuştu. Artık sadece hayatta kalmaya çalışmıyordum. Yaşıyordum. Nefes alıyordum. Arzuluyordum. Ve ilk kez, inziva ve korkuyla dolu olmayan bir gelecek görebiliyordum.

Bir hayatım vardı ve bu hayatın bizi birlikte nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Aşka hiç inanmadım," diye itiraf etti, sesi alçak ve pürüzlüydü, sanki ipek üzerine sürüklenen çakıl taşları gibi. "Aşkın bir zayıflık olduğunu, sadece yok eden bir şey olduğunu düşünürdüm." Eli çenemi nazikçe ama sahiplenici bir şekilde kavradı ve yüzümü

yüzümü kendininkine doğru çevirdi. "Ama sana karşı hissettiklerim aşkın ötesinde. Bu bir ihtiyaç. Bu kaos. Bu, şimdiye kadar mantıklı gelen tek şey. Kafamdaki şeytanları susturuyorsun ve uçurumdan düşmemi engelliyorsun.

"Asla masallarındaki erkek olamayacağım, ama sana sunabileceğim tek bir şey varsa, o da şudur: Benim olan her şey, sahip olduğum her şey, hepsini senin karım olarak adlandırmak için feda ederim."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, dudaklarım onun sözleriyle aralandı. "Sebastian, bana evlenme teklif mi ediyorsun?" diye fısıldadım.

Parmakları aşağı kayd, beni öperken boğazımın yanını sıkıca kavradı ve kendi vahşi tarzıyla beni sahiplendi. "Hayır, sana söylüyorum. Bu bir soru değil, çünkü bu hayatta bana ait olmadığın bir cevap yok."

"Senin karın olmaktan başka bir şey istemiyorum," diye gülerek dudaklarına fısıldadım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Başını eğdi, alnını alnıma dayadı. "Beni kurtaran sendin. Seni bulana kadar neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Ve şimdi, seni bırakamam. Şimdi değil. Asla."

"Hâlâ sana borçlu muyum?" diye sııttım.

Sebastian güldü. "Her zaman."

Sırada ne var?

Blood and Thorns'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Sebastian ve Arabella'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteğiniz bizim için çok önemli!

O, onun en büyük hatası... ve her şeyi riske atacağı tek kişi.

Sırada, *Rapunzel*'i yeniden yorumlayan, bağımsız bir karanlık çağdaş romantizm romanı olan [Locks and Lies](#) var.

Sebastian ve Arabella'ya veda etmeye hazır değil misiniz? İşte Blood and Thorns'tan bonus bir sahne. Bu bağlantıyı ziyaret edin: BookHip.com/QQJOBGJ

Teşekkürler

Nereden başlasam ki? *Blood and Thorns*, genellikle yazdıklarımdan farklı bir kitap, ama bu yeni türü keşfetmem için beni cesaretlendirenlere sonsuz minnettarım, çünkü bu türe tamamen aşık oldum.

Hiçbir eserimi okumamış olan (tabii ki baharatlı sahneler hariç) kocama, farklı bir şey deneme korkumu aşmama yardım ettiği için teşekkür ederim. Bana olan sarsılmaz desteğin ve inancın benim için her şey demek. Sen benim en büyük destekçimsin ve her zaman öyle kalacaksın.

Alexxi'ye, sadece mükemmel bir çalma listesi hazırlamama yardım ettiğin için değil, aynı zamanda DM'lerimi sürekli ilham ve dostlukla doldurduğun için de teşekkür ederim. Bu yolculuk boyunca varlığın ve heyecanın benim için her zaman çok değerli olacak.

İnanılmaz beta okuyucularıma: sizler altın değerindesiniz. Görüşleriniz bu hikayeyi bugünkü haline getirmeye yardımcı oldu ve o kaotik ilk taslağa harcadığınız zaman, enerji ve sevgi için sonsuza kadar minnettarım.

Kat'e, sadece harika düzeltmelerin için değil, aynı zamanda bir asistan olarak değil, bir arkadaş olarak da her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuyucularıma, her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bu hayali mümkün kılan sizlersiniz.

Sevgilerimle,
Tay

Yazar Hakkında

Taylor Aston White, gerilimin dorukta olduğu, sırların ortaya çıktığı ve aşkın her zaman kazandığı, lezzetli karanlık fantezi ve romantizm romanları yazıyor. Çocukluk aşkı ve iki çocuğıyla Birleşik Krallık'ta yaşayan yazar, birçok çok satan serinin yazarıdır ve mitolojiyi ve Avrupa masallarını keşfetmeyi, bunlardan kendi modern yorumlarını yaratmayı sever.

SOSYAL MEDYA

[Instagram](#)

@taylorastonwhite

[TikTok](#)

@taylorastonwhite

[Facebook](#)

/taylorastonwhite [Web](#)

[Sitesi](#)

www.taylorastonwhite.com [Bookbub](#)

www.bookbub.com/profile/taylor-aston-white

[Goodreads](#)

www.goodreads.com/taylorastonwhite

Taylor'ın haber bülteni posta listesine kaydolun ve güncellemeler, özel içerikler, hediyeler, erken alıntılar ve çok daha fazlasını alın.

[www.taylorastonwhite.com](#)

TAYLOR ASTON WHITE'IN DİĞER ESERLERİ

KENTSEL FANTASTİK

ALICE SKYE SERİSİ

Cadının Kederi

Druidin Fırtınası

Haydutun Merhameti

Elementalin Laneti

Şövalyenin Savaşı

Peçenin Düşüşü

PARANORMAL ROMANTİZM

KORUYUCULARIN LANETİ

Karanlığın Öpücüğü

Kanın Dokunuşu

Kaderin Fısıltısı

Kızıl Kalp

Gölgelerin Darbesi

Obsidiyenin Yanığı

Kanatların Dansı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

